BIOGRAFIA NOBILULUI PROFET

الرحيق المختوم

AR-RAHIQ AL-MAKHTUM
NECTARUL PECETLUIT

بحث في السيرة النبوية
على صاحبها أفضل الصلاة والسلام

SAFI-UR-RAHMAN AL-MUBARAKFURI
UNIVERSITATEA ISLAMICĂ MEDINA
AL-MUNAUUARA

الطبعة الثانية

الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا

LOCALIZAREA ȘI NATURA TRIBURILOR ARABE

Fără îndoială, biografia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - reprezintă o personificare completă a Mesajului Divin sublim, pe care el l-a exprimat cu scopul de a salva rasa umană din mlaștina întunericului și politeismului și de-a o îndrepta către un paradis de lumină și monoteism. Drept urmare, o imagine autentică și comprehensivă a acestui Mesaj se poate obține doar printr-un studiu atent și o analiză profundă atât a problemelor de fond, cât și a concluziilor ce pot fi trase din consultarea unei asemenea biografii. Pentru a ilustra aceasta, a fost introdus un întreg capitol referitor la natura și dezvoltarea triburilor arabe anterioare islamului, precum și la circumstanțele în care s-a derulat misiunea Profetului.

Localizarea arabilor

Din punct de vedere etimologic, cuvântul “arab” înseamnă "deșert" sau "pământ pustiu, neroditor, fără apă sau vegetație". Încă din zorii istoriei, Peninsula Arabică și locuitorii săi erau descriși într-o asemenea manieră.

Peninsula Arabică este mărginită la vest de Marea Roșie și de Muntele Sinai, la est de Golful Arabic și la sud de Marea Arabiei, care este de fapt o prelungire a Oceanului Indian. La granița de nord se învecinează cu vechea Sirie și, doar parțial, cu Irakul. Suprafața totală este estimată a fi între 385.000 km^2 și 480.000 km^2.

Datorită așezării sale geografice, peninsula și-a menținut întotdeauna o poziție importantă. Peisajul geografic, alcătuit în majoritate din deșert și locuri nisipoase, a făcut-o, în ciuda faptului că se învecina cu două mari imperii, inaccesibilă străinilor și invadatorilor și a permis locuitorilor o libertate și independență completă de-a lungul secolelor.

Pe de altă parte, această poziție plasa peninsula ca pion central al lumii vechi, furnizându-i acesteia legături maritime și terestre cu majoritatea popoarelor de la acea vreme. Datorită acestei poziții strategice,[1] Peninsula

[1] Partea nord-vestică este o poartă spre continentul african, cea nord-estică spre Europa, iar cea estică spre India și China.

Arabă devine centru comercial, cultural, religios și artistic.

Triburile arabe

Din punct de vedere al descendenților, triburile arabe au fost divizate în trei grupe:

1. Vechii arabi - despre istoria cărora se cunoaște relativ puțin. Dintre aceștia amintim neamurile: ‘Ad, Thamud, Tasam, Jadis, Emlaq și altele.

2. Arabii puri - urmași ai lui Ya’rub bin Iașjub bin Qahtan. Mai erau numiți și Arabii Qahtanieni.

3. Arabii arabizați - urmașii lui Ismail. De asemenea, mai erau numiți și Arabii Adnanieni.

Arabii puri - poporul din Qahtan - locuiau inițial în Yemen și erau divizați în numeroase triburi, dintre care două foarte cunoscute:

a) Tribul Himiar - cele mai cunoscute clanuri erau: Zaid Al-Jamhur, Quda’a și Sakasic.

b) Tribul Kahlan - cu renumitele neamuri: Hamdan, Anmar, Tai’, Muzhij, Kinda, Lakhm, Judham, Azd, Aus, Khazraj, precum și cu descendenții clanului Jafna - regii vechii Sirii.[1]

Din cauza degradării comerțului sub presiunea romanilor, care dominau atât rutele comerciale maritime, cât și pe cele de uscat din Egipt și Siria, tribul Kahlan a emigrat din Yemen, înainte de Marele Potop (Sail Al-’Arim) pentru a se stabili în diferite părți ale Peninsulei Arabice.

În mod firesc, confruntarea dintre triburile Kahlan și Himiar a condus la evacuarea primilor și stabilirea celorlalți în Yemen.

Triburile migratoare ale Kahlan-ului s-au divizat la rândul lor în patru grupe:

1. Tribul AZD - sunt cei care sub conducerea lui ‘Imran bin ‘Amr Muzaiqaba au rătăcit prin Yemen și au trimis pionieri, îndreptându-se în final spre nord. S-ar putea prezenta un rezumat al emigrării lor, după cum urmează:

Tha’laba bin ‘Amr și-a părăsit propriul trib, Al-Azd, la Hijaz și s-a stabilit între Tha’labiia și Zi Qar. După ce s-a mai întremat, el s-a îndreptat spre Medina, unde a și rămas. Din seminția sa fac parte Aus și Khazraj, fiii

[1] Vechea Sirie includea: Siria, Libanul, Iordania și Palestina de astăzi.

lui Haritsa bin Tha'laba.

Haritsa bin 'Amr, cunoscut și sub numele de Khuza'a, a rătăcit împreună cu ai săi prin Hijaz, până când a ajuns la Mar Az-Zahran. Mai târziu, ei au cucerit clanul Haram și s-au stabilit în Mekka, după ce i-au gonit pe locuitori, tribul Jurhum.

'Imran bin 'Amr și oamenii lui au mers în 'Oman unde au întemeiat tribul Azd, ai cărui urmași au populat Tihama, fiind cunoscuți sub numele de Azd-de-Șanu'a.

Jafna bin 'Amr și familia sa s-au îndreptat spre Siria unde s-au și stabilit și au pus bazele Regatului Ghassan, numit după un izvor de apă din Hijaz, unde se opriseră în drumul lor.

2. Triburile LAKHM și JUZAM - din care se trăgea Nasr bin Rabi'a, tatăl lui Manadhira, regele Hirei.

3. Tribul TAI' - a emigrat de asemenea spre nord pentru a se stabili în zona așa-numiților Munți Aja și Salma, numiți, ulterior, Munții Tai'.

4. Tribul KINDA - sălășluia în Bahrain, dar a fost alungat spre Hadramout și Najd, unde a instituit un guvern puternic, dar de scurtă durată, deoarece întregul trib a pierit la scurtă vreme.

O altă ramură a tribului Himiar, cunoscută sub denumirea de Quda'a, a părăsit de asemenea Yemenul și s-a stabilit în semideșertul Samaua, la granița cu Irakul.

"Arabii arabizați" își trag rădăcinile din vremuri străvechi, prin străbunicul lor Avraam, dintr-un oraș din Irak, numit Ar, în apropiere de Kufa, așezat pe malul vestic al Eufratului. Săpăturile arheologice au scos la lumină detalii importante referitoare la oraș, la familia lui Avraam, precum și la circumstanțele religioase și sociale preponderente.[1]

Este cunoscut faptul că Avraam a părăsit Ar-ul în favoarea Harran-ului și apoi a Palestinei, declarând acest loc cartier general pentru Mesajul său. El a colindat apoi prin toată regiunea. Când a ajuns în Egipt, faraonul a încercat să-i facă rău soției sale, Sara, dar Allah a salvat-o și planul hain al faraonului s-a întors împotriva lui. Astfel, el și-a putut da seama de puternicul ei devotament față de Allah și, în semn de recunoaștere a virtuților sale, și-a pus propria fiică, Hagar, la dispoziția Sarei. Sara, însă, a oferit-o pe Hagar de soție lui Avraam.[2]

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 1/553
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/474

Avraam s-a întors în Palestina, unde Hagar l-a născut pe Ismail. Sara a devenit atât de geloasă pe Hagar, încât l-a obligat pe Avraam să îi trimită pe Hagar și pe fiul ei într-o vale pustie, la poalele unui mic deal din Hijaz, în vecinătatea Casei Sfinte, în bătaia puhoaielor ce veneau din ambele părți. El le-a ales un loc sub un copac falnic, în sus de Zamzam-ul de azi, în apropierea părții de sus a moscheei din Mekka, unde nu ajungeau nici oamenii, nici apa și apoi s-a întors în Palestina, lăsându-și soția și copilul doar cu o tașcă din piele, câteva curmale și un vas cu apă. La scurt timp, aceștia au rămas fără mâncare și apă, dar mulțumită lui Allah apa a țâșnit din pământ, ajutându-i să supraviețuiască și în continuare.

Întreaga poveste a izvorului Zamzam este deja renumită în întreaga lume.[1]

Un alt trib yemenit, Jurhum al II-lea, a venit, cu permisiunea lui Hagar, să locuiască în Mekka, după ce, așa cum se povestește, ar fi trăit în văile din jurul Mekkăi. În culegerea de tradiții profetice "Sahih Al-Bukhari" se menționează că acest trib a venit la Mekka pe când Ismail era încă un copil, traversând valea cu mult înainte de această întâmplare.

Avraam obișnuia să meargă din când în când la Mekka pentru a-și vedea nevasta și fiul. Numărul acestor călătorii nu este cunoscut cu exactitate, dar surse istorice autentice menționează un număr de patru.

Allah Preaînaltul afirmă în nobilul Coran că El l-a îndemnat în vis pe Avraam să-și omoare fiul, pe Ismail, și, imediat după aceea, Avraam s-a ridicat să-i împlinească porunca:[2]

“*Și când s-au supus amândoi și l-a întins pe el pe o tâmplă,*
Am strigat Noi la el: “O, Avraam!
Tu ai împlinit vedenia! Astfel îi răsplătim noi pe cei care săvârșesc bine!”
Aceasta a fost, neîndoielnic, o încercare răzvedită
Și l-am răscumpărat pe el printr-o jertfă minunată" [37:103-107]

În "Geneză" se menționează că Ismail era cu treisprezece ani mai în vârstă decât fratele său, Isaac. Fragmentul care relatează sacrificarea lui Ismail arată că aceasta s-a întâmplat într-adevăr înainte de nașterea lui Isaac și că promisiunea lui Allah de a-i dărui lui Avraam încă un fiu, pe Isaac, a fost făcută după derularea întregii întâmplări.

În această povestire se vorbește despre cel puțin o călătorie, făcută

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/475
[2] Pentru a-și încerca supunerea și credința față de Allah.

pe vremea când Ismail era încă un copil.

Al-Bukhari, după relatarea lui Ibn 'Abbas, amintea de celelalte trei călătorii. Prezentăm în continuare un rezumat al acestora:

Când Ismail a ajuns la vârsta bărbăției, a învățat limba arabă de la cei din tribul Jurhum, care-l iubeau, îl admirau și care i-au dat de soție pe una dintre femeile lor, la scurt timp după moartea mamei lui.

Dorind să-și vadă din nou soția și fiul, după căsătoria lui Ismail, Avraam a venit la Mekka, dar nu l-a găsit acasă. El a întrebat-o pe soția lui Ismail despre soțul ei și despre viața lor împreună. Ea s-a plâns de sărăcie și atunci el a rugat-o să-i transmită lui Ismail să-și schimbe pragul ușii. Ismail a înțeles mesajul, a divorțat de soția lui și s-a căsătorit apoi cu fiica lui Mudad bin 'Amr, șeful tribului Jurhum.[1]

Încă o dată, Avraam a venit să-și viziteze fiul și din nou nu l-a găsit acasă. El i-a pus și noii soții aceeași întrebare, însă ea a răspuns cu mulțumiri față de Allah. Avraam a rugat-o atunci să-i transmită lui Ismail să își păstreze pragul ușii (adică să o păstreze de soție) și s-a întors în Palestina.

A treia oară, Avraam a venit la Mekka și l-a găsit pe Ismail ascuțind o săgeată sub un copac în apropiere de Zamzam. Întâlnirea, după o perioadă atât de lungă de despărțire, a fost foarte emoționantă atât pentru Avraam, care era un tată iubitor, cât și pentru Ismail, care era un fiu devotat și îndatoritor.

De data aceasta, tatăl și fiul au construit Al-Ka'ba și i-au înălțat pilonii. Avraam, în asentiment cu porunca lui Allah, i-a chemat pe oameni să facă pelerinaj la acest lăcaș.

Din mila lui Allah, Ismail a avut doisprezece fii de la fiica lui, Mudad, iar aceștia erau: Nabet, Qidar, Edbael, Mebșam, Mișma', Duma, Mișa, Hudud, Yetma, Yetour, Nafis și Qidman. Mai târziu, ei au format douăsprezece triburi ce locuiau la Mekka și făceau comerț în Yemen, Siria veche și Egipt. Mai apoi, aceste triburi s-au răspândit peste tot, chiar și în afară granițelor peninsulei. Toți aceștia au fost dați uitării, excepție făcând descendenții lui Nabet și Qidar.

Nabetanii - fiii lui Nabet - au dat naștere unei civilizații înfloritoare la nord de Hijaz, au instituit o puternică guvernare ce și-a extins dominația peste toate triburile învecinate și apoi și-au declarat capitala la Petra.

[1] Qalb Jazirat Al-Arab, p. 203

Nimeni n-a avut îndrăzneala de a se îndoi de puterea lor, până când au venit romanii și au reușit să le distrugă regatul. În urma unor cercetări detaliate, domnul Sulaiman An-Nadui a ajuns la concluzia că regii ghassanizi împreună cu cei ai triburilor Aus și Khazraj nu erau Qahtanieni, ci mai degrabă Nabetani.[1]

Descendenții lui Qidar, fiul lui Ismail, au trăit multă vreme în Mekka, înmulțindu-se ca număr. Dintre aceștia s-au născut 'Adnan și fiul său, Ma'ad, care sunt strămoșii arabilor Adnanieni. Adnan este cel de-al douăzeci și unu-lea din seria strămoșilor profetici. Se povestește că ori de câte ori profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - vorbea despre strămoșii lui se oprea la 'Adnan și spunea: "Genealogii mint", iar despre ceilalți nu mai amintea. Oricum, un grup de savanți genealogi a încercat să schițeze arborele genealogic al lui 'Adnan. Ei au afirmat chiar că între 'Adnan și Avraam erau exact patruzeci de strămoși.[2]

Nizar, unicul fiu al lui Ma'ad, a avut patru fii care au pus bazele a patru mari triburi: Eiad, Anmar, Rabi'a și Mudar. Ultimii doi au dat naștere mai multor clanuri. Rabi'a i-a născut pe Asad, 'Anaza și 'Abdul Qais, Ua'il i-a născut pe Bakr și Taghlib, Hanifa și mulți alții.

Triburile Mudar s-au ramificat în două mari clanuri: Qais'Ailan bin Mudar și cele ale lui Elias bin Mudar.

Din clanul Qais 'Ailan făceau parte neamurile: Salim, Hauazin și Ghatafan, din care au descins: 'Abs, Zubian, Așja' și Ghani bin A'sur. Din clanul Elias bin Mudar erau: Tamim bin Murra, Hudhail bin Mudrika, neamul Asad bin Khuzaima și neamul Kinana bin Khuzaima din care au provenit Quraișii, descendenții lui Fahr bin Malik bin An-Nadr bin Kinana.

Quraișii s-au ramificat în numeroase triburi, dintre care cele mai cunoscute erau: Juma, Sahm, 'Udai, Makhzum, Taiim, Zahra și cele trei clanuri ale lui Qusai bin Kilab: 'Abd Ad-Dar bin Qusai, Asad bin 'Abdul 'Uzza bin Qusai și 'Abd Manaf bin Qusai. 'Abd Manaf s-a extins în patru triburi: 'Abd Șams, Naufal, Muttalib și Hașim. Oricum, din familia lui Hașim, Allah l-a ales pe Profetul nostru al tuturor - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Muhammed bin 'Abdullah bin 'Abdul-Muttalib bin Hașim.

Profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! -

[1] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/78-86
[2] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/7-17

a spus: “Allah l-a ales pe Ismail dintre fiii lui Avraam, pe Kinana dintre fiii lui Ismail, pe neamul Quraiș dintre fiii lui Kinana, pe neamul Hașim dintre fiii Quraișilor și El m-a ales pe mine dintre fiii lui Hașim”.[1]

Al-’Abbas bin ’Abdul-Muttalib l-a citat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, spunând: “Allah a creat lumea și m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. El a ales triburile și m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. El a ales familiile și m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. Eu reprezint tot ce este mai bun atât ca persoană, cât și ca familie”.[2]

Înmulțindu-se, copiii lui ‘Adnan au pornit să caute pășuni și apă, împrăștiindu-se în diferite părți ale Arabiei.

Tribul lui ‘Abdul Qais împreună cu câteva clanuri ale lui Bakr bin Ua’il și Tamim au emigrat în Bahrain, unde s-au și stabilit.

Neamul Hanifa bin Sa’b bin Ali bin Bakr a mers să locuiască în Hijr, capitala Yamamei. Toate triburile lui Bakr bin Ua’il au trăit într-un teritoriu care includea Yamama, Bahrain, Saif Kazima, malul mării și granițele exterioare cu Irakul, Abla și Hait.

Cea mai mare parte a tribului lui Taghlib a trăit în regiunea Eufratului, în timp ce unii dintre ei au trăit alături de Bakr.

Tribul Tamim a trăit în semideșertul Basra.

Tribul Salim a trăit în apropiere de Medina pe teritoriul ce se întindea de la Uadi Al-Qura până la Khaibar și mai departe spre est, până la munții de la Harra.

Tribul Thaqif a sălășluit în Ta’if, iar tribul Hauazin, la est de Mekka, în apropiere de Autas, pe drumul dintre Mekka și Basra.

Tribul Asad a trăit pe pământurile de la est de Taima’ și vest de Kufa, în timp ce familia lui Tai’ a locuit între așezarea tribului Asad și Taima’. Ei se aflau cam la cinci zile distanță (de mers pe jos) de Kufa.

Zubianii au populat regiunea dintre Taima’ și Hauran

Unele neamuri din tribul Kinana au trăit în Tihama, în timp ce unele neamuri din tribul Quraiș au locuit în Mekka și împrejurimile ei. Quraișii au rămas complet dezorganizați până în momentul în care Qusai bin Kilab a reușit să grupeze rangurile lor sociale în termeni onorabili, adăugând o importanță deosebită statutului lor.[3]

[1] Sahih Muslim, 2/245; Tirmidhi, 2/201
[2] Tirmidhi, 2/201
[3] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/15,16

AUTORITATEA ȘI REGALITATEA LA ARABI

Dacă vorbim de arabii de dinaintea islamului, credem că, pentru a facilita înțelegerea circumstanțelor emergente din perioada apariției islamului, este necesar să schițăm anumite trăsături istorice ce caracterizau autoritatea, regalitatea, sectarismul și dominațiile religioase ale arabilor.

Când a răsărit soarele islamului, cârmuitorii Arabiei erau de două tipuri: regi încoronați, care nu aveau un statut independent, și șefi de triburi și clanuri, care se bucurau de aceleași puteri și privilegii ca și regii încoronați, dar erau mult mai independenți, deși unii dintre ei afișau o oarecare supunere față de aceștia.

Regi încoronați erau doar în Yemen, Hira și în familiile din tribul Ghassan. Toți ceilalți stăpânitori ai Arabiei erau neîncoranați.

Autoritatea în Yemen

Locuitorii din Saba reprezentau una dintre cele mai străvechi națiuni de arabi puri care au trăit în Yemen. Săpăturile arheologice de la Or au scos la lumină dovezi ale existenței lor cu douăzeci și cinci de secole înaintea erei noastre. Civilizația lor era înfloritoare și dominația lor s-a manifestat timp de unsprezece secole î.e.n.

Era lor se poate delimita în funcție de următoarele momente:

1. Secolele dinainte de anul 650 î.e.n., când regii lor erau numiți “Makrib Saba”. Capitala lor era Sarua, cunoscută și sub numele de Khriba, ale cărei ruine se găsesc pe un loc aflat la o zi distanță de aripa vestică a Ma’rib-ului. În această perioadă, ei au început să construiască “Barajul de la Ma’rib”, care a jucat un rol important în istoria Yemenului. Se spune de asemenea că Saba era atât de puternică, încât avea colonii și în interiorul și în exteriorul Arabiei.

2. Anii 650 - 115 î.e.n. În această perioadă, ei au renunțat la numele "Makrib" și și-au însușit denumirea de “Regii din Saba”. De asemenea, și-au transferat capitala de la Sarua la Ma’rib. Ruinele Ma’rib-ului se aflau la o distanță de circa 28 km est de San’a.

3. Anii 115 î.e.n. - 300 e.n. În acest timp, tribul Himiar a cucerit regatul Saba și a mutat capitala de la Ma'rib la Redan. Mai târziu, Redan s-a numit Zifar. Ruinele sale se pot vedea încă pe Muntele Mudauuar, în apropierea orașului Yarim. În această perioadă a început declinul lor. Comerțul s-a degradat într-o mare măsură, mai întâi din cauza dominării nabetanilor în nordul Hijaz-ului și mai apoi datorită superiorității comerțului naval al romanilor, după ce aceștia au cucerit Egiptul, Siria și nordul Hijaz-ului și, în ultima instanță, din cauza ostilităților inter-tribale. Datorită celor trei factori mai sus menționați, familiile din Qahtan au fost dezbinate.

4. Din 300 e.n. - până când islamul s-a instalat în Yemen. Această perioadă a fost tulbure și agitată. Numeroasele războaie civile au contribuit la înrobirea poporului yemenit de către străini și de aici a rezultat pierderea independenței. În această perioadă, romanii au cucerit 'Adn și chiar i-au ajutat pe abisinieni (etiopieni) să ocupe pentru prima dată Yemenul în anul 340 e.n., folosindu-se de conflictul inter-tribal existent, dintre Hamdan și Himiar. Ocupația etiopiană a Yemenului a durat până în anul 378 e.n., când Yemenul și-a recâștigat independența.

Mai târziu, au început să apară crăpături în Barajul Ma'rib, care au condus la Marea Inundație (din 450 sau 451 e.n.), menționată în nobilul Coran. Acesta a fost un eveniment important, ce a determinat căderea întregii civilizații yemenite și dispersarea națiunilor ce trăiau în acel teritoriu.

În anul 523 e.n., evreul Zu Nauas a condus o campanie puternică împotriva creștinilor din Najran, pentru a-i obliga să treacă la iudaism. Creștinii au refuzat să se convertească și atunci au fost aruncați de vii într-un șanț adânc unde fusese aprins un foc puternic. În Coran se amintește despre această întâmplare:

"*Blestemați să fie cei [care] au săpat șanțul adânc*". [85:4]

Această atrocitate a stârnit o mânie puternică în rândurile creștinilor și mai ales împăraților romani, care nu numai că i-au instigat pe abisinieni (etiopieni) împotriva arabilor, dar au și adunat o flotă numeroasă, de șaptezeci de mii de războinici, cu care au ajutat armata abisiniană (etiopiană) să cucerească Yemenul pentru a doua oară, în anul 525 e.n. Armata a fost condusă de Eriat, căruia i s-a conferit autoritate asupra Yemenului, poziție pe care a păstrat-o până când a fost asasinat de unul dintre comandanții armatei sale, Abraha, care, după reconcilierea cu regele Abisiniei, a preluat autoritatea asupra Yemenului.

Mai târziu, el a ordonat soldaților să demoleze Al-Ka'ba, iar de atunci el și soldații lui au devenit cunoscuți sub numele de "oamenii elefantului".

După "evenimentul cu elefantul", poporul din Yemen, sub conducerea lui Ma'dikarib bin Saif Zu Yazin Al-Himiari și cu ajutorul persanilor, s-a răsculat împotriva invadatorilor abisinieni (etiopieni), și-a recâștigat independența și l-a numit rege pe Ma'dikarib. Acesta a fost asasinat de către un abisinian (etiopian) pe care-l folosea în serviciul său personal și pentru protecție. Familiei lui Zu Yazin i-a fost astfel răpit dreptul la tron pentru totdeauna. Kisra (Chosroes), regele persan, a numit un conducător persan peste San'a și a transformat astfel Yemenul în colonie persană. Persanii și-au menținut autoritatea în Yemen, până când Badhan, ultimul dintre conducători, a îmbrățișat islamul în anul 638 e.n., încheindu-se astfel și dominația persană asupra Yemenului.

Autoritatea în Hira

Încă de pe vremea când Koroș cel Mare (557 - 529 î.e.n.) a unificat triburile persane, acestea stăpâneau Irakul și împrejurimile sale. Nimeni nu le-a putut clătina autoritatea, până ce Alexandru cel Mare l-a învins pe regele lor, Darius I, subjugându-i astfel pe persani în anul 326 î.e.n. Din acest moment, pământurile persane au început să fie divizate și conduse de regi, numiți "regii sectelor", etapă care a durat până în anul 230 e.n. Între timp, qahtanienii au ocupat câteva teritorii irakiene, fiind urmați mai târziu de unii adnanieni, care au reușit să împartă cu ei unele zone ale Mesopotamiei.

Persanii, sub conducerea lui Ardașir, care a pus bazele statului sasanian în anul 226 e.n., au recâștigat suficientă unitate și putere pentru a-i putea subjuga pe arabii ce trăiau în vecinătatea regatului lor și i-au forțat pe cei din tribul Quda'a să plece în Siria, lăsându-i pe locuitorii din Hira și Anbar sub dominație persană.

În timpul lui Ardașir, Juzaima Aluaddah și-a exercitat autoritatea asupra Hirei, Rabi'a-ei și Mudar-ului, precum și asupra Mesopotamiei. Ardașir și-a dat seama că îi era imposibil să-i conducă pe arabi în mod direct și să-i împiedice să atace granițele dacă nu îl desemna drept rege pe unul dintre ei, care să se bucure de sprijinul și puterea propriului trib. De asemenea, a înțeles că-i putea folosi împotriva regilor bizantini, care

obișnuiau să-l hărțuiască tot timpul. În același timp, arabii din Irak îi puteau înfrunta pe arabii din Siria, care erau sub stăpânirea regilor bizantini. În orice caz, el a considerat de cuviință să păstreze un batalion persan sub comanda regelui din Hira, pentru a-l putea folosi contra acelor arabi care s-ar fi răsculat împotriva lor.

După moartea lui Juzaima, în jurul anului 268 e.n., 'Amr bin 'Udai bin Nasr Al-Lakhmi a fost numit rege de către regele persan, Sabur bin Ardașir. 'Amr a fost primul dintre regii Lakhmi care a domnit în Hira, pînă când persanii l-au numit rege pe Qabaz bin Fairuz.

În timpul domniei lui Qabaz, a apărut cineva cu numele de Mazdak, care "propovăduia" desfrâul societății. Qabaz și mulți dintre supușii săi au aderat la religia lui Mazdak și l-au îndemnat chiar pe regele din Hira, Al-Munzir bin Ma' As-Sama', să-i urmeze. Când acesta din urmă le-a respins ordinele, din mândrie și respect de sine, Qabaz l-a înlăturat de la putere și l-a numit în locul său pe Harith bin 'Amr bin Hajar Al-Kindi, care acceptase deja doctrina mazdakiană.

La scurtă vreme după izbânda lui Qabaz, Chosroes (Kisra), care ura filozofia mazdakiană, l-a ucis pe Mazdak și pe mulți dintre adepții acestuia și l-a reinstaurat pe Munzir pe tronul Hirei, dând ordin de arestare a lui Harith, care se refugiase însă la tribul Al-Kalb, unde își va petrece, de altfel, restul zilelor.

Fiii lui Al-Munzir bin Ma' As-Sama' s-au menținut la putere mult timp, până când tronul a fost preluat de An-Nu'man bin Al-Munzir. Datorită unei calomnii răspândite de Zaid bin 'Udai Al-'Abbadi, regele persan s-a înfuriat pe An-Nu'man și l-a convocat la palatul său.

An-Nu'man a plecat în secret la Hani bin Mas'ud, șeful tribului Șaiban, și și-a lăsat averea și familia sub protecția acestuia, prezentându-se apoi în fața regelui persan, care l-a aruncat imediat în închisoare, unde a și murit. Atunci, Kisra l-a numit rege în Hira pe Eias bin Qubaisa At-Ta'i. Lui Eias i s-a poruncit să-i transmită lui Hani bin Mas'ud să predea averea lui An Nu'man în mâinile lui Kisra (Chosroes). Șeful arab a refuzat fanatic, astfel încât regele persan a declarat imediat război tribului Șaiban. Și-a mobilizat trupele și războinicii aflați sub conducerea regelui Eias, spre un loc numit Zi Qar, unde a avut loc o luptă crâncenă, în urma căreia, pentru prima dată în istorie, persanii au suferit o puternică înfrângere din partea arabilor.

Acest eveniment a avut loc la foarte scurt timp de la nașterea profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, la opt luni după instalarea lui Eias bin Qubaisa pe tronul Hirei.

După Eias, în Hira a fost numit un conducător persan, dar în anul 632 e.n., puterea a fost preluată din nou de familia lui Lukhm, iar Al-Munzir Al Ma'rur a fost numit conducător. Domnia acestuia a durat numai opt luni, până când Khalid bin Al-Ualid a venit asupra lui cu soldați musulmani.[1]

Autoritatea în vechea Sirie

În perioada emigrărilor tribale, câteva clanuri Quda'a au ajuns până la granițele cu Siria, unde s-au și stabilit. Ei aparțineau familiei Sulaih bin Haluan, din a cărei spiță erau fiii lui Duj'am bin Sulaih, cunoscuți sub numele de Ad-Duja'ima. Aceste clanuri Quda'a erau folosite de bizantini pentru apărarea granițelor bizantine atât împotriva arabilor beduini, cât și împotriva persanilor, și s-au bucurat de autonomie o perioadă lungă de timp. Unul dintre cei mai cunoscuți regi ai acestora a fost Ziiad bin Al-Habila.

În orice caz, autoritatea acestora s-a sfârșit prin înfrângerea lor de către ghassanizi, cărora li s-a oferit în semn de recunoștință mandatul de autoritate asupra arabilor din Siria. Aceștia și-au stabilit cartierul general la Dumat Al-Jandal, unde au stăpânit până la bătălia de la Yarmuk, în anul 13 d.H.

Ultimul lor rege, Jabala bin Al-Aihum, a îmbrățișat islamul în timpul domniei lui 'Omar bin Al-Khattab, "Conducătorul Credincioșilor"[2] - Allah să fie mulțumit de el.

Autoritatea în Hijaz

Ismail - Pacea să fie cu el - a avut autoritatea administrării Mekkăi, fiind și custodele Sfântului Sanctuar pe tot parcursul vieții sale. După moartea sa, la vârsta de 137 ani, i-au urmat doi dintre fiii săi, Nabet și Qidar. Mai târziu, conducerea a fost preluată de bunicul lor matern, Mudad bin 'Amr Al-Jurhumi, transferând astfel conducerea Mekkăi tribului Jurhum.

[1] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/29-32.
[2] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/34; Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/80-82

Au menținut în acest mod o poziție venerabilă, deși fiilor lui Ismail li s-a conferit foarte puțină autoritate, datorită faptelor vitejești ale tatălui lor, în timpul construcției Sfântului Sanctuar. Ei și-au menținut statutul până la declinul tribului Jurhum, instalat cu puțin înainte de urcarea pe tron a lui Nabucodonosor.[1]

Rolul politic al adnanizilor în Mekka a început să crească simțitor, lucru atestat în mod cert de faptul că la prima invazie a lui Nabucodonosor asupra arabilor în 'Zati'Irq', conducătorul arabilor nu era din Jurhum.[2]

La a doua invazie a lui Nabucodonosor, în anul 587 î.e.n., adnanienii au fost alungați din Yemen, în timp ce Burmia An-Nabi a fugit în vechea Sirie cu Ma'ad. În momentul în care presiunea lui Nabucodonosor a mai slăbit, Ma'ad s-a întors la Mekka, unde n-a mai găsit pe nimeni din tribul Jurhum, cu excepția lui Jurșam bin Jalhama, a cărui fiică, Mu'ana, fusese dată de soție lui Ma'ad și care, mai târziu, a avut de la acesta un fiu, pe nume Nizar.[3]

Din cauza condițiilor de viață dificile și a sărăciei care stăruia în Mekka, tribul Jurhum a început să-i trateze rău pe pelerinii Sfântului Sanctuar și să abuzeze de fondurile acestuia. Acest fapt a trezit resentimentele și ura adnanizilor (fiii lui Bakr bin 'Abd Munaf bin Kinana) care, cu ajutorul tribului Khuza'a ce venise să se stabilească într-o zonă învecinată, i-au chemat pe cei din tribul Marr Az-Zahran, i-au invadat pe cei din tribul Jurhum și i-au alungat din Mekka, începând cu mijlocul secolului al doilea e.n., lăsând astfel conducerea tribului Quda'a.

Când au părăsit Mekka, cei din tribul Jurhum au umplut fântâna Zamzam-ului, au nivelat locul și au îngropat acolo o mulțime de lucruri. Renumitul istoric Ibn Ishaq afirmă că 'Amr bin Al-Harith bin Mudad Al-Juhumi ar fi îngropat în Zamzam doi cerbi de aur împreună cu Piatra Neagră și o mulțime de alte bijuterii și săbii, înainte de fuga lor dureroasă în Yemen.[4]

Se estimează că epoca lui Ismail ar fi durat douăzeci de secole î.e.n., ceea ce înseamnă că tribul Jurhum a stat în Mekka douăzeci și unu de secole, menținând, deci, puterea în jur de douăzeci de secole.

[1] Ibn Hișam, 1/111
[2] Qalb Jazirat Al-Arab, p.230
[3] Rahmat-ul-lil'alamun, 2/48
[4] Ibn Hișam, 1/114,115

Odată cu înfrângerea tribului Jurhum, tribul Khuza'a a monopolizat puterea în Mekka. Oricum, triburile Mudar se bucurau de trei privilegii:

1. Conducerea pelerinilor de la 'Arafat la Muzdalifa și apoi de la Mina la Pilonii de Piatră ai Al-'Aqaba. Acesta era dreptul familiei lui Al-Ghauth bin Murra, unul dintre clanurile lui Elias bin Mudar, care se mai numea și clanul Sofa. Acest privilegiu se referea la faptul că pelerinilor nu le era permis să arunce pietre la Al-'Aqaba, decât după ce unul dintre bărbații din clanul Sofa arunca mai întâi. După ce terminau cu aruncatul pietrelor și voiau să părăsească valea Minei, bărbații clanului Sofa se înșiruiau pe cele două laturi ale Al-'Aqaba și nimeni nu-i putea depăși până când aceștia nu treceau și eliberau calea pentru pelerini. După ce cei din clanul Sofa au pierit, au fost înlocuiți de familia lui Sa'd bin Zaid Manat, din tribul Tamim.

2. Al-Ifada (plecarea spre Mina după Muzdalifa) în dimineața sacrificiului. Această responsabilitate revenea familiei lui Aduan.

3. Amânarea lunilor sfinte. Aceasta era responsabilitatea familiei lui Tamim bin 'Udai din neamul Kinana.

Domnia tribului Khuza'a în Mekka a durat trei sute de ani, perioadă în care adnanizii s-au răspândit în tot Najd-ul, spre granițele Bahrain-ului și Irakului, în timp ce micile clanuri Quraiș (Halul, Harum și câteva familii Kinana) au rămas la granițele Mekkăi. Ei nu s-au bucurat de nici un privilegiu nici în Mekka, nici în Casa Sfântă până la apariția lui Qusai bin Kilab, al cărui tată se spune că ar fi murit când el era încă prunc și a cărui mamă se căsătorise ulterior cu Rabi'a bin Haram din tribul 'Udhra. Rabi'a și-a dus soția și copilul la lăcașul lui de la granițele Siriei.

Când Qusai a devenit tânăr bărbat, s-a întors la Mekka. Aceasta era condusă de Halil bin Habșa din tribul Khuza'a, care i-a dat-o de soție lui Qusai pe fiica sa, Hobba. După moartea lui Halil, între Khuza'a și Quraiș a izbucnit un război, care i-a permis apoi lui Qusai să preia conducerea Mekkăi și a Casei Sfinte.[1]

Motivele acestui război au fost ilustrate în trei versiuni:

1. Observând răspândirea spiței sale, dezvoltarea proprietății și înălțarea poziției sale după moartea lui Halil, Qusai s-a considerat mai îndreptățit să-și asume responsabilitatea de a conduce Mekka și de a prelua custodia Casei Sfinte, decât tribul Khuza'a și neamul Bakr. El a argumentat că aceia din tribul Quraiș erau șefii descendenților lui Ismail. De

[1] Ibn Hișam, 1/117

aceea, el s-a sfătuit cu câțiva oameni din triburile Quraiș și Kinana, în legătură cu dorința sa de a-i evacua pe cei din tribul Khuza'a și pe cei din neamul Bakr din Mekka. Aceștia au aderat la opinia lui și l-au sprijinit.[1]

2. Cei din tribul Khuza'a au pretins că Halil i-a cerut lui Qusai să țină custodia Al-Ka'ba și să conducă Mekka după moartea sa.

3. Halil i-a acordat fiicei sale, Hobba, dreptul de a sluji la Al-Ka'ba și l-a numit pe Abu Ghabșan Al-Khuza'i să o reprezinte pretutindeni. La moartea lui Halil, Qusai a cumpărat acest drept în schimbul unui burduf de piele plin cu vin, ceea ce a stârnit nemulțumirea celor din tribul Khuza'a, care au încercat să-l impiedice pe Qusai să obțină custodia Casei Sfinte. Oricum, acesta din urmă, cu ajutorul triburilor Quraiș și Kinana, a reușit să preia puterea și chiar să-i expulzeze complet din Mekka[2] pe cei din tribul Khuza'a.

Oricare ar fi fost adevărul, întreaga afacere a avut ca rezultat deposedarea oamenilor Sofa de drepturile lor menționate anterior, evacuarea triburilor Khuza'a și Bakr din Mekka și transferarea autorității asupra Mekkăi și custodia Sfântului Sanctuar lui Qusai. Pe aceste considerente au avut loc războaie aprige între Qusai și Khuza'a, cu pierderi grave de ambele părți, reconcilieri și apoi arbitraj din partea lui Ya'mur bin 'Auf din tribul Bakr, a cărui judecată a determinat alegerea lui Qusai la conducerea Mekkăi și i-a conferit dreptul de custode al Casei Sfinte. A fost recunoscută însă iresponsabilitatea lui Qusai pentru vărsarea de sânge a celor din tribul Khuza'a, precum și pentru impunerea banilor mânjiți de sânge asupra celor din tribul Khuza'a. Domnia lui Qusai asupra Mekkăi și a Casei Sfinte a început în anul 440 e.n. și i-a permis acestuia, și apoi tribului Quraiș, să dețină autoritatea absolută asupra Mekkăi și custodia necondiționată a Casei Sfinte, unde locuitorii din întreaga Arabie veneau să-și aducă omagiul.

Qusai și-a adus neamurile la Mekka și le-a împărțit-o lor, permițând astfel Quraișilor să-și construiască locuințe acolo.

An-Nus'a, familiile lui Safuan, Aduan și Murra bin 'Auf și-au păstrat aceleași drepturi de care se bucurau și înainte de venirea lui.[3]

O realizare semnificativă atribuită lui Qusai a fost construirea Casei An-Nadua (o casă de consiliu) în partea de nord a moscheei Al-Ka'ba,

[1] Ibn Hișam, 1/117
[2] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/55
[3] Ibn Hișam, 1/124

pentru a servi ca loc de întâlnire pentru Quraiși.

Casa însăși a adus imense beneficii Quraișilor, asigurându-le unitatea de opinie și soluții cordiale la problemele pe care le aveau.[1]

Datorită poziției sale de conducător, Qusai s-a bucurat de următoarele privilegii:

1. Prezidarea întâlnirilor de la Casa An-Nadua, unde se țineau întruniri privind probleme serioase și unde se anunțau contractele de căsătorie.

2. Stindardul: monopoliza discuțiile legate de declarațiile de război.

3. Portarul Al-Ka'ba: el era singurul în măsură să deschidă poarta și era responsabil de serviciul și protecția acestui așezământ.

4. Furnizarea apei pentru pelerini: el obișnuia să umple bazinele cu apă îndulcită cu stafide și curmale pentru a potoli setea pelerinilor.

5. Hrănirea pelerinilor: pregătirea hranei pentru pelerinii care nu și-o puteau permite. Qusai a impus chiar o taxă anuală pe pământ, care se plătea în sezonul de pelerinaj pentru hrană.[2]

Este demn de menționat că el l-a ales pe 'Abd Manaf, unul dintre fiii lui, pentru onoruri și prestigiu, deși acesta nu era fiul cel mai vârstnic, ci 'Abd Ad-Dar, și i-a încredințat responsabilități precum: prezidarea Casei An-Nadua, stindardul, monopolizarea discuțiilor, serviciul de portar la Al-Ka'ba, furnizarea apei și a hranei pelerinilor. Datorită faptului că acțiunile lui Qusai erau indiscutabile și ordinele sale inviolabile, moartea sa nu a generat conflicte între fiii săi. Neînțelegeri au apărut mai târziu între nepoții lui, pentru că imediat după moartea lui 'Abd Munaf, fiii acestuia au început să se certe cu verii lor - fiii lui 'Abd Ad Dar. Acest lucru ar fi stârnit disensiuni și lupte în interiorul tribului Quraiș dacă nu ar fi existat un tratat de pace, potrivit căruia atribuțiile să fie redistribuite astfel încât fiii lui 'Abd Munaf să păstreze serviciile de furnizare a apei și hrănirea pelerinilor, iar fiii lui 'Abd Ad-Dar să păstreze steagul și serviciul de portar la Al-Ka'ba.

Fiii lui 'Abd Munaf au tras la sorți pentru îndatoririle lor, lăsând în consecință sarcina furnizării hranei și a apei pe umerii lui Hașim bin 'Abd Munaf, după a cărui moarte sarcina a fost preluată de unul dintre frații săi, Al-Muttalib bin 'Abd Munaf, și, mai apoi, de 'Abd Al-Muttalib bin Hașim, bunicul Profetului. Fiii săi au ocupat această poziție până la apariția islamului, când îndatorirea a revenit lui 'Abbas bin 'Abdul-Muttalib.[3]

---

[1] Ibn Hișam, 1/130
[2] Ibn Hișam, 1/129 - 179
[3] Ibn Hișam, 1/129 - 179

Numeroase alte funcții au fost distribuite celor din tribul Quraiș, pentru stabilirea bazelor unui nou stătuleț democratic cu oficii guvernamentale și consilii similare celor din prezent.

Iată câteva dintre aceste funcții:

1. Tragerea la sorți pentru idoli a fost atribuită fiilor lui Juma.
2. Înregistrarea ofrandelor și a sacrificiilor, clarificarea disputelor și a problemelor importante reveneau fiilor lui Sahm.
3. Consultanța revenea fiilor lui Asad.
4. Administrarea banilor și a amenzilor aparținea fiilor lui Taiim.
5. Purtătorii stindardului național erau fiii lui Omaiia.
6. Institutul militar, infanteriștii și cavaleria erau în responsabilitatea fiilor lui Makhzum.
7. Fiii lui 'Udai aveau funcția de mediatori externi.[1]

Autoritatea în întreaga Arabie

Am amintit anterior despre emigrările qahtanizilor și adnanizilor, precum și despre divizarea Arabiei între aceste două triburi. Triburile care sălășluiau în apropierea Hirei erau subordonate regelui arab al Hirei, iar cele care locuiau în semideșertul sirian se aflau sub dominația regelui arab ghassanid. Aceasta era o formă de dependență mai degrabă formală decât reală. Oricum, cei care locuiau în zonele de deșert din interiorul țării se bucurau de o autonomie totală.

Aceste triburi aveau, de fapt, conducători aleși de întregul trib, care era un semi-guvern bazat pe solidaritatea tribală și interesele colective pentru apărarea pământului și a proprietății.

Șefii de trib aveau privilegii dictatoriale similare cu cele ale regilor și pretindeau ascultare și supunere atât pe timp de război, cât și pe timp de pace. Rivalitatea dintre veri pentru autoritate îi determina adesea să se întreacă unul pe altul în întreținerea oaspeților, etalarea generozității, înțelepciunii și spiritului cavaleresc, pentru unicul motiv de a-și întrece rivalii și de a-și câștiga un renume printre oameni, mai ales printre poeți, care formau oficial purtătorii de cuvânt ai acelui timp.

Șefii de trib aveau pretenții speciale referitoare la prăzile de război. Ei solicitau cam un sfert din pradă, indiferent de ce ar fi ales pentru sine sau

[1] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/104 - 106

ar fi găsit pe drumul de întoarcere, putând chiar să-și revendice pentru sine capturile rămase care nu se puteau împărți.

Situația politică

Cele trei regiuni arabe adiacente granițelor cu străinii au suferit mari pierderi și au fost puse în poziție de inferioritate.

Oamenii de acolo erau fie stăpâni sau sclavi, fie conducători sau subordonați. Stăpânii, în general străini, aveau toate drepturile, în timp ce sclavii nu aveau decât responsabilități pe umeri. Altfel spus, conducerea autocratică arbitrară a condus la încălcarea drepturilor supușilor, la ignoranță, opresiune, imoralitate, nedreptate și la alte diverse neplăceri, transformându-i astfel într-un popor care bâjbâia în întuneric și ignoranță, asemenea unui pământ fertil care și-a cedat conducătorilor și celor aflați la putere fructele, spre a le irosi cu extravaganță, pentru bucuriile, plăcerile, poftele și dorințele lor tiranice și agresive. Triburile care locuiau în apropierea acestor regiuni fluctuau între Siria și Irak, iar cei care locuiau în interiorul Arabiei erau dezbinați și dominați de conflicte tribale, precum și de dispute rasiale și religioase.

Ei nu aveau nici un rege care să le susțină independența, nici măcar un partizan de la care să primească sfaturi sau pe care să poată conta în timpurile grele.

Conducătorii din Hijaz erau foarte stimați și respectați de arabi, fiind considerați stăpânii și servitorii centrului religios. Autoritatea în Hijaz era de fapt un amestec de precedență seculară și oficială și comandă religioasă. Ei stăpâneau printre arabi în numele religiei și au monopolizat întotdeauna custodia Sfântului Sanctuar și vecinătățile sale. Ei se ocupau de interesele pelerinilor la Al-Ka'ba și aveau obligația de a pune în practică legile lui Avraam. Aveau chiar și oficii și departamente asemănătoare cu cele ale parlamentelor de astăzi. Cu toate acestea, erau prea slabi pentru a putea purta o misiune grea și acest fapt a fost clar evidențiat în timpul invaziei abisiniene (etiopiene).

RELIGIILE ARABILOR

Majoritatea arabilor a consimțit la chemarea lui Ismail - Pacea să fie cu el - și a mărturisit religia tatălui acestuia, Avraam. Ei l-au slăvit pe Allah, I-au mărturisit Unicitatea și I-au urmat religia multă vreme, până când au uitat o parte din ceea ce li se făcuse cunoscut. Cu toate acestea, ei au menținut unele convingeri fundamentale, cum ar fi monoteismul, precum și alte aspecte ale religiei lui Avraam. Aceasta până când un șef al tribului Khuza'a, pe nume 'Amr bin Luhai, renumit pentru spiritul de dreptate, milostenie, venerație și grijă pentru religie, iubit fără rezerve și ascultat de cei din tribul său, s-a întors dintr-o călătorie în Siria, unde i-a văzut pe oameni venerând idoli, fenomen pe care el l-a aprobat și l-a considerat îndreptățit, din moment ce Siria era lăcașul Mesagerilor și Scripturilor. El chiar a adus cu el un idol, Hubal, pe care l-a așezat în mijlocul Al-Ka'ba, chemându-i pe oameni să-l venereze. Destul de repede, păgânismul s-a răspândit în toată Mekka și de aici și în Hijaz, poporul din Mekka având în custodie nu numai Casa Sfântă, ci și întregul teritoriu sfânt. Astfel, în regiune au fost introduși o mulțime de idoli, cu diferite denumiri.[1]

De pildă, unul dintre idoli, pe nume Manat, era adorat într-un loc cunoscut sub numele de Al-Mușallal, în apropiere de Qadid, la Marea Roșie. Altul, Al-Lat, la Ta'if, iar un al treilea, Al 'Uzza, în Valea Nakhla. Politeismul predomina și numărul idolilor a crescut în tot Hijaz-ul. S-a amintit chiar că 'Amr bin Luhai, cu ajutorul unui djinn, care i-a spus că idolii poporului lui Noe - Uadd, Suua', Yaguth, Ya'uk și Nasr - erau îngropați în Jedda, i-a dezgropat și i-a dus la Tihama. În perioada pelerinajului, idolii erau împărțiți între triburi și duși acasă.[2] Fiecare trib și fiecare casă avea idolul său, iar Casa Sfântă era împânzită de astfel de idoli.

Când Profetul a cucerit Mekka, la Al-Ka'ba au fost găsiți 360 de idoli. El i-a distrus, i-a înlăturat și le-a dat foc.[3]

Politeismul și adorarea idolilor devenise una dintre trăsăturile cele mai proeminente ale religiei arabilor preislamici, în ciuda pretinsei mărturisiri a

[1] Mukhtasar Sirat-ar-Rasul, p.12
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/222
[3] Mukhtasar Sirat-ar-Rasul, p.13-54

religiei lui Avraam.

Tradițiile și ceremoniile venerării idolilor au fost create în majoritate de ‘Amr bin Luhai, ele fiind considerate inovații binevenite și nicidecum devieri de la religia lui Avraam.

Iată câteva trăsături ale adorării idolilor lor:

1. Devotamentul față de idoli, căutarea refugiului în aclamarea numelui lor, chemarea lor în ajutor în timpurile grele și implorarea lor pentru împlinirea dorințelor, sperând că idolii (zei păgâni) vor mijloci la Allah pentru împlinirea dorințelor oamenilor.

2. Pelerinajul la idoli, înconjurul lor, îngenunchierea și închinăciunea în fața lor.

3. Încercarea de a stârni bunăvoința idolilor prin diferite sacrificii și jertfe, menționată în Coran în versetele:

“... ca și vitele junghiate pe pietrele înălțate [ale idolilor]”. [5:3]

Allah mai spune:

“Și nu mâncați din cel peste care nu s-a pomenit numele lui Allah.” [6:121]

4. Oferirea anumitor porții din mâncare, băutură, animale și cereale, idolilor. Destul de surprinzător, porțiile erau oferite și lui Allah Însuși, oamenii găsind, însă, motive de a transfera o parte din porția lui Allah, idolilor și niciodată invers. Referitor la acestea, versetele Coranice spun:

“Ei I-au hotărât lui Allah o parte din recoltele și din dobitoacele pe care El le-a izvodit și au zis: "Aceasta este pentru Allah - după pretenția lor mincinoasă! - iar asta este pentru asociații noștri!" Dar ceea ce a fost pentru asociații lor nu a ajuns la Allah, pe când ceea ce a fost pentru Allah a ajuns la asociații lor. Și cât de prost au judecat ei!” [6:136]

5. Căutarea bunăvoinței acestor idoli prin ofrande de cereale și animale, referitor la care Coranul spune:

“Și au zis ei: "Acestea sunt vite și recolte oprite. Nu mănâncă din ele decât aceia care voim noi!" După pretenția lor mincinoasă! Sunt și vite ale căror spinări au fost oprite și vite peste care nu rostesc ei numele lui Allah, născocind și punând pe seama Lui!” [6:138]

6. Dedicarea unor animale (cum ar fi: Bahira, Sa’iba, Uasila și Hami) idolilor, ceea ce înseamnă scutirea acestor animale de la muncile utile, de dragul acestor zei păgâni. După spusele renumitului istoric Ibn Ishaq, Bahira, fiica Sa’ibei, o cămilă femelă ce fătase în mod succesiv zece cămile

femele, dar nici un mascul, a fost pusă în libertate și s-a interzis ca ea să fie înjunghiată, împovărată, tunsă de lână sau mulsă, numai oaspeții putând să bea din laptele ei. După ce li s-au crestat urechile, toate cămilele-femele născute de ea au purtat tot denumirea de Bahira. Uasila era o oaie care a fătat în mod succesiv zece femele, din cinci sarcini. Fiecare nou-născut al Uasilei era atribuit doar bărbaților. Hami era o cămilă-mascul care produsese zece femele succesiv și a fost astfel prohibit în mod similar. Referitor la acestea, versetele Coranului spun:

"N-a statornicit Allah nimic despre Bahira, nici despre Sa'iba, nici despre Uasila și nici despre Ham. Însă cei care nu cred au născocit minciuni împotriva lui Allah și cei mai mulți dintre ei nu au judecată." [5:103]

Allah mai spune:

"Și au mai spus ei: "Ceea ce se află în pântecul acestor vite este menit numai bărbaților noștri și este oprit soațelor noastre!" Dacă, însă, acesta [se naște] mort, atunci sunt ei părtași." [6:139]

Există afirmații autentice conform cărora asemenea superstiții au fost inventate pentru prima dată de 'Amr bin Luhai.[1]

Arabii aveau credința că acești idoli sau zei păgâni îi vor aduce mai aproape de Allah, îi vor conduce la El și vor mijloci la El, de dragul lor. Referitor la cele de mai sus, Coranul spune:

"Noi nu-i adorăm pe ei decât pentru ca ei să ne apropie de Allah" [39:3] și *"Ei adoră în locul lui Allah ceea ce nu le face lor nici rău și nu le aduce lor nici folos și zic ei: "Aceștia sunt mijlocitorii noștri la Allah!"* [10:18]

O altă formă de divinizare tradițională la arabii preislamici era aruncarea "Azlam"-ului (săgeți fără pene, care aveau două semnificații diferite: una semnifica "da", iar cealaltă, "nu"). Această practică era desfășurată în cazul unor situații serioase cum ar fi: călătoria, căsătoria și altele similare acestora. Dacă sorții indicau "da", procedau ca atare, iar dacă indicau "nu", amânau pentru anul viitor.

Existau și alte feluri de "Azlam", care erau aruncate pentru apă, pentru bani ori pentru a arăta "de la tine", "nu de la tine" sau "asociere".

Dacă existau dubii asupra paternității recurgeau la idolul Hubal, cu un dar de o sută de cămile pentru cel care arunca săgețile. Doar săgețile puteau hotărî atunci tipul legăturii. Dacă săgeata indica "de la tine", atunci

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/499

rezulta că pruncul aparținea tribului; dacă indica "de la alții", pruncul era atunci considerat ca un aliat, iar în cazul în care apărea "asociere", persoana putea să-și mențină poziția, dar fără obârșie sau contract de alianță.[1]

Aceasta semăna foarte mult cu jocul de noroc sau cu practica aruncării săgeților cu ajutorul cărora, potrivit acestei tradiții, obișnuiau să împartă carnea cămilelor pe care le înjunghiau.

În plus, ei aveau o încredere deplină în veștile ghicitorilor, divinatorilor și astrologilor. Un ghicitor putea să facă o adevărată afacere din prevestirea evenimentelor viitoare, pretinzând că el cunoaște secretele personale ale fiecărui om în parte, datorită supușilor săi, djinnii, care-i comunicau veștile. Unii ghicitori pretindeau că pot descoperi necunoscutul prin intermediul unei puteri dăruite, în timp ce divinatorii se lăudau că pot divulga secretele printr-un proces inductiv, de tip cauză - efect, care-i putea conduce la descoperirea unui bun furat, ascunzătoarea unui hoț, recuperarea unui animal rătăcit și multe altele. Astrologul aparținea celei de-a treia categorii, care cerceta stelele și calcula mișcările lor pe orbite, prin intermediul cărora putea prevesti viitorul.[2] A da crezare acestor vești reprezenta cheia convingerii lor, conferind o semnificație specială mișcării anumitor stele, în ceea ce privea căderea ploii.[3]

Credința în semne ce puteau prevesti evenimente viitoare era, desigur, larg răspândită printre arabi. Unele zile și luni, precum și anumite animale erau considerate de rău augur. Ei mai credeau că sufletul unei persoane ucise ar zbura în sălbăticie și nu și-ar găsi odihna până când nu ar fi răzbunat. Superstiția era de nestăpânit. Dacă un cerb sau o pasăre eliberată din captivitate se întorcea spre dreapta, lucrul pe care doreau să-l facă era considerat sub auspicii bune. În caz contrar, ei deveneau neîncrezători și amânau ceea ce își propuseseră să facă.[4]

Oamenii din perioada preislamică, deși credeau în superstiții, rețineseră totuși unele tradiții avraamice, cum ar fi: devotamentul față de Sfântul Sanctuar, înconjurul acestuia, respectarea pelerinajului, șederea pe Muntele Arafa în timpul pelerinajului și oferirea de sacrificii. Toate acestea erau respectate pe deplin, în ciuda unor inovații menite să altereze aceste

[1] Muhadat Tarikh Al-Umam Al-Ișamiia, 1/56; Ibn Hișam, 1/152,153
[2] Mirzat Al-Mafatu, 2/2,3
[3] Sahih Muslim cu An-Nauaui, 1/59
[4] Sahih Al-Bukhari cu note de subsol de Ahmad Ali Saharonpuri, 2/851,857

ritualuri sfinte. Tribul Quraiș, de exemplu, din aroganță, din spirit de superioritate față de alte triburi și din mândrie pentru că deținea custodia Casei Sfinte, nu mergea la 'Arafa împreună cu mulțimea, ci se oprea pentru scurt timp la Muzdalifa. Nobilul Coran i-a mustrat și le-a spus:

"Apoi grăbiți de unde oamenii pornesc" [2:199][1]

O altă erezie adânc înrădăcinată în tradiția lor socială le interzicea să mănânce "iaurt uscat" sau grăsime prăjită, să intre într-un cort făcut din piele de cămilă sau să caute umbra într-o casă care nu era făcută din chirpici, atâta timp cât aveau intenția să facă pelerinaj. De asemenea, dintr-o concepție greșită bine împământenită, respingeau pelerinii care nu erau din Mekka și le refuzau accesul la hrana pe care o aduceau când voiau să facă pelerinajul cel mare sau pelerinajul cel mic.

Ei au poruncit pelerinilor care veneau din afara Mekkăi să facă ocolul Al-Ka'ba în uniforme Quraiș. Totuși, dacă nu și le puteau permite, bărbații trebuiau să facă acest lucru complet dezbrăcați, iar femeile fiind acoperite doar cu o bucată de material care să le acopere vintrele. Allah spune în acest sens:

"*O, fii ai lui Adam! Puneți-vă veșmintele voastre la toate locurile de Rugăciune!*" [7:31]

Dacă bărbații sau femeile erau destul de bogați pentru a putea face înconjurul Al-Ka'ba în hainele lor, după ocol, ei trebuiau să renunțe la ele pentru totdeauna.[2]

Când locuitorii din Mekka se aflau în starea binecuvântată de pelerinaj, ei nu intrau în casele lor pe ușă, ci prin niște găuri pe care le scobeau în pereții din spatele caselor. Ei considerau un asemenea comportament drept o dovadă de pietate. Această practică a fost interzisă de Coran prin versetul:

"*Evlavia nu stă în a intra în casele voastre prin spatele lor, ci evlavia stă în a fi cu frică de Allah! Și intrați în case prin ușile lor! Poate că voi veți izbândi!*" [2:189]

Așa se prezenta viața religioasă în Arabia acelor vremuri: politeism, idolatrie și superstiție.

Astfel, în Arabia își puteau croi calea cu ușurință iudaismul, creștinismul, magicismul și sabianismul.

[2] Ibn Hișam, 1/199; Sahih Al-Bukhari, 1/226
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/226; Ibn Hișam, 1/202

Migrarea evreilor din Palestina în Arabia s-a desfășurat în două etape. Prima a avut loc ca rezultat al presiunii la care erau expuși evreii, prin distrugerea templului lor și luarea ca robi în Babilon, la discreția regelui Nabucodonosor. În anul 587 î.e.n., unii evrei au părăsit Palestina pentru Hijaz și s-au stabilit în regiunile nordice de aici. Cea de-a doua etapă a început cu ocupația romană a Palestinei sub conducerea lui Roman Buts, în anul 70 e.n.

Aceasta a dat naștere unui val puternic de emigrare a evreilor spre Hijaz, Yath'rib și Khaibar și, mai ales, spre Taima'. Aici și-au făcut prozeliți în numeroase triburi, au construit forturi și castele și au trăit în sate. Iudaismul a jucat un rol important în viața politică preislamică. Când islamul a apărut pe acel teritoriu, existau deja numeroase triburi evreiești renumite: Khabir, Al-Mustaliq, An-Nadir, Quraiza și Qainuqa. Conform unor relatări, triburile evreiești erau în număr de douăzeci.[1]

În Yemen, iudaismul a fost introdus de un oarecare As'ad Abu Karb. El a plecat să lupte în Yathrib și acolo a îmbrățișat iudaismul, apoi s-a întors, luând cu el doi rabini dintre fiii lui Quraiza pentru a instrui populația din Yemen în spiritul acestei noi religii. Aici, iudaismul a găsit teren fertil pentru a se propaga și a câștiga noi aderenți. După moartea sa, fiul său, Yusuf Zu Nauas, a preluat puterea, a atacat comunitatea creștină din Najran și le-a poruncit să treacă la iudaism. Când ei au refuzat, el a ordonat să fie săpată o groapă de foc și toți creștinii, fără discriminare de sex sau vârstă, să fie aruncați și să fie arși de vii. După unele estimări, în acel masacru uman au fost uciși între douăzeci și patruzeci de mii de creștini. Coranul a relatat parțial acea întâmplare în "Capitolul Al-Buruj".[2]

Creștinismul și-a făcut apariția pentru prima dată în Arabia ca urmare a pătrunderii coloniștilor abisinieni (etiopeni) și romani în această țară. Forțele colonizatoare abisiniene (etiopiene) împreună cu misiunile creștine au pătruns în Yemen ca o reacție represivă la nedreptățile lui Zu Nauas și au început să-și propage credința cu vehemență. Ei au construit chiar și o biserică și au numit-o "Ka'ba"-ul Yemenului, în scopul îndreptării caravanelor arabe de pelerinaj spre Yemen, încercând apoi să demoleze Casa Sfântă din Mekka. Allah Atotputernicul, însă, i-a pedepsit și a făcut

[1] Qalb Jazirat Al-Arab, p.151
[2] Tafhim-ul-Qur'an, 6/297; Ibn Hișam, 1/20-36

din ei un exemplu - atunci și pentru totdeauna.[1]

Fimion, un misionar creștin, cunoscut pentru comportamentul său ascetic și pentru minunile pe care le făcea, s-a infiltrat, de asemenea, în Najran. Aici, el a îndemnat lumea la creștinism și, datorită cinstei și devotamentului său adevărat, a reușit să-i convingă să răspundă afirmativ la invitația sa de a îmbrățișa creștinismul.

Principalele triburi care au îmbrățișat creștinismul au fost: Ghassan, Taghlib, Tai' și unii regi hiiariți, precum și alte triburi ce locuiau la granițele imperiului roman.

Magianismul era, de asemenea, popular printre arabii ce trăiau în vecinătatea granițelor cu Persia, Irak, Bahrain, Al-Ahsa' și în unele zone de pe coasta Golfului Arabic. Se spune chiar că, în perioada ocupației persane, unii yemeniți au mărturisit credința în magianism.

În ceea ce privește sabianismul, săpăturile din Irak au revelat faptul că acesta fusese popular printre kaldanieni, sirieni și yemeniți. Odată cu venirea iudaismului și creștinismului, sabianismul a început să facă loc noilor religii, deși și-a menținut câțiva adepți apropiați magienilor din Irak și Golful Arabic.[2]

Situația religioasă

Astfel era viața religioasă a arabilor înainte de venirea islamului. Rolul pe care l-au jucat religiile preponderente a fost atât de mic, încât se poate spune că a fost aproape inexistent. Politeiștii care au falsificat religia lui Avraam erau total îndepărtați de preceptele sale, uitând întru totul de bunele obiceiuri ale acestei religii. Ei au căzut în nesupunere și răutate și au dezvoltat unele superstiții religioase ciudate, cu un puternic impact asupra vieții religioase și socio-politice din întreaga Arabie.

Iudaismul s-a transformat într-o ipocrizie abominabilă, combinată cu hegemonia. Rabinii au devenit stăpâni fără a ține seamă de Adevăratul Stăpân. Ei s-au implicat în practica stăpânirii dictatoriale a poporului, chemându-și supușii să dea socoteală fie și pentru cel mai neînsemnat cuvânt sau pentru cea mai firavă idee. Unica lor țintă a devenit acumularea averilor și a puterii, chiar și cu riscul pierderii religiei sau cu pericolul

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 6/297; Ibn Hișam, 1/20-36
[2] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/193-208

ateismului și necredinței.

În mod similar, creștinismul a deschis larg porțile politeismului și a devenit mult prea greu de înțeles pentru o religie divină. Ca practică religioasă, a creat un fel de amestec curios al omului cu Dumnezeu. Creștinismul nu a avut nici un fel de influență asupra sufletelor arabilor, pentru simplul motiv că era străin stilului lor de viață și nu avea nici cea mai mică legătură cu viața lor de zi cu zi.

Oamenii care aparțineau celorlalte religii se asemănau cu politeiștii în ceea ce privește înclinațiile, dogmele, obiceiurile și tradițiile lor.

ASPECTELE SOCIETĂȚII ARABE PREISLAMICE

În urma cercetărilor pe care le-am făcut asupra vieții religioase și politice a Arabiei, se cuvine să ne oprim puțin asupra condițiilor sociale, economice și etice predominante.

Viața socială a arabilor

Societatea arabă reprezenta un amestec format din straturi sociale diferite și eterogene. Statutul femeii din clasa nobilimii presupunea un nivel avansat al respectului. Femeia se bucura de o doză considerabilă de libertate de decizie, iar hotărârile ei erau cel mai adesea puse în practică. Ea era atât de îndrăgită încât foarte ușor se putea vărsa sânge pentru apărarea onoarei sale. De fapt, ea reprezenta motivul principal al luptei sângeroase sau al păcii prietenești. Sistemul familial în Arabia era însă în întregime patriarhal, aceste privilegii acordate femeilor nefiind considerate potrivnice. Contractul de căsătorie era în întregime în puterea custodelui legal al femeii și opinia acestuia cu privire la statutul ei marital nu putea fi contestată niciodată.

Pe de altă parte, mai existau și celelalte straturi sociale unde prostituția și indecența erau de nestăpânit și se aflau în plină desfășurare.

Abu Da'ud, așa cum reiese din relatarea 'A'ișei - Allah să fie mulțumit de ea, a amintit că existau patru tipuri de căsătorii în Arabia preislamică. Primul tip era similar procedurilor moderne de căsătorie, caz în care un bărbat își dădea fiica de soție altui bărbat după ce mai înainte se stabilise o anumită dotă. În al doilea caz, soțul își trimitea soția să stea cu un alt bărbat pentru a rămâne însărcinată. Soțul lua această hotărâre fie din cauză că nu putea avea copii, fie din cauză că dorea ca fătul să semene cu acea persoană. După concepție, dacă dorea, soțul ei era liber să întrețină relații sexuale cu ea. În a treia variantă, un grup de mai puțin de zece bărbați putea avea relații sexuale cu o femeie. Dacă aceasta rămânea însărcinată și năștea un copil, ea îi chema pe acești bărbați, nimeni neavând voie să lipsească. Ei trebuia să vină împreună la casa ei. Atunci, ea spunea, adresându-se numai unuia dintre aceștia: "Știi ce ai de făcut.

Am născut un copil și acesta este copilul tău." Bărbatul numit trebuia să accepte.

În cel din urmă caz, o mulțime de bărbați întrețineau relații sexuale cu o anumită femeie cu moravuri ușoare. Ea nu respingea pe nimeni. Asemenea femei obișnuiau să-și pună un steag la poartă, invitând astfel înăuntru pe oricine dorea.

În cazul în care ea rămânea gravidă și dădea naștere unui copil, îi aduna pe toți acei bărbați și o vizionară spunea al cui era copilul. Tatăl ales lua copilul cu sine și îl declara ca fiind al său. Când profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a adus islamul în Arabia, el a anulat toate celelalte forme de relații sexuale, cu excepția celor desfășurate în cadrul căsătoriei islamice actuale.[1]

Femeile își însoțeau întotdeauna bărbații în războaie. Învingătorii puteau avea contact sexual neîngrădit cu asemenea femei, însă, dizgrația îi urmărea pe copiii concepuți în acest mod, pe tot parcursul vieții lor.

Arabii preislamici aveau un număr nelimitat de neveste. Ei se puteau căsători cu două surori în același timp sau chiar cu nevestele taților lor, dacă acestea erau divorțate sau văduve. Divorțul era într-o foarte mare măsură în puterea soțului.[2]

Adulterul era larg răspândit în aproape toate clasele sociale, cu excepția câtorva bărbați și femei al căror respect de sine îi împiedica să comită un asemenea act.

Femeile libere trăiau în condiții mult mai bune decât sclavele. Se pare că marea majoritate a arabilor preislamici nu avea nici o rușine în comiterea adulterului. Abu Da'ud povestea: "Un bărbat s-a oprit în fața profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și a spus: "O, Profet al lui Allah! Băiatul acela este fiul meu. Am avut o relație sexuală cu mama lui în perioada preislamică".

Profetul a răspuns: "Nici o pretenție în islam pentru legăturile preislamice. Copilul aparține celui în patul căruia s-a născut și bătaia cu pietre este soarta păcătosului."[3]

Aruncând o privire asupra relației arabului preislamic cu stirpea sa, ne dăm seama că viața în Arabia era paradoxală și se prezenta ca un tablou întunecat de contraste. În timp ce unii arabi își iubeau din toată inima copiii

[1] Abu Da'ud - Cartea căsătoriei
[2] Abu Da'ud - Cartea căsătoriei
[3] Abu Da'ud - Capitolul "Copilul aparține celui în patul căruia s-a născut"

și îi răsfățau nespus, alții își îngropau fetițele de vii, în virtutea unui sentiment iluzoriu de teamă față de sărăcie și rușinea îi acoperea puternic. Infanticidul însă nu poate fi considerat o practică exagerată la modul irevocabil, datorită nevoii lor stringente de băieți care să se poată apăra împotriva dușmanilor.

Un alt aspect al vieții arabilor care merită să fie menționat este atașamentul emoțional bine înrădăcinat al beduinilor față de clanul acestora. Familia sau poate mândria tribală era una din cele mai puternice pasiuni ale lor. Doctrina unității de sânge ca principiu care realiza unitatea socială a tuturor arabilor era construită și fondată pe mândria tribală. Motto-ul lor de necontestat era: “Sprijină-ți fratele, indiferent dacă este un opresor sau un oprimat.” Ei desconsiderau amendamentul islamic care afirma că a-ți ajuta un frate opresor înseamnă a-l împiedica să păcătuiască.

Lăcomia pentru autoritate și sentimentul pătrunzător al concurenței dădeau naștere adeseori unor dispute tribale amare, în ciuda descendenței dintr-un strămoș comun.

În acest sens, conflictele sângeroase continue dintre triburile Aus și Khazraj, ‘Abs și Zubian, Bakr și Taghlib, etc. constituie exemple uimitoare.

Relațiile inter-tribale erau fragile și slabe din cauza războaielor permanente dintre triburi. Totuși, devotamentul adânc față de superstițiile religioase și față de unele tradiții pe care le venerau, le mai înfrâna dorința impetuoasă de a-și potoli setea de sânge. În alte cazuri, acționa cu succes motivația sau respectul pentru alianță, loialitate și subordonare care conduceau cu succes la păstrarea simțului proporției și la abandonarea motivelor nefondate de dispută. Obiceiul, apreciat de-a lungul timpului, de suspendare a ostilităților pe timpul lunilor interzise[1] (Muharram, Regeb, Zul-qi’de și Zul-Hijje) a funcționat favorabil și le-a dat ocazia să-și câștige existența și să coabiteze în pace.

Dacă ar fi să concluzionăm cu privire la viața socială din Arabia, am putea spune că arabii din perioada preislamică bâjbâiau în întuneric și ignoranță, încâlciți într-o plasă de superstiții care le paraliza mintea și-i obliga să ducă o viață animalică. Femeia era un bun care se putea comercializa și era privită ca o proprietate neînsuflețită.

Legăturile inter-tribale erau fragile. Lăcomia pentru avere și implicarea în războaie inutile erau principalele obiective care generau politica egocentrică a șefilor lor.

[1] În calendarul islamic sunt patru luni sfinte (Hurum). Trei dintre acestea sunt consecutive (Zul-qi’de, Zul-Hijje și Muharram), iar cealaltă este luna Regeb.

Situația economică

Situația economică se afla în directă legătură cu starea societății.

Modul de trai al arabilor ilustra acest fenomen cu claritate. Comerțul era modalitatea cea mai comună de a le furniza cele necesare vieții de zi cu zi. Călătoriile comerciale nu puteau avea loc dacă drumurile caravanelor și pacea co-existenței inter-tribale nu erau asigurate. Aceste două cerințe imperative, din nefericire, nu existau în Arabia, excepție făcând perioada lunilor prohibite, în care arabii își țineau adunările de 'Ukaz, Zil-Majaz, Mijanna și altele.

Industria era străină psihologiei arabe. În Arabia, majoritatea industriilor disponibile, cum ar fi cele de tricotat și tăbăcit, erau susținute de populația ce venea din Yemen, Hira și de la granițele Siriei. În interiorul Arabiei se practica un fel de agricultură și creșterea animalelor. Aproape toate femeile arabe se ocupau cu toarcerea firelor de tort, dar chiar și această practică era amenințată de războaiele care nu se mai terminau.

În linii mari, sărăcia, foametea și îmbrăcămintea insuficientă caracterizau economia Arabiei.

Etica

Nu putem nega faptul că arabii preislamici aveau o mulțime de trăsături negative. În mod sigur, viciile și păcatele îi caracterizau pe arabii preislamici, însă trebuie să recunoaștem că erau în același timp posesorii unora dintre cele mai înalte virtuți, cum ar fi:

1. Ospitalitatea. Se întreceau unul pe celălalt în ospitalitate și erau foarte mândri de aceasta. Aproape jumătate din moștenirea lor poetică a fost dedicată meritelor și nobleții cu care-și întrețineau oaspeții. Erau generoși și ospitalieri până la extrem. Și-ar fi sacrificat și ultima porție de mâncare pentru un oaspete flămând și înghețat. N-ar fi ezitat să cheltuie o mulțime de bani sau să preia sarcini grele pentru a impiedica vărsarea de sânge, pentru a-și putea atrăge astfel laude și slăvire.

În contextul ospitalității, se evidențiază și obiceiul lor de a bea vin, care era privit ca o sursă de generozitate și un mod de a-și arăta ospitalitatea. Băutul vinului era o adevărată mândrie pentru arabii din

perioada preislamică. Marii poeți ai acelor timpuri nu uitau niciodată să includă în poemele lor versuri rafinate, încărcate de metafore și slavă la adresa orgiilor bahice. Chiar și cuvântul “strugure” (kerem) în limba arabă este similar cu "generozitate" atât la pronunție, cât și la scris. Jocurile de noroc erau o altă practică de-a lor strâns legată de generozitate, dat fiind că sumele încasate erau întotdeauna folosite pentru milostenii. Nici chiar Nobilul Coran nu neglijează beneficiile care derivă din băutul vinului și jocurile de noroc, dar, în același timp, spune:

“*... păcatul este mai mare decât folosul*” [2:219]

2. Respectarea unui legământ. Pentru un arab, a face o promisiune înseamnă a-și face datorii. El nu și-ar răzbuna niciodată moartea copiilor sau distrugerea gospodăriei pentru a susține înrădăcinata tradiție de respectare a legământului. Scrierile acelui timp sunt bogate în povestiri care scot în evidență acest merit.

3. Simțul onoarei și respingerea nedreptății. Acest atribut era fundamentat pe excesul de curaj, pe sentimentul acut al autostimei și pe impetuozitate. Arabul se revolta întotdeauna împotriva chiar și a celei mai mici aluzii umilitoare ori neglijente. El n-ar fi ezitat niciodată să se sacrifice pentru a-și menține în permanență sentimentul de respect față de propria persoană.

4. Voința fermă și atitudinea hotărâtă. Un arab nu ar ocoli niciodată un drum la capătul căruia îl așteaptă un prilej de mândrie sau o poziție onorabilă, chiar dacă pentru aceasta ar trebui cu prețul vieții sale să plătească.

5. Toleranță, perseverență și bunătate. Arabii priveau aceste trăsături cu mare admirație, dar, nu este de mirare, deoarece viața lor impetuoasă și plină de curaj era săracă în asemenea sentimente.

6. Viața de beduin, pur și simplu. Viața de beduin nu era încă influențată de aparențele înșelătoare ale civilizației și constituia fundamentul esențial al naturii sale adevărate și sincere, ținându-l departe de intrigă și trădare.

Asemenea etici neprețuite, corelate cu poziția geografică favorabilă a Arabiei, au stat la baza alegerii arabilor ca purtători ai Mesajului islamic și călăuzitori ai omenirii spre un nou stil de viață.

Din acest punct de vedere, eticile în sine, deși deficitare în anumite

domenii și cu o necesitate de rectificare a anumitor aspecte, erau neprețuite pentru bunăstarea absolută a comunității umane, iar islamul le-a completat.

Cele mai neprețuite etici, pe lângă respectarea legământului, erau, fără îndoială, simțul respectului de sine și puternica determinare, două caracteristici umane indispensabile atât în combaterea răului și eliminarea concepțiilor imorale, cât și pentru consolidarea unei societăți mai bune și mai drepte. De fapt, modul de viață al arabilor din perioada preislamică era bogat în nenumărate alte virtuți, pe care momentan nu este necesar să le enumerăm.

OBÂRȘIA ȘI FAMILIA LUI MUHAMMED

În ceea ce privește obârșia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - există trei versiuni. Prima a fost autentificată de biografi și genealogi și schițează arborele genealogic al lui Muhammed până la ‘Adnan. A două versiune este controversată și pusă sub semnul întrebării și îi schițează obârșia dincolo de ‘Adnan, până la Avraam. A treia versiune, cu unele părți categoric incorecte, îi urmărește obârșia dincolo de Avraam, până la Adam.

După această rapidă trecere în revistă, credem că sunt necesare detalii mai ample.

1. Prima versiune. Muhammed bin ‘Abdullah bin ‘Abdul-Muttalib (care era numit Șaiba) bin Hașim (numit ‘Amr) bin ‘Abd Munaf (numit Al-Mughira) bin Qusai (numit și Zaid) bin Kilab bin Murra bin Ka’b bin Lo’i bin Ghalib bin Fahr (care se numea Quraiș și al cărui trib a luat numele lui) bin Malik bin An-Nadr (numit Qais) bin Kinana bin Khuzaiman bin Mudrikah (care era numit ‘Amir) bin Elias bin Mudar bin Nizar bin Ma’ad bin ‘Adnan.[1]

2. A doua versiune. ‘Adnan bin Add bin Humaisi ’bin Salaman bin Aus bin Buz bin Qamual bin Obai bin ‘Auuam bin Nașid bin Haza bin Bildas bin Yadlaf bin Tabikh bin Jahim bin Nahiș bin Makhi bin Aid bin ‘Abqar bin ‘Ubaid bin Ad-Da’a bin Hamdan bin Sanbir bin Yathrabi bin Yahzin bin Yalhan bin Ar’aui bin Aid bin Dețan bin Aisar bin Afnad bin Aiham bin Muksar bin Nahith bin Zarih bin Sami bin Mazzi bin ‘Auda bin Aram bin Qaidar bin Ismail, fiul lui Avraam - Allah să fie mulțumit de ei.[2]

3. A treia versiune. Dincolo de Avraam - Pacea să fie cu el - Ibn Tarih (Azar) bin Nahur bin Saru’ bin Ra’u bin Falikh bin Abir bin Șalikh bin Arfakhșad bin Sam bin Noah - Pacea să fie cu el, bin Lamik bin Mutuașlack bin Akhnukh [care se spunea a fi profetul Idris (Enoch)] bin Yarid bin Mahla’il bin Qainan bin Anușa bin Șith bin Adam - Allah să fie mulțumit de ei.[3]

[1] Ibn Hișam, 1/1,2; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar, p.5,6; Rahmat-ul-lil’alamin, 2/11-14,52

[2] Rahmat-ul-lil’alamin, 2/14-17.

[3] Ibn Hișam, 1/2-4; Rahmat-ul-lil’alamin, 2/18; Khulasat As-Siiar, p.6.

Familia Profetului

Familia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - este numită familia hașimită, după numele bunicului său, Hașim bin ‘Abd Munaf.

Să vorbim acum puțin despre Hașim și despre descendenții săi:

1. HAȘIM. Așa cum am menționat anterior, el avea responsabilitatea de a da mâncare și apă pelerinilor. Aceasta era sarcina lui, atunci când fiii lui ‘Abd Munaf și cei ai lui ‘Abd Ad-Dar s-au înțeles să împartă sarcinile între ei. Hașim era bogat și cinstit. El a fost primul care a oferit pelerinilor pâine înmuiată în supă. Primul său nume era ‘Amr, dar era chemat Hașim, deoarece avea obiceiul de a fărâmița pâinea (pentru pelerini). El a fost de asemenea primul bărbat care a inițiat cele două călătorii, de vară și de iarnă, ale quraișilor. Se povestește despre el că a plecat în Siria pentru a face comerț. În Medina, s-a căsătorit cu Salma, fiica lui ‘Amr din neamul ‘Udai bin An-Najjar. A petrecut câtva timp cu ea în Medina, apoi a plecat din nou spre Siria, în timp ce ea era gravidă. El a murit în Gaza, Palestina, în anul 497 e.n. Mai târziu, soția sa a dat naștere lui Abdul-Muttalib, care a fost crescut în casa tatălui ei din Medina și a fost numit Șaiba din cauza firului de păr alb de pe cap.[1] Nimeni din familia sa din Medina n-a aflat de nașterea acestuia. Hașim a avut patru fiii: Asad, Abu Saifi, Nadla și Abdul-Muttalib și cinci fiice: Aș-Șifa, Khalida, Da’ifa, Ruqia și Janna.[2]

2. ‘ABDUL-MUTTALIB. Am aflat deja că după moartea lui Hașim sarcina de a furniza hrană și apă pelerinilor a revenit fratelui său, Al-Muttalib bin ‘Abd Munaf, care era generos, cinstit și demn de încredere. Când ‘Abdul-Muttalib a ajuns la vârsta adolescenței, unchiul său, Al-Muttalib, a aflat despre el și a mers la Medina ca să-l aducă la Mekka. Când l-a văzut, ochii i s-au umplut de lacrimi care au început să-i curgă pe obraji, apoi l-a îmbrățișat și l-a urcat pe cămila sa. Băiatul, însă, până nu a obținut consimțământul mamei sale, nu a plecat cu el la Mekka. Al-Muttalib a rugat-o să-i permită băiatului să plece cu el la Mekka, dar ea a refuzat. El a reușit totuși s-o convingă, spunându-i: “Fiul tău merge la Mekka pentru a restabili autoritatea tatălui său și pentru a locui în vecinătatea Casei Sfinte”.

La Mekka, oamenii s-au mirat când l-au văzut pe Abdul-Muttalib și au

[1] Ibn Hișam, 1/137; Rahmat-ul-lil’alamin, 1/26, 2/24
[2] Ibn Hișam, 1/107

crezut că era sclavul lui Muttalib. Al-Muttalib a spus: ”El este nepotul meu, fiul fratelui meu, Hașim”. Băiatul a fost crescut în casa lui Al-Muttalib, dar, mai târziu, după ce Al-Muttalib a murit în Bardman, Yemen, ’Abdul-Muttalib a preluat conducerea și a reușit să mențină prestigiul poporului său și să-și întreacă strămoșii prin comportamentul său onorabil, câștigând astfel dragostea profundă și înalta stimă a celor din Mekka.[1]

Când Al-Muttalib a murit, Naufal a uzurpat drepturile lui ‘Abdul-Muttalib, care a cerut ajutor tribului Quraiș, dar aceștia n-au vrut să sprijine pe nici unul dintre ei. În consecință, el a scris unchilor săi din neamul An-Najjar (frații mamei sale) să-i vină în ajutor. Unchiul său, Abu Sa’d bin ‘Udai, fratele mamei sale, a mărșăluit spre Mekka în fruntea a optzeci de călăreți și și-a așezat tabăra la Abta, în Mekka. ‘Abdul-Muttalib i-a întâmpinat și i-a rugat să meargă la el acasă, dar Abu Sa’d a spus: “Nu înainte de a-l întâlni pe Naufal.” El l-a găsit pe Naufal șezând împreună cu niște bătrâni din tribul Quraiș, la umbra Ka’bei. Abu Sa’d și-a scos sabia și a spus: “Jur pe Allah că, dacă nu înapoiezi nepotului meu ceea ce ai luat de la el, te voi ucide cu această sabie”. Naufal a fost astfel obligat să renunțe la ceea ce uzurpase și notabilii membrii ai tribului Quraiș au fost martori la cuvintele lui. Abu Sa’d a mers atunci acasă la ‘Abdul-Muttalib, unde a stat trei nopți, a făcut micul pelerinaj și s-a întors apoi la Medina.

Mai târziu, Naufal s-a aliat cu fiii lui ‘Abd Șams bin ‘Abd Munaf împotriva fiilor lui Hașim. Când tribul Khuza’a a văzut că fiii lui An-Najjar îl sprijină pe ‘Abdul-Muttalib, ei au spus: “El este fiul nostru, așa cum este și al vostru. Noi avem mai multe motive să-l ajutăm decât voi”. Mama lui ‘Abd Munaf fusese una dintre ai lor. Ei au mers în Casa An-Nadua și s-au aliat cu fiii lui Hașim împotriva lui Naufal și a fiilor lui ‘Abd Șams. Aceasta a fost o alianță care, mai târziu, a constituit motivul principal pentru a cuceri Mekka. În timpul vieții sale, ‘Abdul-Muttalib a fost martor la două evenimente importante: săparea fântânii Zamzam și invazia Elefantului.[2]

Pe scurt, ‘Abdul-Muttalib a primit, în vis, poruncă să sape fântâna Zamzam într-un anumit loc. El s-a supus și a găsit lucrurile pe care cei din tribul Jurhum le îngropaseră acolo când fuseseră obligați să evacueze Mekka. El a găsit săbiile, armurile și cei doi cerbi de aur. Poarta Al-Ka’ba a fost marcată de săbiile de aur și de cei doi cerbi. Tot atunci a fost

[1] Ibn Hișam, 1/137, 138
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, pp.41, 42; Ibn Hișam, 1/142 - 147

instaurată tradiția alimentării pelerinilor cu apă din Zamzam.

Când din fântâna izvorului Zamzam a început să izvorască apa, tribul Quraiș a avut pretenția să devină partener în afacere. ‘Abdul-Muttalib le-a refuzat această cerere, motivând că Allah l-a ales doar pe el pentru această onorabilă slujbă. Pentru a încheia disputa, ei au căzut de acord să-l consulte pe ghicitorul celor din neamul Sa’d. În calea lor, Allah le-a arătat Semnele Sale, care confirmau prerogativa lui ‘Abdul-Muttalib cu privire la izvorul sacru. În acel moment, ‘Abdul-Muttalib a făcut un jurământ sfânt, spunând că, dacă va avea zece copii, va sacrifica la Al-Ka’ba pe unul dintre ei, când acesta va fi adult.

Al doilea eveniment l-a avut în centrul său pe Abraha As-Saba Al-Habași, vice-regele abisinian (etiopian) în Yemen. El observase că arabii își făceau pelerinajul la Al-Ka’ba, așa că a decis să construiască un mare lăcaș de cult la San’a pentru a atrage pelerinii arabi la el, lăsând astfel Mekka de-o parte. Un bărbat din tribul Kinana a înțeles această mișcare și de aceea, în toiul nopții, s-a furișat în acest lăcaș și a mânjit zidul frontal cu excremente. Când Abraha a aflat acest lucru, s-a înfuriat atât de tare, încât a adunat o armată uriașă, de șaizeci de mii de războinici, pentru a dărâma Al-Ka’ba. El a ales pentru sine cel mai mare elefant. Armata sa includea nouă sau treisprezece elefanți. Ei au mărșăluit până au ajuns într-un loc numit Al-Magmas. Acolo el și-a mobilizat armata, a pregătit elefanții și întreaga armată era pregătită să intre în Mekka. Când a ajuns în Valea Muhassar, situată între Muzdalifa și Mina, elefantul a îngenunchiat și a refuzat să meargă mai departe. De fiecare dată când îl îndrepta spre nord, sud sau est, elefantul se mișca, însă când îl îndrepta spre vest, către Al-Ka’ba, acesta îngenunchia. În acest timp, Allah a îndreptat spre ei stoluri de păsări care aruncau asupra lor cu bucăți de lut ars. Aceste păsări semănau foarte mult cu rândunicile și vrăbiile și fiecare pasăre căra câte trei pietre: una în cioc și două în gheare. Pietrele i-au lovit pe oamenii lui Abraha, le-au retezat mădularele și i-au omorât. O mulțime de soldați ai lui Abraha au fost omorâți în acest fel, iar ceilalți au fugit la întâmplare și au murit împrăștiați. Abraha însuși a fost lovit atât de rău încât a fost nevoie să i se amputeze vârfurile degetelor. Când a ajuns la San’a, el se afla într-o stare groaznică și a și murit curând.

În ceea ce-i privește pe cei din tribul Quraiș, aceștia au fugit în munți și pe dealuri pentru a-și salva viața. După ce dușmanul a fost astfel pus pe

fugă, ei s-au întors acasă, în siguranță.[1]

"Evenimentul elefantului" a avut loc în luna Muharram, cu cincizeci sau cincizeci și cinci de zile înainte de nașterea profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, adică spre sfârșitul lunii februarie - începutul lunii martie, anul 571 e.n. A fost un dar de la Allah pentru Profetul Său și familia acestuia. Ar putea fi considerat, de fapt, ca un favorabil vestitor divin al luminii ce stă să vină și să însoțească sosirea Profetului și a familiei sale. Prin contrast, Ierusalimul a suferit sub povara atrocităților dușmanilor lui Allah. Aici putem să amintim de Nabucodonosor, în anul 587 î.e.n., și de romani în anul 70 e.n. Prin grația divină, Al-Ka'ba n-a ajuns niciodată în mâna creștinilor - musulmanii acelui timp[2] - deși Mekka era populată de politeiști. Veștile despre "evenimentul elefantului" au ajuns până și în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii civilizate de atunci.

Abisinia (Etiopia) menținea legături strânse cu romanii, în timp ce, de cealaltă parte, persanii erau atenți la orice schimbare de strategie care se ivea în orizontul socio-politic, drept pentru care au și reușit în scurt timp să ocupe Yemenul. Întâmplător, imperiile romane și persane reprezentau lumea civilizată, puternică, a acelui timp.

Evenimentul "invaziei elefantului" a atras atenția lumii asupra inviolabilității Casei lui Allah și a arătat că această Casă a fost aleasă de Allah pentru sfințenia ei.

'Abdul-Muttalib a avut zece fii: Al-Harith, Az-Zubair, Abu Talib, 'Abdullah, Hamza, Abu Lahab, Ghidaq, Maquam, Safar și Al-'Abbas.

El a mai avut șase fiice: Umm Al-Hakim (singura albă), Barra, 'Atika, Safiia Arua și Omaima.[3]

3. 'ABDULLAH. Tatăl profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Mama lui era Fatima, fiica lui 'Amr bin 'A'idh bin 'Imran bin Makhzum bin Yaqdha bin Murra. 'Abdullah era cel mai deștept dintre fiii lui 'Abdul-Muttalib, cel mai cast și cel mai iubit. El a fost de asemenea fiul pe care săgețile de divinație l-au ales să fie sacrificat la Al-Ka'ba. Când 'Abdul-Muttalib a ajuns să aibă zece fii și aceștia au atins vârsta maturității, el le-a dezvăluit secretul jurământului său și ei au consimțit în

[1] Ibn Hișam, 1/43-56, Tafhimul - Qur'an, 6/462-469

[2] În religia islamică se consideră că toți profeții sunt veniți de la același Dumnezeu Unic, Allah, iar creștinii din acea perioadă care urmau învățăturile lui Isus, Profet al lui Allah din punct de vedere al islamului, puteau fi considerați musulmani, adică "supuși ai lui Allah".

[3] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/56, 66; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar pp.8,9

tăcere și cu supunere.

Numele lor au fost scrise pe săgeți de divinație și înmânate custodelui celei mai iubite zeițe a lor, Hubal. Săgețile au fost aruncate. Una dintre săgeți a arătat că acela care trebuia sacrificat era ‘Abdullah. ‘Abdul-Muttalib a dus atunci băiatul la Al-Ka’ba, luând și un brici pentru a-l sacrifica.

Tribul Quraiș, unchii săi din tribul Makhzum și fratele său, Abu Talib, au încercat să-l descurajeze în a-și îndeplini scopul. Ei i-au sugerat să caute o divinitoare care să judece circumstanțele. Ea a poruncit ca săgețile de divinație să fie aruncate atât pentru ‘Abdullah, cît și pentru zece cămile. Ea a adăugat ca aruncarea săgeților să fie repetată cu încă zece cămile, ori de câte ori săgeata indica: "Abdullah". Operația a fost repetată până când numărul cămilelor a ajuns la o sută. În acest moment, săgeata a indicat cămilele, care au fost sacrificate toate în locul fiului său. Cămilele sacrificate au fost lăsate la discreția tuturor, om sau animal. Acest incident a produs o schimbare în ceea ce privește "răscumpărarea sângelui", practică acceptată în mod obișnuit în Arabia. Înainte fusese stabilit un număr de zece cămile, însă, după acest eveniment, numărul lor a crescut la o sută. Ulterior, islamul a aprobat această modificare. Un alt lucru care relevă în mod clar cele povestite mai sus este acela că Profetul a spus odată: “Eu sunt din stirpea celor doi sacrificați”, adică Ismail și ‘Abdullah.[1] ‘Abdul-Muttalib a ales-o pe Amina, fiica lui Uahab bin ‘Abd Munaf bin Zahra bin Kilab, ca soție pentru fiul său, ‘Abdullah.

Astfel, ea, în lumina acestei obârșii străvechi, a avut o poziție eminentă, ca noblețe și descendență. Tatăl ei a fost șeful tribului Zahra, căruia i-a fost atribuită o mare cinste. Ei s-au căsătorit în Mekka și, la scurt timp după aceea, ‘Abdullah a fost trimis de tatăl său să cumpere curmale din Medina, unde a și murit.

Într-o altă versiune, ‘Abdullah a plecat în Siria într-o călătorie de comerț și a murit în Medina, pe când se întorcea acasă. El a fost îngropat în casa An-Nabigha Al-Ju’di. Avea douăzeci și cinci de ani când a murit. Mulți istorici afirmă că moartea lui s-a petrecut înainte de nașterea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Alții au spus că el a murit la două luni după nașterea Profetului. ‘Abdullah a lăsat o avere foarte mică, și anume: cinci cămile, câteva oi și o servitoare, numită Baraka - Umm Aiman, care mai târziu a fost doica Profetului.[2]

[1] Ibn Hișam, 1/151-155; Rahmat-ul-lil’alamin, 2/89,90

[2] Sahih Muslim, 2/96; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar, p.4; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.12

NAȘTEREA LUI MUHAMMED ȘI CEI 40 DE ANI DE DINAINTEA REVELAȚIEI

Nașterea sa

Conducătorul Profeților, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, s-a născut în sânul familiei Hașim din Mekka, într-o dimineață de luni, nouă Rabi'ul Auual, în același an cu "evenimentul elefantului" și în al patruzecilea an de domnie al lui Chosroes (Kisra), adică pe 22 aprilie 571 e.n., potrivit învățatului Muhammed Sulaiman Al-Mansourpuri și astrologului Mahmud Pașa.[1]

Ibn Sa'd a relatat că mama lui Muhammed a spus: "Când el s-a născut, o lumină s-a ivit din vintrele mele și a luminat palatele din vechea Sirie." Ahmad a relatat că Arbadh bin Sariia a spus un lucru similar cu acesta.[2]

S-a mai relatat, dar, în mod controversat, că semne prevestitoare însemnate i-au însoțit nașterea: paisprezece galerii din palatul lui Chosroes (Kisra) s-au crăpat și s-au dărâmat, focul sacru al magienilor s-a stins și câteva biserici de lângă lacul Saua au cedat din temelii și s-au prăbușit.[3]

Mama sa a trimis imediat pe cineva să-l anunțe pe bunicul lui, 'Abdul-Muttalib, despre fericitul eveniment. El a venit fericit la ea, a purtat copilul la Al-Ka'ba, s-a rugat lui Allah și I-a mulțumit. 'Abdul-Muttalib l-a numit pe copil Muhammed, un nume care pe atunci nu era obișnuit printre arabi. I-a făcut circumcizie în a șaptea zi, după obiceiul arabilor.[4]

Prima femeie care l-a alăptat, după mama lui, a fost Thuieba, roaba lui Abu Lahab, simultan cu fiul ei, Masru.

Ea îi alăptase mai înainte pe Hamza bin 'Abdul-Muttalib și mai târziu pe Abu Salama bin 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi.[5]

---

[1] Muhadarat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/62; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/38,39

[2] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.12; Tabaqat Ibn Sa'd 1/63

[3] Relatat de Al-Baihaqi, dar Al-Ghazali nu a aprobat - vezi Fiqh-us-Sira, p.46

[4] Ibn Hișam, 1/159, 160; Zad Al-Ma'ad, 1/18; Muhadarat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia

[5] Talqih Fuhum Ahl-Athar, p.4; Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p13

Copilăria

Era un obicei general printre arabii care trăiau în orașe să-și trimită copiii la doicile beduine, pentru ca ei să poată crește în împrejurimile libere și sănătoase ale deșertului, unde-și puteau dezvolta un organism robust și puteau dobândi limbajul și manierele alese ale beduinilor, care erau cunoscuți pentru puritatea limbajului și pentru faptul că nu aveau acele vicii care apar de obicei în societățile sedentare.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a fost mai târziu încredințat Halimei, fiica lui Abu Zuaib din neamul Sa'd bin Bakr. Soțul ei era Al-Harith bin 'Abdul 'Uzza, numit și Abu Kabșa, din același trib.

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a avut numeroși frați și surori de lapte: 'Abdullah bin Al-Harith; Anisa, fiica lui Harith; Hudhafa sau Judhama, fiica lui Al-Harith (cunoscută ca Aș-Șaima și care avea grijă de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască); Abu Sufian bin Al-Harith bin 'Abdul-Muttalib, vărul Profetului. Hamza bin 'Abdul-Muttalib, unchiul Profetului, a fost alăptat tot de cele două doici, Thuieba și Halima As-Sa'diia, care l-au alăptat și pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Tradițiile relatează într-un mod încântător cum Halima și întreaga ei familie au fost favorizate de noroc pe toată perioada cât copilul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a aflat în grija ei.

Ibn Ishaq afirmă că Halima povestea cum ea împreună cu soțul ei și cu un copil sugar au plecat din satul ei, întovărășiți de câteva femei din același clan, în căutare de copii pentru alăptat.

Ea spunea: "Era un an de secetă și foamete și nu aveam ce mânca. Eu călăream pe o măgăriță maronie. Mai aveam cu noi și o cămilă-femelă bătrână. Pe Allah, nu puteam obține nici un strop de lapte. Nu am putut închide ochii toată noaptea din cauza copilului care plângea încontinuu de foame. Nu aveam destul lapte la sân și nici cămila nu avea cu ce să-l hrănească. Ne rugam încontinuu să plouă și să fim ușurați de griji.

După un drum lung am ajuns la Mekka și am început să căutăm copii de alăptat. Nici una dintre femeile care erau cu mine nu l-a acceptat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. De îndată ce li se spunea că era orfan, ele îl refuzau. Noi aveam o idee fixă despre

recompensa pe care am primi-o de la tatăl copilului. Un orfan! Ce ar putea bunicul și mama lui să facă? Așa că l-am disprețuit din această cauză. Fiecare femeie care venise cu mine a primit un sugar și, când eram pe punct de plecare, eu i-am spus soțului meu: “Pe Allah, nu-mi place să mă întorc cu celelalte femei, fără nici un copil. Ar trebui să merg la orfanul acela și să-l iau.” El a spus: “Nu văd nici un rău în asta și poate că Allah ne va binecuvânta prin el.” Așa că am mers și l-am luat fiindcă nu mai era practic nici o alternativă pentru mine, decât să-l iau.

Când l-am luat în brațe și m-am întors la locul meu, l-am pus la sân și, spre marea mea surpriză, laptele a curs din abundență. El a supt după pofta inimii și la fel a făcut și fratele lui de lapte, după care au adormit amândoi, deși copilul meu nu putuse să adoarmă cu o noapte înainte.

Soțul meu s-a dus atunci să mulgă cămila și, spre uimirea lui, a găsit mult lapte în ugerul ei. El a muls-o și am băut pe săturate, apoi ne-am bucurat de un somn adânc pe tot parcursul nopții. În dimineața următoare, soțul meu a spus: “Pe Allah! Halima, trebuie să înțelegi că ai avut șansa să găsești un copil binecuvântat.” Și eu am răspuns: “Din mila lui Allah, sper că așa este.”

Tradiția explică detaliat că pe drumul călătoriei de întoarcere a Halimei și pe toată perioada cât Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a stat cu ea, viața ei a fost înconjurată de o aureolă norocoasă. Măgărița pe care ea o călărea când a mers la Mekka era slabă și aproape deșelată, dar, cu toate acestea, ea s-a înzdrăvenit și au putut călători mai repede, spre marea uimire a tovarășilor de călătorie ai Halimei. Când au ajuns la taberele de pe teritoriul clanului Sa’d, ei au descoperit că roata norocului se întorsese în favoarea lor. Pe pământul pustiu a răsărit o vegetație luxuriantă și animalele s-au întors la ei mulțumite și pline de lapte. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a stat cu Halima timp de doi ani până a fost înțărcat, după cum povestea Halima:

"Atunci l-am dus înapoi la mama lui, dar am rugat-o cinstit să-l mai lase să stea cu noi, ca să putem beneficia de norocul și de binecuvântările pe care el ni le adusese. Am insistat în rugămintea noastră, susținând-o și prin faptul că eram îngrijorați că pruncul ar putea lua un anumit microb care se răspândea în Mekka.[1] Într-un sfârșit, dorința ne-a fost îndeplinită și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a mai rămas cu noi,

[1] Ibn Hișam, 1/162-164

până la vârsta de patru-cinci ani."

După relatările lui Anas în "Sahih Muslim", atunci a coborât îngerul Gavriil, i-a deschis pieptul și i-a scos inima. Din ea a extras un cheag de sânge și a spus: "Aceasta a fost partea lui Satan din tine." Și atunci i-a spălat inima cu apă din Zamzam, dintr-un vas de aur. După aceea, inima a fost închisă și pusă la locul ei. Băieții și prietenii lui de joacă au alergat spre mama lui, de fapt la doica sa, și au spus: "Într-adevăr, Muhammed a fost omorât". Ei au alergat cu toții spre el și l-au găsit sănătos, doar că era palid la față.[1]

Înapoi la iubitoarea sa mamă

După această întâmplare, Halima era îngrijorată pentru băiat și l-a înapoiat mamei lui, cu care el a rămas până la vârsta de șase ani.[2]

Din respect pentru memoria soțului ei mort, Amina a hotărât să-i viziteze mormântul în Yathrib (Medina). Ea a planificat să facă un drum de 500 de kilometri, împreună cu copilul ei orfan, o servitoare, Umm Aiman, și socrul ei, 'Abdul-Muttalib. Ea a petrecut acolo o lună de zile după care s-a hotărât să se întoarcă la Mekka. Pe drumul dintre Mekka și Medina, în Abua, ea s-a îmbolnăvit grav și a murit.[3]

La milostivul său bunic

'Abdul-Muttalib a adus băiatul la Mekka. El avea sentimente calde față de nepotul său orfan, al cărui necaz recent (moartea mamei) se adăugase la durerile trecutului. 'Abdul-Muttalib era mai iubitor cu nepotul său decât cu proprii săi copii. El nu a lăsat niciodată băiatul pradă singurătății, preferându-l propriilor săi copii. Ibn Hișam a povestit că la umbra Al-Ka'ba a fost pusă o saltea pentru 'Abdul-Muttalib. Din respect față de tatăl lor, copiii săi ședeau în jurul acestei saltele, în timp ce Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - ședea pe ea. Unchii săi îl luau de acolo, dar 'Abdul-Muttalib le spunea: "Lăsați-mi nepotul. Jur pe Allah, că acest băiat va avea o poziție însemnată." El îl așeza pe băiat pe salteaua lui, îl

[1] Sahih Muslim, 1/92
[2] Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.7; Ibn Hișam, 1/168
[3] Ibn Hișam, 1/168; Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.7

mângâia pe spate și era întotdeauna mulțumit de ceea ce făcea acesta.[1]

Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a împlinit opt ani, două luni și zece zile, bunicul său, ‘Abdul-Muttalib, a murit în Mekka.

Sarcina de a avea grijă de Profet a revenit unchiului său, Abu Talib, fratele tatălui Profetului.

Abu Talib și-a făcut datoria față de nepotul său în cel mai bun mod posibil. L-a crescut împreună cu copiii săi și a fost preferatul lui. Băiatul era singurul pe care Abu Talib l-a tratat cu mare respect și cu o înaltă stimă.

Timp de patruzeci de ani, Abu Talib și-a iubit nepotul și i-a acordat toată protecția și sprijinul său. Relațiile lui cu ceilalți erau determinate de modul în care aceștia îl tratau pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Ibn ‘Asakir a relatat, cu consimțământul lui Jalhama bin ‘Arfuta: ”Am venit la Mekka într-un an secetos și atunci tribul Quraiș a spus: "O Abu Talib, vegetația de pe vale s-a uscat și copiii sunt flămânzi. Să ne rugăm pentru ploaie!" Abu Talib a mers la Al-Ka’ba, însoțit de un băiețel frumos ca soarele. Abu Talib și băiatul au stat lângă zidul Al-Ka’ba și s-au rugat pentru ploaie. Imediat, norii s-au îngrămădit din toate părțile și ploaia a început să cadă torențial, păraiele să curgă, iar plantele au crescut atât în oraș, cât și în afara acestuia.[2]

Bahira, călugărul

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a împlinit doisprezece ani, a plecat cu unchiul său, Abu Talib, într-o călătorie de afaceri în vechea Sirie. Când au ajuns la Busra (localitate din vecinătatea Huran-ului care în timpul dominației romane a făcut parte din vechea Sirie) au întâlnit un călugăr numit Bahira (pe numele său adevărat Georges), care le-a arătat multă bunătate și i-a ospețit cu dărnicie, cu toate că până în acel moment nu avusese obiceiul de a primi ospeți. L-a recunoscut destul de repede pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și, în timp ce-i lua mâna, a spus: “Acesta este cel mai nobil

[1] Ibn Hișam, 1/168
[2] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.15,16

dintre oameni. Allah îl va trimite cu un Mesaj, care va fi o milostenie pentru toate ființele". Abu Talib l-a întrebat: "Cum de știi lucrul acesta?"

El a răspuns: "Când ați apărut dinspre Aqaba, toate pietrele și copacii s-au închinat și ele nu fac asta niciodată, decât în fața unui Profet. Îl mai pot recunoaște și după sigiliul Profeției, aflat mai jos de umărul lui, având forma unui măr. Am învățat aceasta din cărțile noastre." De frica evreilor, călugărul i-a mai cerut lui Abu Talib să trimită băiatul înapoi la Mekka și să nu-l ducă în Siria. Abu Talib l-a ascultat și l-a trimis la Mekka, împreună cu câțiva dintre servitorii săi.[1]

Războaiele "sacre"

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - abia împlinise cincisprezece ani, când războaiele "sacre", desfășurate ani buni, cu mari cheltuieli și pierderi considerabile de vieți omenești, au izbucnit între tribul Quraiș și neamul Kinana, pe de o parte, și tribul Qais 'Ailan, pe de altă parte. S-au numit astfel pentru că inviolabilul a devenit violabil, lupta în lunile interzise producându-se și ea conform aceleiași tendințe. Harb bin Omaiia, în virtutea poziției sale deosebite și a descendenței onorabile, era conducătorul Quraișilor și al aliaților lor. Într-una dintre aceste bătălii, Profetul și-a asistat unchii, dar nu și-a ridicat brațele împotriva dușmanilor lor. Eforturile lui s-au concentrat pentru culegerea săgeților care cădeau de la inamic și pe care le preda apoi unchilor săi.[2]

Confederația Al-Fudul

La capătul acestor războaie, când pacea a fost instaurată, oamenii au simțit nevoia să formeze la Mekka o confederație pentru reprimarea violenței și nedreptății și pentru revendicarea drepturilor celor slabi și nevoiași. Reprezentanți din neamurile Hașim, Al-Muttalib, Asad bin 'Abd Al-'Uzza, Zahra bin Kilab și Taim bin Murra au fost chemați să se întâlnească în locuința unui bătrân onorabil, 'Abdullah bin Jada'an At-Taimi, pentru a intra într-o confederație care să asigure cele mai sus-menționate. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, la scurt timp după ce

[1] Ibn Hișam, 1/180-183; Zad Al-Ma'ad, 1/17
[2] Ibn Hișam, 1/184-187; Qalb Jazirat Al-Arab, p.260

fusese onorat cu mesajul Profeției, a fost martorul întrunirilor acestei ligi despre care a vorbit cu multă apreciere: “Am fost martor al confederației din casa lui ‘Abdullah bin Jada’an. A fost mai atrăgător pentru mine decât cămilele roșii.[1] Chiar și acum, în perioada islamului, aș fi de acord să asist la o asemenea întâlnire dacă aș fi invitat”.[2]

De fapt, spiritul acestei confederații și cursul deliberărilor care au avut loc acolo au marcat o separare completă de mândria tribală preislamică. Povestea care a dus la întrunirea ei spune că un om din clanul Zubaid a venit la Mekka unde i-a vândut niște mărfuri lui Al-‘As bin Ua’il As-Sami. Cel din urmă, a încercat, folosindu-se de trucuri, să nu-i plătească pentru bunurile cumpărate. Vânzătorul a căutat ajutor la diferitele clanuri Quraiș, dar aceștia n-au acordat nici o atenție cererilor lui îndreptățite. Atunci, el s-a retras pe un vârf de munte și a început, cu tonalitatea cea mai ridicată a vocii sale, să recite versuri în care se plângea de nedreptățile suferite.

Az-Zubair bin ‘Abdul-Muttalib a auzit de el și a făcut cercetări asupra celor întâmplate. În consecință, părțile implicate în confederația menționată anterior s-au adunat și au reușit să-l forțeze pe Al-‘As bin Ua’il să-i plătească lui Az-Zubaidi, banii datorați.[3]

Ocupația timpurie a lui Muhammed

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - n-a avut nici o ocupație anume în adolescență, dar se spune că a fost păstor pentru neamul Sa’d din Mekka. La 25 de ani a plecat în Siria ca negustor în serviciul Khadijei. Ibn Ishaq a relatat că fiica lui Khuailid, Khadija, era o femeie de afaceri bogată și de mare onoare. Ea obișnuia, în schimbul unui anumit procentaj din profit, să angajeze oameni pentru a-i face afacerile.

Poporul Quraiș se ocupa mai mult de negustorie, astfel că în momentul în care Khadija a aflat despre Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, de cuvintele sale pline de adevăr, de cinstea și de bunele sale maniere, a trimis după el. Ea i-a oferit bani să plece în Siria și să facă afaceri pentru ea și i-a promis lui un procent mai mare. Ea l-a trimis cu el și pe Maisara, simbriașul ei. Muhammed a consimțit și a

[1] Expresie des întâlnită pentru a evidenția valoarea sau importanța acelui lucru

[2] Mukthasar Surat Ar-Rasul, p. 30,31.

[3] Ibn Hișam, 1/113, 135

plecat cu robul Khadijei în Siria, pentru negoț.[1]

Căsătoria Profetului cu Khadija

Când el s-a întors la Mekka, Khadija a observat, prin suma de bani oferită, că avea mai mult profit și mai mult spor decât de obicei.

De asemenea, Maisara i-a povestit de bunele maniere ale lui Muhammed, de cinstea, înțelepciunea, sinceritatea și credința lui. Ea și-a dat seama că și-a atins ținta. Mulți bărbați de seamă o ceruseră în căsătorie, dar ea le refuzase întotdeauna avansurile. Ea și-a mărturisit dorința prietenei sale Nafisa, fiica lui Maniia, care a mers imediat la Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. El a consimțit și a cerut unchilor săi să meargă la unchiul Khadijei să vorbească despre această chestiune. La scurt timp, ei s-au căsătorit. La întocmirea contractului de căsătorie au fost martori cei din neamul Hașim și șefii tribului Mudar. Aceasta a avut loc la două luni de la întoarcerea Profetului din Siria. Ca dar de nuntă, el i-a oferit douăzeci de cămile. Ea avea atunci patruzeci de ani și era considerată cea mai bună femeie din familia ei atât ca obârșie și avere, cât și ca înțelepciune. Ea a fost prima femeie cu care s-a căsătorit Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Până la moartea ei, el nu s-a mai căsătorit cu nimeni altcineva.[2]

Khadija a purtat, cu excepția lui Ibrahim, toți copiii lui: Al-Qasim, Zeinab, Ruqaiia, Umm Kulthum, Fatima și 'Abdullah, care mai era numit și Taiiib sau Tahir. Toți fiii lui au murit în perioada copilăriei. Fiicele sale au mărturisit și îmbrățișat islamul, emigrând mai apoi la Medina. Toate au decedat în timpul vieții Profetului, excepție făcând Fatima, care nu a murit în timpul vieții sale. Ea a murit la șase luni după moartea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.[3]

Reconstrucția Al-Ka'ba și controversa arbitrajului

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a împlinit treizeci și cinci de ani, tribul Quraiș a început să reconstruiască

[1] Ibn Hișam, 1/187,189
[2] Ibn Hișam, 1/189; Fiqh As-Sira, p.59; Talqih Fuhum Ahl-al-Athnar, p. 7
[3] Ibn Hișam, 1/190, 191; Fath Al-Bari, 7/507.

Al-Ka'ba. Aceasta era o clădire joasă, din piatră albă, care nu avea mai mult de 6,30 m înălțime, și era construită încă de pe vremea lui Ismail. Nu avea nici măcar acoperiș, ceea ce oferea hoților cale liberă spre comorile aflate înăuntru. Fiind construită cu mult timp în urmă, era de asemenea expusă intemperiilor naturii, care-i slăbiseră și crăpaseră zidurile. Cu cinci ani înaintea Profeției, în Mekka a fost o mare inundație care a afectat Al-Ka'ba, aproape până la demolare. Tribul Quraiș a fost astfel obligat să o reconstruiască, pentru a-i asigura sanctitatea și poziția.

Șefii Quraișilor au hotărât să folosească doar banii obținuți cinstit pentru reconstruirea Al-Ka'ba, iar banii rezultați din prostituție, camătă și alte practici necinstite au fost excluși. La început le-a fost teamă să dărâme zidul, dar Al-Ualid bin Al-Mughira Al-Mukhzumi a început lucrul. Văzând că nu i se întâmplă nimic, au început și ceilalți să ajute la dărâmarea zidurilor, până când au ajuns la fundația turnată de Avraam. Când au început reconstruirea zidurilor, ei și-au împărțit munca între triburi.

Fiecare trib era responsabil pentru reconstruirea unei anumite părți. Triburile au adunat pietre și au început lucrul. Cel care zidea pietrele era un zidar roman, pe nume Baqum. Lucrarea a decurs în armonie până când a venit timpul ca Piatra Neagră sacră să fie reașezată la locul ei. Atunci, a izbucnit o ceartă între șefii de trib, care a durat patru-cinci zile, fiecare revendicând onoarea de a așeza piatra la locul ei.

Pumnalele erau pe punctul de a fi scoase din teacă și vărsarea de sânge părea iminentă. Din fericire, cel mai în vârstă dintre șefi, Abu Omaiia bin Mughira Al-Makhzumi, a făcut o propunere care a fost acceptată de toți ceilalți.

El a spus: "Cel care intră primul în Sanctuar va lua o decizie în privința acestei probleme." Dorința lui Allah a fost ca Mesagerul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să intre primul în Moschee. Când l-au văzut, oamenii care erau de față au strigat într-un singur glas: "Al-Amin" ("Cel demn de încredere") a sosit. Suntem fericiți să ne supunem hotărârii lui." Calm și stăpân pe sine, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a primit însărcinarea și imediat a găsit o soluție care să-i mulțumească pe toți. A cerut o mantie pe care a așternut-o pe pământ și a așezat piatra în mijlocul ei. Le-a cerut apoi reprezentanților diferitelor clanuri care erau printre ei să ridice împreună și în același timp piatra. Când au ajuns cu piatra la locul potrivit, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a așezat-o cu mâna sa în poziția potrivită.

Astfel, prin înțelepciunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, a fost domolită o situație foarte tensionată și îndepărtat un conflict grav.

După ce au terminat banii cinstiți pe care-i adunaseră, cei din tribul Quraiș s-au văzut nevoiți să elimine un areal de 5,5 m din partea de nord a Al-Ka'ba, numit Al-Hijr sau Al-Hatim. Ei i-au ridicat ușile cu doi metri deasupra nivelului solului, permițând astfel intrarea doar oamenilor pe care ei îi doreau.

Când structura a atins 13,7 m înălțime, au ridicat acoperișul care se sprijinea pe șase coloane. Când a fost încheiată construcția Al-Ka'ba, aceasta avea o formă pătrată și cincisprezece metri înălțime. Latura care includea Piatra Neagră și latura opusă acesteia măsurau fiecare zece metri lungime. Piatra Neagră era așezată la o înălțime de 1,50 m deasupra nivelului solului. Celelalte două laturi măsurau fiecare doisprezece metri lungime. Ușa avea doi metri înălțime deasupra nivelului solului. O structură de construcție de 0,25 m înălțime și 0,30 m lățime, în medie, înconjura Al-Ka'ba.

Aceasta a fost numită Aș-Șadheruan și era inițial parte integrantă a Sfântului Sanctuar, însă Quraișii au lăsat-o în afara acestuia.[1]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/215; Fiqh As-Sirah, pp. 62,63; Ibn Hișam, 2/192-197.

O ANALIZĂ SUCCINTĂ A BIOGRAFIEI PROFETULUI ÎNAINTE DE PRIMIREA PROFEȚIEI

În tinerețe, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - era o întrupare a celor mai bune atribute sociale. El era un om exemplar, având o minte înțeleaptă și o intuiție fără de greșeală. Profetul a fost dăruit cu inteligență, originalitate în gândire și cu o capacitate de alegere meticuloasă a mijloacelor care conduceau spre țeluri precise.

Lunga sa tăcere l-a ajutat în mod favorabil în practica meditației și a căutării profunde a adevărului. Mintea sa vioaie și caracterul său pur au constituit instrumente ajutătoare în asimilarea și înțelegerea căilor vieții și a oamenilor atât a indivizilor, cât și a comunității. El a evitat practicile superstițioase, dar a luat parte activă la dezbaterile constructive și utile sau a recurs la solitudinea autoconsacrării. El se ferea să bea vin, să mănânce carne sacrificată pe altare de piatră sau să asiste la sărbătorile idolatre. Avea un dezgust total și o aversiune extremă față de idoli. Nu putea tolera pe cineva care jura pe Al-Lat și Al-'Uzza. Fără îndoială, vrerea lui Allah l-a ținut departe de toate practicile păcătoase și abominabile. Chiar și atunci când el avea tendința de a ceda instinctului său, de a se bucura de unele plăceri ale vieții sau de a urma unele tradiții nerespectabile, providența lui Allah intervenea pentru a împiedica asemenea lucruri. Ibn Al-Athir povestea că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "Exceptând două cazuri, n-am încercat niciodată să fac ceea ce face poporul meu. De fiecare dată, Allah a intervenit și m-a împiedicat să fac aceste lucruri și de atunci n-am mai încercat niciodată. Odată, când eram în partea de sus a Mekkăi, l-am rugat pe tovarășul meu păstor să aibă grijă de oile mele. Voiam să cobor în Mekka și să mă distrez, așa cum făceau tinerii. Am coborât în prima casă din Mekka, unde am auzit muzică. Am intrat și am întrebat: "Ce se întâmplă aici?" Cineva a răspuns: "Este o petrecere de nuntă". Am stat jos și am ascultat, dar curând am căzut într-un somn adânc. Am fost trezit de căldura soarelui. M-am întors la tovarășul meu păstor și i-am povestit ce mi se întâmplase. De atunci înainte, n-am mai încercat niciodată să fac asta".

Al-Bukhari a relatat cu acordul lui Jabir bin 'Abdullah că el a spus: "Pe când oamenii reconstruiau Al-Ka'ba, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a mers cu 'Abbas să care niște pietre. 'Abbas

a spus: “Pune-ți pânza din jurul coapselor în jurul gâtului ca să te aperi de pietre.” În timp ce făcea acest lucru, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a căzut la pământ și ochii i s-au îndreptat spre cer. Mai târziu, s-a trezit și a țipat: "Pânza mea din jurul coapselor...?! Pânza mea din jurul coapselor...?!" S-a înfășurat apoi cu pânză în jurul coapselor”. Într-o altă relatare, se spune: “Coapsele lui n-au mai fost văzute după aceea, niciodată”.[1]

Specialiștii sunt de acord în a atribui tânărului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - un comportament plin de modestie și virtuți, precum și de maniere pline de grație. El s-a dovedit a fi un ideal masculin și posesor al unui caracter nepătat. Era cel mai îndatoritor față de compatrioții săi, cel mai onest în discuții și cel mai blând ca fire. El avea sentimentele cele mai delicate, era pur și ospitalier și impresiona întotdeauna oamenii prin fizionomia sa care inspira pietate. El era cel mai cinstit și cel mai bun în a-și ține întotdeauna promisiunile. De comun acord, concetățenii săi i-au atribuit titlul de Al-‘Amin ("Cel demn de încredere"). Mama credincioșilor, Khadija - Allah să fie mulțumit de ea, a spus odată: "El își ajută rudele de sânge, îi ajută pe cei săraci și nevoiași, întreține oaspeții și îndură multe greutăți pe calea Adevărului."[2]

În umbra mesajului din peștera de la Hira

În jurul vârstei de 40 de ani, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - își făcuse un obicei din a-și petrece ore lungi în singurătate, meditând asupra tuturor aspectelor creației din jurul lui. Această înclinație spre meditație l-a ajutat să se diferențieze în gândire față de compatrioții lui. El obișnuia să se hrănească doar cu fiertură de orz (Sauiq) și apă și apoi se îndrepta direct spre dealurile și văgăunile din apropierea Mekkăi.

Una dintre acestea constituia, în mod particular, refugiul lui preferat: peștera Hira’, din muntele An-Nur.

La o distanță de numai 3 km de Mekka se afla o văgăună mică de 3,6 m lungime și 1,5 m lățime. Îi plăcea întotdeauna să meargă acolo și să

[1] Sahih Al-Bukhari, Capitolul "Construirea Al-Ka’ba", 1/540. În islam, bărbaților nu le este permis să-și arate unii altora regiunea dintre buric și genunchi.

[2] Sahih Al-Bukhari, 1/3.

invite drumeții să împartă cu el modestele sale provizii. El obișnuia să-și dedice cea mai mare parte a timpului, mai ales în luna Ramadan, rugăciunii și meditației asupra universului din jurul său. Inima sa era neliniștită din cauza păcatelor morale și a idolatriei care făcea ravagii printre semenii săi și se simțea încă neajutorat, fiindcă nu avea la îndemână nici o învățătură sau o metodă anume care să-l ajute să corecteze practicile păgâne din jurul lui. Solitudinea însoțită de acest fel de contemplație trebuie înțeleasă prin perspectiva ei divină. Era o etapă preliminară perioadei marilor responsabilități pe care, foarte curând, avea să le poarte pe umerii săi.[1]

Intimitatea și detașarea de impuritățile vieții erau două premise indispensabile posibilității sufletului Profetului de a se afla în strânsă comuniune cu Puterea Nevăzută, aflată în spatele tuturor aspectelor existenței, în acest univers infinit. A fost o perioada bogată în intimitate care a durat trei ani și a pregătit calea unei noi ere, de contact indisolubil cu Allah.[2]

Îngerul Gavriil aduce Revelația

Când el a împlinit patruzeci de ani, vârsta desăvârșirii perfecțiunii, la care li se poruncea întotdeauna Profeților să-și dezvăluie Mesajul, semnele Profeției au început să apară și să licărească la orizontul vieții sale. Erau viziuni adevărate pe care el le-a avut timp de șase luni. Perioada revelației a durat douăzeci și trei de ani. Așadar, aceste șase luni de viziuni adevărate reprezintă o parte integrantă a celor patruzeci și șase de părți ale Revelației.

În luna Ramadan, în cel de-al treilea an de solitudine în peștera de la Hira', Voința lui Allah a făcut ca îndurarea Sa să se coboare pe pământ și, astfel, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să primească Profeția. Lumina Revelației s-a revărsat asupra lui cu primele versete ale Nobilului Coran.[3]

În ceea ce privește data exactă a revelării acestora, investigația atentă a dovezilor circumstanțiale și a reperelor relevante indică noaptea de luni, a douăzeci și una zi a Ramadanului, adică 10 august 610 e.n., când profetul

[1] Rahmat Al-lil-'alamin, 1/47; Ibn Hișam, 1/235,236; Fi Zilal Al-Qur'an, 29/166.
[2] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/166,167.
[3] Fath Al-Bari, 1/27.

Muhammed avea 40 de ani, 6 luni și 12 zile, adică 39 de ani gregorieni, 3 luni și 22 zile.[1]

'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea - a povestit despre cel mai semnificativ eveniment, care a adus lumina divină ce avea să risipească întunericul necredinței și ignoranței, dând vieții un nou curs și înfăptuind una dintre cele mai serioase modificări din istoria omenirii.

Prevestitorii Revelației și-au asumat forma viziunilor reale care se puteau transforma oricând într-o realitate frapantă.

După asta, Profetului a început să-i placă tot mai mult această solitudine și mergea mereu la peștera Hira' pentru a se cufunda în rugăciune în anumite nopți, înainte de a se întoarce la familia sa. După aceea, revenea pentru o ședere similară.

Deodată, pe neașteptate, îngerul Gavriil a venit la el și i-a spus: "Citește!" "Nu știu să citesc.", a răspuns el (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască). Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a descris această întâmplare astfel: "Atunci, el m-a apucat și m-a scuturat puternic și mi-a poruncit din nou: "Citește!" I-am repetat că nu știu să citesc, dar m-a strâns din nou și a zis: "Citește!"

"Citește! În numele Domnului Tău care a creat,

Care l-a creat pe om din sânge închegat!

Citește! Domnul tău este cel mai Nobil" [96:1-3]

Profetul a repetat aceste versete, tremurând de frică. El s-a întors la nevasta lui, Khadija, și i-a spus: "Acoperă-mă ..... acoperă-mă". Ea l-a acoperit până ce s-a simțit din nou în siguranță. El a informat-o pe Khadija despre incidentul din peșteră și a adăugat că era înspăimântat. Soția lui a încercat să-l liniștească și l-a asigurat, spunându-i: "Allah nu te va face de rușine niciodată. Tu îți ajuți neamurile, tu porți povara celor slabi, tu îi ajuți pe cei săraci și nevoiași, tu întâmpini oaspeții și tot tu înduri multe greutăți pe calea Adevărului".

Ea a plecat atunci cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - la vărul ei, Uaraqa bin Naufal bin Asad bin 'Abd Al-'Uzza, care îmbrățișase creștinismul în perioada preislamică și transcria acum Biblia în limba ebraică. El era bătrân și orb. Khadija a spus: "Vere al meu!

---

[1] Există anumite divergențe între savanții musulmani în ceea ce privește data exactă a pogorârii primei Revelații. Eu am însemnat-o însă pe cea care pare a fi corectă. Pentru detalii, consultați Sahih Muslim, Musnad Ahmad, Rahmat Al-lil'alamin, Al-Hakim și Al-Baihaqi etc.

Ascultă-l pe nepotul tău!" Uaraqa a spus: "O, nepoate! Ce ai văzut?" Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a povestit ce i se întâmplase.

Uaraqa a răspuns: "Acesta este Namus[1], îngerul pe care Allah l-a trimis la Moise. Aș vrea să fi fost mai tânăr. Aș vrea să pot trăi până în ziua în care poporul tău se va lepăda de tine". Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a întrebat: "Mă vor alunga ei?" Uaraqa a răspuns afirmativ și a spus: "Oricine a venit cu un asemenea Mesaj a fost tratat cu dușmănie și, dacă aș mai trăi până în ziua aceea, atunci te-aș sprijini cu putere".

At-Tabari și Ibn Hișam au relatat că Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a părăsit peștera de la Hira' după ce a fost surprins de Revelație, dar mai târziu s-a întors la peșteră și și-a continuat izolarea. După aceea, s-a întors la Mekka. At-Tabari a relatat despre acest incident, spunând:

"După ce a povestit despre apariția Revelației, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "N-am fost niciodată mai dezgustat decât de un poet sau de un nebun. Nu suport să mă uit la nici unul dintre ei. Niciodată nu voi povesti cuiva din tribul Quraiș despre Revelația mea. Voi urca pe un munte și mă voi arunca de acolo ca să mor. Asta îmi va aduce ușurare. Am pornit să fac acest lucru, dar, la jumătatea urcușului pe munte, am auzit o voce din cer, spunând: "O, Muhammed! Tu ești Mesagerul lui Allah și eu sunt Gavriil." Am privit în sus și l-am văzut pe Gavriil sub forma unui om cu picioarele întinse pe orizont. El a spus: "O, Muhammed! Tu ești Mesagerul lui Allah și eu sunt Gavriil." M-am oprit și l-am privit. Vederea lui mi-a abătut atenția de la ceea ce voiam să fac. Am rămas pe loc, transfigurat. Am încercat să-mi mut privirea de la el, însă, în orice direcție priveam, îl vedeam. M-am oprit în loc, înmărmurit, până ce Khadija a trimis pe cineva să mă caute. El a coborât la Mekka și s-a întors, în timp ce eu am rămas tot în același loc.

Atunci, Gavriil a plecat și eu m-am întors acasă. Am găsit-o pe Khadija acasă și m-am așezat foarte aproape de ea. Ea a întrebat: "Tată al lui Qasim! Unde ai fost? Am trimis pe cineva să te caute. El a mers la Mekka și apoi s-a întors la mine." I-am povestit ceea ce văzusem. Ea a

[1] Namus este îngerul căruia i-au fost încredințate Mesajele Divine. Este vorba despre îngerul Gavriil.

răspuns: "Este un semn prielnic, soțul meu. Adună-te! Jur pe Allah că tu ești Mesagerul acestei națiuni". Atunci ea s-a ridicat și a mers la Uaraqa să-i povestească. Uaraqa a spus: "Jur pe Allah că el s-a întâlnit cu același înger care i-a fost trimis și lui Moise. El este Profetul acestei națiuni. Spune-i să aibă răbdare." Ea s-a întors la el și i-a transmis cuvintele lui Uaraqa. Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a încheiat perioada de izolare și a coborât la Mekka, a mers la Uaraqa, care i-a spus: "Tu ești Profetul acestei națiuni. Jur pe Allah că l-ai privit pe același înger care i-a fost trimis și lui Moise."[1]

Câteva zile mai târziu, Uaraqa a murit și revelația s-a întrerupt.[2]

Întreruperea Revelației

Ibn Sa'd a relatat de la Ibn 'Abbas că Revelația a dispărut timp de câteva zile[3]. În urma unui studiu atent, acest lucru pare a fi foarte probabil.

Între timp, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a fost afectat de un fel de depresie combinată cu uimire și perplexitate. Al-Bukhari a povestit: "Revelația divină s-a oprit pentru o vreme și Profetul s-a întristat atât de tare, încât, după cum am auzit, a încercat de mai multe ori să se arunce de pe vârful muntelui, dar, ori de câte ori ajungea pe vârful unui munte cu intenția de a se arunca, îngerul Gavriil îi apărea înainte și îi spunea: "O, Muhammed! Tu ești fără îndoială Mesagerul lui Allah întru adevăr". În acel moment, inima lui se liniștea, el devenea calm și se întorcea acasă.

El proceda astfel ori de câte ori Revelația întârzia să apară, însă, tot de atâtea ori, Gavriil apărea în fața sa, repetându-i ceea ce-i spusese mai înainte.[4]

---

[1] At-Tabari, 2/207; Ibn Hișam, 1/237, 238.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/2,3
[3] Fath Al-Bari, 1/27, 12/360.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/340.

Încă o dată, îngerul Gavriil aduce Revelația lui Allah

Ibn Hajar a spus: "Aceasta (dispariția revelației lui Allah pentru câteva zile) a fost pentru a-l elibera pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - de frica pe care o simțea și pentru a-l face să dorească Revelația. Când umbrele nedumeririi s-au retras, flamurile Adevărului au fost ridicate. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a știut atunci cu siguranță că el devenise Mesagerul Marelui Stăpân."

El credea că, în mod cert, cel care venise la el nu era altcineva decât vestitorul Revelației. Așteptarea și tânjirea lui după Revelație a constituit o motivație puternică pentru statornicia și autocontrolul său în momentul apariției Revelației de la Allah.

Al-Bukhari a relatat de la Jabir bin ‘Abdullah că-l auzise pe Mesagerul lui Allah vorbind despre perioada de pauză, astfel: “În timp ce mă plimbam am auzit o voce din cer. Am privit în sus și, mai mult ca sigur, era același înger care mă vizitase în peștera de la Hira’. El ședea între pământ și cer pe un scaun. Mi-a fost foarte frică de el și am îngenunchiat pe pământ. Am mers apoi acasă, spunând: "Acoperă-mă…! Acoperă-mă…!" Allah mi-a dezvăluit aceste versuri:

"O, tu cel acoperit!
Ridică-te și îndeamnă!
Pe Domnul tău preamărește-L,
Veșmintele tale curățește-le
Și de nelegiuire stai departe". [74:1-5]

Din acest moment, revelația a început să vină cu putere, frecvent și periodic.[1]

Detalii pertinente referitoare la formele Revelației

Înainte de a intra în detalii referitoare la perioada Revelației, am dori să ne familiarizăm cu etapele ei, care au constituit sursa principală a Mesajului și subiectul-cheie al Chemării. În legătură cu perioada Revelației, Ibn Al-Qaiiim a enumerat următoarele etape:

[1] Sahih Al-Bukhari, Cartea Tafsir, 2/733

1. Perioada viziunilor reale. Aceasta a reprezentat punctul de plecare a Revelației spre Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!.

2. Ceea ce îngerul a plasat în mod nevăzut în mintea și inima Profetului. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Sfântul Spirit mi-a dezvăluit: "Nici un suflet nu va pieri până nu primește ceea ce-i revine. Temeți-vă de Allah și cereți-I cum știți voi mai frumos. Nu cumva să credeți că păcătuind veți primi ceea ce are Allah, pentru că ceea ce este la El nu se poate obține decât supunându-vă Lui”.

3. Îngerul îl vizita pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - sub chip de ființă omenească și îi vorbea direct. Aceasta i-a permis să înțeleagă pe deplin ce spunea acesta. Îngerul a fost uneori văzut sub acest chip și de companionii Profetului.

4. Îngerul venea la el ca un "dangăt de clopot" și aceasta era cea mai dificilă formă. Îl apuca strâns pe Profet, iar sudoarea îi șiroia pe frunte, chiar și în cele mai răcoroase dintre zile. Dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era călare pe cămila lui, aceasta, neputându-i suporta greutatea, îngenunchia imediat la pământ. Odată, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut o asemenea revelație în timp ce ședea alături de Zaid, coapsa sa atingând-o pe a acestuia din urmă. În acel moment, Zaid a simțit o presiune care aproape că i-a rănit coapsa.

5. Profetul l-a văzut pe înger în forma lui adevărată. Îngerul i-a dezvăluit ceea ce Allah îi poruncise să-i dezvăluie. Aceasta, după cum se menționează în Coran (în "Capitolul An-Najm"), s-a întâmplat de două ori.

6. Ceea ce Allah Însuși i-a dezvăluit în ceruri, când el s-a înălțat la cer și a primit porunca lui Allah pentru rugăciune.

7. Cuvintele lui Allah către Mesagerul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în mod direct, fără medierea unui înger. Acesta a fost un privilegiu acordat lui Moise - Pacea să fie cu el, fapt menționat cu claritate în Coran, așa cum, de asemenea, este menționat și în ceea ce-l privește pe Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, însă despre acest lucru vom vorbi pe larg în capitolul "Călătoria nocturnă și Înălțarea".

Unii învățați teologi au adăugat încă o etapă, a opta, care este însă controversată și în care ei afirmă că Allah a vorbit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - direct, fără nici o cortină interpusă. Această

presupunere rămâne însă neconfirmată.[1]

Îndemnul la religia lui Allah Cel Preaînalt

Prima revelație cuprindea numeroase porunci, simple ca formă, dar de mare utilitate și cu ramificații extinse, și i-a fost trimisă Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - prin următoarele versete:

O, tu cel acoperit! / Ridică-te și îndeamnă! / Pe Domnul tău preamărește-L, / Veșmintele tale curățește-le / Și de nelegiuire stai departe / Și nu dărui, căutând să dobândești mai mult, / Și pentru Domnul tău îndură! [74:1-7]

Pentru a înlesni înțelegerea Mesajului îl vom împărți în elementele sale cele mai simple:

1. Îndemnarea are ca obiectiv înștiințarea tuturor celor care nesocotesc poruncile lui Allah asupra consecințelor grave pe care le implică un asemenea comportament, creând, totodată, un impact fără precedent în mintea și în inima lor.

2. Preamărirea Domnului înseamnă că singura măreție care trebuie proslăvită pe pământ este exclusiv cea a lui Allah, celelalte vanități fiind menite să dispară, deoarece numai Allah merită să fie preamărit.

3. Curățirea veșmintelor și ocolirea tuturor aspectelor abominabile subliniază clar necesitatea indispensabilă de a păstra atât exteriorul, cît și interiorul curate și pure, curățind și păzind în același timp sufletul împotriva diferitelor ispite. Numai pe această cale, sufletul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - putea atinge starea ideală pentru a fi ales și pentru a se bucura de Mila, Protecția, Siguranța, Călăuzirea și Lumina lui Allah etern strălucitoare. Astfel, el va reprezenta cel mai bun exemplu pentru umanitate, atrăgând inimile curate și inspirând frică și respect inimilor rătăcite, așa încât toată lumea, cu voie sau fără voie, se va îndrepta spre el și îl va considera drept piatra de temelie a bunăstării ei, sub toate aspectele.

4. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să nu-și considere lupta pe calea lui Allah ca pe o faptă de laudă, care-l îndreptățește la o mare recompensă. Din contră, el trebuie să se străduiască din răsputeri, să-și dedice toate eforturile și să fie gata să facă

[1] Zad Al-Ma'ad, 1/18

orice sacrificiu, într-un spirit de uitare de sine, învăluit permanent de conștiința prezenței lui Allah, fără a avea nici cel mai mic sentiment de mândrie pentru faptele sau sacrificiile sale.

5. Ultimul verset face aluzie la atitudinea ostilă a necredincioșilor, care îl vor batjocori atât pe el, cât și pe adepții săi. Ei ar putea să-l defăimeze și răutatea lor ar putea atinge punctul culminant prin încercările de a atenta la viața sa și a tuturor credincioșilor din jurul său. În acest caz, el trebuie să aibă răbdare, să persevereze și să dea dovadă de un curaj desăvârșit pentru unicul țel de a fi pe placul lui Allah.

Acestea erau condițiile de bază pe care Profetul trebuia să le respecte: porunci foarte simple în aparență, fascinante prin ritmul lor calm, dar extrem de eficace în practică. Ele au constituit vârtejul care a ridicat în toate colțurile lumii o furtună de dimensiuni uriașe.

Versetele includ componentele unei noi chemări și a propagării unui nou mesaj. Un avertisment implică în mod logic existența unor practici păcătoase, cu consecințe dureroase pentru făptuitori și, din moment ce viața prezentă nu este singurul loc unde oamenii sunt chemați să dea socoteală pentru toate faptele lor rele sau măcar pentru unele dintre acestea, atunci avertismentul ar trebui să includă în mod necesar și chemarea oamenilor de a da socoteală într-o anumită zi, adică Ziua Învierii, care sugerează existența și a unei alte vieții decât cea pe care o trăim.

Toate versetele îndeamnă oamenii să mărturisească răspicat Unicitatea lui Allah, să lase toate problemele lor în grija lui Allah Preaînaltul și să-și subordoneze propriile dorințe pentru slujirea lui Allah.

Componentele chemării islamice ar putea fi schițate astfel:

A. Unicitatea lui Allah.

B. Credința în Viața de Apoi.

C. Sfințirea și înălțarea sufletului deasupra păcatelor și faptelor abominabile care atrag după ele consecințe teribile și, pe lângă acestea, nevoia stringentă de a dezvolta virtuți și maniere asociate obiceiului de a face fapte bune.

D. Încredințarea tuturor problemelor în Mâinile lui Allah, Cel Preaînalt.

E. Toate cele de dinainte să acționeze ca un corolar natural al credinței neștirbite în Mesajul lui Muhammed și supunerea față de nobila sa autoritate și dreapta călăuzire.

Versetele au fost prefațate, prin vocea Celui Preaînalt, de o chemare

cerească, prin care se poruncea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să-și asume această responsabilitate (de a chema oamenii la Allah), înfricoșătoare prin măreția sa. Versetele au avut menirea de a-l obliga să-și părăsească "somnul", de a-l scoate din carapacea sa și de a-l despărți de viața caldă și liniștită, conducându-l astfel pe o nouă cale presărată de nenumărate greutăți, calea lui Allah, pentru care este necesară o mare străduință:

"O, tu cel acoperit,
Ridică-te și îndeamnă!". [74:1-2]

Ceea ce sugerează că: "A trăi doar pentru sine este foarte ușor, dar s-a hotărât ca tu (Muhammed) să porți pe umeri această grea sarcină. În consecință, somnul, confortul sau patul cald vor deveni plăceri străine ție. Așadar, O, Muhammed, scoală-te repede și fii gata pentru lupta și truda ce te așteaptă. Nu e timp pentru somn și alte plăceri. Domnul a făcut ca responsabilități grave să cadă la sorții tăi și să te conducă în tumultul vieții."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a reușit cu succes să se pună pe picioare și să înfrunte această sarcină. El a înaintat într-un spirit de completă abnegație, străduindu-se fără încetare și fără a refuza vreodată să poarte această sarcină de mare încredere de a "trezi" omenirea și marea greutate a noii credințe, precum și strădania de peste douăzeci de ani, fără ca nimic să-i abată atenția de la impresionanta îndatorire.

Fie ca Allah să-l răsplătească atât pentru noi, cât și pentru întreaga omenire. Următorul studiu aflat la îndemână ne dă o mică idee despre lunga sa strădanie și despre lupta neîncetată pe care el le-a depus după ce a primit sarcina de Mesager și Profet.[1]

[1] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/168-171,182

ETAPELE CHEMĂRII

Chemarea lui Muhammed ar putea fi divizată în două perioade distincte:

1. Perioada mekkană: aproape treisprezece ani.
2. Perioada medinită: zece ani.

Fiecare dintre cele două perioade are trăsături distincte, ușor reperabile în urma unor cercetări meticuloase a circumstanțelor ce au caracterizat fiecare perioadă în parte.

Perioada mekkană poate fi divizată în trei etape:

1. Etapa Chemării în secret: trei ani.
2. Etapa proclamării Chemării în Mekka: de la începutul celui de-al patrulea an al Profeției, până aproape de sfârșitul celui de-al zecelea an al Profeției.
3. Etapa chemării la islam și propagarea ei dincolo de Mekka. Aceasta a durat de la sfârșitul celui de-al zecelea an al Profeției, până când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a emigrat la Medina.

Etapa medinită va fi discutată într-un alt capitol, la timpul potrivit.

PRIMA ETAPĂ
STRĂDANIA PE CALEA CHEMĂRII

Trei ani de chemare în secret

Este bine cunoscut faptul că Mekka a fost centrul cultural, social și religios al arabilor și că acolo au locuit cei care aveau custodia Al-Ka'ba. Protecția și paza idolilor și a chipurilor cioplite în piatră, care erau venerate de toți arabii, erau în sarcina locuitorilor din Mekka. De aici și dificultatea de a atinge ținta reformei și a corectitudinii într-un loc considerat "cuibarul idolatriei". A propovădui într-o asemenea atmosferă implica fără îndoială o voință și o hotărâre de neclintit. Iată de ce chemarea la islam a îmbrăcat o formă clandestină, astfel încât mekkanii să nu se înfurie la această neașteptată surpriză.

Primii musulmani

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a început, în mod natural, chiar din propria casă, sacra misiune, îndreptându-se apoi spre oamenii aflați în strânsă legătură cu el. El i-a chemat la islam pe toți cei pe care i-a considerat pregătiți pentru a primi Adevărul care venise de la Domnul său. De altfel, câțiva oameni care nu se îndoiseră nici măcar o clipă că Muhammed este adevăratul profet au răspuns imediat chemării sale și au îmbrățișat cu mare bucurie adevărata credință. Ei sunt cunoscuți în literatura islamică drept primii musulmani.

Khadija, soția Profetului, "mama credincioșilor", a fost prima care a aderat la comunitatea islamică, fiind apoi urmată de sclavul eliberat al acestuia, Zaid bin Haritsa, de vărul său, 'Ali bin Abu Talib, care locuise cu el încă din copilărie, și de prietenul său intim, Abu Bakr As-Siddiq. Toți aceștia au mărturisit islamul încă din prima zi a chemării.[1] Chiar din prima clipă în care a îmbrățișat islamul, Abu Bakr s-a dovedit a fi un adept energic și foarte zelos. El era îndatoritor, blând și drept. Oamenii obișnuiau să-i frecventeze casa, căutând să-i fie alături pentru înțelepciunea și prietenia sa, precum și pentru afaceri și plăcerea de a fi împreună. El îi

[1] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/50

chema la islam pe toți cei în care avea încredere și, prin eforturile sale personale, un număr mare de oameni s-a convertit la islam, printre care: 'Uthman bin 'Affan Al-Umaui, Az-Zubair bin 'Auuam Al-Asadi, 'Abdur Rahman bin 'Auf, Sa'd bin Abu Uaqqas, Az-Zuhri și Talha bin 'Ubaidullah At-Tammi. Acești opt bărbați au fost înaintașii sau, mai exact, "avangarda" noii credințe în Arabia.

Printre primii musulmani s-au numărat și: Bilal bin Raba (abisinianul), Abu 'Ubaidah bin Al-Jarra din neamul Harith bin Fahr (cei mai demni de încredere din națiunea musulmană), Abu Salama bin 'Abd Al-Asad, Al-Arqam bin Abu Al-Arqam din tribul Makhzum, 'Uthman bin Maz'un și cei doi frați ai lui, Qudama și 'Abdullah, 'Ubaidah bin Al-Harith bin Al-Muttalib bin 'Abd Munaf, Sa'id bin Zaid Al-'Adaui și soția lui, Fatima, fiica lui Al-Khattab (sora lui 'Omar bin Al-Khattab), Khabbab bin Al-Aratt, 'Abdullah bin Mas'ud Al-Hadhali și mulți alții. Aceștia erau predecesorii musulmani. Ei aparțineau diferitelor clanuri ale tribului Quraiș. Ibn Hișam, unul dintre biografi, a apreciat că erau mai mult de patruzeci de persoane.[1]

Ibn Ishaq a spus: "Atunci oamenii au intrat în rândurile islamului în cete, bărbați sau femei, și noua credință n-a mai putut fi ascunsă".[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se întâlnea cu noii adepți în intimitate și îi învăța despre noua credință, deoarece chemarea la islam se desfășura încă pe baze individuale și secrete. Revelația a devenit mai puternică și a continuat după primele versete: "O, tu, cel acoperit!" Versetele și fragmentele de capitole erau dezvăluite în acel moment cu pauze minunate și puternice și cu ritmuri fascinante, în strânsă armonie cu acel cadru delicat. Tema lor principală se referea la purificarea sufletului și la împiedicarea musulmanilor de a cădea pradă strălucirii înșelătoare a vieții lumești. Primele versete au prezentat o imagine fidelă a Iadului și a Raiului, conducând credincioșii pe o cale diametral opusă practicilor păcătoase, care abundau printre compatrioții lor.

[1] Ibn Hișam, 1/245-262
[2] Ibn Hișam, 1/262

As-Salat (Rugăciunea)

Muqatil bin Sulaiman a spus: "Rugăciunea a fost stabilită ca un ritual obligatoriu, într-o fază incipientă a chemării islamice, presupunând două Raka'h (unități de rugăciune) dimineața, și la fel după-amiaza.

"... și preamărește-L pe Domnul tău cu laudă, atât spre seară cât și spre dimineață!" [40:55]

Ibn Hager a spus: "Cu siguranță, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se ruga înainte de "călătoria de noapte", dar rămâne încă o problemă controversată dacă rugăciunea era sau nu un ritual obligatoriu înainte de a se instala regula celor cinci rugăciuni pe zi. Se povestește că rugăciunea obligatorie a fost stabilită de două ori pe zi, dimineața înainte de răsărit și seara înainte de apus. Numeroși povestitori spun că, atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a primit prima Revelație, îngerul Gavriil a continuat și l-a învățat cum să facă spălarea rituală (Uudu). Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a terminat, el a luat o mână de apă și i-a stropit șalele.[1]

Ibn Hișam a relatat că, atunci când era timpul de rugăciune, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și tovarășii săi mergeau într-o vale muntoasă pentru a se ruga în secret. Abu Talib i-a văzut odată rugându-se pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și pe Ali și i-a întrebat ce puneau la cale. Când a aflat că aceea era o rugăciune obligatorie, i-a îndemnat să continue ceea ce făceau[2].

Tribul Quraiș aude despre Chemare

Vestea despre Chemare, chiar dacă această etapă se desfășura în mod clandestin și pe baze individuale, s-a răspândit și a acaparat interesul public în toată Mekka. La început, mekkanilor nu le prea păsa de Muhammed și nu țineau cont de învățăturile sale.

Inițial, ei au crezut că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l

[1] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.88
[2] Ibn Hișam, 1/247

miluiască - era doar un filosof religios, la fel ca Omaiia bin Abu As-Salt, Quss bin Sa'ida 'Amr bin Nufail și alții asemenea lor, care filozofau despre dumnezeire și despre obligațiile religioase. Curând însă această atitudine de indiferență s-a transformat într-una de adevărată înțelegere.

Politeiștii din tribul Quraiș au început să urmărească mișcările lui Muhammed, neliniștiți de posibilitatea răspândirii Chemării lui și a schimbării mentalității majoritare.[1]

După trei ani de activitate secretă, a ieșit la iveală un grup dintre credincioși, marcați de spiritul fraternității și cooperării, având un obiectiv bine definit în mintea lor: propagarea și înrădăcinarea chemării la islam. Timp de trei ani, Muhammed s-a mulțumit să propovăduiască într-un cerc îngust de oameni. Venise însă timpul să predice credința Domnului "la câmp deschis".

Îngerul Gavriil i-a adus Revelația Voinței lui Allah de a-și înfrunta poporul, de a le anula falsitatea și de a le zdrobi practicile idolatre.

[1] Fiqh As-Sirah, Ibn Al-Athir, p. 77-78

A DOUĂ ETAPĂ
PROPOVĂDUIREA DESCHISĂ

Prima revelație privitoare la propovăduire

"Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!" [26:214]

Acesta a fost primul verset dezvăluit în acest sens. Este inclus în "Capitolul Aș-Su'ara", din Coran, care relatează povestea lui Moise - Pacea să fie cu el, de la primele zile ale Profeției sale, la migrarea fiilor lui Israel, fuga lor de faraon și de oamenii lui și până la înnecarea faraonului și a gloatei sale. De fapt, acest capitol relatează diferitele etape prin care a trecut Moise - Pacea fie cu el - în lupta sa cu faraonul și întru îndeplinirea misiunii sale de a-și chema poporul la Allah.

Mai mult, include povestiri în care se vorbește despre groaznicul sfârșit care-i așteaptă pe cei ce i-au defăimat pe Mesageri, așa cum au făcut și compatrioții lui Noe, 'Ad, Thamud, Avraam, Lot și Ahlul-Aikah.

Cronologic, acest capitol aparține perioadei mekkane de mijloc, când mediul cultural păgân din Mekka a luat contact cu lumina Profeției, care i-a dezvăluit pe mekkani în dispoziția lor cea mai arogantă. Pe scurt, mesajul pe care acest capitol îl comunică este: "Adevărul este insurmontabil. Când spiritul Profeției a ajuns la Mekka, a fost blocat de adepții păcatului. Însă, Adevărul, spre deosebire de minciună, este menit să dăinuiască veșnic, în timp ce minciuna este sortită cu siguranță pieirii".

Chemarea celor mai apropiate rude

În ascultarea Poruncilor lui Allah, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a reunit atât rudele din neamul Hașim, cât și un grup din neamul Al-Muttalib bin 'Abd Munaf. Adunarea număra patruzeci și cinci de oameni.

Abu Lahab a luat inițiativă și s-a adresat Profetului, astfel: "Aceștia sunt unchii și verii tăi, așadar vorbește la obiect, dar mai întâi de toate trebuie să știi că rudele tale nu sunt în poziția de a opune rezistență împotriva tuturor arabilor. Un alt lucru pe care trebuie să-l ai în vedere este că rudele tale îți sunt de ajuns. Va fi mai ușor pentru ei dacă le urmezi

Tradiția decât dacă ai de-a face cu celelalte clanuri Quraișe, sprijinite de alți arabi. N-am mai auzit de nimeni până acum care să atragă asupra rudelor sale mai mult rău decât tine". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a tăcut și nu a mai spus nimic la acea adunare.

El i-a invitat apoi la o altă întâlnire și mulți au fost cei care au venit. Apoi s-a ridicat și a ținut o scurtă cuvântare în care a explicat foarte convingător despre ce era vorba.

El a spus: "Eu preamăresc Slava lui Allah, Îi caut ajutorul, cred în El, îmi pun încrederea în El, și mărturisesc că nu există alt zeu în afară de Allah. O călăuză nu-și minte niciodată oamenii. Jur pe Allah, că nu există alt zeu în afară de El și că am fost trimis ca Mesager atât vouă, cât și întregii lumi. Jur pe Allah, că veți muri așa cum dormiți și veți învia așa cum vă treziți. Veți fi chemați să dați socoteală pentru faptele voastre. Și atunci veți avea ori Iadul pentru totdeauna, ori Grădina Paradisului pentru totdeauna".

Abu Talib a răspuns: "Dorim să te ajutăm, acceptăm sfaturile tale și credem în cuvintele tale. Aceștia pe care i-ai adunat sunt rudele tale și eu sunt unul dintre ei, dar sunt cel mai nerăbdător să mă supun dorinței tale. Fă ce ți s-a poruncit. Eu te voi proteja și te voi apăra, dar nu pot părăsi religia lui 'Abdul-Muttalib".

Abu Lahab i-a spus atunci lui Abu Talib: "Jur pe Allah, că acesta este un lucru rău. Trebuie să-l oprești înainte s-o facă alții". Abu Talib, însă, a răspuns: "Jur pe Allah, că îl voi apăra atâta timp cât trăiesc".[1]

Pe Muntele As-Safa

După ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a asigurat că Abu Talib își respectă promisiunea de a-l apăra, în timp ce el îi chema pe oameni la Allah, s-a urcat într-o zi pe Muntele As-Safa și a strigat cu glas tare: "O, Sabaha!" Clanurile Quraiș au venit atunci la el. El i-a chemat să mărturisească Unicitatea lui Allah și să creadă în Solia lui și în Ziua Învierii.

Citându-l pe Ibn 'Abbas, Al-Bukhari - Dumnezeu să fie mulțumit de el - a relatat o parte a acestei întâmplări, când următoarele versete au fost

[1] Fiqh As-Sirah, p. 77-78

dezvăluite:

“Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!” [26:214]

Acesta a spus: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a urcat pe Muntele As-Safa și a început să strige: “O, neam Fahr! O, neam ‘Udai”, acestea fiind două clanuri Quraiș.

Mulți oameni s-au adunat acolo, iar cei care n-au putut veni, au trimis pe alții care să le poată povesti. Abu Lahab a fost și el prezent. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: “Vedeți, dacă v-aș spune că în vale sunt niște călăreți care pun la cale să vă cotropească, m-ați crede?” Ei au răspuns: “Da, tu nu ne-ai mințit niciodată”. El a spus: “Eu vă avertizez înainte să înceapă o furtună puternică”. Abu Lahab a zis de îndată: “Piei din ochii mei! Ne-ai adunat aici pentru atâta lucru?” Atunci au fost revelate versetele"[1]:

"Să piară mâinile lui Abu Lahab" [111:1]

Cu acceptul lui Abu Huraira, Muslim - Allah să fie mulțumit de el - a relatat un alt fragment al acestei întâmplări.El a spus: “Când următoarele versete au fost dezvăluite:

“Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!” [26:214], Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a chemat pe toți cei din tribul Quraiș. Așa că ei s-au adunat, iar el le-a atras atenția, vorbind la modul general. S-a referit apoi în special la anumite triburi și a spus:

“O, trib Quraiș, salvați-vă de Foc! O, voi cei din neamul Ka’b, salvați-vă de Foc! O, Fatima, fiică a lui Muhammed, salvează-te de Foc, fiindcă eu nu am nici o putere să te apăr de Allah cu nimic, decât voi întări legătura cu tine”.[2]

A fost într-adevăr o Chemare concisă și răspicată care declara fără echivoc celor mai apropiate rude că numai credința în Mesajul lui Allah poate constitui piatra de hotar pentru orice legătură viitoare dintre el și ei și că legătura de sânge pe care se baza întreaga viață arabă încetase să mai existe în lumina acelui ultimatum divin.

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/207; Sahih Muslim, 1/114

[2] Sahih Muslim 1/114; Sahih Al-Bukhari, 1/385, 2/702

Strigarea Adevărului și reacția politeiștilor

Vocea Profetului a continuat să răsune în Mekka până când următorul verset a fost dezvăluit: "*Vestește, dară, limpede ceea ce ți se poruncește și nu-i băga în seamă pe politeiști*"[15:94]. El a început atunci să discrediteze practicile superstițioase ale idolatriei, dezvăluind realitatea inutilă și neputința absolută a acesteia, prin dovezi concrete că idolatria în sine sau ca modalitate prin care un idolatru vine în contact cu Allah este o falsitate evidentă.

Mekkanii s-au manifestat cu furie și dezaprobare. Cuvintele lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - au fost ca o lovitură de trăznet care a zdruncinat până la temelie viața ideologică îndelung respectată a mekkanilor. Cu mare greutate suportau să audă pe cineva atacându-i pe politeiști sau pe idolatrii, ori criticându-i pe cei rătăciți. Ei au început să-și unească forțele pentru a-și rezolva problema, adică pentru a înăbuși revoluția care se extindea cu pași repezi și pentru a da o lovitură decisivă adepților ei, înainte ca aceasta să le devoreze și să le zdrobească tradițiile consacrate și moștenirea străveche. Mekkanii aveau convingerea că negarea oricărei divinității, cu excepția lui Allah și credința în Mesajul divin și în Viața de Apoi, sunt interpretate în termeni de supunere completă și angajament absolut, ceea ce nu le dă nici cea mai mică posibilitate de a pretinde autoritate asupra lor și asupra averilor lor, fără a mai aminti de autoritatea asupra supușilor lor. Pe scurt, se pretindea ca supremația religioasă și liberul arbitru să nu se mai practice, plăcerile lor fiind de acum subordonate plăcerilor lui Allah și ale Mesagerului Său și, în ultima instanță, ei vor trebui să se abțină de la a-i mai nedreptăți pe cei acuzați de slăbiciune și de a mai săvârși păcate grave în viața lor cotidiană. Ei erau deja conștienți de aceste semnificații și de aceea sufletele lor nu consimțeau să accepte această poziție "umilitoare", nu atât din motive legate de demnitate și onoare, cât mai degrabă întrucât ar fi simțit că se atentează la demnitatea și onoarea lor: *"Însă omul voiește mai degrabă să păcătuiască înainte."* [75:5]

Ei erau conștienți de toate aceste consecințe, dar nu își puteau permite să ia atitudine față de omul cinstit și corect care reprezenta un

model de bune maniere și valori umane. Nu mai cunoscuseră un asemenea exemplu în toată istoria poporului și a strămoșilor lor. Ce puteau să facă? Erau dezorientați și aveau toate motivele să fie așa.

După deliberări îndelungi, au ajuns la singura soluție disponibilă și anume, să ia legătură cu unchiul Mesagerului, Abu Talib, căruia să-i ceară să intervină, sfătuindu-l pe nepotul său să-și înceteze activitățile. Pentru a da o mai mare notă de seriozitate și onestitate cererilor, au hotărât să atingă cea mai sensibilă coardă a vieții arabe: mândria strămoșească. Ei s-au adresat lui Abu Talib în felul următor: "O, Abu Talib! Nepotul tău blestemă zeii, caută greșeli în felul nostru de viață, își bate joc de religia noastră și-i umilește pe strămoșii noștri. Ori îl oprești tu, ori ne lași pe noi să punem mâna pe el, pentru că nici tu, nici noi nu ne înțelegem cu el, și noi te vom scăpa de el." Abu Talib a încercat printr-un răspuns politicos să le potolească mânia. Oricum, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a continuat calea, propovăduind religia lui Allah și chemându-i pe oameni să i se alăture, nepăsător față de toate încercările lor disperate și de intențiile lor răuvoitoare.[1]

Un consiliu consultativ pentru a-i priva pe pelerini de Chemarea lui Muhammed

În acele zile, tribul Quraiș avea o altă preocupare serioasă. Proclamarea Chemării data doar de câteva luni și sezonul Pelerinajului era foarte aproape. Quraișii știau că delegații arabi trebuiau să sosească în scurt timp. Ei au căzut de acord că trebuia găsită o modalitate care să-i împiedice pe arabii pelerini să afle despre noua credință propovăduită de Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Atunci au mers să-l caute pe Al-Ualid bin Al-Mughira pentru a se consulta în această problemă. Al-Ualid i-a invitat să adopte o decizie care să se bucure de aprobarea tuturor. Ei erau însă nehotărâți. Unii au sugerat ca Profetul să fie descris ca un ghicitor, dar această sugestie a fost respinsă pe motiv că vorbele lui erau înțelese. Alții au propus să fie denumit nebun, posedat de demoni, dar și această idee a fost respinsă, pentru că nu fuseseră descoperite manifestări caracteristice acestei stări de spirit, după cum pretindeau ei. "De ce nu spunem despre el că este poet?", au spus unii. Nici aici nu au

[1] Ibn Hișam, 1/265.

ajuns la un punct comun, sub pretextul că vocabularul său era total în afara lexiconului poetic. “Bine, atunci, hai să-l acuzăm că practică vrăjitoria”, a sunat a patra sugestie. Și de data asta, Al-Ualid s-a împotrivit, spunând că era știut faptul că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - nu s-a implicat niciodată în practica suflatului în pumni și a admis că vorbirea lui era plăcută. Totuși, el a considerat că vrăjitoria era cea mai plauzibilă acuzație pe care i-o puteau aduce lui Muhammed. Păcătoasa adunare a aprobat această opinie și a consimțit la propagarea unei formule unanime, în sensul că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - era un magician atât de puternic și de stăpân pe arta sa, încât putea despărți cu ușurință pe tată de fiu, pe frate de soră, pe soț de soția lui și pe un ins de clanul său.[1]

În acest sens, este demn de menționat faptul că Allah a revelat șaisprezece versete cu privire la Al-Ualid și la metoda perfidă cu care avea de gând să-i manipuleze pe oamenii ce erau așteptați să sosească la Mekka pentru pelerinaj. Allah spune:

“*El a cugetat și a hotărât!*
Și omorât să fie! După cum el a hotărât!
Omorât să fie! După cum el a hotărât!
Apoi el a mai cugetat,
Apoi s-a posomorât și s-a încruntat,
Apoi s-a întors și s-a arătat trufaș
Și a zis: "Aceasta nu este decât vrăjitorie care se învață!
Aceasta nu este decât vorbă a unui om!" [74:18-25]

Abu Lahab, cel mai ticălos dintre ei, era dușmanul declarat al islamului și al lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. El pășea în urma Profetului și striga: “O, oameni, nu-l ascultați fiindcă este un mincinos, este un nelegiuit”. În pofida acestor lucruri, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a reușit să creeze agitație în întreaga regiune și chiar să convingă câțiva oameni să-i accepte Chemarea.[2]

Tentative de a împiedica evoluția islamului

Quraișii erau conștienții de faptul că Muhammed nu putea fi împiedicat să-și propage chemarea. Astfel, în încercarea disperată de a înăbuși valul

[1] Ibn Hișam, 1/271; Fi Zilal Al-Qur’an, 29/188
[2] At-Tirmidhi, Musnad Ahmad, 3/492, 4/341.

copleșitor al mișcării, au recurs la diverse mijloace meschine:

1. Umilirea, ridiculizarea, minciuna și batjocura erau modalități ieftine care îi vizau pe noii convertiți în general, și pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - în particular, cu scopul de a le atrage disperarea și de a le slăbi avântul arzător al credinței.

Ei îl învinuiau pe Mesagerul lui Allah ori că era posedat de djinni[1], ori că era nebun:

Și zic ei [mekkanii]: „O, tu cel căruia i-a fost pogorât Coranul, tu ești apucat [15:6] sau un mincinos care practică vrăjitoria:

"*S-au mirat ei că le-a venit un prevenitor chiar dintre ei, iar necredincioșii au zis: "Acesta este un vrăjitor mincinos.*" [38:4]

Încercând să-i tulbure starea de echilibru și fermitate, ochii lor îl priveau pe omul de bine ca și cum l-ar fi mâncat sau l-ar fi sfâșiat în bucăți. Ei foloseau tot felul de termeni abuzivi, cum ar fi "nebunul", "cel posedat de spiritul rău" și așa mai departe.

"*Aceia care nu cred aproape că te doboară cu privirile lor, când aud Îndemnarea, și zic ei: "El este smintit!*" [68:51]

Printre primii convertiți exista un grup de oameni care din nefericire nu aveau în spate nici un clan puternic care să-i sprijine. Aceste suflete nevinovate erau ridiculizate și batjocorite tot timpul. Referindu-se la acești oameni, îngâmfații aristocrați quraiși îl întrebau mereu pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, cu ironie și dispreț:

"*Aceștia sunt cei pe care i-a binecuvântat Allah cu harul Său dintre noi?*" [6:53]

Și Allah a spus:

"*Oare nu este Allah cel care-i cunoaște cel mai bine pe cei mulțumitori?*" [6:53]

Ticăloșii râdeau de cei drepți în numeroase feluri:

a. râdeau pe ascuns de credința lor, simțindu-se mult superiori acestora.

b. râdeau de ei în locurile publice, insultându-i sau făcându-le cu ochiul.

c. îi atacau în propriile lor case.

d. oriunde și oricând îi vedeau, îi hărțuiau și îi numeau: "proștii care au rătăcit drumul".

---

[1] Duhuri, spirite nevăzute.

În Viața de Apoi toate aceste șiretlicuri și minciuni vor fi demascate și locurile se vor inversa. Allah a spus:

"*Cei ce sunt nelegiuiți au râs de cei care cred,*
Iar când au trecut pe lângă ei, și-au făcut semne,
Iar când s-au întors la familiile lor, s-au întors ei batjocorind,
Iar când i-au văzut pe ei, au zis: "Aceștia sunt în rătăcire!"
Or ei nu au fost trimiși ca păzitori asupra lor!" [83:29-33]

2. Denaturarea învățăturilor lui Muhammed, provocarea de ambiguități, vehicularea propagandei mincinoase, măsluirea de declarații nefondate legate de doctrina, persoana și caracterul său și exagerarea în așa mod încât să descurajeze orice intenție de reflecție logică a publicului. Referitor la Coran ei spuneau că:

"*... Legende ale înaintașilor sunt cele care le-au fost scrise și ele îi sunt dictate lui dimineața și seara*" [25:5]

Nedreptatea a continuat fără încetare, întipărind în mintea oamenilor ideea că nu Coranul era Revelație adevărată:

"*Aceasta nu este decât o minciună pe care el a născocit-o și în care l-a ajutat și un alt neam*" [25:4]

În asemenea circumstanțe, păcătoșii atribuiau musulmanilor tocmai acele intenții și acțiuni de care ei înșiși se făceau vinovați. Păgânii și cei care erau ostili revelației lui Allah și islamului nu puteau înțelege cum de asemenea versete minunate curgeau din gura Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - fără să fi fost învățat de cineva și susțineau că:

"*Îl învață pe el [Coranul] un om*" [16:103]

Ei au mai ridicat și altă obiecție nefondată și superficială:

"*Ce este cu acest Trimis care mănâncă bucate și merge prin târguri?*" [25:7]

Ei erau de o tristă ignoranță și greșeau în mod dureros, neputând pricepe cum de un învățător al omenirii (așa cum Muhammed pretindea a fi) le poate împărtăși felul de a fi, se amestecă în viața lor, este la curent cu faptele lor și împarte cu ei bucuriile și tristețile. Nobilul Coran a negat cu vehemență acuzațiile și afirmațiile lor și a explicat că vorbele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - sunt Revelații ale Domnului. Natura și conținutul lor reprezintă o provocare îndrăzneață pentru cei care atribuie exprimărilor lui profetice o origine comună sau similară spasmelor mintale ale unui reformator visător, efuziunilor unui poet frenetic ori

pălăvrăgelii incoerente a unui om nebun.

3. Compararea Coranului cu mitologia anticilor, cu scopul de a distrage atenția oamenilor de la Cuvintele lui Allah. Odată, An-Nadr bin Harith s-a adresat quraișilor, astfel:

"O, trib Quraiș! Sunteți martorii unui fenomen nemaiîntâlnit, față de care până acum v-ați arătat neajutorați. Muhammed a crescut aici printre noi și s-a dovedit a fi întotdeauna foarte îndatoritor, fiind tânărul cel mai cinstit și mai demn de încredere. Oricum, mai târziu, când a ajuns la maturitate, a început să predice despre o nouă credință, străină societății voastre, și s-a împotrivit plăcerilor voastre. Astfel, de la un timp ați început să-l acuzați că ar fi vrăjitor sau ghicitor, poet sau chiar nebun. Jur pe Allah, că el nu este nimic din toate acestea. El nu este interesat să sufle în pumni ca magicienii, iar cuvintele lui nu sunt ale unui ghicitor. Nu este nici poet fiindcă mentalitatea sa nu e cea a unui palavragiu și, cu siguranță, nu-i nici nebun, deoarece nu s-a aflat niciodată că ar fi avut halucinații de vreun fel sau alte manifestări caracteristice nebunilor. O, popor Quraiș! Este într-adevăr o problemă serioasă și vă sfătuiesc să vă revizuiți atitudinea."

Se povestește că într-o etapă ulterioară, An-Nadr a plecat la Hira, unde s-a familiarizat cu tradițiile regilor Persiei și cu rațiunile unor oameni ca Rustum și Asphandir, și apoi s-a reîntors la Mekka. Aici stătea întotdeauna în umbra Profetului, la toate adunările pe care acesta le ținea pentru a predica despre noua credință și îi atenționa pe oameni asupra mâniei lui Allah. An-Nadr îl urma fățiș pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și, la aceleași adunări, povestea lungi istorii despre oamenii aceia din Persia. Apoi își încheia întotdeauna discursul, întrebând perfid dacă nu cumva l-a întrecut pe Muhammed.[1]

Ibn 'Abbas relata că An-Nadr angaja cântărețe, care prin melodiile și farmecele lor fizice distrăgeau de la islam pe oricine se atașa câtuși de puțin de Profet. În acest sens, Allah spune:

"*Dar printre oameni sunt și [unii] care cumpără poveștile deșarte pentru a rătăci cu ele de la calea lui Allah*" [31:6][2]

4. Într-o nouă încercare de a-l abate pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - de la principiile lui, Quraișii l-au invitat să ajungă la un compromis și i-au propus să cadă la învoială cu practicile lor

[1] Ibn Hișam, 1/290, 300, 358; Tafhim-Qur'an, 4/8,9.
[2] Tafhim-ul-Qur'an, 4/9.

preislamice, astfel încât el să renunțe parțial la religia lui și politeiștii să facă același lucru.

Allah Preaînaltul spune:

"*Ei ar dori ca tu să fii binevoitor și să fie și ei binevoitori*" [68:9]

În relatarea lui Ibn Jarir și At-Tabarani, idolatrii au propus ca timp de un an Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să se închine la zeii lor și ei să se închine Stăpânului lui, tot un an. Într-o altă relatare, ei au spus: "Dacă-i accepți pe zeii noștri, ne vom închina și noi la al tău." Ibn Ishaq relata că Al-Asuad bin Al-Muttalib, Al-Ualid bin Al-Mughira, Omaiia bin Khalaf și Al-'As bin Ua'il As-Sahmi, un grup de politeiști influenți, l-au prins pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - în timp ce făcea ocolul Sfântului Sanctuar și i-au propus să se închine la ceea ce se închinau și ei, astfel încât, după părerea lor, ambele părți să ajungă la un numitor comun. Ei au adăugat: "Dacă Domnul pe care-l venerezi tu se va dovedi a fi mai bun decât ai noștri, atunci va fi cu atât mai bine pentru noi, dar dacă zeii noștri se dovedesc a fi mai buni decât Dumnezeul tău atunci tu vei avea de câștigat din asta."

Allah PreaÎnaltul a revelat următorul capitol:

"*Spune: "O, voi, necredincioși!*
Eu nu ador ceea ce adorați
Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu.
Nici adorarea mea nu este asemeni adorării voastre,
Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele!
Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!" [109][1]

Persecuțiile

La începutul celui de-al patrulea an al Chemării, pentru o perioadă de câteva luni, politeiștii și-au limitat tacticile de hărțuire, numai la cele mai sus menționate. Când și-au dat seama de inutilitatea acestor proceduri, ei au decis să realizeze o campanie completă de opoziție. Ei au organizat o adunare generală și au ales un comitet de douăzeci și cinci de oameni dintre notabilii Quraiș, având-l pe Abu Lahab, unchiul Profetului, ca președinte. După îndelungi deliberări, au ajuns la concluzia că trebuiau luate măsuri menite să oprească pe mai multe direcții puternicul val islamic.

[1] Ibn Hișam, 1/362

Erau hotărâți să nu precupețească nici un efort pentru combaterea noii credințe. Ei au decis să-l calomnieze pe Mesagerul lui Allah și să-i supună pe noii convertiți la diverse torturi, utilizând toate resursele disponibile. În ceea ce-i privește pe noii musulmani, aceste idei erau ușor de pus în practică, ei fiind de fapt slabi. Cât despre Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, acesta nu era ușor de calomniat, deoarece avea o asemenea gravitate, măreție și perfecțiune a caracterului, încât acestea îi rețineau până și pe dușmanii lui să comită vreun act nebunesc împotriva sa. Îl avea, de asemenea, pentru a-l ajuta, pe unchiul său, Abu Talib, care avea o descendență nobilă și un clan ce inspira spaimă. Această situație reprezenta o sursă de mare îngrijorare pentru necredincioșii care simțeau totuși că nu mai puteau arăta răbdare sau toleranță în fața unei puteri formidabile, care înainta constant spre a le anula practicile religioase și a le desființa autoritatea.

Însuși Abu Lahab a luat inițiativa unei noi serii de persecuții și a început să cântărească nenumărate aspecte referitoare la acțiunile dăunătoare, ura și răutatea îndreptate împotriva lui Muhammed. A început cu aruncatul pietrelor asupra Profetului, obligându-i pe cei doi fii ai săi să divorțeze de nevestele lor, Ruqaiia și Umm Kulthum, fiicele Profetului.[1] S-a bucurat cu răutate de moartea celui de-al doilea fiu al lui, numindu-l: "omul separat de vlăstarul său". L-a urmat pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - pe parcursul pelerinajului și al predicilor, pentru a-i dezminți spusele și a-i instiga pe beduini împotriva sa și a Chemării sale.[2] Soția lui, Umm Jamil bint Harb, sora lui Abu Sufian, a contribuit și ea la această campanie brutală. Ea a dovedit că nu era mai prejos decât soțul ei în ura și dușmănia pe care le nutrea față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Împletea fibre de frunze de palmieri cu buchete de spini și le presăra pe potecile pe care trecea Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, pentru a-l răni astfel fizic. Era o adevărată scorpie, irascibilă și cu limbaj abuziv, maestră în a țese intrigi și în a ațâța focul discordiei și al răzvrătirii. A fost pe drept etichetată în Sfântul Coran: "cărăușa de lemn de foc"[3]. După ce a primit această veste, ea a mers direct la Moschee, având în mână pietre pentru a-l lovi pe Profet. Allah Cel Mare i-a luat

[1] Fi Zilal Al-Qur-an, 30/282; Tafhim-ul-Qur'an, 6/522

[2] At-Tirmidhi

[3] "Cărăușa de lemn de foc" - "persoana care în Iad cară lemne pentru a ațâta focul în care ard păcătoșii"

vederea și ea l-a văzut doar pe Abu Bakr care ședea chiar lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Atunci, cu mare impertinență, s-a adresat lui Abu Bakr, amenințând că va zdrobi cu pietre gura Tovarășului lui, și a recitat un vers plin de sfidare nerușinată: “Noi nu ne-am supus celui disprețuit, i-am respins Chemarea și ne-am îndepărtat de religia lui”.

După ce ea a plecat, Abu Bakr s-a întors spre Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și a cerut lămuriri despre cele întâmplate. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a asigurat că ea nu-l văzuse, fiindcă Allah îi întunecase vederea.[1]

Abu Lahab și familia lui dădeau acele exemple rușinoase de tortură și hărțuială, în ciuda legăturii de sânge care-i apropia de Profet, fiind unchiul acestuia și locuind în case învecinate. De altfel, mai toți vecinii Profetului încercau să-l defăimeze. Ei au aruncat până și cu măruntaie de capră în el, în timp ce-și făcea rugăciunile. El se plângea întotdeauna de acea vecinătate nepotrivită, dar fără nici un rezultat, fiindcă aceștia erau prea orbiți în nelegiuirea lor.

Al-Bukhari, cu acordul lui Ibn Mas’ud, a povestit că, odată când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se prosterna în timpul rugăciunii în Al-Ka’ba, Abu Jahl a cerut tovarășilor lui să aducă fătul murdar al unei cămile și să i-l pună pe spate. ‘Uqba bin Abu Mu’ait a fost nefericitul care s-a grăbit să ducă la îndeplinire această faptă rușinoasă. Toți necredincioșii au început să râdă. Tot atunci s-a întâmplat ca Fatima, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, să treacă pe acolo. Ea a luat murdăria de pe spatele tatălui ei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a chemat mânia lui Allah asupra lor, mai ales asupra lui Abu Jahl, ‘Utba bin Rabi’a, Șaiba bin Rabi’a, Al-Ualid bin ‘Utba, Omaiia bin Khalaf și ‘Uqba bin Mu’ait. Este bine știut faptul că toți aceștia au murit în bătălia de la Badr[2].

Mijloacele de oprimare asupra cărora șefii din Mekka, în special Omaiia bin Khalaf, se opriseră în intenția lor de a-l defăima pe Profet, erau cleveteala și provocarea scandalului.

În acest sens, Allah spune:

“*Vai pentru tot clevetitorul și defăimătorul*” [104:1]

---

[1] Ibn Hișam, 1/335
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/37.

'Uqba bin Al-Mu'ait asista odată la o adunare a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și îl asculta propăvăduind islamul. Un prieten apropiat de-al său, Ubai bin Khalaf, a aflat despre acest lucru. El nu putea tolera aceasta, astfel că l-a certat pe 'Uqba și i-a poruncit să scuipe obrazul sfânt al Profetului. Acesta a făcut acest lucru fără rușine. Ubai nu rata nici o ocazie ivită de a-l calomnia pe Profet. A măcinat chiar oase vechi, descompuse și a suflat praful rezultat pe el. De asemenea, Al-Akhnas bin Șuraique Ath-Thaqafi ponegrea caracterul Profetului ori de câte ori avea ocazia. Sfântul Coran, cu referire directă la faptele mârșave ale acestui om, i-a atribuit nouă trăsături abominabile:

"*Nu da ascultare celui care juruiește întruna și e vrednic de dispreț,*

Defăimător, care umblă cu clevetiri,

Care împiedică binele, e nelegiuit, păcătos,

Crud, și, după toate astea, și bastard" [68:10-13][1].

Aroganța și trufia lui Abu Jahl au blocat toate căile care ar fi putut induce fie și cea mai mică sclipire de credință în inima lui:

"*Însă el nici nu a crezut, nici nu a făcut Rugăciunea*" [75:31].

Mai mult, el a vrut chiar să-i interzică Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să intre în Sfântul Sanctuar. Odată, în timp ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se ruga în incinta Casei Sfinte, Abu Jahl a intrat amenințător, rostind cuvinte jignitoare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a certat cu asprime, însă Abu Jahl i-a răspuns cu obrăznicie că el era cel mai puternic în Mekka. Allah a dezvăluit apoi:

"*Să-i cheme el pe cei din preajma lui*" [96:17]

Într-o altă versiune a aceluiași incident, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a luat pe Abu Jahl de gât și l-a scuturat puternic, spunând:

"*Vai ție, vai!*

Și încă o dată: Vai ție, vai!" [75:34,35].

Abu Jahl n-a ținut cont de acest reproș și nici nu și-a dat seama de faptele sale prostești. Dimpotrivă, era hotărât să meargă până la extremă și a jurat că-l va arunca pe Mesager cu fața în țărână și-i va pune piciorul pe grumaz.

Nici n-a apucat bine să-și ducă la îndeplinire intenția mișelească,

[1] Ibn Hișam, 1/356

pentru că de îndată a fost văzut întorcându-se și apărându-se cu mâinile (ca și când l-ar fi urmărit ceva groaznic). Camarazii lui l-au întrebat ce se întâmplase. El a spus: "Am observat un șant de foc arzând și niște aripi în zbor". Mai târziu, Mesagerul a explicat: "Dacă ar fi continuat, îngerii i-ar fi smuls mădularele, unul câte unul".[1]

Acesta a fost tratamentul umilitor la care a fost supus Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, un mare om, respectat de compatrioții săi și care-l avea în spate pe unchiul său, Abu Talib, un om influent care putea să-l sprijine. Dacă așa stăteau lucrurile cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, ce să mai spunem despre acei oameni considerați slabi, care nu aveau nici un clan care să-i sprijine? În continuare, vom prezenta detalii referitoare la situația lor. Ori de câte ori Abu Jahl afla despre convertirea la islam a unui om de viță nobilă, care avea prieteni puternici, începea să-i umilească înțelepciunea și intelectul și să-i submineze judecata. Dacă se întâmpla ca acesta să fie negustor, începea să-l amenințe cu consecințe cumplite. Dacă noul convertit avea o poziție socială umilă, Abu Jahl îl bătea fără milă și îl supunea la torturi inimaginabile.[2]

Unchiul lui 'Uthman bin 'Affan îl înfășura pe 'Uthman în frunze de palmier și aprindea focul sub el.

Când Umm Mus'ab bin 'Umair a aflat de convertirea fiului ei, ea nu i-a mai dat de mâncare, dându-l apoi afară din casă.

El se bucura de o viață luxoasă și ușoară, dar în urma torturilor îndurate, pielea i s-a zbârcit și a început să arate oribil.[3]

Bilal, sclavul lui Omaiia bin Khalaf, a fost bătut până la sânge de stăpânul lui, când acesta a aflat despre convertirea sa la islam.

Uneori i se punea o funie de gât și era târât de vagabonzi pe străzile și chiar pe dealurile din Mekka. Alteori era privat mult timp de mâncare și apă sau era legat fedeleș și pus să se întindă pe nisipul arzător, cu un bolovan peste el. Multe alte asemenea măsuri au fost luate împotriva sa pentru a-l sili să renunțe. Toate acestea însă au fost în zadar. El a persistat în credința lui privind Unicitatea lui Allah.

Într-un astfel de moment, s-a întâmplat ca Abu Bakr să treacă pe acolo. Făcându-i-se milă de el, l-a cumpărat și l-a eliberat de sclavie.[4]

[1] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/312; Sahih Muslim
[2] Ibn Hișam, 1/320
[3] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/57; Talqih Fuhum Ahl-at-Athar, p.60
[4] Ibn Hișam, 1/317-318; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/57

O altă victimă a arbitrarului Quraiș-ilor a fost ‘Ammar bin Yasir, un sclav eliberat din neamul Makhzum. El împreună cu mama și tatăl său au îmbrățișat islamul încă din faza incipientă. Au fost forțați în mod repetat să se întindă pe nisipul arzător și au fost grav bătuți. Uneori, ‘Ammar era împins pe cenușă fierbinte. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a fost adânc mișcat de atrocitățile la care erau supuși ‘Ammar și familia sa. El îi consola întotdeauna și își ridica mâinile în rugăciune, spunând: “Fiți răbdători, voi într-adevăr vă veți găsi locul în Paradis”. Yasir tatăl a murit din cauza torturilor repetate. Sumaiia, mama lui ‘Ammar, a fost străpunsă mortal cu baioneta de către Abu Jahl, meritând astfel titlul de prima femeie martiră a islamului. ‘Ammar însuși a fost supus la diferite metode de tortură și era amenințat tot timpul că va suferi și mai mult dacă nu-l ponegrea pe Muhammed și nu îi preamărea pe Al-Lat și ‘Uzza. Într-un moment de slăbiciune, el a murmurat un cuvânt deslușit ca retractare, deși inima lui n-a tremurat niciodată, și, când s-a întors la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, acesta l-a consolat pentru durerea lui și i-a întărit credința. Imediat după aceea a fost revelat următorul verset:

“*Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit [să nu creadă], dar inima lui este netulburată întru credință*”[16:106]

Aflah Abu Fakih, un sclav eliberat din neamul ‘Abd Ad-Dar, a fost al treilea dintre aceste victime neajutorate. Tiranii îl legau de picioare cu o funie și îl târau pe străzile din Mekka.[1]

Khabbab bin Al-Aratt a fost și el o victimă și de fiecare dată când se ivea o ocazie, era supus la nelegiuiri asemănătoare. Politeiștii mekkani îi smulgeau părul din cap, îi răsuceau gâtul și îl forțau să se întindă pe cărbuni încinși, punându-i, ca să nu fugă, o piatră mare pe piept.

Unii musulmani cu rang și poziție au fost înfășurați în piei crude de cămilă și aruncați, iar alții au fost îmbrăcați în armuri și azvârliți pe nisipul arzător, în bătaia fierbinte a soarelui Arabiei.[2]

Nici chiar femeile convertite nu erau scutite de astfel de tratamente chinuitoare și lista este mult prea lungă pentru a le putea menționa pe toate.

Zanira, An-Nahdiia și fiica ei, Umm ‘Ubais, precum și multe altele, au avut parte de persecuție în mâinile asupritorilor, printre aceștia

[1] Eijaz At-Tanzil, p.33
[2] Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.60; Rahmat-ul-lil’alamin, 1/57

numărându-se și ‘Omar bin Al-Khattab - desigur, înainte de convertirea sa la islam.[1]

Abu Bakr, un om credincios și bogat, a cumpărat și a eliberat câteva dintre aceste sclave, așa cum a făcut și cu Bilal și cu ‘Amir bin Fuheira.

Casa Al-Arqam

Din cauza acestor persecuții inumane, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a considerat înțelept să-i sfătuiască pe adepții săi să țină secretă convertirea atât în vorbă, cât și în fapt. De teamă să nu afle Quraișii despre proiectele lui și să ia astfel măsuri care să-i dejoace planurile, el a hotărât să-i întâlnească în secret pe adepții lui.

De asemenea, se gândea să evite orice fel de confruntare deschisă cu politeiștii, întrucât într-o fază atât de timpurie a islamului aceasta nu era în interesul Chemării abia născute, vulnerabilă încă și nematurizată deplin. Odată, în al patrulea an al Profeției, musulmanii se îndreptau spre colinele din Mekka pentru a se întâlni în secret cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, însă un grup de politeiști a observat mișcarea lor suspectă și a început să-i insulte și să se bată cu ei. Sa’d bin Abu Uaqqas a bătut un politeist și l-a umplut de sânge, înregistrându-se astfel prima vărsare de sânge din istoria islamului.[2]

Pe de altă parte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - își declara Credința islamică și o propăvăduia deschis, cu mare devotament. Pentru bunăstarea generală a noilor convertiți și luând în considerare interesul strategic al islamului, el a stabilit, în cel de-al cincilea an al misiunii sale, Casa "Al-Arqam" din muntele As-Safa drept centru temporar de întâlnire secretă cu adepții săi. Aici îi învăța Coranul și înțelepciunea islamică.

Prima migrare spre Abisinia (Etiopia)

Seria de persecuții a început spre sfârșitul celui de-al patrulea an al Profeției, la început mai încet, dar s-a accelerat constant și s-a înrăutățit zi de zi și lună de lună, până când, spre mijlocul celui de-al cincilea an,

[1] Ibn Hișam, 1/319
[2] Ibn Hișam, 1/263

situația s-a agravat atât de tare, încât nu a mai putut fi tolerată și musulmanii au început să se gândească serios la o soluție concretă și realizabilă care să-i scutească de torturile dureroase la care erau supuși. În acele timpuri întunecate și pline de disperare a fost revelat "Capitolul Al-Khaf" al Coranului, ce conținea răspunsuri răspicate la întrebările cu care politeiștii din Mekka îl cicăleau continuu pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. În acest capitol al Coranului sunt incluse trei povestiri ce cuprind parabole foarte sugestive pentru adevărații credincioși. "Pilda tovarășilor din peșteră" reprezintă o sugestie implicită pentru credincioși de a părăsi locurile fierbinți ale necredinței și agresiunii impregnate de pericolul îndepărtării de adevărata religie:

"*De vă depărtați voi de la ei și de aceia la care ei se închină, afară de Allah, adăpostiți-vă în peșteră! Domnul vostru va întinde mila Sa asupra voastră și vă va orândui lucrurile voastre în liniște și tihnă*" [18:16]

A doua povestire ne spune despre Al-Khidr și Moise - Pacea fie asupra lui! - și are referințe clare și delicate la vicisitudinile vieții. Circumstanțele viitoare ale vieții nu sunt în mod necesar produsele condițiilor preponderente, ele putând reprezenta, în mod categoric, opusul. Cu alte cuvinte, în viitor, războiul dus împotriva musulmanilor va lua o turnură diferită, și într-o zi asupritorii vor avea de suferit și vor fi supuși la aceleași torturi la care ei i-au supus pe musulmani. În plus, mai este pilda lui Zu-l-Qarnain ("Cel cu două coarne"), puternicul conducător al Apusului și Răsăritului. Această pildă spune clar că Allah îi va pune pe adevărații Săi slujitori moștenitori peste pământ cu tot ce este pe el. Se povestește, de asemenea, că Allah trimite din când în când câte un om virtuos pentru a-i apăra pe cei slabi de cei puternici.

Apoi a fost pogorât "Capitolul Az-Zumar", care se referea direct la migrare și afirma că pământul este destul de încăpător și credincioșii nu trebuie să se considere constrânși de forțele răului și tiraniei:

"*Cei care fac bine în această lume vor avea parte de bine. Pământul lui Allah este întins. Cei statornici vor primi răsplata lor fără măsură!*". [39:10]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - aflase deja că Așama Negus, regele Abisiniei (Etiopia), era un conducător cinstit, care nu-și nedreptățea supușii, așa că a permis unora dintre adepții lui să caute

adăpost în Abisinia (Etiopia).

În luna Regeb a celui de-al cincilea an al Profeției, un grup de doisprezece bărbați și patru femei a plecat spre Abisinia (Etiopia). Printre emigranți se aflau și ‘Uthman bin ‘Affan și soția sa, Ruqaia, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Referitor la cei doi emigranți, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: “După Avraam și Lot, ei formează primul cuplu ce emigrează pentru cauza lui Allah”.

Într-o noapte întunecoasă, ei s-au strecurat afară din Mekka și s-au îndreptat spre mare, unde se aflau două bărci ce navigau întâmplător spre Abisinia (Etiopia), destinația lor. Vestea despre plecarea lor a ajuns la urechile Quraișilor, care au și trimis câțiva oameni în urmărirea lor, dar credincioșii părăsiseră deja Portul Șuaiba și se îndreptau spre un refugiu sigur, unde au fost primiți cu căldură și li s-a oferit ospitalitatea cuvenită.

În luna Ramadan a aceluiași an, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a intrat în Sfântul Sanctuar, unde se afla un grup de politeiști Quraiși, printre care unii erau nobili sau bogați. El a început brusc să recite "Capitolul An-Najm". Cuvintele pline de înfricoșare ale lui Allah au coborât pe neașteptate asupra lor și ei au înlemnit.

Pentru prima dată, erau zguduiți de adevărul Revelației. Trucul favorit al acelor oameni doritori de a dezonora Revelația fusese nu numai că ei înșiși nu ascultau, ci mai și vorbeau cu glas tare și insolent când aceasta era citită, pentru ca nici cei care voiau cu adevărat să asculte, să nu poată auzi. Ei credeau că puteau să înăbușe Vocea lui Allah. De fapt, atrăgeau asupra lor nenorocirea, fiindcă Vocea lui Allah nu poate fi nicicând oprită: “*Nu plecați urechea la acest Coran, ci faceți zarvă pentru ca voi să biruiți!*” [41:26]

Atunci când Cuvintele lui Allah, neînchipuit de fascinante, au venit în contact direct cu inimile lor, au fost vrăjiți și au uitat de prezențele materiale din jurul lor, fiind prinși într-o stare de atenție totală față de Cuvintele divine, în așa măsură încât, atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a ajuns la finalul furtunos și înfricoșător: “*Prosternați-vă înaintea lui Allah și adorați-L*” [53:62], idolatrii, în mod inconștient și cu supunere totală, s-au prosternat cu o frică divină absolută și cu un devotament nepătat. A fost, de fapt, momentul minunat al Adevărului, care a pătruns prin sufletele îndărătnice ale trufașilor și batjocoritorilor. Ei au rămas uimiți când au realizat că Vorbele lui Allah le-au cucerit inimile și au făcut tocmai acel lucru pe care ei încercaseră din răsputeri să-l anihileze și să-l extermine. Ceilalți politeiști care nu au fost prezenți la această scenă i-au

certat și i-au condamnat cu severitate. Ei au început astfel să fabrice minciuni și să-l calomnieze pe Profet, declarând că el arătase o mare venerație idolilor lor și le-a atribuit puterea de mijlocire dezirabilă. Toate acestea erau încercări disperate de a găsi o justificare credibilă a faptului că se prosternaseră cu toții în acea zi. Cu siguranță că această comportare prostească și defăimătoare era în asentiment cu statornicul lor obicei de a spune minciuni și de a complota.

Veștile despre acestă întâmplare au fost transmise greșit musulmanilor emigranți în Abisinia (Etiopia). Ei au fost informați că întregul trib Quraiș a îmbrățișat islamul, hotărând astfel să se întoarcă acasă. Au ajuns la Mekka în luna Șauual a aceluiași an. Când mai aveau doar o oră de mers până la Mekka, realitatea situației a ieșit la iveală. Ei n-au încercat să se ascundă și nici n-au intrat în secret în oraș, ci au intrat sub tutela unui nobil local. Oricum, din cauza veștilor că musulmanii au fost primiți cu căldură și li s-a oferit o bună ospitalitate în Abisinia (Etiopia), politeiștii din Mekka s-au înfuriat teribil și au început să născocească maltratări și torturi mai grave și mai oribile, pe care să le aplice acestora. De aici încolo, Mesagerul lui Allah a considerat absolut necesar să permită pentru a doua oară celor neajutorați să caute adăpost în Abisinia (Etiopia). De această dată, migrația nu a fost la fel de ușoară ca prima dată, deoarece Quraișii erau în alertă chiar și la cele mai mici mișcări ale musulmanilor, care li se păreau cât de cât suspecte.

Într-un timp prea scurt încât Quraișii să aibă posibilitatea zădărnicirii încercării de evadare, musulmanii au reușit să-și atingă țelul, însă, la timpul cuvenit. Grupul de emigranți era format de această dată din optzeci și trei de bărbați și optsprezece sau nouăsprezece femei. Nu se poate spune cu siguranță dacă 'Ammar era sau nu printre ei.[1]

Complotul quraișilor împotriva emigranților

Quraișii nu puteau tolera ideea unui refugiu sigur pentru musulmani în Abisinia (Etiopia), așa încât au trimis doi mesageri pentru a cere extrădarea lor. Aceștia erau Amr bin Al-As și Abdullah bin Abu Rabi'a, înainte ca ei să îmbrățișeze islamul. Ei au luat cu ei cadouri valoroase pentru rege și clerul său și au reușit să câștige și câțiva curteni de partea lor.

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 5/188; Zad Al-Ma'ad, 1/24; Ibn Hișam, 1/364; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/61.

Trimișii păgâni au pretins ca refugiații musulmani să fie alungați din Abisinia (Etiopia) și dați în grija lor, pe motiv că își abandonează religia strămoșilor, iar conducătorul lor predică o religie diferită de a lor și de cea a regelui.

Regele i-a chemat pe musulmani la curte și le-a cerut să explice învățăturile religiei lor. Emigranții musulmani au hotărât să spună întregul adevăr, indiferent care ar fi fost consecințele. Ja'far bin Abu Talib s-a ridicat și a adresat regelui următoarele cuvinte: "O, rege! Am fost împinși în adâncurile ignoranței și ale barbariei. Am adorat idoli, am trăit în necurățenie, am mâncat mortăciuni și am vorbit lucruri păcătoase. Am nesocotit orice simțământ de omenie și îndatoririle ospitalității și bunei vecinătăți au fost neglijate. Nu cunoșteam altă lege, afară de legea celui mai puternic, când Allah a ridicat dintre noi un om de a cărui naștere, bună-credință, cinste și puritate nu ne îndoiam. El ne-a chemat la Unicitatea lui Allah și ne-a învățat să nu-I asociem nimic Lui. Ne-a interzis să mai venerăm idoli și ne-a poruncit să spunem adevărul, să fim credincioși îndatoririlor noastre, să fim milostivi și să respectăm drepturile vecinilor, ale cunoștințelor și ale rudelor noastre. Ne-a interzis să vorbim urât despre femei sau să mâncăm hrana orfanilor, ne-a poruncit să ne lepădăm de păcate și să ne abținem de la rău, să facem rugăciuni, să dăm de pomană și să ținem post. Noi am crezut în el, i-am acceptat învățăturile și porunca de a-l venera pe Allah și de a nu asocia nimic altceva cu El. Am permis ceea ce El a permis și am interzis ceea ce El a interzis. Din acest motiv poporul nostru s-a ridicat împotriva noastră și ne-a persecutat pentru a ne face să renunțăm la credința în Allah și să ne întoarcem la idoli și la alte lucruri necurate. Ne-au torturat și ne-au bătut până când n-am mai avut nici o siguranță printre ei și am venit în țara ta, unde sperăm că ne vei apăra de tiranie."

Regele a fost foarte impresionat de aceste cuvinte și a cerut musulmanilor să recite ceva din Revelația lui Allah. Ja'far a recitat versetele de deschidere din "Capitolul Mariam", unde se povestește despre nașterea lui Ioan și al lui Isus Cristos și despre cum a fost hrănită Maria, printr-o minune. Și de această dată, regele, împreună cu sfetnicii regatului său, a fost atât de mișcat, încât lacrimile i s-au rostogolit pe obraji și i-au udat barba. În acest moment, Negus a exclamat: "Se pare că aceste cuvinte ca și cele care i-au fost revelate lui Isus sunt raze de lumină care provin de la

aceiași sursă”. Întorcându-se spre trimișii quraiși abătuți, el a spus: “Mă tem că nu vă pot înapoia acești refugiați. În regatul meu, ei sunt liberi să trăiască și să venereze ce vor, după bunul lor plac.”

A doua zi, cei doi mesageri au mers din nou la rege și au spus că Muhammed și adepții săi l-au hulit pe Isus. Musulmanii au fost chemați iarăși și întrebați ce credeau despre Isus. Ja’far s-a ridicat din nou și a răspuns: “Vorbim despre Isus așa cum am fost învățați de Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Isus este slujitorul lui Allah, Mesagerul Său, Spiritul și Cuvântul Său, insuflat în Fecioara Maria”. Regele a remarcat de îndată: “Și noi tot așa credem. Binecuvântat să fii tu și binecuvântat să fie Învățătorul tău”. Atunci s-a întors spre mesagerii încruntați și spre sfetnicii săi care erau fricoși și a spus: “Puteți să vă frământați și să fumegați cât vreți! Isus nu este altceva decât ceea ce Ja’far a spus despre el”. După aceasta, el i-a asigurat pe musulmani de întreaga lui protecție. A înapoiat mesagerilor Quraiș darurile pe care le aduseseră și le-a dat drumul să plece. Musulmanii au trăit liniștiți în Abisinia (Etiopia) timp de mai mulți ani, după care s-au întors la Medina.[1]

În acest fel, intențiile răuvoitoare ale Quraișilor s-au întors asupra lor și complotul lor a eșuat. Ei au realizat pe deplin că ura pe care o nutreau împotriva musulmanilor nu avea efect decât pe tărâmul Mekkăi.

În consecință, ei au început să cultive îngrozitoarea idee de a-l reduce, odată pentru totdeauna, la tăcere pe susținătorul noii Chemări, prin intermediul numeroaselor acte de brutalitate sau chiar prin crimă. Însă, orice mișcare în această direcție era împiedicată cu încăpățânare de unchiul Profetului, Abu Talib, prin puternica poziție socială pe care acesta o deținea, precum și prin întreaga protecție și sprijinul pe care i le acorda nepotului său. Din această cauză, păgânii din Mekka au decis să-l abordeze pentru a doua oară pe Abu Talib, insistând pe lângă acesta să pună capăt activităților nepotului său, care, așa cum susțineau ei, dacă nu erau controlate, l-ar fi putut implica într-o animozitate gravă. Abu Talib a fost puternic afectat de această amenințare directă și de ruptura produsă între sine și poporul său, precum și de dușmănia acestora, dar nu-și putea permite nici să-l părăsească pe Mesager. El a trimis după nepotul său, i-a povestit ce spuseseră oamenii și i-a zis: “Cruță-mă și cruță-te și pe tine și

[1] Ibn Hișam, 1/334-338

nu mă îngreuna cu o povară pe care nu o pot purta".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, gândindu-se că unchiul său îl va abandona și nu-l va mai sprijini, a spus: "O, unchiule! Jur pe Allah, că dacă ei mi-ar pune Soarele în mâna dreaptă și Luna în cea stângă, cerându-mi însă să părăsesc această cauză, eu nu aș părăsi-o până ce Allah nu-mi va arătă calea Sa. Dacă nu, eu îmi voi da viața pentru credința mea".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a ridicat și s-a întors, dar unchiul său l-a strigat, spunându-i: "Vino înapoi, nepoate!", iar când Muhammed a venit, el i-a spus: "Mergi și propovăduiește tot ce vrei fiindcă, jur pe Allah că nu te voi abandona niciodată".

Încă o dată quraișii încearcă să trateze cu Abu Talib

După ce au văzut că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - era în continuare absorbit de Chemarea lui, quraișii și-au dat seama că Abu Talib nu-l va părăsi niciodată pe nepotul său, chiar dacă prin asta își atrăgea dușmănia lor. Câțiva dintre ei au mers atunci încă o dată să îl vadă, luând cu ei un tânăr, pe nume Amara bin Al-Ualid bin Al-Mughira, și au spus: "O, Abu Talib! Ți-am adus un băiat isteț, încă în floarea tinereții sale, ca să-l folosești pentru mintea și puterea lui și să-l consideri ca pe fiul tău, în schimbul nepotului tău care s-a întors împotriva religiei tale, a generat discordie socială, a considerat că trăiești o viața de păcat și pe care vrem să-l omorâm și să te eliberăm de necazurile lui fără capăt. Om pentru om". Abu Talib le-a răspuns: "Ăsta chiar că-i un târg necinstit. Voi mi-l dați pe fiul vostru ca să-l cresc, iar eu să vi-l dau pe fiul meu ca să-l omorâți?! Pe Allah, că-i de necrezut!" Al-Mut'im bin 'Udai, un membru al delegației, l-a întrerupt, spunând: "Quraișii sunt cinstiți cu acest târg, pentru că ei doresc să te scape de izvorul acesta de necazuri, dar, după cum văd eu, ești hotărât să le refuzi serviciile". Desigur, Abu Talib le-a respins oferta și i-a sfidat.[1] Sursele istorice nu oferă data exactă a acestor două întâlniri cu Abu Talib. Este foarte posibil însă ca ele să fi avut loc în al șaselea an al Profeției, la scurt timp una de alta.

[1] Ibn Hișam, 1/266

Decizia tiranilor de a-l ucide pe Profet

Din moment ce toate planurile și conspirațiile quraișilor eșuaseră, ei s-au întors la vechile lor practici de persecuție și tortură a musulmanilor, într-o manieră mult mai brutală decât cea de dinainte. Au început totodată să nutrescă ideea de a-l ucide pe Profet. De fapt, contrar așteptărilor lor, acest plan a servit indirect la consolidarea Chemării islamice, prin îmbrățișarea islamului de către doi puternici eroi din Mekka: Hamza bin 'Abdul-Muttalib și Omar bin Al-Khattab - Allah să fie mulțumit de ei.

Utaiba bin Abu Lahab l-a abordat odată pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, strigându-i sfidător și cu mare obrăznicie: "Nu cred în "*Pe steaua care apune*" [53:1] și în "*Apoi s-a apropiat și a coborât mai jos*" [53:8], cu alte cuvinte "Nu cred în nimic din ceea ce scrie în Coran". A început apoi să-l lovească pe Profet la întâmplare și, cu mare violență, i-a rupt cămașa și l-a scuipat în față, dar saliva nu a atins fața sfântă a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a invocat mânia lui Allah asupra lui Utaiba și a implorat: "O, Allah! Pune-l pe unul dintre câinii Tăi pe el".

Allah a ascultat rugămintea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și s-a întâmplat astfel: Odată, Utaiba și câțiva din compatrioții săi au călătorit în vechea Sirie și s-au oprit la Az-Zarqa. Acolo, un leu s-a apropiat de grup, spre spaima lui Utaiba care imediat și-a adus aminte de cuvintele de implorare ale lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, și a spus: "Vai de fratele meu! Leul ăsta cu siguranță mă va sfâșia precum a implorat Muhammed. Într-adevăr, m-a ucis aici, în timp ce el este în Mekka". Chiar atunci, leul a țâșnit ca un fulger, l-a înșfăcat pe 'Utba dintre oamenii săi și i-a zdrobit capul.[1]

Se mai povestește că un idolatru din tribul Quraiș, 'Uqba bin 'Abu Mu'ait, a călcat cu piciorul gâtul Profetului în timp ce acesta se prosterna în rugăciune, până ce acestuia i-au ieșit ochii din cap.[2]

Ibn Ishaq relatează mai multe detalii ce atestă intențiile bine înrădăcinate ale tiranilor de a-l ucide pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 6/522; citat din Al-Isaba, Dala'il An-Nubuuah etc.
[2] Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 113.

să-l miluiască. Abu Jahl, vechiul duşman al islamului, s-a adresat odată câtorva dintre complicii săi: “O, oameni din tribul Quraiş! Se pare că Muhammed este hotărât să ne învinovăţească pentru religia noastră, umilindu-ne strămoşii, discreditându-ne felul de viaţă şi înmulţindu-ne zeii. Îl am ca martor pe zeul nostru că voi lua o piatră foarte grea şi o voi arunca în capul lui Muhammed când acesta se prosternează în rugăciune, ca să vă scap de el odată pentru totdeauna. Nu mi-e frică de ce ar putea să-mi facă neamul 'Abd Munaf". Nefericita adunare i-a susţinut planul şi l-a încurajat să-şi ducă fapta la îndeplinire.

În dimineaţa zilei următoare, Abu Jahl pândea întins pe pământ, aşteptând ca Mesagerul lui Allah să vină la rugăciune. Cei din tribul Quraiş erau în sala de adunare şi aşteptau veştile. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a prosternat în rugăciune, Abu Jahl a pornit spre el cu o piatră mare, pentru a-şi duce la îndeplinire intenţia păcătoasă. Nici nu s-a apropiat bine de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, pentru că de îndată s-a retras, cu faţa palidă, tremurând, cu mâinile întinse şi piatra rostogolindu-se într-o parte. Atunci, oamenii care priveau scena s-au repezit la el, întrebându-l ce se întâmplase. El a răspuns: “Când m-am apropiat, o cămilă uriaşă cu trăsături neobişnuite şi dinţi înfricoşători m-a împiedicat să înaintez şi aproape că m-a sfâşiat”. Ibn Ishaq a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, referindu-se la această întâmplare, a spus: “Era îngerul Gavriil - Pacea să fie cu el, iar dacă Abu Jahl s-ar fi apropiat mai mult, acesta l-ar fi omorât”[1]. Chiar şi aşa, tiranii quraişi nu s-au lăsat convinşi. Dimpotrivă, ideea de a-l ucide pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - stăruia încă în inimile lor nelegiuite. Sub conducerea lui Abdullah bin Amr bin Al-As, câţiva quraişi stăteau într-un loc numit Al-Hijr şi se plângeau că fuseseră prea răbdători cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - când acesta a apărut pe neaşteptate ca să-şi facă ocolul obişnuit. Ei au început să murmure cuvinte sarcastice, făcându-i cu ochiul, însă el a păstrat tăcerea în primele două ture ale ocolului. La a treia tură s-a oprit şi s-a adresat necredincioşilor, spunând: “O, popor Quraiş! Fiţi atenţi! Jur pe Allah, în a cărui Mână îmi este sufletul, că într-o zi veţi fi măcelăriţi în bucăţi”. De îndată ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a

[1] Ibn Hişam 1/298

terminat vorba, ei toți s-au ridicat înfricoșați și au trecut la un nou stil de exprimare, din care răzbătea frica și chiar spaima, încercând să-i potolească mânia și să-l consoleze, spunând: “Poți să pleci, Abu Qasim, fiindcă niciodată n-ai dat dovadă de prostie!”[1]

Urua bin Az-Zubair povestea: “L-am rugat pe Abdullah bin Amr bin Al-’As să-mi spună care a fost cel mai urât lucru pe care păgânii l-au făcut Profetului”. El a spus: “În timp ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se ruga în Al-Hijr din Al-Ka’ba, Uqba bin Al-Mu’ait a venit și și-a înfășurat veșmântul în jurul gâtului Profetului, strângându-l cu violență. Abu Bakr a venit și l-a apucat de umăr, împingându-l de lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și i-a spus: “Vrei să omori un om doar pentru că spune: "Domnul meu este Allah?”[2]

Hamza bin ’Abdul-Muttalib trece la islam

Într-o atmosferă mohorâtă, înțesată de norii întunecoși ai tiraniei și nedreptății, la orizont a început să strălucească o lumină promițătoare pentru cei oprimați - convertirea lui Hamza bin ’Abdul-Muttalib, în luna Zul Hijje, în al șaselea an al Profeției. Se povestește că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - ședea într-o zi pe colina Safa, când Abu Jahl s-a întâmplat să treacă pe acolo și a început să-l învinovățească pentru religia pe care o predica. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a tăcut și nu a scos nici un cuvânt. Fără să se mai controleze, Abu Jahl a luat o piatră și i-a spart Profetului capul, care a început să sângereze. Agresorul a mers apoi să se alăture quraișilor la locul lor de adunare. S-a întâmplat astfel ca, la scurtă vreme după aceea, Hamza, întorcându-se de la vânătoare, să treacă prin același loc cu arcul atârnându-i pe umăr. O sclavă care aparținea lui Abdullah bin Jada’an și care observase obrăznicia lui Abu Jahl, i-a povestit cum fusese atacat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Auzind acestea, Hamza s-a simțit foarte ofensat și s-a grăbit spre Al-Ka’ba, iar acolo, în curtea Sfântului Sanctuar, l-a găsit pe Abu Jahl, șezând în compania quraișilor. Hamza s-a repezit la el și l-a izbit violent cu arcul în cap, zicând:

[1] Ibn Hișam 1/298
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/544.

“Ah! Tu l-ai insultat pe Muhammed, iar eu urmez religia lui și practic ce propăvăduiește el“. Bărbații din neamul Makhzum i-au sărit în ajutor. Și cei din neamul Hașim au vrut să ofere ajutor, dar Abu Jahl i-a îndepărtat, spunând: “Lăsați-l în pace pe Abu ’Ummara. Jur pe Allah, l-am insultat într-adevăr pe nepotul lui, fără rușine.[1]” De fapt, convertirea lui Hamza s-a datorat inițial mândriei unui om care nu poate accepta ideea că alții i-au umilit ruda. Mai târziu însă Allah i-a purificat spiritul și el și-a dat seama care este cel mai important lucru în viață - credința în Allah. El s-a dovedit a fi un sprijin foarte puternic pentru credința islamică și pentru adepții ei.[2]

Omar bin Al-Khattab se face musulman

Un sprijin semnificativ în consolidarea puterii islamice a fost convertirea lui Omar bin Al-Khattab, în Zul-Hijje, al șaselea an al Profeției, la trei zile după convertirea lui Hamza.[3] El era un om curajos și hotărât, temut și respectat în Mekka și care până atunci fusese un oponent puternic al noii religii. Relatările spun că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a ridicat odată mâinile în rugăciune și a spus: “O, Allah! Dă putere islamului, mai cu seamă printr-unul dintre acești doi oameni, Omar bin Al-Khattab sau Abu Jahl bin Hișam, pe care-l iubești mai mult."

În mod evident, Omar a fost cel care a meritat acest privilegiu.[4]

Dacă analizăm numeroasele relatări referitoare la convertirea lui Omar, putem trage concluzia că existau numeroase sentimente contradictorii în sufletul lui. Pe de o parte, el respecta foarte mult tradițiile poporului său și era obișnuit să participe la orgiile bahice, iar pe de altă parte, avea o mare admirație pentru curajul musulmanilor și dedicarea lor față de credință. Aceste vederi extreme l-au făcut destul de sceptic, uneori având chiar tendința să creadă că doctrina islamică purta în sine semințele cele mai bune și mai sfinte al vieții. De aceea, el avea întotdeauna unele accese de furie, urmate imediat de o slăbiciune neașteptată.[5] Povestea convertirii sale este foarte interesantă.

---

[1] Ibn Hișam, 1/291; Rahmat-ul-lil’alamin, 1/68; Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 66.

[2] Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 113.

[3] Tarikh ’Umar bin Al-Khattab, p. 11.

[4] At-Tirmidhi, 2/209.

[5] Fiqh As-Sirah, p.92.93

Într-o zi, Omar bin Al-Khattab a ieșit din casă și s-a îndreptat spre Sfântul Sanctuar unde l-a văzut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - rugându-se și l-a auzit recitând "Capitolul Al-Haqqah", din Nobilul Coran. Cuvintele lui Allah i-au plăcut și l-au atins până în adâncul inimii. El a simțit că acestea aveau un sens neobișnuit și a început să pună la îndoială acuzațiile poporului său privitoare la Nobilul Coran, care spunea că era vorba de poeme compuse de om sau că erau cuvintele unui ghicitor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a continuat să recite:

"Că el este Cuvântul unui Trimis cinstit

Și nu este cuvântul unui poet! Însă voi nu credeți decât prea puțin!

Și nu este cuvântul unui ghicitor! Însă voi nu vă lăsați îndemnați decât prea puțin!

Este o revelație de la Stăpânul lumilor!" [69:40-43]

Chiar în acea clipă, islamul a pătruns în inima lui Omar.[1] Atunci, însă, perdeaua întunecoasă a înclinațiilor sale preislamice, fanatismul tradițional adânc înrădăcinat, precum și mândria oarbă față de străbunii săi, au umbrit esența marelui Adevăr care începuse cu șovăială să se facă simțit în inima sa. De aceea, el a persistat în atrocitățile îndreptate împotriva islamului și a adepților săi, nepăsător la sentimentul pur și adevărat al naturii umane care zăcea în spatele acestui paravan fragil de ignoranță și mentalitate preislamică. Firea sa iute și dușmănia excesivă împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-au făcut într-o zi să iasă din casă cu sabia în mână, având intenția de a-l ucide pe Profet. Se afla într-o stare de furie, se agita și spumega. Nu'aim bin Abdullah, un prieten de al lui Omar, l-a întâlnit întâmplător, pe la jumătatea drumului. El l-a întrebat care era cauza agitației sale și împotriva cui se îndrepta furia sa. Omar a răspuns mânios: "Să-l distrug pe omul Muhammed, acest impostor care a spulberat unitatea tribului Quraiș, a săpat gropi în religia lui, a găsit nebunia la înțelepții lui și i-a hulit zeii."

"Omar, sunt convins că sufletul tău te-a înșelat. Crezi tu că neamul Abd Munaf te va mai lăsa în viață dacă îl omori pe Muhammed? De ce nu ai mai întâi grijă de cei din propria ta familie și să-i îndrepți pe ei?"

Supărat, Omar a întrebat: "La care dintre rudele mele te referi?" "Cumnatul și sora ta s-au lepădat de religia ta."

Omar și-a îndreptat pașii spre casa surorii sale. În timp ce se

[1] Tarikh Omar bin Al-Khattab, p.6.

apropia, a auzit vocea lui Khabbab bin Aratt, care citea "Capitolul Ta-Ha". Khabbab, auzind zgomotul pașilor lui, s-a ascuns. Fatima, sora lui Omar, a luat foaia și a ascuns-o, dar Omar auzise deja vocea. "Ce a fost sunetul pe care tocmai l-am auzit?", a strigat fiul lui Khattab, intrând furios. Sora lui și soțul ei au răspuns deodată: "Nu ai auzit nimic." - "Ba da", a spus el, înjurând furios. "Am auzit că v-ați lepădat de credință!" El s-a repezit la cumnatul lui și l-a lovit, dar Fatima s-a grăbit în apărarea soțului ei. Atunci, Omar i-a tras și ei o palmă. Soțul și soția nu s-au mai putut abține și au strigat cu glas tare: "Da, suntem musulmani, credem în Allah și Mesagerul Lui, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, așa că fă ce vrei tu". Când Omar a văzut fața surorii lui iubite plină de sânge, s-a înmuiat și a spus: "Lăsați-mă să văd ce citeați ca să știu ce a adus Muhammed". Fatima s-a mulțumit cu această asigurare, dar a spus: "O, frate, ești necurat din cauza idolatriei tale. Numai cei puri o pot atinge. Mergi întâi și te spală". El a ascultat-o, s-a îmbăiat, apoi a luat pagina și a citit versetul de deschidere din "Capitolul Ta-Ha", până a ajuns la: "*Eu sunt Allah și nu este alt dumnezeu afară de Mine! Așadar, venerează-Mă și împlinește rugăciunea, pentru pomenirea Mea!*" [20:14]

Omar a citit versetele cu mare interes, a fost foarte pătruns de ele și a zis: "Ce minunat și plin de grație este totul! Vă rog să mă conduceți la Muhammed." Când a auzit asta, Khabbab a ieșit din ascunzătoare și a spus: "O, Omar, sper că Allah a răspuns rugăciunilor Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, fiindcă l-am auzit, spunând: "O, Allah! Întărește islamul prin Omar bin Al-Khattab sau prin Abu Jahl bin Hișam." Omar a plecat atunci spre o casă din Safa, unde Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - își ținea întâlnirile secrete cu tovarășii săi. Omar a ajuns în acel loc, având încă sabia în mână. El a bătut la ușă. Tovarășii Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-au întors să vadă cine era intrusul. Unul dintre ei s-a uitat printr-o crăpătură a ușii și s-a întors, clătinându-se și exclamând: "Este Omar cu sabia lui!". Hamza, risipind temerile prietenilor lui, a spus: "Lăsați-l să intre. Ca prieten, este bine venit. Ca dușman, i se va tăia capul cu propria lui sabie." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a cerut tovarășilor lui să deschidă ușa. Fiul lui Khattab a intrat înăuntru. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a înaintat să-l întâmpine pe "firavul" vizitator, l-a apucat de veșmânt și de teacă și i-a spus: "O, Omar! Tu nu te

vei lăsa până când Allah nu te va umili și nu te va pedepsi așa cum a făcut și cu Al Ualid bin Al Mughira." Omar a răspuns: "O, Mesager a lui Allah! Vin la tine ca să cred în Allah și în Mesagerul Său și în ceea ce a adus de la Domnul său". Plin de bucurie, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și tovarășii lui au strigat cu glas tare: "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare).[1]

Convertirea lui Omar a fost un adevărat triumf pentru cauza islamului. Efectul convertirii lui asupra situației a fost atât de puternic și de spontan, încât credincioșii care până atunci îl venerau pe Allah în secret, între cei patru pereți ai casei lor, se adunau și își făceau ritualurile de adorare, fără a se mai ascunde, chiar în Sfântul Sanctuar. Aceasta i-a făcut mai încrezători, în timp ce Quraișii au început să fie cuprinși de teamă și neliniște.

Ibn Ishaq a povestit cu acordul lui Omar - Allah să fie mulțumit de el: "Când am îmbrățișat islamul, mi-am adus aminte de Abu Jahl, vechiul dușman a lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Am mers și am ciocănit la ușa lui. Când a ieșit afară să mă vadă, i-am spus direct că am îmbrățișat islamul. El a trântit imediat ușa cu repulsie, acuzând că fapta mea era josnică și că fața mea era hidoasă". De fapt, convertirea lui Omar a creat o mare agitație în Mekka, unii oameni acuzându-l că a devenit apostol. El a rămas totuși neclintit în Credință și a insistat în atitudinea lui, punându-și chiar viața în pericol. Politeiștii quraiși s-au îndreptat spre casa lui cu intenția de a-l omorî. Abdullah bin Omar - Dumnezeu să fie mulțumit de el - povestea: "În timp ce Omar stătea acasă înfricoșat, Al-As bin Ua'il As-Sahmi Abu'Amr a venit purtând o pelerină brodată și o cămașă cu ornamente de mătase. El provenea din tribul Sahm, care în perioada preislamică era aliatul nostru. Al-As i-a spus lui Omar: "Ce se întâmplă cu tine?" El a răspuns: "Oamenii tăi pretind că mă vor ucide dacă devin musulman". Al-As a spus: "Nimeni nu îți va face nici un rău după ce ți-am oferit protecția mea." Așa că Al-As a ieșit afară și i-a întâmpinat pe oamenii care se întindeau în toată valea. El a spus: "Unde mergeți?", iar ei au răspuns: "Îl vrem pe fiul lui Al-Khattab care a îmbrățișat islamul". Al-As a

[1] Tarikh 'Omar bin Al-Khattab, p. 7-11; Ibn Hișam, 1/343.

spus: “Nimeni nu are voie să-l atingă.", așa că oamenii s-au retras.[1]

Convertirea lui Omar a avut un imens impact, dar de factură diferită, și asupra musulmanilor din Mekka. Mujahid, cu acceptul lui Ibn Al-’Abbas - Allah să fie mulțumit de el, a relatat că îl întrebase pe Omar bin Al-Khattab de ce i se dădu-se epitetul "Al-Farouque" ("cel care deosebește adevărul de minciună"). El a răspuns: “După ce am îmbrățișat islamul, l-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască: "Nu e așa că urmărim calea dreaptă și aici, și în Viața de Apoi?” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a răspuns: “Sigur că da! Jur pe Allah, în mâinile căruia mi-am pus sufletul, că urmez Adevărul, aici și în Viața de Apoi!" De aceea, l-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască: “De ce a trebuit atunci să activăm în secret? Jur pe Allah, Care te-a trimis cu Adevărul, că ne vom părăsi ascunzătoarea și vom proclama nobila noastră cauză în mod public!" Atunci am ieșit afară în două grupuri: Hamza conducând unul, iar eu pe celălalt. Ne-am îndreptat spre Moschee, ziua în amiaza mare, iar când politeiștii ne-au văzut, s-au făcut albi la față și s-au amărât foarte tare. Chiar în ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - mi-a atribuit epitetul "Al-Farouque". Ibn Mas’ud - Allah să fie mulțumit de el - a relatat că ei nu avuseseră posibilitatea de a-și practica ritualurile religioase în Sfântul Sanctuar până când Omar nu a îmbrățișat islamul.[2]

În același context, Suhaib bin Sinan spunea: "Numai după convertirea lui Omar am început să proclamăm Chemarea, să ne adunăm și să facem ocolul Casei Sfinte, în libertate. Am îndrăznit chiar să ne răzbunăm pentru unele nedreptați care ni se făcuseră. De asemenea, Ibn Mas’ud a spus: “Am devenit foarte puternici de când Omar a îmbrățișat islamul.”

Reprezentanții tribului Quraiș negociază cu Mesagerul lui Allah

La scurt timp după convertirea acestor doi puternici eroi, Hamza bin ’Abdul-Muttalib și Omar bin Al-Khattab - Dumnezeu să fie mulțumit de ei, mai marii tiraniei și ai oprimării au început să se risipească și politeiștii au

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/545; Ibn Hișam, 1/349

[2] Ibn Hișam; Tarikh ’Omar bin Al-Khattab, p. 13; Mukthasar Surat Ar-Rasul, p. 103.

realizat că era inutil să-i mai tortureze pe musulmani. În consecință, ei au încercat să-și îndrepte campania într-o altă direcție. Înscrisurile autentice ale biografiei Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - arată că liderilor mekkani le-a venit ideea să-l tenteze. Într-o zi, câțiva dintre oamenii importanți din Mekka s-au adunat la Al-Ka'ba și Utba bin Rabi'a, un șef de-al lor, s-a oferit să-l abordeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și să facă un târg cu el, prin care ei îi ofereau orice bogăție ar fi dorit el, cu condiția să păstreze tăcerea și să nu mai proclame noua credință. Quraișii i-au susținut propunerea și i-au cerut să preia această sarcină. Utba s-a apropiat de Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și i s-a adresat cu următoarele cuvinte: "Nu am mai văzut pe nimeni în Arabia care să fi atras o calamitate mai mare asupra unei națiuni, decât ai făcut tu. Ne-ai înșelat zeii și religia, i-ai acuzat pe strămoșii și pe înțelepții noștri de impietate, i-ai acuzat că au făcut greșeli și ai semănat discordie între noi. Dacă faci toate acestea cu scopul de a te îmbogăți, noi vom pune mână de la mână, și-ți vom oferi mai multe bogății decât a avut vreun quraiș vreodată. Dacă ambiția te animă, te vom face șeful nostru. Dacă dorești să fii rege, suntem gata să acceptăm. Dacă te afli sub puterea unui spirit rău care te bântuie și te domină și nu te poți scutura de jugul său, atunci vom aduce vraci pricepuți care să te vindece."

"Ai terminat ce ai avut de spus?", a întrebat Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, și aflând că totul fusese spus a luat cuvântul și a spus:

"*În numele lui Allah cel Milostiv, Îndurător*

Ha', Mim.

[Aceasta este] o Revelație de la Cel Milostiv și Îndurător.

O Carte ale cărei versete sunt tâlcuite, un Coran arab, pentru un neam [de oameni] care știu,

Un binevestitor și un prevenitor, însă cei mai mulți dintre ei se întorc și nu ascultă.

Ei zic: "Inimile noastre sunt acoperite față de aceea la care ne chemi tu..." ("Capitolul Ha-Mim") [41:1-5]

Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a continuat să recite versetele, în timp ce Utba ședea și asculta cu atenție, cu mâna sprijinită de șale. Când Mesagerul a ajuns la versetul care cerea prosternare, el s-a prosternat imediat. După aceea, s-a întors spre Utba,

spunând: “Ei bine, Abu Al-Ualid! Ai auzit răspunsul meu, acum ești liber să faci ce vrei." Utba s-a întors atunci la însoțitorii lui pentru a-i informa despre atitudinea Profetului. Când l-au văzut compatrioții lui, au jurat că el se întorsese cu o expresie a feței diferită de cea pe care o avusese înainte de a-l întâlni pe Profet. El le-a comunicat imediat amănuntele discuției pe care a avut-o și ce răspuns a primit și a încheiat, spunând: “N-am mai auzit cuvinte asemănătoare cu cele pe care le-a recitat. Cu siguranță, nu sunt legate nici de poezie, nici de vrăjitorie și nici nu aparțin unui prezicător. O, popor Quraiș, vă cer să luați în seamă sfatul meu și să-i acordați omului libertate deplină să-și atingă țelurile, și doar atunci vă veți putea detașa cu siguranță de el. Jur că vorbele lui poartă un Mesaj suprem. Dacă alți arabi vă vor scăpa de el, atunci vă vor scuti de necazuri, dar, pe de altă parte, dacă el preia conducerea arabilor, atunci vă veți desfăta în regatul lui și veți fi părtași la puterea lui”. Desigur, aceste cuvinte au ajuns la urechi surde și nu au fost pe placul necredincioșilor care l-au ocărât pe Utba și au susținut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - îl vrăjise.[1]

Într-o altă versiune a aceluiași eveniment se povestește că Utba l-a ascultat cu atenție pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - până când acesta a început să recite Cuvintele lui Allah:

“*Și dacă se întorc ei, atunci spune: "Vă previn pe voi asupra unei nimiciri asemenea nimicirii [care a lovit neamurile] ’Ad și Thamud!*” [41:13]

Aici, Utba s-a ridicat cuprins de panică și uimire și a pus mâna pe gura Profetului, implorându-l: “Te rog, în numele lui Allah și al legăturilor de sânge, oprește-te, căci dacă nu, nenorocirea va cădea peste capul poporului Quraiș”. Apoi el s-a întors în grabă la compatrioții lui și i-a informat în legătură cu ceea ce auzise.[2]

Abu Talib reunește neamurile Hașim și Al-Muttalib

Deși noile schimbări erau binevenite și nu întâmpinau rezistență, Abu Talib avea totuși o puternică senzație de frică pentru soarta nepotului său. El a analizat seria precedentă de incidente, inclusiv afacerea trocului lui Amara bin Al-Ualid, piatra lui Abu Jahl, încercarea lui Uqba de a-l sugruma pe Profet și, în sfârșit, intenția lui Omar (înainte de convertire) de a-l ucide pe

[1] Ibn Hișam, 1/293,294.
[2] Tafsir Ibn Kathir, 6/159-161.

Muhammed. Înțeleptul și-a dat seama că toate acestea sugerau, fără îndoială, un complot serios, pus la cale pentru a-i ignora statutul de custode al Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și pentru a-l ucide pe acesta din urmă în public. Dacă un asemenea lucru s-ar fi întâmplat, Abu Talib era convins că nici Omar, nici Hamza nu ar fi fost de nici un ajutor, în ciuda poziției lor sociale puternice[1].

Abu Talib avea dreptate. Politeiștii au alcătuit un plan bine pus la punct pentru a-l ucide pe Profet și s-au adunat să-și pună planul în aplicare. De aceea, el a chemat neamurile Hașim și Al-Muttalib, fiii lui Abd Munaf, și i-a îmboldit să se pregătească pentru a-i apăra nepotul. Absolut toți, indiferent dacă erau sau nu credincioși, au răspuns afirmativ, cu excepția fratelui său, Abu Lahab, care era de partea idolatrilor.

Boicot social general

În mai puțin de o lună au avut loc patru evenimente cu o semnificație specială: convertirea lui Hamza, convertirea lui Omar, refuzul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - de a accepta orice fel de compromis și apoi pactul încheiat între neamul Muttalib și neamul Hașim de a-l apăra pe Muhammed împotriva oricărei încercări perfide de asasinat. Politeiștii erau zăpăciți și nu știau ce metodă să urmeze pentru a elimina acest obstacol persistent și neîndurător, care apăruse să le sfărâme în bucăți întreaga lor tradiție de viață. Ei se convinseseră deja că, dacă-l omorau pe Muhammed, sângele lor se va revărsa cu siguranță în văile din Mekka și vor fi exterminați fără putință de tăgadă. Luând în considerare această perspectivă înfricoșătoare, ei au hotărât mânioși să aplice o altă tactică murdară, care nu presupunea crima.

Un pact de nedreptate și agresiune

Păgânii din Mekka s-au adunat în Valea Al-Muhassab și au hotărât de comun acord să-i constrângă pe cei din neamurile Hașim și Al-Muttalib, prin interzicerea mariajelor între ei și aceștia. Au hotărât, de asemenea, să nu le mai vîndă nimic și să nu mai cumpere nimic de la ei, să nu stea împreună cu ei, să nu le mai calce pragul și să nu le mai vorbească.

[1] Ibn Hișam, 1/269, Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 106

Au scris aceste lucruri pe un pergament, completând la sfârșit: "Nu vom încheia niciodată vreun tratat de pace cu neamul Hașim și nu vom arăta îndurare până când nu ni-l vor preda pe Muhammed, pentru a-l ucide".

Aceste constrângeri care prevedeau măsuri nemiloase împotriva celor din neamul Hașim au fost scrise de un idolatru, Baghid bin 'Amir bin Hașim, și apoi agățate în Al-Ka'ba. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a invocat mânia lui Allah asupra lui Baghid, a cărui mână a fost mai târziu paralizată.[1]

Abu Talib a luat cunoștință de situație cu înțelepciune și, în liniște, a hotărât să se retragă într-o vale, la periferia estică a Mekkăi. Cei din neamul Al-Muttalib au fost închiși într-o trecătoare îngustă (Și'b Abu Talib), de la începutul lunii Muharram, în al șaptelea an al misiunii lui Muhammed, până în al zecelea an, deci pe o perioadă de trei ani. A fost un asediu sufocant. Aprovizionarea cu hrană a fost aproape oprită și cei marginalizați au întâmpinat mari greutăți. Idolatrii cumpărau toate alimentele care intrau în Mekka pentru ca acestea să nu ajungă la oamenii din Aș-Și'b, care erau atât de istoviți, încât ajunseseră să se hrănească și cu frunze din copaci și piei de animale. Plânsetele copilașilor care sufereau de foame se auzeau de departe. Nu aveau nimic de mâncare. Numai de câteva ori, cantități infime de hrană le fuseseră aduse pe furiș de câțiva mekkani miloși. În timpul "lunilor interzise", când ostilitățile încetau prin tradiție, ei își părăseau "temnița" și cumpărau hrană care provenea din afara Mekkăi. Chiar și atunci, alimentele erau pe nedrept scumpite, astfel că proasta lor situație financiară nu le mai permitea accesul la ele.

Odată, Hakim bin Hizam era pe cale să strecoare pe furiș niște grâu mătușii lui, Khadija - Allah să fie mulțumit de ea, când Abu Jahl l-a prins și a încercat să-l oprească. Numai după ce a intervenit Al-Bukhtari, Hakim a reușit să ajungă la destinație. Abu Talib era foarte preocupat de siguranța personală a nepotului său. Când oamenii se retrăgeau la culcare, el îi cerea Profetului să se întindă pe locul lui, dar când ceilalți adormeau, îi poruncea să-și schimbe locul cu altul pentru a induce în eroare un potențial asasin.

În ciuda tuturor necazurilor, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a insistat pe calea lui, iar curajul și hotărârea nu i-au slăbit niciodată. El a continuat să meargă la Al-Ka'ba și să se roage în public. Nu pierdea nici o ocazie să predice străinilor care vizitau Mekka

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/46.

pentru afaceri sau pelerinaj în lunile sfinte și în perioadele speciale de adunări.

Această situație a creat în ultimă instanță diversiuni între diferitele coaliții mekkane, legate de cei asediați prin legături de sânge. După trei ani de blocadă, în luna Muharram, în al zecelea an al misiunii lui Muhammed, pactul a fost încălcat. Hișam bin Amr, care pe timpul nopții ducea hrană în secret celor din neamul Hașim, a mers să-l vadă pe Zuhair bin Abu Omaiia Al-Makhzumi și i-a reproșat că s-a resemnat față de modul inuman în care erau tratați unchii săi aflați în exil. Acesta din urmă s-a arătat nepoliticos, dar a consimțit să colaboreze cu Hișam și să formeze un grup de presiune care să asigure eliberarea exilaților. Pe motivul legăturilor de sânge, s-a format un grup de cinci oameni care a stabilit să desființeze pactul și să declare toate clauzele nule și neavenite. Grupul era format din: Hișam bin 'Amr, Zuhair bin Abu Omaiia, Al-Mut'im bin 'Udai, Abu Al-Bukktari și Zama bin Al-Asuad. Ei au decis să se întâlnească la locul de adunare și să-și înceapă misiunea cu care singuri se însărcinaseră, chiar din incinta Casei Sfinte. Zuhair, după ce împreună cu tovarășii săi a făcut de șapte ori ocolul, s-a apropiat de grupurile de oameni ce se aflau acolo, reproșându-le că se desfătau în plăcerile vieții, în timp ce vecinii și rudele din neamul Hașim piereau din cauza foamei și a boicotului economic. Ei au jurat că nu-și vor găsi odihna până ce pergamentul boicotului nu va fi rupt în bucăți și pactul desființat imediat.

Abu Jahl, care stătea în apropiere, a ripostat că pergamentul nu se va rupe niciodată. Zam'a s-a înfuriat și l-a acuzat pe Abu Jahl de minciună, adăugând că pactul fusese stabilit și pergamentul fusese scris fără acordul lor. Al-Bukhtari a intervenit și l-a susținut pe Zam'a. Al-Mut'im bin 'Udai și Hișam bin 'Amr au atestat adevărul spuselor celor doi tovarăși ai lor. Într-o încercare șireată de a pune capăt discuțiilor înfierbântate care erau în defavoarea acțiunilor sale răutăcioase, Abu Jahl a răspuns că problema fusese deja rezolvată în altă parte și cu ceva timp în urmă.

În acest răstimp, Abu Talib ședea într-un colț al Moscheei. El venise să le comunice că nepotului său, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, îi fusese trimisă o Revelație, precum că termitele devoraseră toată proclamația lor, cea plină de nedreptate și agresiune, cu excepția acelor părți în care era însemnat numele lui Allah. El a argumentat că va fi

pregătit să-l predea pe Muhammed în mâinile lor dacă se dovedea că vorbele sale erau neadevărate, însă, dacă erau adevărate, urma ca ei să se retragă și să revoce boicotul. Mekanii au consimțit că propunerea lui era cinstită și Al-Mut'im a mers să verifice pergamentul și a descoperit că într-adevăr era devorat de termite și că nu mai rămăsese nimic din el, cu excepția unor porțiuni pe care scria: "În Numele lui Allah".

Proclamația a fost astfel abrogată. Atât Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, cât și ceilalți oameni au primit permisiunea să părăsească Aș-Și'b și să se întoarcă acasă. În contextul acestei întâmplări la care au fost supuși musulmanii, politeiștii au avut șansa extraordinară de a fi martorii unui semn izbitor al Profeției lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, dar, spre nenorocirea lor, nu au renunțat și au persistat în necredință: "*Însă când văd un semn, ei se îndepărtează și zic: "[Aceasta este] o vrăjitorie neîntreruptă"!*". [54:2][1]

Etapa finală a diplomației negocierilor

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a părăsit temnița și a continuat să propăvăduiască islamul, ca de obicei. Quraișii, la fel, au abrogat boicotul, dar au continuat cu atrocitățile și oprimarea musulmanilor. Abu Talib, notabilul octogenar, era încă preocupat să-și apere nepotul, însă, datorită evenimentelor puternice și durerilor neașteptate, începuse să aibă anumite perioade de slăbiciune. Imediat după victoria asupra boicotului inuman, a fost cuprins de o boală rebelă și de slăbiciune fizică. Văzând că situația se agravează, politeiștii din Mekka s-au temut că și ceilalți arabi i-ar putea acuza de infamie dacă acționau agresiv împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, în cazul în care el și-ar fi pierdut cel mai important aliat, Abu Talib, și atunci au hotărât să mai negocieze încă o dată cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și să-i prezinte alte propuneri pe care nu le menționaseră anterior. Ei au delegat câțiva reprezentanți pentru o întrevedere cu Abu Talib, în care să discute această problemă cu el. Ibn Ishaq și ceilalți au povestit: "Când o boală gravă l-a lovit pe Abu Talib, quraișii au început să analizeze situația și au trecut în revistă principalele

[1] Sahih Al-Bukhari (în mai multe capitole); Zad Al-Ma'Ad, 2/46; Ibn Hișam, 1/350.

trăsături care au caracterizat acea perioadă între convertirea lui Omar și a lui Hamza la islam, cuplată cu o imensă agitație pe care Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - o crease printre triburile quraișe. Au considerat apoi necesar să-l vadă pe Abu Talib înainte să moară, pentru a-l presa pe nepotul său să facă un compromis asupra diferitelor puncte aflate în dispută. Le era însă teamă de ceilalți arabi, care i-ar fi putut acuza de oportunism".

Delegația quraișă era alcătuită din douăzeci și cinci de oameni, inclusiv persoane notabile, precum: 'Utba bin Rabi'a, Șaiba bin Rabi'a, Abu Jahl bin Hișam, Omaiia bin Khalaf, Abu Sufian bin Harb.

Mai întâi l-au salutat și l-au asigurat de înalta stimă pe care o aveau față de persoana sa și față de poziția pe care o deținea printre ei. Apoi au trecut la o nouă politică de negociere, pe care pretindeau că o vor urma. Pentru a da mai multă substanță argumentelor lor, ei au declarat că nu vor interveni în religia lui, atâta timp cât și el va proceda la fel.

Abu Talib l-a chemat pe nepotul său, i-a povestit toate aceste lucruri și i-a spus: "Iată, nepoate, aici se află cei mai cunoscuți oameni din poporul tău. Ei au propus această întâlnire pentru a prezenta o politică bazată pe concesii mutuale și o conviețuire pașnică."

Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a întors spre ei, spunând: "Vă voi arăta mijloacele prin care veți câștiga suveranitatea atât asupra arabilor, cât și a celor care nu sunt arabi."

Într-o altă versiune, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a adresat lui Abu Talib cu următoarele cuvinte: "O, unchiule! De ce nu-i chemi la ceva mai bun?" Abu Talib l-a întrebat: "Care este lucrul la care îi inviți?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a răspuns: "Îi invit să țină post pentru un Mesaj care le va deschide calea spre domnie asupra arabilor, precum și a celor care nu sunt arabi." După versiunea lui Ibn Ishaq: "Există doar un singur cuvânt ce poate oferi supremație asupra arabilor și a celor care nu sunt arabi". Deputații mekkani au fost puternic surprinși și au început să se întrebe ce fel de cuvânt era acela care i-ar avantaja într-o asemenea măsură. Abu Jahl a întrebat: "Care este cuvântul acela? Jur pe tatăl tău, că îți vom îndeplini, cu siguranță, dorința și chiar de zece ori mai mult." El a spus: "Vreau să-mi mărturisiți că nu există alt zeu care merită să fie slăvit în afară de Allah și apoi lepădați-vă de orice fel de credință pe care o manifestați pentru alți

dumnezei decât Allah.” De îndată, ei au început să bată din palme batjocoritor și au spus: “Cum poți să te aștepți că vom combina toate zeitățile într-un singur Dumnezeu? Este ceva absolut incredibil”. În drum spre ieșire, își spuneau unul altuia: “Pe zei, omul acesta nu se va liniști niciodată și nici nu va face vreo concesie. Să ne menținem în religia strămoșilor noștri, până când zeul nostru va soluționa disputa dintre noi și el”. Cu privire la acest incident, Allah a revelat următoarele versete:

“*Sad. Pe Coranul cel plin de povață!*

Cei care nu au crezut sunt [mai degrabă] în îngâmfare și schismă!

Câte neamuri am nimicit Noi mai înainte de ei! Într-un sfârșit ei au strigat, însă nu mai era timp pentru ei de mântuire!

S-au mirat ei că le-a venit un prevenitor chiar dintre ei, iar necredincioșii au zis: “Acesta este un vrăjitor mincinos,

Oare a făcut el din zei un Dumnezeu Unic? Acesta este un lucru uimitor”!

Însă mai-marii lor au pornit să zică: “Mergeți voi înainte și rămâneți statornici la zeii voștri! Acesta este un lucru dorit!

Noi nu am auzit despre aceasta în ultima religie! Aceasta nu este decât o născocire!”.[1] [38:1-7]

[1] Ibn Hișam, 1/343; Tafhum-ul-Qur’an, 4/316; Mukthasar Surat Ar-Rasul, p.113

ANUL MÂHNIRII

Moartea lui Abu Talib

În luna Regeb[1], în al zecelea an al Profeției, la șase luni după ce a părăsit temnița de la Aș-Și'b, Abu Talib s-a îmbolnăvit și a murit. Într-o altă versiune se spune că Abu Talib și-a dat ultima suflare în Ramadan, cu trei zile înainte de moartea Khadijei - Allah să fie mulțumit de ea. Conform relatării lui Al-Musaiiab, când Abu Talib se afla pe patul de moarte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a intrat în încăperea unde se aflau Abu Jahl și 'Abdullah bin Abu Omaiia. El a cerut atunci unchiului său: "Unchiule, trebuie doar să mărturisești că nu există alt zeu în afară de Allah și eu mă voi pune mărturie în fața lui Allah că ești credincios".

Abu Jahl și 'Abdullah bin Abu Omaiia i s-au adresat la rândul lor și au spus: "Abu Talib, ai vrea să părăsești religia lui Abdul-Muttalib?" Pe de o parte, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a cerut în mod repetat să mărturisească pe patul de moarte că nu există alt zeu în afară de Allah, iar, pe de altă parte, Abu Jahl și Abdullah bin Abu Omaiia îi repetau să nu părăsească religia lui Abdul-Muttalib, până când Abu Talib s-a hotărât și s-a menținut în religia lui Abdul-Muttalib, refuzând să spună că nu există alt zeu în afară de Allah. Auzind acestea, Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "Jur pe Allah că voi cere cu ardoare iertare pentru tine, până când voi fi oprit de către Allah să mai fac asta". Atunci, Allah Cel Puternic și Glorios a revelat acest verset:

"*Nu se cade, ca Profetul și cei care cred să ceară iertare pentru politeiști, chiar dacă ei sunt rude, după ce li s-a arătat limpede că ei sunt oaspeții Iadului*". Și Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i s-a spus: "*Tu, [Muhammed], nu călăuzești pe cine-ți place...*".[2] [9:113]

Nu mai este necesar să menționăm că Abu Talib îl iubea foarte mult pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Timp de patruzeci de ani, Abu Talib îi fusese prieten credincios – reazemul copilăriei sale, supraveghetorul tinereții și, mai târziu, un adevărat turn de apărare. Sacrificiile la care s-au supus Abu Talib și familia sa de dragul nepotului

[1] Tarikh Al-Islam, 1/120.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/548.

său, chiar dacă nu era cu credință în misiunea acestuia, subliniază noblețea și altruismul caracterului său. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l convinge pe bătrânul de 80 de ani să facă mărturisirea de adevărată credință, însă el a rămas neînduplecat și s-a ținut de păgânismul strămoșilor săi, neputând astfel obține succesul deplin. Al-'Abbas bin 'Abdul-Muttalib povestea că i-a spus Profetului: "Nu i-ai fost de nici un ajutor unchiului tău, Abu Talib. Pe Allah, el te-a apărat și s-a înfuriat în numele tău." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "El se află în foc slab, dar, dacă n-aș fi fost eu, s-ar fi aflat în fundul Iadului".[1]

Abu Sa'id Al-Khudri relata că atunci când numele unchiului său era menționat, Profetul spunea: "Sper că mijlocirea mea îi va fi de folos și el va fi pus la un foc slab care să-l pâlpâie doar până la călcâi".[2]

Khadija spre mila lui Allah

La numai două luni de la moartea unchiului său, Trimisul lui Allah a suferit o altă pierdere gravă. Soția sa, Khadija, "mama credincioșilor", s-a stins în luna Ramadan, în al zecelea an al Profețiilor, atunci când ea atinsese vârsta de șaizeci și cinci de ani, iar el cincizeci.[3] De fapt, Khadija a fost pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - o binecuvântare de la Allah. Timp de douăzeci și cinci de ani, ea a împărțit cu el bucuriile și necazurile vieții, mai ales în primii zece ani ai misiunii Profetului. El s-a mâhnit și odată, într-o izbucnire sinceră de emoție, a spus: "Ea a crezut în mine când nimeni altcineva nu credea. Ea a îmbrățișat islamul când oamenii nu îmi acordau nici o atenție. Ea m-a ajutat și m-a consolat cu persoana și averea ei când nimeni nu mi-a întins o mână de ajutor. Am avut copii numai cu ea."[4]

Abu Huraira a relatat că îngerul Gavriil a venit la Mesagerul lui Allah și i-a spus: "Mesager al lui Allah, i-a aminte! Khadija va veni la tine cu un vas de mâncare aromată sau cu băutură. Când vine la tine, transmite-i salutări de la Stăpânul ei și vorbește-i cu bucurie despre palatul din Paradis, unde

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/548.
[2] Ibidem
[3] Talqih Fahum Ahl-al-Athar, p.7; Rahmat-ul-lil'alamun, 2/164
[4] Musnad Imam Ahmad, 6/118

nu există nici larmă, nici trudă”[1]

Aceste două evenimente dureroase au avut loc într-o scurtă perioadă de timp și au mărit durerea și suferința lui. În această perioadă, mekkanii și-au declarat deschis campania de tortură și oprimare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a pierdut orice speranță de a-i readuce pe calea cea dreaptă, astfel că s-a îndreptat spre Al–Ta’if, căutând o atmosferă mai primitoare. Aici, însă, a fost dezamăgit și a îndurat torturi și brutalități de nedescris, care depășeau cu mult nefericita situație din orașul său natal.

De asemenea, tovarășii săi au fost supuși la torturi inimaginabile și oprimați într-o asemenea măsură, încât cel mai apropiat prieten al său, Abu Bakr, pentru a scăpa de presiune, ar fi fugit din Mekka și ar fi vrut să plece în Abisinia (Etiopia), dacă nu s-ar fi întâlnit la Bark Al-Ghamad cu Ibn Ad-Daghana, care l-a convis să renunțe la călătorie, asigurându-l de întreaga lui protecție.[2]

Moartea lui Abu Talib l-a făcut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - vulnerabil, iar politeiștii au folosit această șansă pentru a da frâu liber urii și dușmăniei lor, pe care le-au transformat în oprimări și torturi fizice. Odată, un quraiș obraznic l-a prins și i-a presărat nisip în cap. Când a ajuns acasă, una dintre fiicele lui i-a spălat nisipul din cap și a plâns. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: “Nu plânge, fiica mea. Allah îl va apăra cu adevărat pe tatăl tău”.[3]

Rapida succesiune a nenorocirilor l-a determinat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să numească acea perioadă: “Anul durerii și al mâhnirii”. De atunci, acel an a purtat această denumire.

Căsătoria Profetului cu Sauda

Moartea Khadijei l-a lăsat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - singur. Numele Saudei i-a fost sugerat pentru căsătorie și el a acceptat. Această femeie îndurase multe greutăți de dragul islamului, fiind printre primele femei convertite la credința islamică. Datorită puterii ei de convingere, și soțul ei a îmbrățișat islamul. În timpul celei de a doua

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/539.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/552; Ibn Hiºam, 1/372.
[3] Ibn Hiºam, 1/416.

emigrări în Abisinia (Etiopia), Sauda l-a însoțit pe soțul ei, As-Sakran bin ‘Amr. El a murit pe drumul de întoarcere la Mekka și a lăsat-o într-o stare groznică de sărăcie. Ea a fost prima femeie care s-a căsătorit cu Profetul, în al zecelea an al Profeției, în luna Șauual, după moartea Khadijei. Câțiva ani mai târziu, ea își va împărți viața cu Profetul, cu cea de a doua lui soție, A’ișa[1].

Factori ce inspirau răbdare și perseverență

Este firesc ca oamenii sensibili și cu fire blândă să mediteze adânc la factorii care au inspirat primilor musulmani acea constanță și perseverență miraculoasă. Este normal să ne mirăm cum au reușit acei oameni să tolereze persecuții inumane și să înfrunte cu dârzenie torturile tiranice. Referitor la aceste întrebări, considerăm înțelept să schițăm pe scurt aceste motivații fundamentale:

1. Credința neclintită în Allah. Primul și cel mai important factor este, fără îndoială, credința neclintită în Allah Cel Unic, cuplată cu un grad minunat de percepere a atributelor Lui. Un om care are această Credință bine conturată în inima lui va considera aceste dificultăți previzibile ca pe niște miraje și sub nici o formă nu le va compara cu dulceața Credinței.

“*În ceea ce privește spuma, ea se duce fără urmă, în vreme ce ceea ce le este oamenilor spre folos rămâne mereu pe pământ...*” [13:17]

Alți subfactori care derivă din această Credință sunt:

2. Un conducător iubit din toată inima. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, marele conducător al comunității musulmane și al omenirii în general, era un om exemplar, cu maniere perfecte și atribute nobile. Nimeni nu se putea măsura cu însușirile sale - noblețe, cinste, loialitate - unanim recunoscute, veritabile și necontestate nici chiar de dușmanii săi. Însuși Abu Jahl, marele dușman al islamului, a spus în nenumărate rânduri: “O, Muhammed, noi nu suntem în măsură să te hulim pe tine, dar nu credem în ceea ce ne-ai adus (islamul)”.

Se povestește că trei oameni din tribul Quraiș au ascultat fiecare separat și în secret niște versete din Nobilul Coran. Mai târziu, acest secret a fost descoperit și unul dintre ei l-a întrebat pe Abu Jahl ce credea despre ceea ce auzise de la Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l

[1] Talqih Fahum Ahl-al-Athar, p.10; Rahmat-ul-lil’alamun, 2/165

miluiască. El a răspuns: “Noi ne-am luptat cu cei din neamul ‘Abd Munaf pentru onoarea și mândria de a conduce și am avut parte de privilegii egale prin competiție." Apoi ei au început să se laude, spunând că din mijlocul lor s-a ridicat un Profet a cărui Revelație a coborât din ceruri. "Jur, că noi nu vom crede în el[1] niciodată."

Așa că Allah a spus:

“*...ei nu te socotesc pe tine mincinos, ci nelegiuiții tăgăduiesc versetele lui Allah.*” [6:33]

Într-o zi, necredincioșii quraiși l-au necăjit în trei rânduri cu o remarcă răutăcioasă. El a tăcut la început, dar a treia oară le-a spus: “O, trib Quraiș! Pe toți vă așteaptă pieirea”. Ei au fost luați prin surprindere și teama le-a umplut inimile într-o asemenea măsură, încât până și cel mai ostil dintre ei a încercat să-și ceară în cei mai politicoși termeni posibili iertare pentru insulta adusă.

Atunci când, în timp ce se prosterna în rugăciune, au aruncat în el cu măruntaiele unei cămile, el a invocat mânia lui Allah asupra lor, iar ei au fost cuprinși de o stare inexplicabilă de îngrijorare, fiind aproape convinși că vor fi distruși. Ubai bin Khalaf amenința tot timpul că îl va ucide pe Muhammed. Într-o zi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a ripostat, spunând că îl va ucide prin Voința lui Allah. Când Ubai s-a rănit la gât în ziua de Uhud, și-a adus aminte cu înspăimântare de cuvintele Profetului și a spus: “Sunt convins că ar putea să mă omoare chiar și numai scuipându-mă”.[2] Sa’d bin Mu’adh i-a spus lui Omaiia bin Khalaf în Mekka: “L-am auzit într-o zi pe Muhammed spunând că musulmanii cu siguranță te vor omorî". Omaiia a fost extrem de speriat și a jurat că nu va mai ieși niciodată din Mekka. Atunci când Abu Jahl l-a obligat să li se alăture pentru a lupta împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - în ziua de Badr, el a cumpărat cele mai bune și mai agile cămile din Mekka, pentru a-și putea grăbi cât mai tare fuga. Soția sa l-a atenționat să nu părăsească Mekka, amintindu-i cuvintele lui Sa’d, dar el a spus: “Pe Allah, nici nu mă gândesc să merg cu quraișii, mă voi despărți de ei după o distanță scurtă”.[3]

Oriunde s-ar fi aflat, dușmanii Profetului erau bântuiți de același

[1] Ibn Hișam, 1/316.
[2] Ibn Hișam, 2/84.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/563

sentiment de spaimă și de frică. Pe de altă parte, prietenii și tovarășii Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - îl iubeau foarte mult, iar el ocupa locul cel mai de cinste în inimile lor. Erau gata oricând să-l apere și să-i asigure bunăstarea, chiar și cu riscul vieții lor. Într-o zi, Abu Bakr bin Abu Quhafa a fost bătut foarte rău de Utba bin Rabi'a, un politeist groaznic. Aproape tot trupul lui sângera și el se afla în pragul morții. Totuși, când oamenii săi, extrem de indignați de nenorocirea lui, l-au adus acasă, el a jurat că nu va mai bea sau mânca nimic până când nu-i vor spune că Muhammed se află în siguranță. Acesta era spiritul de altruism și sacrificiu ce caracteriza comportamentul primilor tovarăși ai Profetului.[1]

3. Simțul responsabilității. Primii tovarăși erau profund conștienți de imensa responsabilitate ce cădea pe umerii lor. De asemenea, ei erau convinși că îndeplinirea acelor sarcini era inevitabilă, chiar dacă ea atrăgea persecuții din partea necredincioșilor, de teama implicațiilor, a oribilului impact pe care l-ar putea suferi omenirea.

4. Credința nestrămutată în Viața de Apoi. Aceasta era piatra de temelie care le întărea simțul responsabilității. Exista certitudinea clară, fundamentată în lumina religiei, că se vor scula din morți în Ziua Învierii și vor da socoteală pentru toate faptele lor lumești, fie mici, fie mari. Ei erau convinși că viitorul lor pe lumea cealaltă va depinde în întregime de faptele lor săvârșite în viața de pe pământ și, în funcție de aceste fapte, vor intra fie în Grădina Eternă (Paradisul), fie în Iadul cel fără de moarte. Toată viața lor alterna între speranța în mila lui Allah și frica de pedeapsa Lui. "*Și aceia care dau ce dau cu inimile pline de frică [la gândul că] se vor întoarce la Domnul lor*". [23:60] Ei știau deja că viața lor în această lume, cu toate bucuriile și durerile ei, nu valora nimic în comparație cu Viața de Apoi. Asemenea convingeri adânci au născut în ei un sentiment de indiferență față de toate necazurile și greutățile ce îi așteptau în această viață.

5. Coranul. Versetele și capitolele Nobilului Coran erau atractiv, puternic și succesiv revelate în acea perioadă întunecată și critică, sprijinind și avansând argumenete asupra adevărului și trăiniciei principiilor islamice în jurul axei cărora se învârtea întreaga chemare a lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Ele au constituit baza sănătoasă pe care avea să fie stabilită cea mai bună și mai minunată societate de creație divină. Versetele Coranice au servit, de asemenea, la

[1] Al-Bidaiah uan-Nihaiah, 3/30.

înălțarea sentimentelor credincioșilor, le-au întărit ființa pe Calea răbdării și a îndurării și le-au prezentat cele mai limpezi exemple și cele mai sugestive indicații.

"*Sau ați socotit că veți intra în Rai înainte de a se fi abătut asupra voastră încă asemenea celor [care s-au abătut] asupra acelora care au fost mai înainte de voi? I-au lovit nenorociri și iar nenorociri și au fost zgâlțâiți până într-atât încât au strigat Trimisul și cei care au crezut împreună cu el: "Când vine ajutorul lui Allah?" [Răbdare!] Ajutorul lui Allah este [cu siguranță] aproape!*" [2:214]

"*Alif, Lam, Mim.*

Oare socotesc oamenii că vor fi lăsați [în pace], dacă vor spune "Noi credem!", și că ei nu vor fi încercați?

Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor și Allah îi cunoaște pe cei care spun adevărul și îi cunoaște pe cei care mint [în privința credinței]." [29:1-3]

Simpla mărturisire verbală a Credinței nu este suficientă. Ea trebuie încercată și verificată în adevărul crunt al vieții. Oamenii vor fi supuși la tot felul de încercări atât în viața individuală, cât și în relațiile cu mediul din jurul lor, pentru a vedea dacă pot rezista în permanență și îl pot pune pe Domnul, mai presus de ei înșiși. Multă durere, tristețe și sacrificiu de sine ar putea fi necesare, și aceasta, nu pentru că ele sunt bune în sine, ci pentru că ne vor purifica la fel ca focul din creuzetul unui aurar care arde zgura.

De asemenea, aceste versete au constituit un răspuns incontestabil la declarațiile false ale necredincioșilor și un ultimatum clar ce sugera consecințele groaznice care ar putea apare în cazul în care persistau în necredință. Pe de altă parte, Nobilul Coran conducea musulmanii spre o lume nouă, luminându-i asupra calităților acesteia, a frumuseții și perfecțiunii dumnezeirii, a impactului bunătății și al milei, precum și asupra faptelor prin care pot căuta bucurarea lui Allah. Versetele prezintă implicit mesaje pline de sens ce poartă vești îmbucurătoare asupra Milei Divine ce conduce spre fericirea eternă într-o Grădină Eternă (Paradisul). În același timp, versetele înfățișau sfârșitul tiranilor și necredincioșilor - ei vor fi aduși la Judecata Divină și apoi târâți în Foc, unde vor gusta din chinurile Iadului.

6. Prevestiri despre reușită. De când au început să simtă adversitățile vieții, musulmanii au avut certitudinea că aderarea la islam nu înseamnă implicarea în greutăți sau săparea propriului mormânt. Ei au fost

conștienți că islamul avea ca scop exterminarea tradiției preislamice și distrugerea sistemului ei nelegiuit. Prevestiri de acest fel erau revelate uneori explicit, iar alteori implicit, într-o manieră relevantă pentru situația dată. Când musulmanii au fost forțați să suporte constrângeri sau când viața lor se afla sub restricții continue, atunci erau revelate versete care povesteau întâmplări asemănătoare ale unor profeți și oameni din trecut, precum și durerile și suferințele pe care aceștia le-au simțit. Versetele conțineau și indicii sugestive asupra sfârșitului tragic al necredincioșilor mekkani, înfățișând pierzania lor finală, dar, în același timp, oferind prevestiri credincioșilor și promițând adevăraților slujitori stăpânirea cu succes a pământului, precum și victoria Chemării islamice și a adepților ei.

În acest context, am putea exemplifica unele versete referitoare la victoria finală ce va încorona perseverența și răbdarea musulmanilor.

"*Cuvântul Nostru a fost rostit mai înainte față de robii Noștri cei trimiși,*

Că vor fi cei victorioși

Și că oștenii Noștri vor fi cei biruitori.

Deci întoarce-te de la ei până la un timp!

Și privește la ei, [atunci când îi lovește pedeapsa], căci atunci, și ei vor vedea!

Oare vor ei să grăbească pedeapsa Noastră?

Dar când va coborî ea în curtea lor, rea dimineață va fi pentru cei preveniți!" [37:171-177]

În același context, Allah i-a spus Profetului Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască: "*Dar mulțimea lor va fi înfrântă și ei vor întoarce spatele [fugind]*". (54:45)

El a mai spus:

"*Va fi pusă pe fugă oștirea celor aliați de* acolo!" [38:11]

Musulmanii care au emigrat în Abisinia (Etiopia) au auzit următoarele versete:

"*Acelora care au pribegit pentru Allah, după ce au suferit nedreptate, le vom pregăti [locuință] bună în această viață, dar răsplata lor în Viața de Apoi va fi și mai mare. Măcar dacă ei ar ști!*" [16:41]

În contextul întâmplării lui Iosif, s-a spus: "*În Iosif și în frații săi au fost semne pentru aceia care întreabă*" [12:7], adică mekkanii vor avea aceeași soartă - eșec și capitulare - de care au avut parte și frații lui Iosif. Cu altă ocazie, Allah vorbește despre Mesageri:

"*Dar cei care nu credeau au zis către trimișii lor: „Noi vă vom alunga din țara noastră, dacă nu vă întoarceți la religia noastră!"*

Dar Domnul lor le-a revelat: „Noi îi vom nimici pe cei nelegiuiți / Și vă vom stabili pe voi pe acest pământ, în locul lor! Aceasta pentru aceia care se tem de prezența Mea și se tem de amenințarea Mea" [14: 13-14]

În timpul războiului dintre persani și romani, necredincioșii doreau sincer ca victoria să aparțină primilor, întrucât, la fel ca și ei, aceștia mărturiseau politeismul, în timp ce musulmanii se rugau pentru victoria romanilor, care credeau în Allah, Mesagerii Săi, Cărțile Sale, Revelație și Viața de Apoi.

Roma a fost învinsă în acest război de către Persia. După cum am văzut, necredincioșii erau de partea lor și în inima lor sperau că mișcarea islamică, încă nematurizată și, la vremea aceea, din punct de vedere numeric slabă și neajutorată, se va prăbuși în urma persecuțiilor lor. Ei au interpretat însă greșit adevăratele semne ale timpurilor. Li s-a spus că în curând vor fi dezamăgiți de calculele lor și așa s-a și întâmplat, atunci când Heraclius și-a împins campania până în inima Persiei și quraișii mekkani au fost înfrânți la Badr.

"*...și în Ziua aceea, se vor bucura dreptcredincioșii / De ajutorul lui Allah.*" [30:4-5]

În timpul forumului 'Ukaz și cu alte astfel de ocazii, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - însuși, nu numai că le oferea lămuriri legate de Grădina Cea Veșnică (Raiul), dar le dădea și vești despre promisiunile făcute adevăraților credincioși. El le spunea deschis că, dacă mărturiseau cel mai important pilon al islamului, Unicitatea lui Allah,[1] vor prospera și, cu siguranță, vor stăpâni întreaga Arabie, supunând Persia.

Khabbab bin Al-Aratt l-a îndemnat odată pe Profet să-l invoce pe Allah pentru a-l apăra de adversitățile pe care le suferea din cauza politeiștilor. Fața Profetului s-a înroșit de mânie și a răspuns că adevăratul credincios nu trebuie să precipite lucrurile, fiind o obligație pentru el să suporte pe cât posibil toate necazurile vieții, până când religia se va consolida, ceea ce se va întâmpla cu siguranță, fără a se teme de nimeni în afară de Allah. În acest sens, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a referit la perseverența pe care trebuiau să o arate musulmanii și la greutățile prin care trebuiau să treacă, pentru a pune

[1] At-Tirmidhi

bazele regatului islamic, unde pacea și siguranța vor domni pe tot cuprinsul.

Aceste prevestiri nu erau oferite doar adepților lui Muhammed, ci erau de fapt dezvăluite în permanență atât credincioșilor, cât și necredincioșilor. Ori de câte ori cele două părți se întâlneau, ultimii îi insultau pe cei dintâi și spuneau batjocoritor: "Iată-i pe stăpânii pământului, care-i vor învinge pe Chosroes și pe Caesar." Credincioșii, însă, în așteptarea acelui viitor strălucitor și de orientare divină, perseverau întotdeauna și răbdau tot felul de persecuții și de umilințe, privindu-le ca pe niște nori de vară ce se risipesc repede.[1]

În ceea ce-l privește pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, el hrănea întotdeauna sufletele adepților săi și le sfințea cu lumina credinței, inoculându-le înțelepciunea Coranului și cultivându-le mințile cu spiritul islamic, care îi înălța într-o stare de nobilă spiritualitate și le conferea un grad absolut de libertate față de jugul materialismului, precum și o înaltă morală, suficient de puternică pentru a rezista plăcerilor lumești și pentru a-i conduce de la întuneric, la lumină.

El îi învăța în permanență să fie toleranți, iertători și să aibă permanent control asupra propriei ființe, pentru a se putea întări în religia lor, a renega patimile și a se dedica prin credința în Allah. I-a învățat de asemenea să tânjească după Grădină (Paradisul), să studieze științele în legătură cu credința lor, să-și dea în primul rând lor înșiși socoteală pentru faptele lor, să țină sub control toate incidentele ce pot provoca mânie și, în final, să respecte sobrietatea, răbdarea și gravitatea.

[1] Fiqh As-Sirah, p. 84.

ETAPA A TREIA

Chemarea la islam dincolo de Mekka

În Șauual[1] (la sfârșitul lunii mai - începutul lunii iunie 619 e.n.), la zece ani după ce Domnul său îi încredințase misiunea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a pornit spre At-Ta'if, aflat cam la 60 de km depărtare de Mekka, împreună cu Zaid bin Haritsa, pentru a invita oamenii la islam. Contrar așteptărilor sale, atmosfera generală a fost teribil de ostilă. El a văzut familia lui Omair, care era recunoscută printre nobilii din oraș, dar spre dezamăgirea lui toți s-au prefăcut surzi la mesajul lui și au folosit un limbaj abuziv referitor la cauza nobilă pentru care se străduia el. Trei frați din căpeteniile Thaqif: 'Abd Yalil, Mas'ud și Habib - fiii lui Amr bin Omair Ath-Thaqafi - s-au întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și acesta i-a invitat să îmbrățișeze islamul și să-l slăvească pe Allah, dar ei l-au insultat cu nerușinare și i-au refuzat invitația. "El sfâșie straiele de la Al-Ka'ba. Este adevărat că Allah te-a trimis ca Mesager?", a spus unul dintre ei. "Nu a găsit Allah pe altcineva căruia să-i încredințeze Mesajul Său?", a spus al doilea. "Jur pe Allah că nu voi avea niciodată vreo legătură cu tine. Dacă ești într-adevăr Mesagerul lui Allah, atunci ești prea serios ca să ripostezi, iar dacă îl hulești pe Allah simt că este necesar să nu vorbesc cu tine", spuse al treilea. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a dat seama că ei erau cauze pierdute, așa că s-a ridicat și i-a părăsit, spunând: "Dacă vă complaceți în aceste practici ale voastre, atunci să nu le dați la iveală în fața mea."

El a rămas acolo timp de zece zile, transmițând soli care să vorbească fiecărui om în parte, dar totul fără nici un rezultat. Nerăbdători să grăbească plecarea vizitatorului nepoftit, oamenii l-au fugărit pe toate potecile cu huiduieli, l-au lovit cu pietre și l-au forțat să fugă din oraș, urmărit de o gloată veninoasă. Sângele îi șiroia pe ambele picioare și Zaid, silindu-se să-l apere, a fost rănit la cap. Mulțimea nu s-a liniștit însă, până când nu l-a alergat 3-4 km prin câmpiile nisipoase de la poalele colinelor.

[1] Tarikh-el-Islam, 1/122.

Acolo, dezgustat și sfârșit de oboseală, s-a refugiat într-una din numeroasele livezi și s-a odihnit lângă zidul unei vii.

Într-un moment în care întreaga lume părea că s-a întors împotriva lui, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a întors spre Domnul său și s-a aplecat în rugăciune și cuvintele sale emoționante încă se păstrează, imortalizând momentul în care sufletul său chinuit a dat frâu liber disperării. El era obosit și rănit, dar încrezător în ajutorul Stăpânului său:

"O, Allah! Numai Ție mă pot plânge de neajutorarea mea, de sărăcia resurselor mele și de nimicirea mea în fața omenirii. Tu ești cel mai Milostiv dintre cei milostivi! Tu ești Domnul celor neajutorați și slabi, O, Stăpâne al meu! În mâinile cui mă vei părăsi? În mâinile unei rude distante și neprimitoare care, văzându-mă, s-ar încrunta supărată, sau ale dușmanului căruia i s-a oferit control asupra mea? Dacă, însă, mânia Ta cade asupra corpului meu, nu am pentru ce să mă îngrijorez, căci bunătatea Ta mă încape și pe mine."

"Caut apărare în lumina Obrazului Tău care luminează cerurile și alungă întunericul, care veghează asupra tuturor lucrurilor din lumea aceasta și din Lumea de Apoi. Fie ca niciodată să nu-ți stârnesc mânia sau ca mânia Ta să se îndrepte asupra mea. Și, întru mulțumirea Ta, nu voi săvârși păcate. Și nu este altă putere sau alt ajutor decât singur al Tău."

Văzându-l în această situație neajutorată, doi fii ai lui Rabi'a, mekkani înstăriți, au fost înduioșați, mai ales că erau și rude și au trimis la el pe unul dintre servitorii lor creștini pentru a-i duce o tavă cu struguri. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a acceptat fructele cu invocația pioasă: "În Numele Lui Allah". Servitorul creștin Addas a fost foarte impresionat de aceste cuvinte și a spus: "Acestea sunt cuvinte pe care, în general, oamenii de aici nu le folosesc." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a întrebat de unde provine și ce religie mărturisește. Addas a răspuns: "Sunt creștin prin credința-mi și vin din Ninive. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus atunci: "Aparții orașului lui Iona cel drept, fiul lui Matta?" Addas l-a întrebat uimit: "Dar de unde știi despre Iona, fiul lui Matta?" Profetul a răspuns: "El este fratele meu. A fost Profet și asta sunt și eu." Auzind acestea, Addas i-a sărutat mâinile și picioarele.

Stăpânii lui l-au certat pentru această faptă, dar el a răspuns: "Nimeni pe acest pământ nu este mai bun decât el. Mi-a dezvăluit un adevăr pe

care numai un Profet îl știe.” Ei l-au certat din nou și au spus: ”Te avertizăm asupra consecințelor ce se vor ivi dacă părăsești credința strămoșilor tăi. Religia pe care o mărturisești este mult mai bună decât cea spre care te simți atras.” Cu inima frântă și deprimat, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a pregătit să se întoarcă la Mekka. Când a ajuns la Qarn Al-Manazil, Allah Atotputernicul i l-a trimis pe Gavriil, împreună cu îngerul munților. Ultimul i-a cerut Profetului permisiunea să îngroape Mekka între munții Abu Qubais și Qu’aiqa’an. Această întâmplare a fost relatată de ’A’ișa, soția Profetului. Ea a spus: “L-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - dacă trăise o zi mai proastă decât cea de Uhud. El a răspuns că suferise mult din cauza acelor oameni, dar cea mai dureroasă a fost ziua de ‘Aqaba. "Am mers să caut ajutor la Ibn ‘Abd Yalil bin ‘Abd Kabal, dar m-a alungat. Am plecat obosit și întristat, indiferent la ce se întâmpla în jurul meu, când am realizat dintr-o dată că mă aflam în Qarn Ath-Tha’alib, numit și Qarn Al-Manazil. Acolo am privit în sus și am văzut un nor care-și întindea umbra deasupra mea și Gavriil mi s-a adresat: "Allah a auzit cuvintele poporului tău și a trimis pe îngerul munților în ajutorul tău." Ultimul a strigat, mi-a transmis urările sale și apoi mi-a cerut permisiunea să îngroape Mekka între cei doi munți care o mărgineau. Eu am răspuns că nu. Poate se va naște din spița lor cineva care să se închine lui Allah Atotputernicul.” Acesta este un răspuns concis și plin de înțeles, care indică în mod clar caracterul fără de pereche al Profetului, manierele alese și firea sa măreață și generoasă.[1]

Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a revenit atunci vigilența și inima sa s-a liniștit, în lumina acelui ajutor divin invizibil. El a plecat la Uadi Nakhla ("Valea Curmalului"), unde a rămas timp de câteva zile.

În timpul șederii sale acolo, Allah i-a trimis un grup de djinni, care l-au ascultat recitând din Nobilul Coran:

“*Și [adu-ți aminte] când am abătut Noi către tine o ceată de djinni ca să asculte Coranul. Și când s-au adunat ei, au zis: "Ascultați cu luare-aminte!". Iar când s-a terminat, s-au întors la neamul lor ca îndemnători și prevenitori.*

Și au zis ei: “O, neam al nostru! Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise, întărind ceea ce a fost înainte de ea. Ea călăuzește

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/458; Sahih Muslim, 2/109

către Adevăr și către o cale dreaptă.

O, neam al nostru! Răspundeți celui care cheamă la Allah și credeți în El, căci El vă va ierta păcatele voastre și vă va apăra pe voi de o pedeapsă dureroasă!". [46:29-31]

La același incident se referă "Capitolul Al-Djinn":

"*Spune: "Mi-a fost revelat mie că o ceată de djinni au ascultat și apoi au zis: "Noi am auzit un Coran minunat,*

Care călăuzește către drumul cel drept! Noi credem în el și nu-i vom face Domnului nostru nici un asociat!

Pentru că El - înalță-se mărirea Domnului nostru! - nu Și-a luat soață și nici copil!

Și netrebnicul nostru a spus asupra lui Allah minciuni.

Noi am crezut că nici oamenii, nici djinnii nu vor spune împotriva lui Allah minciuni,

Însă au fost bărbați dintre oameni care au căutat apărare la bărbații dintre djinni, dar le-a sporit lor suferința,

Și că ei au crezut, așa cum ați crezut și voi, că Allah nu va învia pe nimeni.

Noi am atins cerul și l-am aflat plin de păzitori aspri și de bolizi.

Noi ne-am așezat în el pe niște locuri pentru a auzi. Însă cine se pune la ascultat acum găsește un bolid stând la pândă pentru el.

Noi nu știm dacă se voiește rău celor de pe pământ sau dacă voiește Domnul lor [să-i călăuzească] pe calea cea dreaptă.

Printre noi se află unii drepți și [alții] mai puțin drepți; astfel și noi am fost împărțiți în felurite cete.

Noi credem că nu-L vom putea slăbi niciodată pe Allah pe pământ și nu-L vom putea slăbi pe El, fugind noi.

Și când am auzit noi călăuzirea, am crezut în ea și acela care crede în Domnul său să nu se teamă nici de împuținare, nici de împovărare!

Unii dintre noi sunt musulmani și unii dintre noi sunt nelegiuiți. Aceia dintre noi care au îmbrățișat Islamul sunt aceia care au căutat calea cea dreaptă.

Cât despre cei nelegiuiți, ei sunt vreascuri de foc pentru Gheena". [72:1-15]

Din contextul acestor versete și interpretarea lor relevantă reiese cu claritate că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - nu era conștient de prezența acelui grup de djinni acolo.

El și-a dat seama de aceasta doar când Allah i-a revelat acele versete. Versetele mai confirmă că era prima dată când ei veniseră. Capitolul, în anumite versete, sugerează că, mai târziu, djinnii și-au repetat vizitele. Prezența acelui grup este plasată în contextul ajutorului pe care Domnul l-a acordat Mesagerului Său și constituie un semn favorabil al succesului și victoriei finale a Chemării islamice. Această prezență reprezintă o dovadă neștirbită a faptului că nici o putere, oricât de mare ar fi, nu poate schimba ceea ce a fost lucrat de Allah:

"*Acela care nu va răspunde celui care cheamă la Allah nu va scăpa de puterea [lui Allah] pe pământ și nu va avea ocrotitori în locul Lui. Aceia se află în rătăcire învederată.*" [46:92]

"*Noi credem că nu-L vom putea slăbi niciodată pe Allah pe pământ și nu-L vom putea slăbi pe El, fugind noi.*" [72:12]

După ce i s-a acordat acest sprijin, depresia, dezamăgirea și tristețea, care îl copleșeau de când fusese alungat din At-Ta'if, l-au părăsit pe Muhammed și el și-a întors fața spre Mekka cu hotărârea de a-și pune în aplicare planul inițial, adică de a-i chema pe oameni la islam și de a le transmite Mesajul său, cu mare zel și cu un entuziasm fără pereche.

Zaid bin Haritha, tovarășul său, s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - astfel: "Cum îndrăznești să mai pui piciorul în Mekka după ce ei te-au exilat?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a răspuns: "Ascultă, Zaid! Allah ne va ușura cu siguranță și Își va sprijini religia și pe Profetul Său".

Când au ajuns la o distanță scurtă de Mekka, el s-a retras la peștera Hira. De acolo, a trimis un om din tribul Khuza'a la Al-Akhnas bin Șuraiq să-i ceară protecție. Acesta i-a răspuns că era aliatul quraișilor, nefiind astfel în măsură să-i ofere protecție. Atunci, Mesagerul l-a trimis la Suhail bin 'Amr, dar tot fără nici un folos. Al-Mut'im bin 'Udai, om de vază din Mekka, s-a oferit să răspundă chemării Profetului pentru adăpost. El le-a poruncit oamenilor lui să se înarmeze temeinic și apoi i-a cerut lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să intre în oraș și să se îndrepte direct spre Sfântul Sanctuar. Profetul a făcut două Raka'h și apoi a plecat spre casa lui, păzit de servitorii înarmați ai lui 'Udai.

S-a povestit că, mai târziu, Abu Jahl, dușmanul crâncen al islamului, l-a întrebat pe Mut'im dacă purtarea lui însemna protecție sau convertire, iar acesta i-a răspuns că era doar protecție. Abu Jahl s-a simțit rușinat și a

spus că, de dragul lui, îi va acorda protecție lui Muhammed.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - n-a uitat niciodată serviciul lui Mut'im. La sfârșitul bătăliei de la Badr, el a declarat public că, în cazul în care Mut'im se afla încă în viață și cerea eliberarea captivilor quraiși, el nu-i va refuza cererea.

PREZENTAREA ISLAMULUI TRIBURILOR ARABE ȘI FIECĂRUI OM ÎN PARTE

În luna Zul-qi'de, în al zecelea an al Profeției (iulie 619), Profetul -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- s-a întors la Mekka pentru a-și relua activitățile. Se apropia timpul pelerinajului și el s-a grăbit să inițieze în islam atât triburile, cât și pe fiecare om în parte, chemându-i să îmbrățișeze noua religie, așa cum procedase încă din al patrulea an al Profeției.

Conform relatării lui Az-Zuhri, între triburile în care islamul fusese prezentat, am putea menționa neamurile: 'Amir bin Ia'sa'a, Muharib bin Khasfa, Fazara, Ghassan, Murra, Hanufa, Salim, 'Abs, Nasr, Al-Bura', Kinda, Kalb, Al-Harith bin Ka'b, Udhra și oamenii din Hadrmaut.

Islamul nu le-a fost prezentat într-un singur an, ci în mod repetat, din al patrulea an până în ultimul sezon al pelerinajului dinaintea emigrării. Totuși, ei au rămas neînduplecați și nici unul dintre ei nu a răspuns pozitiv.[1]

Prezentăm în continuare un rezumat al aspectelor legate de chemarea Profetului la noua credință pe care o propovăduia:

1. A vizitat un clan din neamul Kalb, cunoscut și sub numele de neamul Abdullah. El i-a chemat la mesajul lui Allah și i-a implorat să-l accepte de dragul lui Allah, apoi a spus: "O, neam Abdullah! Allah a ales părintelui vostru cel mai frumos nume, dar voi nu ați primit Mesajul Său." (Abdullah - "Robul lui Allah")

2. I-a vizitat pe cei din neamul Hanifa la lăcașul lor, dar aceștia l-au tratat într-un mod respingător.

3. S-a adresat celor din neamul 'Amir bin Sa'sa'a în tabăra lor, chemându-i să părăsească idolatria și să li se alăture. Unul dintre ei, Buhaira bin Firras, i-a răspuns: "Dacă ți-am da crezare și Allah îți va da putere asupra dușmanilor tăi, ne vei acorda dreptul să te moștenim și să-ți urmăm la putere?" Profetul a răspuns: "Întreaga lucrare stă în mâinile lui Allah, care dă puterea oricui dorește el." Omul a comentat: "Tu te aștepți ca noi să stârnim mânia și răzbunarea arabilor fără să avem nici cea mai mică speranță că am putea prelua puterea? Atunci ne putem dispensa cu

[1] At-Tirmidhi; Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 149; Tarikh-el-Islam, 1/125.

ușurință de ofertele tale.”

Când cei din neamul ’Amir s-au întors la lăcașul lor, au relatat povestirea unui om mai în vârstă, care rămăsese în urma lor fiindcă era prea bătrân. Ei au spus: “Un tânăr quraiș din neamul ’Abdul Muttalib, pretinzând că este profet, a venit la noi, ne-a cerut ajutor și ne-a invitat să îmbrățișăm religia lui.” Bătrânul șeic a fost șocat de această veste și s-a întrebat dacă mai există vreo cale de a recupera pierderea acelei șanse și a jurat: "El este un ismaelit (descendent al lui Ismail). El este Adevărul (un profet adevărat). Cum s-a putut întâmpla de i-ați judecat greșit cuvintele?”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - nu a fost dezamăgit deloc. El a insistat în misiunea sa de a duce la bun sfârșit lucrul cu care fusese însărcinat și pentru care lupta în ciuda tuturor necazurilor. El nu și-a îndreptat eforturile doar spre triburi, ci a luat legătura cu fiecare om în parte, unii dintre aceștia răspunzând favorabil la Chemarea sa. În plus, spre sfârșitul acelui sezon, unii dintre ei au crezut în profeția lui și s-au alăturat islamului.

În lista următoare vom prezenta câțiva dintre cei dintâi convertiți:

1. Suaid bin Samit. Era un poet inteligent și discret din Yathrib (Medina). În timpul șederii sale la Mekka cu ocazia pelerinajului cel mare sau a celui mic, el s-a întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Muhammed l-a ajutat să îmbrățișeze islamul. La invitația Profetului, Suaid i-a împărtășit acestuia câteva cuvinte profunde din înțelepciunea lui Luqman. Profetul a aprobat acea înțelepciune, dar i-a spus omului că el îi va împărtăși altceva, mai pătrunzător decât tot ce spusese el mai înainte. A recitat câteva versete din Coran. Omul a ascultat meditativ și cuvintele au fost pe placul sufletului său pur la origine și a acceptat pe dată islamul, ca propria-i religie. El a fost ucis în bătălia de la Bu’ath, în al unsprezecelea an al Profeției.[1]

2. Eias bin Mu’adh. El era un adolescent din tribul Aus, venit ca membru al unei delegații care dorea o alianță cu tribul Quraiș, împotriva unui alt trib rival, Al-Khazraj, ce locuia în Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a întâlnit și i-a sfătuit să urmeze o cale mai bună decât cea pe care o aveau în minte. El li s-a prezentat, le-a vorbit despre islam și misiunea lui și le-a povestit câteva versete din Coran. Inima lui Eias a fost imediat câștigată de mesajul divin și l-a acceptat pe

[1] Ibn-Hișam, 1/425, 426, 427; Rahmat-al-lil’alamin, 1/74

Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Abu Haisar Anas bin Rafi', un membru al delegației, a dezaprobat comportamentul băiatului și l-a redus la tăcere, aruncându-i praf în față. Oamenii au plecat atunci la Medina fără să reușească să pună bazele unei alianțe cu tribul Quraiș. La scurt timp după sosirea la Medina, băiatul și-a dat ultima suflare, slăvind numele lui Allah și lăudându-I gloria.[1]

3. Abu Zar Al-Ghifari. Acesta trăia în suburbia Yathrib-ului. Vestea islamizării lui Suaid bin Samit și a lui Eias bin Mu'ad a ajuns la el și acest lucru a constituit un moment crucial în viața sa. El și-a trimis fratele la Mekka pentru a afla mai multe amănunte despre intențiile Profetului. Acesta s-a întors și i-a povestit lui Abu Zar că "Omul menit" aproba binele și interzicea răul. Abu Zar nu s-a mulțumit numai cu atât și a hotărât că el însuși trebuia să meargă să vadă care era situația reală. După câteva încercări de a-l identifica pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - el a reușit să-l întâlnească, deși nu fără dificultăți, datorită modalităților antagoniste în care adepții noii credințe încercau să-și croiască drumul. Imediat ce a fost introdus în adevăratul spirit islamic, Abu Zar s-a convertit. În ciuda rugăminții sincere a Profetului de a nu-și dezvălui noua credință, Abu Zar a mers direct la Sfântul Sanctuar și a declarat public că mărturisise Unicitatea lui Allah și Profeția lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Păgânii din jurul lui s-au repezit la el și au început să-l bată. Era aproape mort când Al-'Abbas a intervenit și i-a avertizat asupra posibilității de a ucide pe cineva al cărui trib stăpânea în întregime drumurile strategice ale caravanelor comerciale care se îndreptau spre Mekka.

Întâmplarea s-a repetat și în dimineața următoare și, din nou, același om a venit la fața locului și l-a salvat.[2]

4. Tufail bin 'Amr Ad-Dausi. Era poet și șef al tribului Ad-Daus care locuia în apropierea granițelor Yemenului cu Arabia. A sosit în Mekka în al unsprezecelea an al Profeției. În cinstea sosirii sale a fost organizată o mare ceremonie de primire. Mekkanii au început apoi să-i împuie urechile cu tot felul de lucruri împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Ei au declarat chiar că el cauzase cea mai groaznică agitație socială, până și legăturile de familie făcând subiectul planurilor sale de

[1] Ibn Hișam, 1/424; Tarikh-el-Islam, 1-126
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/449-544

distrugere. Ei l-au atenționat chiar să nu-i vorbească Profetului sau să-l asculte pe acesta. Copleșit de aceste rugăminți, omul a consimțit cererilor lor, astupându-și urechile cu o bucată de bumbac pentru a nu auzi cuvintele lui Muhammed. Oricum, atunci când acest om a intrat în moschee, l-a văzut pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - făcându-și rugăciunile și din curiozitate s-a apropiat de el, dorința Domnului fiind ca el să asculte cuvintele înțelepte și emoționante ale Profetului. Tentația de a auzi mai mult a fost irezistibilă astfel încât l-a urmat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - la locuința acestuia, unde i-a povestit despre sosirea lui și despre ce aflase de la quraiși. Mesagerul lui Allah i-a recitat câteva versete din Nobilul Coran și omul a reușit să înțeleagă profunzimea cuvintelor și să recunoască adevărul incontestabil al versetelor. El a îmbrățișat islamul și a mărturisit că nu există alt zeu în afară de Allah și că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - este Mesagerul Său. A mai spus că el era un om influent între ai săi și că-i va chema să mărturisească islamul, dar a dorit totuși ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să-i dea un semn distinctiv care să-i ușureze viitoarea sarcină. Era de fapt o lumină divină adăpostită în biciul lui. El i-a chemat pe tatăl și pe soția sa să îmbrățișeze islamul și ei au consimțit. Oamenii lui au ezitat puțin, dar, printr-un îndemn ferm, succesul a fost deplin. El împreună cu șaptezeci-otpzeci dintre adepții lui au emigrat după “Bătălia Tranșeei" la Medina.

A fost un luptător desăvârșit pentru cauza lui Allah și a devenit martir cu ocazia evenimentelor de la Al-Yamama.[1]

5. Dumad Al-Azdi. Venea din Azd Șanu’a, Yemen, și era iscusit în farmece. A sosit în Mekka să-i audă pe nebunii de acolo spunând că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - își ieșise din minți. El a hotărât să-și arate talentul în fața Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Atunci când l-a văzut, acesta a spus: “Lăudat să fie Allah, să-L preaslăvim și să-I cerem ajutorul. Cel care se lasă condus de Allah nu se va rătăci niciodată, iar pe acela pe care Allah îl va rătăci, nimeni nu-l va mai putea aduce pe calea cea dreaptă. Mărturisesc că nu există alt zeu în afară de Allah și Muhammed este slujitorul și Mesagerul Său”. Dumad a auzit aceste cuvinte și l-a rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să le repete, iar acesta le-a repetat de trei ori. Atunci, el a spus: “I-am ascultat pe ghicitori, pe vrăjitori, și

[1] Ibn Hișam, 1/399; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.144

niciodată n-am simțit dulceața din cuvintele tale". După toate acestea și-a făcut mărturisirea sinceră de credință.[1]

Speranța reînvie în Medina

Era în timpul sezonului de pelerinaj, în al unspezecelea an al Profeției, când Chemarea islamică a găsit un sol potrivit semințelor sale. Ele puteau încolți, transformându-se în arbori viguroși ale căror frunze ar fi putut hrăni noua credință și adăposti noii convertiți, vulnerabili la loviturile nedrepte și arbitrare ale quraișilor. Profetul a luat înțeleapta decizie de a se întâlni noaptea cu delegații triburilor arabe, astfel încât mekkanii ostili să nu-l poată împiedica în atingerea țelurilor sale.[2] Însoțit de doi tovarăși credincioși, 'Ali și Abu Bakr, el a avut o discuție interesantă referitoare la islamizare cu cei din neamul Zuhal, dar aceștia din urmă și-au blocat procesul de convertire.[3]

În urmărirea aceluiași obiectiv, Profetul și tovarășii săi au trecut pe la 'Aqabat Mina, unde i-au auzit discutând pe oameni. Ei i-au urmărit până când au întâlnit șase oameni din Yathrib, toți din tribul Khazraj, și anume: As'ad bin Zurara, 'Auf bin Harith, Rafi' bin Malik, Qutba bin 'Amir, 'Uqba bin 'Amir și Jabir bin Abdullah.

Oamenii din Medina i-au auzit tot timpul pe evrei spunând că era pe cale să se ridice un Profet, fiindcă sosise vremea unui nou har. "Îl vor urmări și apoi îl vor nimici împreună cu voi, așa cum fuseseră nimicite și neamurile 'Ad și Iram."[4]

"Din ce trib sunteți?", a întrebat Profetul. "Din tribul Khazraj", au răspuns ei. "Sunteți aliați ai evreilor?", a mai întrebat Profetul. Ei au spus: "Da." "Atunci de ce nu vă așezați puțin să discutăm?" Oferta a fost imediat acceptată, fiindcă faima lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se împrăștiase prin Medina și străinii erau curioși să afle mai multe despre omul care generase o agitație așa de puternică în întreaga regiune. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a vorbit despre islam, dându-le lămuriri asupra implicațiilor acestei mișcări și a

---

[1] Mișkhat Al-Masabih, 2/525
[2] Tarikh-el-Islam, p.129
[3] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.150
[1] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/84; Ibn Hișam, 1/429; Zad Al-Ma'ad, 2/50

responsabilităților ce cădeau pe umerii celor care-l acceptau. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și-a încheiat discursul, s-au consultat între ei și au ajuns la următoarea concluzie: “Cu siguranță, acesta este Profetul cu care ne tot amenință evreii și de aceea ar trebui să ne grăbim și să fim printre primii care se alătură lui”.

Atunci, ei au îmbrățișat islamul și i-au spus Profetului: “Ne-am părăsit comunitatea fiindcă nici un trib nu este atât de chinuit de ură și de ranchiună, așa cum sunt ei. Fie ca Allah să ne întărească legăturile prin tine! Să mergem deci să-i invităm la această religie a ta și, dacă Allah îi unește prin ea, nici un om nu va fi mai iubit decât tine”.

Grupul de musulmani din Medina a rămas credincios cauzei lor și ei au propăvăduit islamul cu zel și devotament, rezultatul nelăsându-se mult așteptat. Ei au reușit să câștige adepți la islam dintre concetățenii lor și cu greu puteai găsi o casă în Medina în care să nu se discute cu interes și entuziasm despre Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.[1] Tot în acest timp, în luna Șauual a aceluiași an, Profetul a încheiat un contract de căsătorie cu ‘Aișa.[2]

[1] Ibn Hișam, 1/428-430
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/551; Talqih Fuhum Ahl-al Athar, p.10

AL-ISRA' ȘI AL-MI'RAJ
Călătoria nocturnă și Înălțarea spre sferele cerești

Ultimele zile ale etapei mekkane din viața Profetului sunt consemnate ca posibilități alternative între două extreme: succes gradat și persecuție continuă. Oricum, o perioadă favorabilă izbânzii se profila la orizontul îndepărtat, pentru a se materializa, într-un final, în călătoria nocturnă a Profetului la Ierusalim, urmată de înălțarea sa spre sferele cerești.

În ceea ce privește data exactă, aceasta constituie încă un motiv de controversă și nu s-a ajuns la un acord comun în privința ei.

Oricum, majoritatea analiștilor înclină spre considerarea unei date, cu aproximativ 12-16 luni înaintea migrării la Medina. Prezentăm în continuare un rezumat amănunțit al acelui eveniment miraculos, relatat de Ibn Al-Qaiiim.[1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a călătorit trup și suflet, cu Voia lui Allah, pe un cal numit Al-Buraq, în tovărășia îngerului Gavriil, de la Moscheea Sfântă din Mekka, la îndepărtata Moschee din Ierusalim. Acolo a descălecat, și-a legat calul de o verigă de la poarta Moscheei și a condus Profeții în rugăciune. După aceea, Gavriil l-a purtat trup și suflet spre ceruri. Când au ajuns la prima sferă cerească, Gavriil l-a rugat pe îngerul paznic să deschidă poarta cerului. Când poarta s-a deschis, Muhammed l-a văzut pe Adam, "Tatăl Omenirii". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a salutat și acesta i-a urat bun venit și și-a exprimat încrederea în profeția lui Muhammed. El a văzut sufletele martirilor la dreapta lui Adam și cele ale păcătoșilor, la stânga acestuia.

Îngerul Gavriil a urcat apoi cu Profetul spre a doua sferă cerească, și acolo a cerut din nou să i se deschidă poarta. I-a văzut și i-a salutat pe Ioan, fiul lui Zaharia (Yahia bin Zakariia) și pe Isus, fiul Mariei.

Ei i-au răspuns la salut, i-au urat bun venit și și-au exprimat încrederea în Profeția lui.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/49; Tarikh-el-Islam, 1/124; Rahmat-al-lil'alamin, 1/76.

Au ajuns apoi la cea de-a treia sferă, unde l-au văzut pe Iosif (Yusuf) și l-au salutat. Iosif l-a întâmpinat pe Profet și și-a exprimat credința în Profeția sa.

Profetul, însoțit de Gavriil, a ajuns apoi la a patra sferă cerească, unde l-a întâlnit pe profetul Enoch (Idris) și l-a salutat. Profetul Enoch i-a răspuns la salut și și-a exprimat credința în Profeția lui. Apoi, el a fost purtat spre a cincea sferă, unde l-a întâlnit pe profetul Aaron (Harun) și l-a salutat. Acesta i-a răspuns la salut și și-a exprimat de asemenea încrederea în Profeția sa. În al șaselea cer, el s-a întâlnit cu Moise (Musa) și l-a salutat. Moise i-a răspuns la salut și s-a arătat și el încrezător în Profeția sa. La plecare, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a văzut că Moise începe să plângă și l-a întrebat care era motivul. Moise a răspuns că plângea fiindcă l-a întâlnit pe omul care fusese trimis după el ca Mesager (adică Muhammed) și care reușise să conducă spre Paradis mai mulți din poporul său, decât reușise el însuși. Apoi profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a ajuns la al șaptelea cer unde s-a întâlnit cu Avraam (Ibrahim) - Pacea să fie cu el - și l-a salutat. Avraam i-a răspuns la salut și și-a exprimat credința în Profeția lui. După aceea, a fost purtat la Sidrat-al-Muntaha ("cel mai izolat arbore lotus") și i s-a arătat Al-Bait-al-Ma'mur - "Casa Trainică", aseamănătoare cu Al-Ka'ba ("Casa Sfântă") și înconjurată zilnic de șaptezeci de mii de îngeri, astfel încât îngerilor care au înconjurat-o o dată să nu le mai vină rândul până în Ziua Învierii. Apoi, el a fost înfățișat Prezenței Divine, simțind imensa bucurie de a se afla cât mai aproape posibil de Prezența Gloriei Divine. Acolo, Domnul i-a revelat slujitorului Său anumite versete, poruncind facerea a cincizeci de rugăciuni zilnice pentru slăvirea Sa. La întoarcere, el i-a spus lui Moise că adepților lui li s-a poruncit să se roage de cincizeci de ori pe zi. Moise s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, astfel: "Adepții tăi nu pot face atât de multe rugăciuni. Întoarce-te la Stăpânul tău și roagă-L să mai reducă numărul". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a întors spre Gavriil, ca și cum ar fi dorit să-i ceară sfatul.

Gavriil a încuviințat din cap: "Da, dacă tu dorești.", și s-a înălțat cu el spre "Fața lui Allah". Allah Atotputernicul, Lăudat fie El, a redus rugăciunile cu zece. Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a coborât și i-a relatat lui Moise, care l-a îndemnat din nou să ceară

împuținarea lor. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a mers iarăși înaintea lui Allah, pentru a implora din nou o reducere a numărului de rugăciuni, repetând acest lucru până ce numărul rugăciunilor a fost redus la numai cinci pe zi. Moise i-a cerut încă o dată să implore o reducere, dar Muhammed a spus: "Mi-e rușine acum să tot cer Domnului meu să mai reducă. Accept și mă resemnez, cu Voia Lui". Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a pornit mai departe, s-a auzit o Voce, spunând: "Eu mi-am impus Voia Mea și am ușurat povara slujitorilor Mei".

Există unele controverse referitoare la afirmația cum că Profetul l-ar fi văzut pe Allah cu ochii săi pe calea firească a simțului văzului său. Unele interpretări spun că nu poate fi confirmată vederea lui Allah cu ochiul liber. Ibn 'Abbas, pe de altă parte, afirmă că termenul "Ru'ia", folosit în Nobilul Coran, semnifică "vederea cu ochiul liber".

În "Capitolul An-Najm" putem citi:

"*Apoi s-a apropiat și a coborât mai jos*" [53:8]

Aici se face referire la îngerul Gavriil și acest context diferă complet de cel din Tradiția Profetică, referitoare la Isra' și Mi'raj ("Călătoria nocturnă și Înălțarea"), unde "apropierea" se referă la apropierea de Domnul, Lăudat fie El.

Dintre cele mai însemnate evenimente ce au marcat "Călătoria nocturnă" putem menționa:

1. Gavriil a deschis pieptul Profetului, i-a scos inima și a spălat-o

2. Tot atunci, i-au fost aduse două vase de aur. Într-unul era lapte, iar în celălalt era vin. I s-a cerut să alegă unul dintre ele, iar Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a ales vasul cu lapte și l-a băut.

Îngerul a spus: "Ai fost călăuzit spre "natura lucrurilor" (Al-Fitrah) sau ai obținut "naturalețea". Dacă ai fi ales vinul, poporul tău s-ar fi rătăcit". (n.t. Al-Fitrah - așa cum sunt lucrurile în sinea lor, așa cum au fost ele lăsate, orânduite de Allah. Este un mod simbolic de a spune că binele și răul au fost aduse în fața Profetului sub forma laptelui și a vinului și că, instinctiv, el a ales binele. Este foarte dificil de redat într-o limbă străină, termenul arab "Fitrah". El denotă constituția sau dispoziția originală cu care un copil vine pe lume, natura lui înnăscută, în contrast cu înclinațiile sau calitățile dobândite în timpul vieții. În plus, se referă la tendința spirituală

inerentă a omului aflat în starea sa nepângărită, de a fi fără prihană.)

3. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a povestit că a văzut două râuri bine conturate, Nilul și Eufratul, și două care abia erau schițate. Se pare că acele două râuri evidente, Nilul și Eufratul, delimitează în mod simbolic regiunea cu văi fertile, în care Mesajul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - va prinde rădăcini, precum și oamenii ce o populează care vor rămâne întotdeauna slujitorii credincioși ai islamului, pe care îl vor transmite din generație în generație. Nu se sugerează sub nici o formă că aceste două râuri izvorăsc din Paradis.

4. El a avut șansa să-l vadă pe Malik, paznicul Iadului, cu o înfățișare tristă și cruntă. Acolo i-a văzut pe locuitorii Iadului, între care erau și cei care mâncaseră pe nedrept hrana orfanilor. Ei aveau buzele lăsate în jos, asemănătoare cu cele ale cămilelor. Înghițeau pietre înroșite în foc, scoțându-le apoi prin spate. Mai erau acolo și cămătari. Ei aveau burțile atât de mari, încât nu se mai puteau mișca și erau călcați în picioare de oamenii Faraonului, când aceștia erau aduși în Iad. În același sălaș, el i-a văzut și pe adulterini, cărora li se oferea o bucată de carne grasă și gustoasă, precum și una stricată și urât mirositoare, dar ei o alegeau pe aceasta din urmă.

Femeile desfrânate erau și ele acolo, atârnând spânzurate de sâni.

5. "Călătoria nocturnă" a stârnit o mare agitație între oameni și cei care erau neîncrezători l-au copleșit pe Muhammed cu tot felul de întrebări. El le-a povestit că văzuse cămilele negustorilor mekkani, care se duceau și se întorceau încoace și încolo. Le-a mai povestit și despre unele dintre animalele lor care se rătăciseră. După aceea, le-a povestit cum băuse din apa lor în timp ce ei dormeau adânc și cum lăsase rezervorul acoperit.

Necredincioșii, însă, au profitat de această ocazie pentru a-i insulta pe musulmani și credința lor. Ei l-au cicălit pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - întrebându-l și punându-l să descrie Moscheea din Ierusalim, unde el nu mai fusese înainte de această călătorie nocturnă și, spre uimirea multora, răspunsurile Profetului au furnizat informații deosebit de exacte despre acea moschee. El le-a oferit tot felul de detalii în legătură cu caravanele și drumurile cămilelor lor. Toate acestea însă nu le-au inspirat altceva decât îndepărtarea de Adevăr și neacceptarea

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/684; Sahih Muslim, 1/96; Ibn Hișam, 1/402

altui lucru, decât a necredinței.[1]

Adevărații musulmani n-au găsit nimic neobișnuit în această "călătorie nocturnă". Dacă Allah Atotputernicul este destul de Puternic încât a creat cerurile și pământul prin simpla Sa Voință, atunci este fără îndoială destul de Puternic să-l ducă pe Mesagerul Său la ceruri și să-i arate semnele Lui, care, de altfel, sunt inaccesibile omului. Necredincioșii însă au mers să-l consulte pe Abu Bakr, iar acesta a zis: "Da, dacă Profetul lui Allah a spus așa, atunci adevăr a grăit". Din acest moment, Abu Bakr a căpătat titlul de "As-Siddiq" ("cel care-l crede întru totul în Profet")[2]

Cea mai elocventă și mai explicită mărturie despre această "călătorie" este exprimată în cuvintele lui Allah:

"*...ca să-I arătăm din semnele Noastre*" [17:1]

Așa cum le-a fost dezvăluit și altor profeți:

"*Și așa I-am arătat Noi lui Avraam împărăția cerurilor și a pământului, pentru ca el să fie dintre aceia care cred cu convingere*" [6:75]

Lui Moise, Domnul i-a spus: "*Pentru ca să-ți arătăm [și altele] din minunile Noastre cele mai mari*" [20:23] pentru ca: "El să se numere printre cei care cred, fără nici o îndoială".

După ce vor vedea Semnele lui Allah, credința va fi întipărită pentru eternitate în inima Profeților, fiind atât de puternică, încât nu vor renunța niciodată la ea. Ei sunt de fapt cei mai potriviți pentru acest privilegiu divin, fiindcă ei sunt cei ce vor putea purta povara, prea apăsătoare ca să fie purtată de oameni obișnuiți, iar în timpul misiuniilor vor considera toate nenorocirile și agoniile lumești prea neînsemnate pentru a fi luate în seamă.

Sunt simple fapte care, emanând din această Călătorie binecuvântată, se revarsă în grădina înfloritoare a biografiei Profetului - Pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra lui Muhammed. Povestea "Călătoriei Nocturne", așa cum poate fi găsită în Nobilul Coran, este cuprinsă în primul verset din "Capitolul Al-Isra". Următoarele versete presupun o schimbare bruscă a "tonalității" mesajului și dezvăluie faptele rușinoase și crimele evreilor, după care oamenii sunt povățuiți în sensul ascultării Coranului, singurul care îndeamnă spre tot ceea ce este mai drept și mai cinstit.

Acest aranjament nu poate fi luat drept pură coincidență. Ierusalimul a

[1] Ibn Hișam, 1/399;

fost prima scenă a “Călătoriei Nocturne” și aici apare ideea unui mesaj îndreptat către evrei, din care reiese clar că acestora li se va retrage funcția de conducători ai omenirii, datorită crimelor pe care le-au săvârșit și care nu mai justifică ocuparea acestui statut de către ei. Mesajul sugera că statutul de conducător va fi reinstituit de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, urmând ca el să aibă control asupra ambelor centre de interes ale Credinței Avraamice: Sfântul Sanctuar din Mekka și Moscheea Îndepărtată din Ierusalim. Era și timpul ca autoritatea spirituală să fie transferată dinspre un popor a cărui istorie era impregnată de înșelătorie și violență și care își încălcase legămintele, către un alt popor, binecuvântat de credința și supunerea față de Allah și având un Mesager care se bucura de privilegiul Revelației Coranice, care-i îndemna la tot ce-i mai bun și mai drept.

Rămâne totuși o întrebare crucială, care necesită un răspuns: "Cum ar putea fi realizat acest transfer prevăzut de autoritate, în timp ce însuși eroul principal (Muhammed) a fost lăsat în părăsire și uitare, în timp ce se poticnea pe colinele din Mekka?" Această întrebare dezvăluie secretele unei probleme referitoare la o altă etapă a Chemării islamice și la apariția unui alt rol diferit ca sens și nobil ca metodă care trebuie preluat. Aceste noi sarcini au luat forma versetelor coranice ce conțineau avertismente directe și fără echivoc, însoțite de un ultimatum grav, adresat politeiștilor și adepților lor:

“*Și dacă voim Noi să nimicim o cetate, le vom porunci celor îmbuibați din ea [să se supună rânduielilor Noastre], însă ei, [dimpotrivă], se vor deda desfrâului. Atunci pedeapsa hotărâtă împotriva ei se va adeveri și Noi o vom nimici cu totul. [17:16]*

Dar câte neamuri am nimicit Noi după Noe! Iar Domnul tău este îndeajuns Știutor și este Cel care Vede păcatele robilor Săi.” [17:17]

Împreună cu aceste versete au fost dezvăluite și altele care prezentau musulmanilor regulile și obiectivele de conviețuire civilizată după care își puteau clădi comunitatea musulmană, prevestindu-le dreptul la proprietate asupra pământului, cu libertate deplină asupra acestuia. Aceste informații le erau absolut necesare drept-credincioșilor musulmani pentru a-și putea spori șansele întemeierii unei societăți bine organizate în jurul axei căreia să se învârtă întreaga omenire.

Acele versete implicau în realitate o perspectivă favorabilă Profetului

- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, incluzând deținerea unui adăpost sigur în care să se stabilească și un sediu suficient de stabil pentru a-i putea da forța necesară și a-l impulsiona în comunicarea Mesajul său întregii lumi. Acesta era de fapt secretul profund al "călătoriei binecuvântate". Pe baza acestor considerente, precum și a altora asemenea lor, considerăm corectă presupunerea conform căreia "călătoria nocturnă" a avut loc fie înainte de primul jurământ de la 'Aqaba, fie între cele două - Allah știe cel mai bine.

PRIMUL JURĂMÂNT DE LA ‘AQABA

Am amintit deja de cei șase mediniți care au îmbrățișat islamul în sezonul de pelerinaj din cel de-al unsprezecelea an al Profeției, promițând să comunice și concetățenilor lor Mesajul islamului.

În anul următor, cu ocazia pelerinajului, a venit un grup de doisprezece discipoli, pregătiți să-l recunoască pe Muhammed drept Profetul lor. Din acest grup de oameni cinci din cei șase îl întâlniseră, cu un an înainte, pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Jabir bin ‘Abdullah bin Reiab era cel de-al șaselea, care se ținuse deoparte. Ceilalți șapte membrii ai grupului, în afară de aceștia, erau:

1. Mu’ad bin Al-Harith, Ibn ‘Afra din tribul Khazraj.
2. Zakuan bin ‘Abd Al-Qais, din tribul Khazraj
3. ‘Ubada bin As-Samit, din tribul Khazraj.
4. Yazid bin Tha’laba, din tribul Khazraj
5. ‘Al-’Abbas bin ‘Ubada bin Nadala, din tribul Khazraj.
6. Abul Haitham bin At-Taihan, din tribul Aus.
7. ‘Uuaim bin Sa’ida, din tribul Aus.

Ei au mărturisit credința în Mesajul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și au jurat: “Nu ne vom închina altcuiva decât lui Allah, nu vom fura, nu vom comite adulter și nici nu-i vom ucide pe copiii noștri, nu vom bârfi, nu vom ascunde minciuna și te vom asculta necondiționat”.

După ce aceștia și-au făcut jurământul, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: “Pe cel care-și va duce jurământul la îndeplinire, Allah îl va răsplăti, iar pe cel care neglijează ceva și este năpăstuit în această lume, jurământul îl va mântui în Lumea de Apoi. Și dacă păcatul rămâne ascuns de ochii oamenilor și nici o nenorocire nu cade asupra lui, atunci totul rămâne între el și Allah - Singurul care poate hotărî asupra iertării sale”.[1]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/150, 2/727, 2/1003

Vestitorii islamului în Medina

După acest jurământ, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a trimis la Yathrib (Medina) pe Mus'ab bin 'Omair Al-'Abdari, primul "ambasador" musulman, să-i învețe pe oamenii de acolo doctrinele islamului, să le ofere îndreptări practice și să facă încercări de a propaga islamul printre cei care mărturiseau încă politeismul.

El a fost găzduit în Medina la As'ad bin Zurara. Terenul a fost atât de bine pregătit și propagarea făcută cu atât de mult entuziasm, încât islamul s-a răspândit cu iuțeală, din casă în casă și din trib în trib. Sarcina lui Mus'ab a fost favorizată de numeroase aspecte pozitive, promițătoare de succes. Într-o zi, Mus'ab și As'ad se aflau în drum spre locuințele neamurilor 'Abd Al-Așhal și Zafar, ajungând în cele din urmă pe teritoriul neamului Zafar. Acolo s-au oprit lângă o fântână, discutând cu unii dintre noii musulmani. Sa'd bin Mu'ad și Usaid bin Hudair, șefii celor două triburi, au aflat de această întâlnire. Usaid s-a apropiat de musulmani, înarmat cu lancea sa, în timp ce Sa'd s-a scuzat pe motiv că As'ad era vărul său din partea mamei. Usaid a venit și mai aproape, blestemând, înjurând și acuzându-i pe cei doi bărbați că prostesc oamenii slabi de înger, poruncindu-le apoi să înceteze totul. Mus'ab l-a invitat calm să se așeze, spunându-i: "Dacă ești mulțumit de discuția noastră, o vei putea accepta, dar, dacă îți va displăcea, mă voi opri din ceea ce nu-ți place." - "Așa să fie!", a spus 'Usaid, apoi și-a înfipt lancea în nisip. L-a ascultat pe Mus'ab și atunci a auzit pentru prima dată câteva versete din Nobilul Coran. Sa'd a spus: "Mă jur pe Allah că, înainte de a ne spune, se vedea pe fața lui că vrea să se facă musulman." Fața lui era luminată de satisfacție și plăcere, fără a mai fi necesar să scoată vreun cuvânt de aprobare. El i-a întrebat pe cei doi bărbați ce trebuia făcut pentru a îmbrățișa islamul. Ei i-au cerut să urmeze ceremonia spălatului, să-și curețe hainele, să mărturisească adevărul credinței în Unicitatea lui Allah și apoi să facă două Raka'h. El a acceptat și a făcut exact ce i se ceruse, adăugând atunci că mai era un bărbat, Sa'd bin Mu'Ad, ai cărui oameni nu s-ar da înapoi dacă el se convertea la islam. A plecat după aceea să-l vadă pe Sa'd și pe oamenii lui. Sa'd și-a dat imediat seama că Usaid se schimbase. La o întrebare pusă de Sa'd, Usaid a răspuns că doi bărbați erau gata să îndeplinească orice

poruncă pe care o primeau. El a reușit să conducă situația în așa fel, încât a oferit celor doi bărbați o șansă de a discuta în particular cu Sa'd. Povestea lui Usaid s-a repetat, și Sa'd a îmbrățișat și el islamul, după care s-a dus direct la oamenii lui, jurând că nu va mai vorbi cu ei, până ce nu vor crede în Allah și în Trimisul Său. Chiar în după-amiaza aceleași zile, toți bărbații și femeile acelui trib arab au îmbrățișat islamul, mai puțin unul, Al-Usairim, care s-a reținut până la ziua de Uhud. În ziua aceea, el a îmbrățișat islamul și a luptat împotriva politeiștilor, fiind în cele din urmă omorât, înainte de a avea posibilitatea de a se închina vreodată în rugăciune.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a referit la acesta, astfel: "El a făcut puțin, dar răsplata lui este mare".

Mus'ab a rămas în Medina, conducându-și misiunea cu sârguință și succes, până când în toate casele de Al-Ansar ("ajutoare")[1] existau bărbați și femei care îmbrățișaseră islamul. O singură familie a rămas neînduplecată la Chemarea islamică (Da'ua). Ei se aflau sub influența poetului Qais bin Al-Aslat, care a reușit să-i țină deoparte și să le acopere urechile împotriva Chemării la islam, până în anul 5 d.H.

Cu puțin înaintea următorului sezon de pelerinaj, în al treisprezecelea an al Profeției, Mus'ab bin 'Omair s-a întors la Mekka, aducându-i Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - vești bune despre solul fertil pe care islamul l-a găsit în Medina, oferind astfel un viitor prosper, precum și despre puterea și protecția pe care acel oraș le putea pune în slujba islamului.[2]

---

[1] Al-Ansar ("ajutoarele") sunt musulmanii din Medina care i-au ajutat pe musulmanii din Mekka și pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, în momentul emigrării lor de la Mekka la Medina în anul 623 e.n. În continuare se va face referire la aceștia folosind termenul "ajutoare".

[2] Ibn Hișam, 1/435; Zad Al-Ma'ad, 2/51

AL DOILEA JURĂMÂNT DE LA 'AQABA

În anul următor, al treisprezecelea al Profeției, adică în iunie 622 e.n., pe durata sezonului de pelerinaj, peste șaptezeci de noi musulmani din Medina au venit în urma politeiștilor, pentru a făptui ritualul de pelerinaj la Mekka. Cea mai frecventă întrebare care apărea pe buzele lor era: "Oare n-ar fi timpul să-l apărăm pe Muhammed în loc să-l lăsăm în părăsire, uitat și poticnindu-se pe colinele din Mekka?"

La scurtă vreme după sosire, ei au luat clandestin legătura cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, într-o noapte de pe la mijlocul Zilelor Tașriq' (zilele de 11, 12, 13 Zul Hijje), undeva pe o colină de la Al-'Aqaba, care fusese loc de întâlnire și cu un an în urmă.

Unul dintre conducătorii "ajutoarelor", Ka'b bin Malik Al Ansar - Allah să fie mulțumit de el, a făcut un rezumat al întâlnirii istorice care a schimbat întregul curs al luptei dintre islam și păgânism, și a spus: "Am pornit în pelerinaj și am aranjat o întâlnire în mijlocul Zilelor Tașriq. Am fost însoțiți de o personalitate și de un notabil al nostru, 'Abdullah bin 'Amr bin Haram, care era încă politeist. I-am dezvăluit intenția noastră de a ne întâlni cu Muhammed și l-am îndemnat să intre în rândurile noastre și să părăsească politeismul, altfel va servi ca lemn pentru focul Iadului în Viața de Apoi. El a îmbrățișat islamul pe dată și a fost martor la importanta întâlnire de la Al-'Aqaba. În noaptea aceea am dormit cu oamenii din taberele noastre. După o bucată de timp, am început să plecăm pe furiș și ne-am întâlnit pe o colină din apropiere. Eram șaptezeci și trei de bărbați și două femei, Nusaiba, fata lui Ka'b, din neamul Najjar și Asma', fata lui Amr, din neamul Salama. L-am așteptat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Muhammed a venit însoțit de unchiul său, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib, care, deși nu era musulman, ne-a rugat stăruitor să nu-l îndepărtăm pe nepotul său de protecția propriilor sale rude dacă nu eram pe deplin pregătiți să-l apărăm, fie și cu riscul propriilor noastre vieți. Al-Abbas a fost primul care a luat cuvântul:

"O, voi, oameni din Khazraj[1], știți cu toții care este poziția lui

[1] Arabii îi numeau pe "ajutoare", "Khazraj", indiferent dacă aceștia aparțineau tribului Khazraj ori tribului Aus

Muhammed printre noi. Noi l-am apărat de poporul nostru cât de mult am putut. El este onorat și respectat printre oamenii săi și refuză să facă parte dintr-o altă grupare decât a voastră. Deci, dacă voi credeți că atunci când îl veți invita în orașul vostru vă veți putea ține promisiunea și îl veți putea apăra împotriva dușmanilor, atunci purtați-vă povara pe care v-ați asumat-o. Însă, dacă aveți de gând să-l predați și să-l trădați după ce l-ați luat cu voi, atunci mai bine părăsiți-l acum, fiindcă este respectat și bine apărat și în propriul său oraș."[1]

Ka'b a răspuns: "Am ascultat ce ai avut de spus, acum însă, o, Mesager al lui Allah, este rândul tău să vorbești și să ceri de la noi orice jurământ vrei, față de Domnul tău și față de tine."

A fost o atitudine deschisă ce vădea hotărârea desăvârșită, curajul și credința profundă în sensul preluării grelei responsabilități și al suportării consecințelor pe care le implică.

Atunci, Mesagerul lui Allah a propăvăduit Credința și jurământul a fost făcut. Al-Imam Ahmad, cu acordul lui Jabir, a relatat că "ajutoarele" l-au întrebat pe Profet care sunt principiile asupra cărora ei trebuiau să depună jurământ. Profetul a răspuns:

"Trebuie:

1. să ascultați și să vă supuneți
2. să dăruiți și când aveți mult, și când aveți puțin.
3. să faceți bine și să alungați răul.
4. în slujba lui Allah, să nu vă temeți de nimeni.
5. să mă susțineți atunci când vă cer ajutorul, să mă ocrotiți așa cum vă ocrotiți pe voi înșivă, pe soțiile și pe copiii voștri. Și dacă veți respecta aceste precepte, Paradisul va fi al vostru."[2]

În altă versiune relatată de Ka'b, se spune că Profetul a luat cuvântul, a recitat câteva versete din Coran, i-a chemat pe oameni la Allah, i-a îndemnat să intre în rândurile islamului și a încheiat, spunând: "Vă implor să mă ocrotiți așa cum vă ocrotiți femeile și copiii voștri." Atunci, Al-Bara' bin Ma'rur l-a luat de mână și a spus: "O, da! Jurăm pe Allah care te-a trimis ca Profet întru Adevăr că te vom ocroti așa cum ne ocrotim femeile și copiii. Ai încredere în noi, o, Mesager al lui Allah! Pe Allah, suntem luptători adevărați și poți conta pe noi în război. Este o trăsătură pe care

[1] Ibn Hișam, 1/440 - 442
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.155; Ibn Hișam, 1/454

am moștenit-o de la străbunii noștri."

Atunci, 'Abu Haitham At-Taihan a intervenit și a spus: "O, Profet al lui Allah! Între noi și evrei există acorduri pe care ar trebui atunci să le desfacem. Dacă Allah îți va da putere și victorie, putem oare spera că nu ne vei părăsi, alăturându-te poporului tău (n.t. tribul Quraiș)?"

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a răspuns, zâmbind: "Nu, asta nu se va întâmpla niciodată. Sângele vostru va fi și sângele meu. Atât în viață, cât și în moarte voi fi cu voi și voi veți fi cu mine. Voi lupta cu cine luptați voi și voi face pace cu cei cu care faceți voi pace."[1]

După ce negocierile referitoare la condițiile de loialitate s-au încheiat și toată adunarea a hotărât în mod unanim să le valideze, doi bărbați din prima generație de convertiți, care îmbrățișaseră islamul în al unsprezecelea și al doisprezecelea an al Profeției, s-au ridicat în picioare pentru a-i informa și pe ceilalți despre importantul pas pe care aveau să-l facă. În acest fel, urma ca ei să-și depună jurământul, fiind pe deplin conștienți de întreaga responsabilitate pe care și-au asumat-o, și, prin urmare, să aibă puterea de sacrificiu de care trebuia să dea dovadă. Al'Abbas bin Ubada bin Nadla remarca în acest context: "O, voi, oameni din Khazraj! Cunoașteți semnificația pactului pe care îl încheiați cu acest om? Voi promiteți de fapt că veți lupta împotriva tuturor, fără excepție. Dacă vă temeți că averea voastră va fi pusă la mijloc sau că viețile notabililor voștri vor fi periclitate, atunci părăsiți-l acum, căci, de veți face acest lucru după jurământ, va fi umilitor pentru voi, atât în această lume, cât și în lumea ce va să vină.

Însă, dacă voi credeți că puteți duce la bun sfârșit ceea ce ați fost chemați să faceți, în ciuda pierderii de vieți prețioase și de averi, atunci asumați-vă această grea responsabilitate și, jur pe Allah, de aici vă va veni binele atât în această viață, cât și în Cea de Apoi."

Ei au răspuns: "Noi am luat deja în considerare posibilitatea pierderii averilor noastre și uciderea notabililor noștri și, totuși, îi jurăm credință. Dar care va fi răsplata noastră dacă respectăm toate condițiile acestui pact?" Profetul a răspuns atunci:

"Paradisul vă așteaptă!" Ei l-au rugat să-și întindă mâna și ei toți și-au întins mâinile și au jurat. Abia atunci As'ad bin Zurara și-a dat seama de ce erau oamenii gata să se sacrifice pentru cauza lui Allah.[2]

[1] Ibn Hișam, 1/442
[2] Ibn Hișam, 1/446

Jabir a spus: “Când am început jurământul de credință față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, As’ad bin Zurara s-a ridicat și a ținut un scurt discurs: “O, popor din Yathrib, nu te grăbi! Nu am ajuns la capătul drumului doar având credința profundă că el (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască) este Mesagerul lui Allah. Deja știm că, dacă îl urmăm pe el, trebuie să ne separăm de arabii păgâni, chiar și cu prețul vieții noastre. Dacă insistați pe această cale, mențineți-vă pe ea și răsplata voastră este în Mâna lui Allah. Dacă însă vă simțiți cuprinși de frică, renunțați chiar acum și veți putea avea o mai mare justificare în fața lui Allah.”[1]

În ceea ce le privește pe cele două femei, jurământul a fost făcut doar verbal, întrucât Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - n-a strâns niciodată mâna unei femei străine.[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a cerut atunci grupului să numească doisprezece reprezentanți care vor predica islamul oamenilor din Medina și care vor prelua responsabilitatea practicării mărturiilor făcute în acest jurământ, învățându-i în același timp pe bărbații din propriile lor triburi cum să procedeze pe calea răspândirii islamului. Au fost aleși nouă reprezentanți din tribul Khazraj, și anume: As’ad bin Zurara bin ‘Ads, Sa’d bin Ar-Rabi’ bin ‘Amr, ‘Abdullah bin Rauaha bin Tha’laba, Rafi’ bin Malik bin Al-’Ajlan, Al-Bara’ bin Ma’rur bin Sakhr, ‘Abdullah bin ‘Amr bin Haram, ‘Ubada bin As-Samit bin Qais, Sa’d bin ‘Ubada bin Dulaim și Al-Munzir bin ‘Amr bin Khunais, și încă trei din tribul Al-Aus: Usaid bin Hudair bin Sammak, Sa’d bin Khaithama bin Al-Harith și Rifa’a bin ‘Abdul Munzir bin Zubair. Încă o dată, cei doisprezece bărbați au jurat să servească drept chezășie intereselor poporului lor, așa cum au făcut și discipolii lui Christos, în timp ce Profetul va servi drept chezășie pentru întreg poporul său, adică pentru toți musulmanii.

Într-un fel sau altul, vestea acestor întâlniri secrete în deșert cu mediniții a ieșit la iveală. Profetul a știut imediat că acela care a răspândit această veste era un anumit "diavol" ce locuia în Al-’Aqaba, care descoperise întâlnirea lor și a amenințat că își va încheia conturile cu el, cât de curând posibil.

Auzind aceasta, Al-’Abbas bin Nadla a spus: “Pe Allah, care te-a

[1] Musnad Ahmad
[2] Sahih Muslim, 2/131

trimis întru Adevăr, suntem destul de puternici ca să-i trecem pe oamenii din Mina (n.t. quraișii) prin săbiile noastre chiar mâine, dacă așa dorești." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "Nu ni s-a poruncit să urmăm această cale. Acum, înapoiați-vă la taberele voastre." Ei s-au dus la culcare și au dormit până dimineața.[1]

De îndată ce quraișii au aflat despre acest tratat, din toate părțile a început o agitație dătătoare de necazuri. Ei și-au dat bine seama că o astfel de loialitate poate da naștere unor ramificații extinse, cu impact direct asupra viețiilor și averilor lor. În ziua următoare, o delegație compusă din căpetenii și criminali înrăiți din Mekka a pornit spre tabăra mediniților pentru a protesta vehement împotriva acestui tratat.

Ei li s-au adresat acestora, spunând: "O, oameni din Khazraj! A ajuns la urechile noastre că ați venit aici să încheiați o înțelegere cu acest om (n.t. Muhammed) și să-l scoateți afară din Mekka. Pe Allah, că, într-adevăr, disprețuim orice fel de luptă între noi și voi."[2]

Politeiștii din Medina, neștiind nimic despre jurământul secret, au început să jure pe Allah și au răspuns cu bună credință că nimic din ceea ce auziseră ei nu era adevărat. 'Abdullah bin Ubai bin Salul, un politeist medinit, a respins acuzațiile lor și le-a declarat nule și neavenite, pretinzând că oamenii săi nu ar face nimic fără ca el să le poruncească.

Oricum, musulmanii mediniți au păstrat tăcerea. Ei nici nu au negat, nici nu au confirmat ceea ce se spunea. Șefii tribului Quraiș păreau aproape convinși de argumentele prezentate de politeiști și s-au întors acasă nemulțumiți. Totuși, nu s-au resemnat în totalitate la cuvintele pe care le auziseră. Ei au început să cerceteze cele mai mici amănunte și să urmărească și cea mai nesemnificativă știre, până când au ajuns, fără nici o îndoială, la concluzia că pactul avusese într-adevăr loc, însă acest lucru s-a întâmplat după ce pelerinii mediniți părăsiseră deja Mekka.

Într-un acces de furie, ei i-au urmărit pe pelerini, nereușind însă să prindă pe nici unul dintre ei, cu excepția lui Sa'd bin 'Ubada. Acesta a fost supus la torturi inimaginabile, dar mai târziu Al-Mut'im bin 'Udai și Harith bin Harb bin Omaiia, cu care avea relații negustorești, l-au salvat.[3]

Aceasta este povestea celui de al doilea jurământ de la 'Aqaba,

[1] Ibn Hișam, 1/448.
[2] Ibidem.
[3] Zad al-Ma'ad, 2/51,52; Ibn Hișam, 2/448-450.

cunoscut mai târziu ca "Marele Jurământ de la 'Aqaba", desfășurat într-o ambianță impregnată de iubire, loialitate și sprijin reciproc între credincioșii mediniți și musulmanii mekkani neajutorați. Acest nou spirit de afecțiune, fraternitate și cooperare n-ar putea fi atribuit niciodată unui implus de moment, ci, dimpotrivă, el a fost născut dintr-o convingere bine înrădăcinată - Credința în Allah, în Trimisul Său și în Cartea Sa. Credința era atât de bine ancorată în sufletele lor, încât ea a rămas nevătămată chiar și în urma nedreptăților și agresiunilor la care au fost supuși. Credința lor putea face minuni atât sub aspectul practic al acțiunii, cât și în procesul ideologic.

Credința a constituit un instrument real, cu ajutorul căruia musulmanii au înregistrat realizări fără precedent în analele istoriei. Avem, de asemenea, convingerea că generațiile viitoare vor simți întotdeauna lipsa marilor realizări, câștigate de acei oameni deosebiți.

PRIMII EMIGRANȚI

După recunoașterea celui de-al doilea jurământ de la ‘Aqaba și întemeierea, într-un deșert plin de necredință și ignoranță, a unui mic stat musulman, care constituie cel mai de seamă câștig pentru cauza islamică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a dat musulmanilor permisiunea de a emigra la Medina, stat islamic în curs de formare.

Judecând lucrurile la nivel individual, emigrarea la Medina a însemnat multiple pierderi materiale și sacrificarea averilor. Totul era pus la bătaie în schimbul siguranței personale. Nici măcar emigrantul nu putea spera la o siguranță deplină, el putând fi oricând jefuit sau chiar omorât la începutul sau la sfârșitul călătoriei. Viitorul era neclar, impregnat de multiple încercări și crize imprevizibile.

Conștienți de aceste lucruri, musulmanii au început să emigreze, în timp ce politeiștii făceau toate eforturile posibile pentru a-i întârzia și a le împiedica plecarea, realizând că o asemenea mișcare implica o amenințare ce putea avea consecințe inimaginabile și pericole de neconceput, pentru întreaga lor societate.

Să vedem în continuare câteva dintre punctele cheie ale acestei perioade de emigrare:

1. Primul care a emigrat a fost Abu Salama, cu un an înainte de Marele Jurământ de la ‘Aqaba. Când s-a hotărât să părăsească Mekka, rudele sale prin alianță, într-o încercare disperată de a-l opri, i-au reținut soția și l-au înhățat pe fiul său într-un mod atât de violent, încât i-au dizlocat umărul. După plecarea soțului său și pierderea fiului, Umm Salama și-a petrecut un an în singurătate, plângând și jelind în continuare. În cele din urmă, unei rude de-a ei i s-a făcut milă de ea și i-a îndemnat și pe ceilalți să-l elibereze pe fiul ei și să-i permită să i se alăture soțului. Atunci, ea a pornit singură într-o călătorie de 500 de km, fără nici un ajutor de nicăieri. Într-un loc numit At-Tan’im, ‘Uthman bin Talha, întâlnind-o din întâmplare, s-a oferit să o aducă până la Medina călare. Împreună cu fiul ei, s-a întâlnit cu Abu Salama, în satul Quba’, o suburbie a Medinei.[1]

2. Un alt exemplu clar care confirmă atrocitățile politeiștilor mekkani în

[1] Ibn Hișam, 1/468

contextul emigrării este cel al lui Suhaib. El și-a exprimat dorința de a emigra și bineînțeles că aceasta a stârnit intens indignarea necredincioșilor. Ei au început să-l insulte, pretinzând că atunci când venise la Mekka era doar un vagabond neînsemnat, însă orașul lor a fost generos și, datorită lor, el a reușit să facă o mulțime de bani și să se îmbogățească. Ei au dat ordin să nu fie lăsat să plece. Văzând acestea, Suhaib s-a oferit să renunțe la toată averea, în favoarea lor. Cu această condiție, în cele din urmă, ei au acceptat să-l elibereze. Profetul a auzit această poveste și a spus: "Suhaib este învingătorul! În cele din urmă, Suhaib este învingătorul."[1]

3. Apoi, a fost povestea lui 'Omar bin Al-Khattab, 'Aiiaș bin Abu Rabi'a și Hișam bin Al-'Asi, care s-au înțeles să se întâlnească într-o dimineață într-un anumit loc, pentru a pleca la Medina. 'Omar și 'Aiiaș au venit, dar Hișam a fost reținut de mekkani.

La scurt timp după aceea, Abu Jahl și Al-Harith au venit la Medina pentru a-l vizita pe cel de al treilea frate al lor, 'Aiiaș. Ei au încercat cu perfidie să-i atingă cea mai sensibilă coardă a sufletului, legătura cu mama lui. Au pretins că mama lui jurase că nu-și va mai pieptăna părul niciodată și nu se va mai acoperi de soare până nu-l va vedea. Lui 'Aiiaș i-a fost milă de mama lui, dar 'Omar a fost atât de inteligent, încât a înțeles faptul că ei voiau să-l îndepărteze pe 'Aiiaș de islam, așa că l-a atenționat asupra vicleșugurilor lor și a adăugat: "Mama ta o să-și pieptene părul dacă o năpădesc păduchii și se va feri la umbră dacă soarele din Mekka va fi prea arzător pentru ea."

În ciuda acestor cuvinte, 'Aiiaș s-a hotărât să meargă și să-și vadă mama, așa că 'Omar i-a dat cămila sa cea ascultătoare și docilă și l-a sfătuit să se țină călare pe ea, pentru a se putea salva, dacă observă ceva suspicios din partea lor. Cei trei au pornit atunci la drum, spre Mekka. După o bucată de drum, Abu Jahl a început să se plângă de cămila lui și i-a cerut lui 'Aiiaș să-i permită să călărească împreună cu el pe cămila sa. Când cămila a îngenunchiat, cei doi politeiști s-au aruncat asupra lui 'Aiiaș și l-au legat. Ei au intrat apoi călare în Mekka, strigând oamenilor să le urmeze exemplul în legătură cu "nebunii".[2]

Acestea sunt doar trei dintre exemplele care pot evidenția reacția mekkanilor față de oricine intenționa sa emigreze. Cu toate acestea,

[1] Ibn Hișam, 1/477.
[2] Ibn Hișam, 1/474; Sahih Al-Bukhari, 1/558.

credincioșii reușeau încă să fugă în grupuri succcesive și cu atâta repeziciune, încât, la două luni dupa cel de-al doilea jurământ de la ‘Aqaba, cartiere întregi din Mekka erau părăsite. Aproape toți adepții lui Muhammed emigraseră la noua lor reședință, cu excepția lui Abu Bakr, a lui ‘Ali, a Profetului însuși și a acelor suflete nobile și neajutorate care erau reținute cu forța sau nu erau în stare să fugă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - împreună cu Abu Bakr și ‘Ali își făcuseră toate pregătirile de emigrare, dar Muhammed aștepta permisiunea de la Domnul său.[1]

Este demn de consemnat faptul că majoritatea musulmanilor care emigraseră în Abisinia (Etiopia) s-au întors la Medina și s-au alăturat musulmanilor de acolo.

Fără îndoială, situația la Mekka era critică, dar Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - nu era deloc îngrijorat. Abu Bakr, însă, îl îndemna necontenit pe Profet să plece din orașul acela. El aștepta cu nerăbdare șansa de a-l însoți pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - în această călătorie memorabilă, dar Profetul i-a spus că încă nu venise timpul.

Domnul său încă nu-i dăduse poruncă să emigreze. În așteptarea Poruncii lui Allah, Abu Bakr făcuse pregătirile de călătorie și cumpărase de asemenea două cămile agere pe care le hrănise timp de patru luni așa cum trebuie, pentru a putea face față pe rând chinurilor unei lungi călătorii prin deșert.[2]

[1] Zad Al-Ma’ad, 2/52
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

CASA AN-NADUA
- PARLAMENTUL QURAYȘ -

Politeiștii au fost paralizați de mișcarea atent plănuită și grabnică a adepților lui Muhammed către noua lor reședință, în Medina.

Ei au fost cuprinși de o neliniște fără precedent și erau profund îngrijorați atât din cauza situației întregii lor entități păgâne, cât și din cauza situației economice. Ei simțiseră deja că Muhammed era un conducător influent și că adepții săi erau hotărâți, sinceri și gata oricând să sacrifice tot ce aveau de dragul Mesagerului lui Allah. Triburile Al-Aus și Al-Khazraj, viitoarele gazde ale musulmanilor mekkani, erau de asemenea cunoscute în Arabia pentru forța și energia lor pe timp de război și pentru manierele sensibile și chibzuite pe timp de pace. Ei aveau o mare aversiune față de prejudecăți și ranchiuni, ei înșiși trăind în trecut zile amare datorită luptelor dintre triburi. Medina era cartierul general al Chemării islamice, care se răspândea neîncetat și se bucura de o poziție strategică deosebit de însemnată. Ea dirija rutele comerciale ce duceau spre Mekka și populația sa făcea comerț cu mărfuri ce valorau în fiecare an aproximativ un sfert de milion de dinari de aur. Siguranța drumurilor caravanelor era crucială pentru continuitatea unei vieți economice prospere. Luând în considerare toți acești factori, politeiștii au început să se simtă din ce în ce mai amenințați. De aceea, ei au început să caute metoda cea mai eficace prin care ar fi putut înlătura acest pericol iminent.

Ei au stabilit o întâlnire în ziua de joi, 26 Safar, în cel de-al treisprezecelea an al Profeției, adică pe 12 septembrie 622 e.n.[1], la două luni și jumătate după Marele Jurământ de la ‘Aqaba. În ziua aceea, “Parlamentul din Mekka” a avut o întâlnire foarte importantă, cu referire la un singur subiect, și anume măsurile care trebuiau luate pentru a împiedica extinderea acestei uriașe mișcări.

La această întâlnire au participat reprezentanți ai tuturor triburilor quraișe, dintre care cei mai de seamă erau:

1. Abu Jahl bin Hișam, din neamul Makhzum;
2. Jubair bin Mut’im, Tuaima bin ‘Udai și Al-Harith bin ‘Amir ce

[1] Pentru detalii vedeți Rahmat-al-lil’alamin, 1/95-102.

repezentau neamul Naufal bin ‘Abd Munaf;

3. Cei doi fii ai lui Rabi’a, Șaiba și ‘Utba, precum și Abu Sufian bin Harb din neamul ‘Abd Șams bin ‘Abd Munaf.

4. An-Nadr bin Al-Harith (care îl mânjise pe Muhammed cu intestine de animale), ce reprezenta neamul ‘Abd Ad-Dar;

5. Abdul Bukhtari bin Hișam, Zama’a bin Al-Asuad și Hakim bin Hizam din neamul Asad bin ‘Abd Al-’Uzza;

6. Cei doi fii ai lui Al-Hajjaj, Nabi și Munbi, din neamul Sahm;

7. Omaiia bin Khalaf din neamul Juna.

În Casa An-Nadua, la discuția lor a participat și Iblis (Satana), care se deghizase într-un bătrân venerabil ce stătea la ușă, prezentându-se drept un membru al tribului Najd, curios să asiste la întâlnire, să asculte dezbaterea și să le ureze succes în luarea unei hotărâri înțelepte.

A fost o dezbatere lungă și s-au avansat numeroase propuneri. Astfel, a fost propusă și dezbătută de fiecare membru în parte până și expulzarea Profetului din Mekka, care în final a fost refuzată pe motiv că vorbele lui dulci și emoționante i-ar fi putut convinge pe ceilalți arabi să-i atace în propriul lor oraș. Întemnițarea pe viață a fost de asemenea dezbătută, dar și aceasta a fost repede respinsă, de teamă că adepții lui s-ar putea înmulți pentru a-i invada și a-l elibera pe Muhammed, cu forța.

În respectivul moment, înveteratul criminal din Mekka, Abu Jahl bin Hișam, a sugerat ca Muhammed să fie asasinat. Însă, asasinarea lui de către un singur om ar fi atras răzbunarea de sânge asupra acestuia și a familiei sale. Problema a fost soluționată până la urmă de însuși Abu Jahl, care a sugerat ca un grup de bărbați tineri, câte unul din fiecare trib, să-l lovească simultan pe Muhammed cu săbiile lor, astfel încât vina să fie împărțită între ei toți, fără a încrimina doar pe unul dintre ei, iar oamenii Profetului să fie nevoiți să recurgă la o soluționare înțeleaptă. Bătrânul din Najd (Satana) a spus că trebuie să facă precum a zis Abu Jahl și astfel păcătoasa propunere a fost acceptată în unanimitate și reprezentanții au pus capăt adunării, întorcându-se la casele lor ferm hotărâți să-și pună imediat planul în aplicare.[1]

[1] Ibn Hișam, 1/480-482.

EMIGRAREA PROFETULUI

Când această hotărâre nelegiuită a fost luată, Allah l-a trimis la Muhammed pe îngerul Gavriil pentru a-i dezvălui complotul quraișilor și pentru a-i da permisiunea Domnului său de a părăsi Mekka. El i-a fixat data emigrării și i-a cerut să nu doarmă în noaptea aceea în patul său. La prânz, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a mers să-l întâlnească pe prietenul său Abu Bakr și a aranjat cu el ultimele detalii pentru călătoria plănuită. Abu Bakr s-a arătat surprins să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - deghizat la acea oră neobișnuită de amiază, dar de îndată ce a aflat, a exclamat: "El nu vine la noi pe căldura asta decât pentru o poruncă!" A cerut voie să intre, apoi, după ce a obținut permisiunea, a intrat și i-a spus lui Abu Bakr: "Vreau să vorbesc doar cu tine!" Abu Bakr a răspuns: "Dar ei sunt familia ta!" Muhammed a spus: "Mi s-a permis intrarea în Medina." Atunci, Abu Bakr a zis: "Doresc să-ți fiu tovarăș de drum", iar Profetul a încuviințat, zicând: "Bine!"[1]

Pentru a face pregătirile necesare pentru aplicarea planului lor diavolesc, căpeteniile din Mekka au ales unsprezece oameni: Abu Jahl, Hakam bin Abul Al-'As, 'Uqba bin Abu Mu'ait, An-Nadr bin Harith, Omaiia bin Khalaf, Zama'a bin Al-Asuad, Tu'aima bin 'Udai, Abu Lahab, Ubai bin Khalaf, Nabi bin Al-Hajjaj și fratele său, Munbi bin Al-Hajjaj. Toți erau în alertă. La căderea nopții ei au postat asasinii în jurul casei Profetului. Astfel au stat de pază toată noaptea, așteptând să-l omoare în momentul în care va pleca de acasă în zorii zilei. Din când în când, ei trăgeau cu ochiul printr-o gaură a ușii pentru a se asigura că Profetul se afla încă în patul lui. Abu Jahl, marele dușman al islamului, se plimba prin jur cu trufie, batjocorind cu aroganță vorbele lui Muhammed și spunând oamenilor din jurul său: "Muhammed vă promite că dacă-l urmați o să vă numească stăpâni atât peste arabi, cât și peste cei care nu sunt arabi și că în Viața de Apoi răsplata voastră va fi Grădinile asemănătoare cu cele ale Iordanului, iar dacă nu-l urmați o să vă ucidă și după moarte veți fi arși în foc."[2] Era plin de încredere în succesul planului său diavolesc.

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553.
[2] Ibn Hișam, 1/483.

Însă, Allah Atotputernicul, în Mâinile Căruia se află stăpânirea cerurilor și a pământului, face așa cum dorește El. El este cel ce trimite ajutor și niciodată nu poate fi biruit. Prin Voința Sa, Allah a făcut exact ce i-a revelat mai târziu Profetului:

"[Și adu-ți aminte] cum au ticluit împotriva ta cei care nu credeau, ca să te întemnițeze ori să te omoare, ori să te alunge! Au ticluit ei, însă și Allah a ticluit, căci Allah este cel mai Bun între cei care știu a ticlui." [8:30].

În acele momente critice, planurile quraișilor au eșuat, în ciuda asedierii strânse a casei Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în timp ce acesta se afla înăuntru împreună cu 'Ali. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui 'Ali să se culce în patul său și să se acopere cu mantaua sa verde, asigurându-l că, având protecția lui Allah, va fi în siguranță deplină și nu i se va întâmpla nimic rău.

Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ieșit din cameră, cu Voia lui Allah, fără să-l vadă nimeni și a aruncat o mână plină de praf peste asasini, reușind să-și croiască drum printre ei, în timp ce recita versete din Nobilul Coran:

"Și Noi am pus o stavilă dinaintea lor și o stavilă în urma lor și astfel le-am acoperit lor ochii și iată că ei nu mai văd". [36:9]

El s-a îndreptat direct spre casa lui Abu Bakr, care i s-a alăturat imediat, și amândoi au pornit spre direcția opusă Medinei, au urcat panta ușoară a Muntelui Thaur și s-au refugiat într-o peșteră.[1]

Asasinii care îi înconjuraseră casa așteptau miezul nopții, când cineva a venit și i-a anunțat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - plecase deja. Ei au dat buzna înăuntru și, spre marea lor uimire, au descoperit că persoana care dormea în patul Profetului era 'Ali și nu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Acest lucru a stârnit o mare agitație în tot orașul. Astfel, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a părăsit casa pe 27 Safar, în al treisprezecelea an al Profeției, adică pe 12-13 septembrie 622 e.n.[2]

Realizând că neamul Quraiș își va mobiliza întregul potențial pentru a-l găsi, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a jucat o festă inteligentă. În loc să urmeze drumul spre Medina de la nord de

[1] Ibn Hișam, 1/483; Zad Al-Ma'ad 2/52

[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/95.

Mekka, așa cum se așteptau politeiștii, el a luat-o pe un drum la care ei se așteptau cel mai puțin, prin partea de sud a orașului, care ducea spre Yemen. A mers așa cam 3-4 km, până când a ajuns la un munte stâncos, numit Thaur.

Acolo papucii i s-au rupt, iar unii spuneau chiar că umbla în vârful picioarelor pentru a nu lăsa urme. Abu Bakr - Allah să fie mulțumit de el! - l-a purtat pe munte până la o peșteră care avea același nume ca și muntele, Peștera Thaur.

Abu Bakr a intrat primul pentru a cerceta peștera și a se asigura că nu este nici un pericol. A înfundat toate găurile cu bucăți rupte din hainele lui, a curățat-o și apoi l-a rugat pe Profet să intre. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a intrat și imediat și-a pus capul în poala lui Abu Bakr și a adormit. Deodată, Abu Bakr a fost înțepat în picior de o insectă veninoasă. L-a durut atât de tare încât i-au dat lacrimile, care au căzut pe fața Profetului.

Imediat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat cu puțină salivă pe piciorul lui Abu Bakr și durerea a dispărut ca prin minune. Ei au stat în peșteră timp de trei nopți, de vineri, până duminică. După lăsarea întunericului, ‘Abdullah, fiul lui Abu Bakr, venea să-i vadă și rămânea acolo peste noapte, punându-i la curent cu situația din Mekka. Dimineața devreme pleca înapoi și ca de obicei se amesteca printre mekkani, pentru a nu atrage câtuși de puțin atenția asupra activităților lui clandestine. ‘Amir bin Fuhaira care avea grijă de turma de capre a stăpânului său, Abu Bakr, se furișa în fiecare seară fără a fi observat și ducea câteva capre până la peșteră, pentru a-i alimenta cu lapte pe cei doi care sălășluiau acolo.[1]

Quraișii, pe de altă parte, au fost foarte nedumeriți și de-a dreptul exasperați, când știrea evadării celor doi tovarăși a fost confirmată. Ei l-au adus pe ‘Ali la Al-Ka’ba, l-au bătut cu sălbăticie și l-au închis acolo un timp, într-o încercare disperată de a-l face să mărturisească secretul dispariției celor doi “fugari”, dar fără nici un rezultat. Ei au mers atunci la Asma’, fiica lui Abu Bakr, dar nici aici n-au avut succes. Când a ajuns la ușa ei, Abu Jahl a pălmuit-o pe fată atât de puternic, încât i-a rupt cercelul.[2]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553; Ibn Hișam, 1/486.
[2] Rahmat-al-lil’alamin, 1/96; Ibn Hișam, 1/487.

Notabilii din Mekka au convocat o adunare de urgență pentru a determina viitorul curs al acțiunii și pentru a cerceta toate variantele care i-ar fi putut ajuta să-i prindă pe cei doi bărbați.

Ei au hotărât să blocheze toate drumurile spre ieșire și au pus supraveghetori bine înarmați la toate ieșirile posibile. A fost pus și un preț de 100 de cămile pe capul fiecăruia dintre cei doi.[1] Călăreții, infanteria și cercetașii au răscolit țara. Odată au ajuns chiar și până la gura peșterii unde se ascundeau Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și Abu Bakr. În momentul în care a văzut dușmanul la o distanță așa de mică, Abu Bakr i-a șoptit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "Dacă ei se uită prin crăpătură și ne descoperă, ce facem atunci?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns, cu calmul său de inspirație divină: "Ce rău crezi tu că va veni peste aceia doi pe lângă care al Treilea este Allah?"[2]

A fost într-adevăr o minune divină. Urmăritorii se aflau doar la câțiva pași de peșteră și, totuși, nu i-au văzut. Timp de trei zile, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și Abu Bakr au trăit în peșteră, în timp ce quraișii făceau eforturi disperate pentru a-i prinde.

'Abdullah bin Uraiquit, care nu îmbrățișase încă islamul, dar în care Abu Bakr avea încredere și pe care-l angajase drept călăuză, a ajuns, potrivit unui plan, la peșteră după trei nopți, aducând cu el cele două cămile ale lui Abu Bakr. Vestea despre încetinirea cercetărilor i-a mulțumit pe cei doi nobili "fugari". Șansa plecării apăruse. Atunci Abu Bakr s-a oferit să-i dea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - animalul mai ager ca să-l călărească. Acesta a consimțit, cu condiția să i-l plătească. Au luat cu ei provizii de hrană pe care le adusese Asma', fiica lui Abu Bakr, și pe care le legase într-o boccea făcută din brâul ei, după ce-l rupsese în două, de aici și apelativul care i se va da ulterior: Asma', "cea cu două brâuri". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Abu Bakr și Amir bin Fuhaira au plecat și călăuza lor, 'Abdullah bin Uraiquit, i-a condus întâi spre sud și mai apoi spre vest, pe poteci abia umblate, de-a lungul drumului de coastă. Aceasta se întâmpla în Rabi' Al-Auual, primul an d.H., adică în septembrie 622 e.n. În drum spre Quba', micuța caravană a călătorit prin numeroase sate. În acest context, este relevantă prezentarea

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/554.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/516; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.168.

câtorva întâmplări interesante, petrecute pe parcursul obositoarei călătorii:

1. Într-o zi nu puteau găsi nici un loc care să-i apere împotriva căldurii înăbușitoare. Atunci Abu Bakr - Allah să fie mulțumit de el!, aruncând o privire în jur, a văzut în cele din urmă puțină umbră lângă o stâncă. El a curățat pământul și și-a așternut mantia pentru ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să se întindă pe ea și apoi el a stat de pază.

S-a întâlnit cu un păstor, un băiat beduin, care, de asemenea, căuta adăpost. Abu Bakr l-a rugat să-i dea puțin lapte pe care, după ce l-a răcit puțin în apă, l-a dus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Apoi s-a întors și a așteptat până ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a trezit și și-a potolit setea cu laptele adus.[1]

2. Pe drum, oricui îl întreba pe Abu Bakr -Allah să fie mulțumit de el- despre identitatea onorabilului său tovarăș, acesta îi răspundea că acel om era călăuza lui. Cel care primea răspunsul se gândea că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era o călăuză de drum, în timp ce Abu Bakr voia să spună că era călăuzit pe calea Adevărului.[2]

3. Quraișii, după cum am menționat deja, declaraseră că oricine îl va prinde pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - va primi o sută de cămile drept recompensă. Acest lucru i-a îndemnat pe mulți să-și încerce norocul. Printre cei care pentru a câștiga recompensa îi căutau pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe tovarășul lui era și Suraqa, fiul lui Malik. După ce a primit informația că un grup de patru persoane fusese văzut pe un anumit drum, a hotărât să-l urmărească în secret pentru ca el singur să câștige recompensa. S-a urcat pe un cal iute și a pornit grabnic în urmărirea lor. Pe drum, calul s-a împiedicat și el a fost aruncat la pământ. A dat atunci cu zarul ca să vadă dacă trebuia să continue sau nu urmărirea, așa cum fac de obicei arabii în asemenea circumstanțe, și a găsit sorții nefavorabili dorinței lui. Lăcomia pentru avere însă l-a orbit de tot și el a reluat urmărirea. I s-a întâmplat același lucru, dar el nu a dat nici o atenție. A sărit iarăși în șa și a galopat cu viteză amețitoare până când a ajuns să audă glasul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în timp ce recita din Coran. Abu Bakr era foarte agitat și își întorcea mereu capul să privească în urmă, în timp ce

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/510.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/556.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era foarte calm și continua să recite versuri din Coran.

Pe parcursul drumului, calul lui Suraqa se tot împiedica, iar el era aruncat la pământ. Deodată, a văzut că picioarele din față ale calului intraseră în pământ și din ele ieșea fum. Abia atunci s-a trezit la realitate și și-a dat seama că acesta era un avertisment constant al lui Allah față de planul nelegiuit pe care îl avea în minte împotriva Profetului. El i-a rugat să se apropie de grupul de călători și cu inima spășită a implorat cu toată umilința iertare Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

El s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și tovarășului său, astfel: “Oamenii tăi (n.t. quraișii) au promis o răsplată generoasă celui care te va prinde”. A mai adăugat apoi că putea să le ofere provizii, dar ei i-au refuzat oferta. I-au cerut doar să le acopere plecarea și să nu le spună politeiștilor care era locul unde se ascundeau. Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a iertat și i-a confirmat acest lucru printr-o dovadă scrisă de ‘Amir bin Fuhaira pe o bucată de pergament. Suraqa s-a întors în grabă la Mekka și a încercat să dejoace planurile celor care erau în urmărirea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a tovarășului său. Așadar, dușmanul jurat a devenit un sincer credincios.[1]

Într-o versiune a lui Abu Bakr - Allah să fie mulțumit de el!, acesta spune: "Am emigrat în timp ce mekkanii ne urmăreau. Nimeni nu ne-a ajuns din urmă, în afară de Suraqa bin Malik bin Ju’șam, pe calul său. Eu am spus: “O, Mesager al lui Allah, acesta ne-a ajuns din urmă!”. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns:

“Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi”. [9:40]

4. Grupul și-a continuat călătoria până când a ajuns la niște corturi izolate ce aparțineau unei femei numite Umm Ma’bad Al-Khuzaiia. Era o femeie milostivă și ședea în ușa cortului ei, cu un covoraș așternut pe jos, pregătit pentru orice călător ce se întîmpla să treacă pe acolo. Obosiți și însetați, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și tovarășul lui au vrut să se învioreze cu hrană și puțin lapte. Femeia le-a spus că turma este la păscut, iar capra ce se află în apropiere era aproape stearpă. Era un an secetos. Cu permisiunea ei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a atins ugerul caprei, invocând Numele lui Allah și, spre

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/516, 1/554; Zad Al-Ma’ad, 2/53.

marea lor bucurie, din uger a început să curgă lapte din belșug. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a oferit lapte stăpânei casei și apoi a împărțit restul cu ceilalți membrii ai grupului. Înainte de plecare, el a muls capra, a umplut plosca și i-a dat-o lui Umm Ma'bad.

Mai târziu, soțul ei a venit cu caprele slăbănoage care nu aveau nici un pic de lapte în ugere. El a fost uimit să găsească lapte în casă. Soția sa i-a povestit că trecuse pe acolo un om binecuvântat și i-a dat mai multe amănunte despre înfățișarea și felul său de a vorbi. Abu Ma'bad și-a dat seama imediat că omul acela era cel pe care îl căutau quraișii și i-a cerut nevestei să i-l descrie în întregime. Ea a schițat într-un mod minunat aspectul și manierele lui, dar acest subiect îl vom detalia mai târziu, când vom vorbi despre trăsăturile și meritele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

După ce a ascultat descrierea soției lui, Abu Ma'bad și-a exprimat dorința sinceră de a-l însoți pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, oricând se va ivi ocazia. Și-a arătat admirația față de acesta prin versuri care au răsunat cu o asemenea putere în toată Mekka, încât oamenii de aici au crezut că un djinn îi întipărea aceste cuvinte în minte. Asma', fiica lui Abu Bakr, auzind aceste versuri, și-a dat seama că acești doi tovarăși se îndreptau spre Medina.[1] Micul poem începea cu mulțumiri către Allah, care le dăduse șansa (n.t. familiei Ma'bad) de a-l găzdui, chiar și pentru puțin timp, pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Apoi era descrisă lumina ce va învălui inima celui ce-l va însoți pe Profet, indiferent cine ar fi fost acela, încheindu-se cu invitația adresată tuturor oamenilor de a veni s-o vadă cu ochii lor pe Umm Ma'bad, pe capra ei și plosca plină cu lapte, ce stăteau mărturie a bunei-credințe a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

5. În drum spre Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întâlnit pe Abu Buraida, unul dintre cei conduși de lăcomie pentru obținerea răsplății quraișilor. De îndată ce l-a văzut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a vorbit cu el, Abu Buraida a îmbrățișat islamul împreună cu alți șaptezeci dintre oamenii săi. El și-a scos turbanul și l-a legat în jurul lancei sale ca pe o flamură, drept mărturie că îngerul păcii și armoniei venise să umple întreaga lume de cinste și

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/54.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/101.

dreptate.[2]

6. Cei doi emigranți și-au reluat călătoria. În această perioadă, l-au întâlnit pe Az-Zubair, care se afla în fruntea unei caravane ce se întorcea din Siria. Ei s-au salutat călduros și Az-Zubair le-a dăruit două veșminte albe, pe care ei le-au acceptat cu recunoștință.[1]

Într-o zi de luni, pe 8 Rabi' Al-Auual, în cel de-al treisprezecelea an al Profeției, adică pe 23 septembrie 622 e.n., Mesagerul lui Allah a sosit la Quba'.[2]

De îndată ce s-a răspândit vestea sosirii lui Muhammed, mulțimea din Medina a început să se îngrămădească pe vârfurile munților și în copaci. Veneau în fiecare dimineață și așteptau cu nerăbdare apariția lui până când erau nevoiți să plece datorită căldurii insuportabile a amiezii. Într-o zi, plecaseră ca de obicei și după o lungă așteptare și pândă se întorceau în oraș, când un evreu, care a văzut călători îmbrăcați în alb care-și croiau grăbiți calea spre Medina, a strigat de pe vârful unei coline: "O, voi, familii de arabi! Străbunul vostru a sosit! Cel pe care l-ați așteptat cu nerăbdare a venit!" Musulmanii au alergat de îndată cu armele în mână pentru a-l apăra.[3] Fericita veste s-a răspândit cu repeziciune în oraș și lumea a ieșit să-l întâmpine pe distinsul oaspete.

Ibn Al-Qaiiim a spus: "Strigătele de "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare) au răsunat în neamul 'Amr bin 'Auf. Auzindu-le, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a emoționat foarte tare, dar, cu un rar simț al coordonării și bunei-cuviințe, a cerut să se facă liniște. Seninătatea l-a învăluit și revelația i-a fost trimisă.[4]

"...atunci Allah este Ocrotitorul lui; iar Gavriil și dreptcredincioșii evlavioși și îngerii îi vor fi peste aceasta ajutoare." [66:4][5]

'Urua bin Az-Zubair a spus: "Ei l-au primit pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și el a mers cu ei în partea dreaptă. Acolo, cei din neamul 'Amr bin 'Auf l-au găzduit. Aceasta se întâmpla într-o zi de luni, în Rabi' Al-Auual. El s-a așezat în tăcere și "ajutoarele" care nu avuseseră ocazia să-l vadă mai înainte au venit să-l salute. Se spune că soarele dogorea și atunci Abu Bakr s-a ridicat în

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/554.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/102.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/555.
[4] Zad Al Ma'ad, 2/54.
[5] Zad Al-Ma'ad, 2/54; Ibn Hișam, 1/493.
[6] Sahih Al-Bukhari, 1/555.

picioare să-l apere cu umbra lui de razele arzătoare.[6] Abia atunci cei care nu-l mai văzuseră au înțeles care este Profetul. A fost într-adevăr o zi nemaiîntâlnită în Medina. Chiar și evreii, din semnele pe care le-au văzut la Muhammed, și-au dat seama de adevărul spuselor Profetului lor.

În Quba', Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a locuit la Khultum bin Al-Hadm, o căpetenie primitoare a tribului 'Amr bin 'Auf. Aici el și-a petrecut patru zile: de luni, până joi. În această perioadă, s-a turnat fundația Moscheei din Quba. La baza acestei inițiative a stat credința adevărată. 'Ali a mai rămas în Mekka timp de trei zile, pentru a înapoia proprietarilor de drept lucrurile ce-i fuseseră date de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spre păstrare. După aceea, și-a început emigrarea, pentru a se întâlni cu Profetul la Quba'.[1]

Vineri dimineața, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis după cei din neamul An-Najjar, unchii săi din partea mamei, să vină și să-i conducă pe Abu Bakr și pe el la Medina. El s-a oprit într-o vale unde locuia neamul Salim și acolo și-a făcut rugăciunea de vineri împreună cu o sută de oameni.[4] Între timp, familiile și triburile din Medina, noua denumire pentru Yathrib și o formă prescurtată a "Al-Medinatun Nabauiia" - "Orașul Profetului", au început să se întreacă unii pe alții în a-l invita pe nobilul oaspete în casele lor. Fiicele mediniților i-au cântat versuri minunate de bun venit prin care își afirmau ascultarea și supunerea față de noul Mesager.

Deși nu erau bogați, fiecare "ajutor" își dorea cu nerăbdare și din toată inima să-l primească pe Mesager în casa lui. A fost într-adevăr o procesiune triumfală. Alături de cămila lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și ale adepților săi apropiați călăreau căpeteniile orașului în cele mai bune veșminte și armuri strălucitoare, fiecare spunând: "Descalecă aici, O, Mesager al lui Allah, sprijină-te pe noi". Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - răspundea fiecăruia cu amabilitate și bunăvoință: "Cămila aceasta este condusă de Allah. Unde se oprește ea, acolo va fi adăpostul meu".

Cămila a mers mai departe cu frâul slăbit, până ce a ajuns pe locul Moscheei Profetice, iar acolo a îngenunchiat. Muhammed n-a descălecat până ce ea nu s-a ridicat din nou, a mai mers puțin, s-a întors și iar a

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/54; Ibn Hișam, 1/493
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/555.

îngenunchiat, chiar pe locul de dinainte. Aici el a descălecat într-un cartier locuit de neamul Najjar, trib înrudit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pe linie maternă. De fapt, a fost dorința sa să-i cinstească pe unchii săi materni și să trăiască printre ei. Gazda norocoasă, Abu Aiiub Al-Ansari, a pășit înainte cu bucurie nespusă pentru binecuvântarea divină care-l copleșise, l-a întâmpinat pe nobilul oaspete și l-a rugat să intre în casă.[1]

Câteva zile mai târziu, a sosit și soția Profetului, Sauda, împreună cu cele două fiice ale acestuia, Fatima și Umm Kulthum, dar și cu Usama bin Zaid, Umm Aiman, 'Abdullah, fiul lui Abu Bakr, și familia lui Abu Bakr, inclusiv 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! Zeinab nu putuse să emigreze, rămânând cu soțul ei, Abu Al-As', până la bătălia de la Badr.[2]

'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - a relatat: "Când Mesagerul lui Allah a intrat în Medina atât Abu Bakr, cât și Bilal au căzut la pat. Eu îi îngrijeam pe amândoi. Când era chinuit de febră, Abu Bakr obișnuia să recite versuri care vorbeau despre moarte, în timp ce Bilal, atunci când febra s-a mai domolit, a început să recite versuri din care reieșea clar dorul de casă."

Tot 'A'ișa a mai adăugat: "L-am anunțat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de situația lor gravă și el a spus: "O, Allah, Te implorăm să înalți în inimile noastre o dragoste la fel de puternică pentru Medina cum este cea pe care am simțit-o pentru Mekka, sau chiar mai puternică. O, Allah, binecuvântează și sporește bunăstarea Medinei și, Te rugăm, mută-i "boala" într-un alt loc".[3]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/55.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/556.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/588.

VIAȚA ÎN MEDINA

Perioada medinită ar putea fi divizată în trei etape:

1. Prima etapă a fost caracterizată de nenumărate necazuri, neînțelegeri și mult prea multe obstacole venite din interior, cărora li se alătura valul de ostilitate de afară, axat pe anularea definitivă a noii credințe. Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia, din Zul-qi'de, anul 6 d.H. încheie această perioadă.

2. În a doua etapă a avut loc un armistițiu cu conducătorii păgâni, care s-a încheiat cu cucerirea Mekkăi, în Ramadan, anul 8 d.H. Tot atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să invite regii din afara Arabiei să intre în rândurile islamului.

3. În a treia etapă o mulțime de oameni a intrat în islam. Triburile și oameni din afara lor veneau la Medina să-l omagieze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Această ultimă etapă se va încheia cu moartea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în Rabi' Al-Auual, anul 11 d.H.

PRIMA ETAPĂ

SITUAȚIA ÎN MEDINA ÎN PERIOADA DE EMIGRARE

Emigrarea la Medina nu ar putea fi niciodată atribuită doar încercărilor de a scăpa de batjocură și oprimare, ci a constituit și un fel de alianță care avea scopul de a pune bazele unei noi societăți, într-un loc care să le confere siguranță. Din acest motiv, era absolut necesar ca fiecare musulman să contribuie la construirea acestei noi reședințe, întărind-o și sprijinind-o. Fără nici o urmă de îndoială, căpetenia și călăuza spirituală era Nobilul Mesager - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în mâinile căruia se puteau rezolva toate problemele.

La Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut de-a face cu trei categorii diferite de oameni, fiecare cu probleme specifice. Acestea erau:

1. Tovarășii săi, elita nobilă și cei cu frică de Allah (credincioșii).

2. Politeiștii care nu îmbrățișaseră încă islamul și făceau parte din triburi pur medinite.

3. Evreii.

1. În ceea ce-i privește pe tovarășii săi, condițiile de viață din Medina difereau în totalitate de cele pe care le avuseseră în Mekka. Acolo, în Mekka, deși luptau pentru o cauză bine organizată, din punct de vedere fizic erau dispersați, depășiți numeric și abandonați. Se găseau astfel în imposibilitatea de a-și urmări noua direcție de orientare. Mijloacele sociale și materiale necesare înființării noii comunități musulmane le lipseau.

În paralel, capitolele mekkane din Nobilul Coran se rezumau la descrierea preceptelor islamice, interpretarea legislației ce ținea de fiecare credincios în parte, impunând binele și credința și interzicând păcatele și faptele rele.

În Medina, lucrurile stăteau însă altfel. Aici ei înșiși aveau putere de decizie asupra problemelor vieții lor. Acum erau ușurați și puteau aborda cu încredere provocările civilizației, construcțiile, mijloacele de trai, economia, politica, administrația guvernamentală, războiul și pacea, codificarea chestiunilor de permis și interzis, credința, etica și toate celelalte aspecte

relevante.

Pe scară mică, ei aveau în Medina libertatea desăvârșită de a ridica pilonii unei noi comunități musulmane, nu doar complet diferită de modul de viață preislamic, ci unică prin trăsăturile ei în întreaga lume. Era o societate care putea într-adevăr să apere Chemarea islamică, de dragul căreia timp de zece ani musulmanii fuseseră supuși la torturi indescriptibile.

Cu siguranță, clădirea unei societăți care funcționează după acest tip de etică nu poate fi realizată peste noapte, într-o lună sau într-un an. Ea necesită o perioadă îndelungă pentru construcție, în care legislația și legalizarea se înfăptuiesc gradat, într-un proces complementar cultivării minților și educației. Bineînțeles, Allah Atoateștiutorul deținea legislația, iar profetul Său, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, avea rolul implementării și orientării conform acesteia:

"El este Cel care le-a trimis celor fără știință de carte un Trimis dintre ei, care să le recite versetele Sale, să-i curățească pe ei și să-i învețe Cartea și Înțelepciunea,..." [62:2]

Tovarășii Profetului - Allah să fie mulțumit de ei! - s-au grăbit entuziasmați să asimileze regulile coranice și să-și umple bucuroși inimile cu ele:

"...și a căror credință sporește când li se citesc versetele Lui..." [8:2]

Referindu-ne la musulmani, trebuie să menționăm că această sarcină a constituit o mare încercare pentru Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! De fapt, chiar acesta este scopul ce stă la baza Chemării islamice și a misiunii lui Muhammed. Nu a fost niciodată un lucru întâmplător, deși au existat probleme care impuneau o soluționare urgentă.

Practic, musulmanii din Medina erau formați din două categorii. Prima categorie era alcătuită din "ajutoare" (Al-Ansar) și deja ei se stabiliseră în locuințe, beneficiind de bunăstarea și pământul lor. Mărul discordiei era însă adânc înrădăcinat între ei, iar ostilitatea era caracteristica de bază a acestei categorii. Cea de-a doua grupare era formată din "emigranți" (Al-Muhajirun) care nu aveau nici casă, nici slujbă și erau săraci.

Numărul acestora nu era mic, ci, dimpotrivă, creștea pe zi ce trece, mai ales de când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le dăduse permisiunea să plece spre Medina, a cărei structură economică, inițial nu atât de prosperă, începuse să dea semne de dezechilibru,

agravate de boicotul economic pe care grupurile anti-islamice îl impuseseră și care s-a materializat într-o diminuare a importurilor și în înrăutățirea condițiilor de viață.

2. Politeiștii pur mediniți reprezentau a doua categorie de oameni, pe unii dintre aceștia Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fiind nevoit să-i înfrunte. Oamenii aceia nu aveau nici un control asupra musulmanilor, iar unii dintre ei chiar nu aveau nimic împotriva acestora, ci mai degrabă erau sceptici în privința practicilor religioase ale strămoșilor lor și curioși să afle cât mai multe despre islam, astfel că în scurtă vreme au îmbrățișat noua credință și au devenit devotați lui Allah. Alții, însă, nutreau intenții ticăloase împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a adepților lui, dar erau mult prea lași pentru a-i înfrunta deschis. Datorită condițiilor favorabile islamului, ei erau obligați să se prefacă prietenoși. ‘Abdullah bin Ubai ajunsese în fruntea acestui grup de ipocriți după ce fusese la un pas de a deveni căpetenia triburilor Al-Khazraj și Al-Aus, în zorii bătăliei de la Bu’at dintre cele două triburi. Sosirea Profetului și vigurozitatea noului spirit al islamului au dejucat acea orientare și această idee a fost curând dată uitării. El nu se putea arăta prea încântat când vedea cum Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - venea să-l priveze pe el și pe aliații săi de eventualele privilegii. Din anumite motive însă s-a văzut nevoit să adopte o atitudine pozitivă față de islam, păstrând totuși o necredință oribilă, adânc înrădăcinată în inima sa. A exploatat, de asemenea, unele evenimente și pe noii convertiți slabi de inimă pentru a urzi planuri răutăcioase împotriva adevăraților credincioși.

3. Evreii (Iudeii) care emigraseră din Siria la Al-Hijaz în urma campaniilor de persecuție bizantine și asiriene reprezentau a treia categorie existentă în Medina. În noua lor reședință, aceștia au preluat modelul arab în îmbrăcăminte, limbaj și mod de viață, existând chiar și câteva căsătorii mixte cu arabii locali, însă păstrându-și particularitățile etnice și neamestecându-se cu vecinii. Ei se lăudau cu originea lor de evrei israeliți și îi batjocoreau pe arabii din jur, numindu-i ignoranți, adică brutali, naivi și înapoiați. Ei doreau ca averea vecinilor lor să le revină legal lor și astfel să poată dispune de ea după cum le era placul.

“...pentru că ei zic: “Noi nu avem datorință față de acești neînvățați”...” [3:75].

Ghicirea viitorului, vrăjitoria, artele secrete și suflatul în pumni

constituiau cea mai obișnuită practică religioasă a lor, pentru care se mândreau cu avantajele științei și întâietății spirituale.

Ei excelau în îndemânarea de a câștiga bani și în comerț. Au monopolizat de fapt comerțul cu cereale, curmale, vinuri, îmbrăcăminte, precum și exportul și importul. Pentru serviciile pe care le ofereau arabilor, aceștia plăteau scump. Cămătăria era o practică obișnuită printre ei. Împrumutau sume mari de bani notabililor arabi pe care aceștia le risipeau pentru plata poeților tocmiți și pentru hrănirea altor vanități, în schimb, ei puneau mâna pe pământurile lor fertile, lăsate drept gaj.

Erau neîntrecuți când era vorba de corupere și complot. Semănau semințele discordiei între triburile vecine și manipulau pe fiecare în parte să comploteze împotriva celuilalt, rezultatul firesc al acestui complot fiind o luptă sângeroasă, extenuantă și permanentă. De câte ori simțeau că focul urii era pe cale să se stingă, îl ațâțau din nou prin diverse mijloace, astfel încât să-l poată întotdeauna controla și, în același timp, să câștige dobânzi mari din împrumuturile cheltuite în luptele intertribale.

Trei triburi renumite anunțau prezența demografică a evreilor în Yathrib (Medina de astăzi): tribul Qainuqua', aliații tribului Al-Khazraj, tribul An-Nadir și tribul Quraiza, ce se aliase cu tribul Al-Aus și locuia în suburbiile Medinei.

În mod firesc, evreii priveau cu neplăcere noile schimbări și nutreau o ură teribilă față de acestea, pur și simplu fiindcă Mesagerul lui Allah era dintr-o rasă diferită de a lor și ei nu puteau accepta un asemenea lucru.

În al doilea rând, islamul adusese un spirit de echilibru, încercând să elimine starea de ură și dușmănie și să stabilească un regim social bazat pe înlăturarea și abținerea de la lucrurile interzise și promovarea celor permise. Aderarea la aceste canoane de viață implica pavarea drumului pentru o comunitate solidară care ar fi putut acționa în defavoarea evreilor și a intereselor lor atât la nivel social, cât și economic. Triburile arabe ar putea încerca atunci să-și recupereze averile și pământurile luate de evrei prin șiretlicuri cămătărești. Evreii luaseră desigur în considerare toate aceste lucruri încă de când aflaseră că în curând Chemarea islamică va încerca să se stabilească în Yathrib. Deci nu era de mirare faptul că nutreau o dușmănie puternică atât față de Mesager, cât și față de islam, deși n-au avut curajul să-și dezvăluie sentimentele de la început.

Incidentul următor poate evidenția clar antipatia abominabilă a evreilor

față de noile schimbări religioase și politice ce ajunseseră să marcheze viața Medinei. Ibn Ishaq, cu acordul "mamei credincioșilor", Safiia - Allah să fie mulțumit de ea! a relatat: "Safiia, fiica lui Huiaii bin Akhtab, a spus: "Eu eram cel mai iubit copil al tatălui meu și ocupam de asemenea un loc special în inima unchiului meu, Abu Yasir. De câte ori mă vedeau împreună cu vreun copil de-al lor, mă răsfățau pe mine, încât uitau de ceilalți. Oricum, la venirea Mesagerului lui Allah -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- și stabilirea la Quba' împreună cu tribul 'Amr bin 'Auf, tatăl meu, Huiaii bin Akhtab, și unchiul meu, Abu Yasir bin Akhtab, au mers să-l viziteze și nu s-au întors decât la apusul soarelui, când abia mai umblau pe picioare și arătau dezamăgiți. Ca de obicei, eu m-am grăbit să-i întâmpin zâmbind, dar ei nici nu m-au băgat în seamă din cauza supărării care pusese stăpânire pe ei. L-am auzit apoi pe unchiul meu, Abu Yasir, că spunea tatălui meu: "Este într-adevăr el?" Primul a răspuns: "El este, jur pe Allah!" - "L-ai recunoscut? El este Muhammed?" El a spus: "Da!" Tatăl meu l-a întrebat: "Și ce simți pentru el?, iar acesta a răspuns: "Inima mea clocotește de ura pe care i-o port. Mă jur pe Allah că-i voi purta dușmănie până la moarte."[1]

Acestă întâmplare interesantă petrecută în prima zi în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pășit în Medina poate ilustra disconfortul psihic și adânca neliniște care-i stăpânea pe evrei. 'Abdullah bin Salam, cel mai învățat rabin dintre evrei, a venit să-l viziteze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de îndată ce acesta a sosit și a și încercat să-i pună anumite întrebări pentru a verifica dacă Profeția lui era sau nu adevărată. Când a auzit răspunsurile Profetului, el a îmbrățișat islamul pe dată, dar a adăugat că, dacă oamenii lui vor afla de islamizarea sa, vor face tot felul de declarații false împotriva lui. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a chemat câțiva evrei și i-a întrebat despre 'Abdullah bin Salam, iar ei au confirmat calitatea sa de învățat și poziția virtuoasă. În acel moment, li s-a spus că el îmbrățișase islamul și imediat ei au schimbat ceea ce spuseseră, descriindu-l acum ca fiind cel mai păcătos dintre păcătoși. Într-o altă relatare, Abdullah bin Salam a spus: "O, evrei! Temeți-vă de Allah. Jur pe Allah Cel Unic! Să știți că el este Mesagerul lui Allah trimis oamenilor cu Adevărul". Ei au răspuns: "Minți!" Astfel s-a derulat prima experiență a Profetului cu evreii.[1]

[1] Ibn Hișam, 1/518, 519.

Aceasta era situația socio-politică din Medina. La acea dată, la cinci sute de km depărtare, în Mekka, se găsea o altă sursă de amenințare - dușmanul islamului, tribul Quraiș.

Timp de zece ani, cât s-au aflat în mâinile quraișilor, musulmanii au fost supuși la tot felul de terori, boicot, hărțuieli și înfometare, cuplate cu un război psihologic dureros și îndelung, precum și cu organizarea unei propagande agresive. Când au emigrat la Medina, pământul, averea și toate proprietățile musulmanilor au fost confiscate, nevestele lor au fost reținute, iar cei slabi au fost torturați animalic.

De asemenea, tribul Quraiș a complotat și a atentat la viața Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, personalitatea cea mai importantă a Chemării.

Datorită statutului de conducători, precum și a supremației religioase pe care o dețineau printre arabii păgâni și ca urmare a custodiei Sanctuarului Sacru, quraișii au făcut toate eforturile pentru a-i instiga pe arabi împotriva Medinei și a-i boicota pe mediniți atât din punct de vedere social, cât și economic. Citându-l pe Muhammed Al-Ghazali, spunem: "Practic, se ducea un fel de război între tiranii mekkani și musulmanii din comunitatea lor. Este o nebunie ca musulmanii să fie condamnați pentru consecințele oribile ce aveau să decurgă din această dușmănie străveche".[2] Musulmanii din Medina erau atunci perfect îndreptățiți să confiște averile acelor tirani, să le aplice o pedeapsă exemplară și să se revanșeze dublu față de ei, pentru a-i împiedica să mai comită vreo nebunie împotriva musulmanilor și a credințelor lor.

Acesta a fost rezumatul problemelor majore pe care profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le avea de înfruntat și al complicatelor probleme pe care el le avea de rezolvat.

În deplină cunoștință de cauză, am putea spune că el a acceptat cu sinceritate responsabilitățile Soliei și și-a îndeplinit cu înțelepciune îndatoririle legate de conducerea laică și religioasă a Medinei. El a acordat fiecăruia ce i se cuvenea, indiferent dacă era vorba de îngăduință sau pedeapsă, prima îndulcind-o de obicei pe cea din urmă, în procesul global de stabilire a islamului pe baze ferme printre adepții credincioși.

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/459.
[2] Fiqh As-Sirah, p.162.

SE CONSTRUIEȘTE O NOUĂ SOCIETATE

Am menționat deja că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sosit în Medina într-o zi de vineri, pe 12 Rabi Al-Auual, 1 d.H., adică pe 27 septembrie 622 e.n., și a locuit temporar la parterul casei lui Abu Aiiub.

Prima sarcină pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a preluat-o la sosirea în Medina a fost construirea unei moschei chiar pe locul unde îngenunchiase cămila sa. Pământul care aparținea a doi orfani a fost cumpărat. Însuși Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a contribuit la construirea moscheei, cărând chirpici și piatră în timp ce recita versurile:

"O, Allah! nu există nici o strălucire decât cea a Vieții de Apoi, Te implor să-i ierți pe emigranți și pe "ajutoare"."

Pământul a fost curățat de buruieni și tufișuri, de palmieri și gunoaie, mormintele politeiștilor au fost săpate și nivelate, iar de jur-împrejur au fost plantați palmieri. Pe atunci, Qibla (direcția spre care musulmanii își întorc fața în rugăciune) a fost orientată spre Ierusalim și au mai fost ridicați doi piloni care să susțină tavanul. Moscheea era de formă pătrată, cu latura de aproximativ nouăzeci de metri, orientată spre nord și având trei porți, câte una pe fiecare dintre celelalte trei laturi. În apropiere, camerele rezervate pentru Profet și familia sa au fost construite din piatră și chirpici cu acoperiș din frunze de palmier.[1] La nord de moschee a fost rezervat un loc pentru musulmanii care nu aveau nici casă, nici familie. În această etapă timpurie a erei post-migratorii a fost inițiată chemarea la rugăciune (Azan). Moscheea nu era doar un loc unde se făceau rugăciuni, ci, mai mult, o ligă islamică unde musulmanii erau instruiți în spiritul islamului și al doctrinelor sale. Aceasta servea ca loc de adunare, unde se mediau curentele conflictuale preislamice. Era sediul de unde se administrau toate afacerile musulmanilor și se țineau consilii consultative și administrative.

După ce s-a construit moscheea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a îndreptat atenția spre sudarea legăturilor de fraternitate și înțelegere reciprocă între musulmanii din Medina: "ajutoare"

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/71, 555, 560; Zad Al-Ma'ad, 2/56.

(Al-Ansar) și emigranți (Al-Muhajirun). A fost într-adevăr un fapt unic în istoria omenirii. O mulțime de nouăzeci de oameni, dintre care jumătate erau emigranți, iar cealaltă jumătate "ajutoare", s-a adunat în casa lui Anas bin Malik, unde Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat spiritului de fraternitate binecuvântarea sa oficială. În cazul în care una dintre două persoane care fuseseră desemnate frați murea, proprietățile sale erau moștenite de cealaltă persoană, care era fratele său în credință. Această practică a continuat până când în preajma bătăliei de la Badr a fost revelat următorul verset, iar regula moștenirii a putut să-și urmeze cursul normal:

"...cei care sunt legați prin rudenie au întâietate unii față de alții,..."[1] [8:75].

"Frăția în credință", pentru a-l cita din nou pe Muhammed Al-Ghazali, "subordona orice diferență de rasă și rudenie și sprijinea preceptul islamic, conform căruia nici unul nu este superior celuilalt, decât în baza credinței și a fricii de Dumnezeu.[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a atașat acestei fraternități un contract valid. Acestea nu erau doar vorbe fără rost, ci o practică validă legată de sânge și avere și nicidecum un capriciu trecător, de forma unui salut oarecare.

Atmosfera de fraternitate și simțământul de tovărășie au creat un spirit altruist, adânc implementat în inimile adepților lui și a generat rezultate pozitive. De exemplu, Sa'd bin Ar-Rabi, unul dintre "ajutoare", a spus fratelui său în credință, 'Abdur Rahman bin 'Auf: "Eu sunt cel mai bogat dintre "ajutoare". Sunt bucuros să-mi împart averea pe jumătate cu tine. Am două soții, sunt gata să divorțez de una și, după ce îi expiră 'Iddah (perioada de timp pentru care o femeie divorțată trebuie să stea în casa ei, necăsătorită) poți să te însori cu ea." 'Abdur Rahman bin 'Auf însă nu era pregătit să accepte nimic: nici avere, nici casă. Atunci l-a binecuvântat pe fratele său și i-a spus: "Te rog să mă îndrumi spre negoț ca să pot face avere cu propriile mele mâini". Astfel, el a prosperat prin propria sa muncă și în scurt timp s-a căsătorit.[3]

"Ajutoarele" erau extrem de generoase cu frații lor în credință.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/56.
[2] Fiqh As-Sirah, p.140,141.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

Abu Huraira a relatat că ei l-au abordat odată pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, întrebându-l dacă livezile lor de palmieri ar trebui împărțite în mod egal între musulmanii din Medina și frații lor din Mekka. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a abținut să pună această grea povară pe umerii lor. S-a hotărât totuși ca emigranții să lucreze livezile împreună cu "ajutoarele" și recolta să fie împărțită în mod egal între ei.[1]

Asemenea exemple indică foarte clar spiritul de sacrificu, altruismul și cordialitatea din partea "ajutoarelor" și, de asemenea, sentimentul de apreciere, recunostință și respect de sine pe care îl nutreau emigranții. Ei primeau doar atât cât le era necesar pentru a duce un trai rezonabil. Pe scurt, această politică de fraternitate și înțelegere reciprocă a fost atât de înțeleaptă și oportună, încât multe probleme îndârjite erau rezolvate într-un mod minunat și înțelept.

O cartă a alianței islamice

Așa cum Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - stabilise un cod al fraternității printre credincioși, tot așa de preocupat era și să pună bazele unor relații de prietenie între musulmani și triburile de nemusulmani din Arabia. El a stabilit un fel de tratat ce avea ca scop eliminarea ranchiunii preislamice și a conflictelor inter-tribale. El a fost foarte meticulos, astfel încât să nu lase nici un loc ce ar putea permite tradițiilor preislamice să facă diverse insinuări sau să abuzeze de noua ambianță ce se dorea a fi instaurată.

În continuare, vom prezenta câteva dintre prevederile acestui pact:

"În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător. Acesta este un document de la Muhammed, Mesagerul lui Allah, referitor la emigranți și la "ajutoare", precum și la cei care i-au urmat și au luptat împreună cu ei.

1. Ei constituie o singură națiune care-i exclude pe ceilalți oameni.

2. Emigranții quraiși să se unească și să plătească tribut între ei și să-și răscumpere onorabil prizonierii. Toate triburile de "ajutoare" să se unească așa cum erau la început și fiecare secțiune a lor să plătească o răscumpărare pentru prizonierii respectivi.

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

3. Credincioșii să nu lase pe nici unul dintre necredincioși să scape fără a plăti banii de răscumpărare sau tributul în natură.

4. Orice musulman cu frică de Allah să se declare împotriva oricui se revoltă sau caută să semene dușmănie și ură, chiar dacă acesta ar fi fiul său.

5. Un drept-credincios să nu ucidă un alt drept-credincios, nici să nu sprijine un necredincios împotriva unui credincios.

6. Protecția lui Allah este unică și este egal acordată celor mai umili dintre credincioși.

7. Credincioșii să se sprijine reciproc.

8. Aceia dintre evrei care urmează Calea Adevărului să primească ajutor și sprijin, să nu fie răniți și nici un dușman să nu fie ajutat împotriva lor.

9. Pacea credincioșilor este indivizibilă. Să nu se facă pace separată când credincioșii luptă pe calea lui Allah. Condițiile trebuie să fie cinstite și echitabile pentru toți.

10. Nu este legal ca un credincios care se ține de ceea ce este scris în acest document și crede în Allah și în Ziua Judecății să ajute un criminal sau să-i acorde adăpost. Cei care-i tăinuiesc și le acordă ajutor vor avea parte de blestemul și mânia lui Allah în Ziua Învierii. Apărarea acestora nu este acceptată.

11. Oricând aveți diferende într-o anumită problemă, aceasta trebuie adusă în fața lui Allah și a lui Muhammed.[1]

12. Uciderea unui credincios în mod deliberat și fără motiv întemeiat atrage după sine uciderea asasinului dacă garantul nu găsește altă variantă.

Doar prin înțelepciunea și priceperea sa a reușit Profetul să înalțe pilonii noii societăți. Fără îndoială, aceste fapte au lăsat urme puternice în memoria musulmanilor virtuoși. El îi creștea în lumina educației islamice, le sfințea sufletele, îi îndemna să respecte dreptatea și manierele demne de laudă și era preocupat să le insufle etica prieteniei, gloriei, onoarei, credinței și, mai ales, a supunerii față de Allah și față de Mesagerul Său.

Prezentăm în continuare care erau virtuțile pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le cultiva în mințile adepților săi.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! -

---

[1] Ibn Hișam, 1/502,503.

a fost întrebat de un om care este cea mai de seamă virtute în islam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns: “Să oferi hrană și să-i saluți atât pe cei pe care-i cunoști, cât și pe cei pe care nu-i cunoști.”[1]

‘Abdullah bin Salam a spus: "Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sosit în Medina, am mers să-l vizitez și mi-am dat imediat seama după înfățisarea lui că niciodată n-ar putea minți. Primul lucru pe care el (Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) l-a spus a fost: “Răspundeți la salutul "As-Salam Aleikum", oferiți hrană celui nevoiaș, mențineți relațiile de rudenie, rugați-vă noaptea când oamenii dorm și atunci veți intra liniștiți în Grădină (Paradisul)”.[2]

Și el a spus: “Musulman este acela în gura și mâna căruia musulmanii se afla în siguranță”.[3]

Și a mai spus: “Nimeni dintre voi nu crede cu adevărat până când nu ajunge să-i dorească fratelui său ceea ce-și dorește sieși”.[4]

Și iarăși: “Nu va intra în Paradis acela al cărui vecin nu se aflǎ la adăpost de purtarea sa răutăcioasă”.[5]

Și a mai spus: “Un musulman este fratele altui musulman, nici nu-l oprimă, nici nu-l dezamăgește. Allah va îndepărta una dintre pedepsele din Ziua Judecății de oricine va îndepărta necazul lumesc de un credincios. Oricine apără un musulman va fi apărat de Allah în Ziua Învierii.[6]

Și, din nou, a zis: “Să insulți un musulman este o nelegiuire, iar să lupți împotriva lui înseamnă necredință”.[7]

El a spus: “Să îndepărtezi din calea unui musulman ceva vătămător înseamnă milostenie”.[8]

Și a spus: “Milostenia stinge păcatele așa cum apa stinge focul.”[9]

Și a mai spus: “Nu este un credincios adevărat cel care se duce la

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/6,9.
[2] Povestit de At-Tirmidhi, Mișkat Al-Masabih, 1/168.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/6.
[4] Ibidem, 1/6.
[5] Povestit de Muslim; Mișkat Al-Masabih, 4/422.
[6] Mișkat Al-Masabih, 2/422; Sahih Al-Bukhari; Sahih Muslim
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/893
[8] Mișkat Al-Masabih, 1/12.
[9] Ibidem, 1/14.

culcare cu burta plină, știind că vecinul său este flămând."[1]

Și altă dată: "Fii milos cu semenii tăi pe pământ și Allah va avea milă de tine în ceruri".[2]

Și: "Teme-te de Foc, făcând milostenie măcar cu cea mai mică parte dintr-o curmală, iar, dacă nu ai nici atât, cu o vorbă bună".[3]

Și din nou: "Orice musulman îmbracă un musulman fără haine va fi îmbrăcat de Allah cu un veșmânt în Paradis. Orice musulman hrănește un alt musulman flămând va fi hrănit de Allah din roadele Raiului. Orice musulman oferă apă unui musulman însetat va fi lăsat de Allah să bea din "Nectarul Pecetluit".[4]

El îi mai îndemna pe credincioși să facă milostenii, amintindu-le de virtuțile după care tânjesc inimile.

Și a spus: "Credincioșii sunt precum corpul omenesc. Atunci când ochiul este în agonie, întregul corp resimte durerea, iar când capul te doare, suferă tot corpul".[5]

El a spus: "Legăturile de fraternitate dintre doi musulmani sunt precum componentele unei case, se întărește una pentru a o susține pe cealaltă".[6]

Și a mai spus: "Să nu fii răutăcios cu un musulman, să nu fii invidios pe alți musulmani, să nu fii împotriva unui musulman și să nu-l părăsești. O, voi, sclavii lui Allah! Purtați-vă ca frații unii cu alții. Nu este permis unui musulman să-l părăsească în supărare pe fratele său mai mult de trei zile.[7]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - promova de asemenea obiceiul de a cerși numai atunci când era absolut necesar. Le vorbea mult tovarășilor săi despre merite, virtuți și răsplata divină ca o consecință a respectării credinței și ritualurilor prescrise. El le prezenta întotdeauna dovezi certe pentru a-i lega psihic și spiritual de Revelația ce-i fusese trimisă și îi punea la curent cu îndatoririle și responsabilitățile pe care Chemarea islamică le implica, subliniind în același timp exigențele înțelegerii și contemplării.

Acesta era modul lui de a le ridica moralul până la cota cea mai

[1] Mișkat Al-Masabih, 2/424.
[2] Sunan Abu Da'ud, 2/235.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/190.
[4] Mișkat Al-Masabih, 1/169.
[5] Povestit de Muslim.
[6] Sahih Al-Bukhari, 2/890.
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/896.

înaltă și de a-i impregna cu valori și idealuri nobile, astfel încât ei să devină modele de virtute, demne de urmat de generațiile ce aveau să vină.

‘Abdullah bin Mas’ud - Allah să fie mulțumit de el! - a spus odată: "Dacă vreți să urmați un bun exemplu, atunci puteți cerceta tradiția celor dispăruți, deoarece în ziua de azi se poate cădea cu ușurință victimă oprimării (ei s-ar putea lesne clătina în credință). Urmați exemplele companionilor lui Muhammed. Ei au fost cei mai buni din acest popor, cei mai credincioși, cei mai învățați și cei mai modești. Allah i-a ales să-l însoțească pe Profet. De aceea, este necesar să ajungeți să le cunoașteți grația, să urmați calea lor cinstită și să adoptați pe cât puteți obiceiurile lor, asimilându-le biografia. Ei au fost întotdeauna pe calea cea dreaptă. Mai este apoi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ale cărui atribute morale evidente - perfecțiunea, talentul, virtuțile, manierele nobile și faptele sale demne de laudă - îl îndreptățesc să ocupe cel mai înalt loc în inimile noastre, devenind idealul după care tânjește sufletul nostru. Abia dacă rostea un cuvânt că tovarășii săi se și grăbeau să-l asculte și să se comporte precum spunea.[1]

Acestea erau atributele și calitățile pe baza cărora Profetul a vrut să construiască noua societate, cea mai minunată și mai onorabilă cunoscută vreodată în istorie. Pe acest fundament el s-a străduit să rezolve vechile probleme și a dat mai târziu omenirii șansa de a respira ușurată după o lungă și obositoare călătorie în întuneric și pe poteci mohorâte. O asemenea nobilă morală stă la baza creării unei noi societăți, imune la toate fluctuațiile timpului și suficient de puternică pentru a schimba întregul curs al umanității.

Un pact de cooperare și neagresiune cu evreii

Imediat după ce a emigrat la Medina și s-a asigurat că pilonii noii comunități islamice fuseseră ridicați pe un fundament de unitate administrativă, politică și ideologică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să stabilească legături regulate și clar definite cu cei care nu erau musulmani. Toate aceste eforturi erau depuse doar pentru a asigura pacea, securitatea și prosperitatea întregii omeniri, în general, și pentru a introduce un spirit de echilibru și armonie în regiunea sa, în

[1] Mișkat Al-Masabih, 1/32.

particular.

Din punct de vedere geografic, cei mai apropiați de Medina erau evreii. În interiorul lor, aceștia nutreau direct intenții nelegiuite și o ranchiună amară, dar nu arătau direct nici cea mai mică rezistență sau animozitate. Profetul a hotărât să semneze cu ei un tratat ce le oferea libertate deplină în credință și avere, el neavând nici o intenție de a urma o politică severă care să implice exilul, confiscarea averilor și pământului sau ostilitatea.

Tratatul se integra în contextul altuia mai detaliat, care se referea la relațiile între musulmani.

Cele mai importante dispoziții ale tratatului erau următoarele:

1. Evreii din neamul ‘Auf constituie o singură comunitate, alături de credincioși. Evreii vor practica propria lor religie, iar musulmanii pe a lor. Această dispoziție trebuie respectată și de evreii din alte neamuri.

2. Evreii vor fi responsabili pentru cheltuielile lor, iar musulmanii pentru ale lor.

3. Dacă acest pact va fi atacat, fiecare grup va veni în ajutorul celuilalt.

4. Fiecare grup să se consulte cu celălalt. Legătura mutuală să fie fondată pe dreptate. Păcatul este total exclus.

5. Nici unul dintre grupuri să nu comită greșeli care să-l prejudicieze pe celălalt.

6. Grupul nedreptățit să fie ajutat.

7. Evreii să contribuie la război atâta timp cât sunt atacați.

8. Medina va rămâne sacră și inviolabilă pentru toți cei care urmează acest tratat.

9. Dacă între semnatarii acestui tratat apare vreo neînțelegere, atunci Allah Preaînaltul și Mesagerul Său să medieze disputa.

10. Semnatarii acestui tratat îi vor boicota comercial pe quraiși, abținându-se, de asemenea, să le acorde vreun sprijin.

11. Fiecare va contribui la apărarea Medinei în cazul unui atac străin în zona ei de referință.

12. Acest tratat nu-l va apăra pe grupul care a păcătuit sau a fost nelegiuit.[1]

După ratificarea acestui tratat, Medina și suburbiile ei s-au

[1] Ibn Hișam, 1/503,504.

transformat într-un stat de coaliție, cu capitala la Medina, iar conducător era Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Medina era o adevărată capitală islamică, deoarece autoritatea era deținută în principal de musulmani. Pentru a extinde zona păcii și securității, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să intre în tratate similare și cu alte triburi care trăiau în vecinătatea statului său.

PROFETUL PE CÂMPUL DE LUPTĂ

Îngroziți de evadarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și fiind invidioși din cauza puterii sale crescânde în Medina, quraișii împreună cu devotații lor tovarăși au păstrat o pază strictă asupra musulmanilor rămași în urmă și i-au persecutat în toate felurile posibile. Au inițiat de asemenea legături clandestine cu ‘Abdullah bin Uabi bin Salul, șeful politeiștilor mediniți și președintele desemnat al triburilor Aus și Khazraj, înainte de emigrarea Profetului. Ei i-au trimis un ultimatum tăios, poruncindu-i să lupte sau să-l alunge pe Profet. Dacă nu, vor lansa o campanie militară universală ce îi va nimici oamenii și îi va surghiuni femeile.[1]

Cu orgoliul rănit și rămas acum și fără regat, ‘Abdullah bin Uabi bin Salul a răspuns pozitiv politeiștilor quraiși. Când a auzit de această alianță nelegiuită, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe Abdullah și l-a dojenit, spunându-i să fie mai sensibil și mai înțelept și i-a avertizat pe oamenii lui că ar putea fi atrași în capcană de șiretlicurile lor răutăcioase.[2] Din cauza lașității sau din cu totul alte motive, oamenii au rămas nepăsători, însă, deși șeful lor s-a supus în aparență, el a rămas complicele nemernic și imprevizibil al quraișilor și evreilor.

Hărțuielile și provocările au deschis calea unei confruntări majore între musulmani și politeiști. Sa’d bin Mu’ad, un "ajutor" de seamă, și-a anunțat intenția de a începe micul pelerinaj (‘Umra) și a pornit spre Mekka. Acolo, Omaiia bin Khalaf i-a acordat protecție pentru a putea da curs ritualului ocolului împrejur. Văzându-l în Sfântul Sanctuar, Abu Jahl, dușman de moarte al islamului, a început să-l amenințe că l-ar fi ucis dacă n-ar fi fost însoțit de Omaiia. Sa’d, curajos și semeț, l-a provocat să încerce să comită vreo nebunie dacă vrea să-și asume riscul de-a fi oprite caravanele.[3]

Acțiunile provocatoare au continuat și quraișii au trimis musulmanilor un mesaj, amenințându-i că-i vor ucide în propria lor casă. Din păcate,

---

[1] Relatat de Abu Da’ud.
[2] Ibidem.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/563.

acestea nu erau vorbe goale, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - primind din surse sigure informații care confirmau intrigile și comploturile dușmanilor islamului. Au fost luate măsuri de precauție și declarată stare de alertă, luându-se chiar decizia de a se posta câteva santinele în jurul casei Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și în locurile strategice.

'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus într-o noapte: "Oare este printre tovarășii mei vreo persoană atât de credincioasă încât să vină să mă vegheze în timpul nopții?" 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - a răspuns: "Am fost vegheați de când am auzit zăngănitul armelor." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a întrebat: "Cine este?" I s-a răspuns: "Sunt Sa'd bin Abu Uaqqas." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mai întrebat: "Ce te aduce aici?", iar el a răspuns: "Mi-a fost teamă că ai putea păți ceva rău, Mesager al lui Allah - Allah să te binecuvânteze și să te miluiască!, așa că am venit să-ți servesc drept pază. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a binecuvântat și apoi a adormit.[1]

Această stare de vigilență a continuat fără încetare până când au fost revelate Cuvintele lui Allah, care spuneau:

"... Allah te ocrotește de oameni..." [5:67].

Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a cerut oamenilor săi să plece, după ce le-a explicat că Allah îl va ocroti.[2]

Nu doar viața Profetului era ținta urzelilor nelegiuite, ci și viețile întregii comunități musulmane. Când medinițiii oferiseră Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și tovarășilor săi un adăpost sigur, beduinii deșertului, considerându-i pe toți la fel, i-au exclus pe toți musulmanii.

În contextul acestei situații precare, cu quraișii hotărâți să-și ducă la îndeplinire planurile agresive și diavolești, Allah Preaînaltul a acordat musulmanilor permisiunea de a ridica armele împotriva necredincioșilor:

"Li s-a îngăduit [să se apere] acelora care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute". [22:39]

Acest verset a fost revelat într-un context mai amplu de instrucțiuni

[1] Sahih Mislim, 2/280; Sahih Al-Bukhari, 1/404.
[2] At-Tirmidhi, 2/130.

divine, pentru a eradica toate aspectele falsității și a onora toate simbolurile și riturile lui Allah:

"Aceștia [sunt] cei care - dacă Noi le dăm putere pe pământ - împlinesc Rugăciunea, achită Dania, poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este neîngăduit." [22:41]

Fără nici o îndoială, permisiunea de luptă a fost revelată în Medina, după emigrare, și nu în Mekka, deși există unele dubii asupra datei precise.

Permisiunea de luptă fusese deja dată, însă, luând în considerare situația existentă, musulmanii au considerat înțelept să aducă sub controlul lor rutele comerciale ce duceau la Mekka. Pentru a realiza acest obiectiv strategic, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut de ales între două variante:

1. să încheie pacte de neagresiune cu triburile ce locuiau în regiunile din apropierea drumurilor, ori între aceste drumuri și Medina. Referitor la acest curs al acțiunii, Profetul semnase deja cu evreii și alte triburi învecinate pactul de cooperare și bună vecinătate menționat anterior.

2. să detașeze de-a lungul drumurilor comerciale strategice misiuni armate succesive de hărțuire.

Misiunile și invaziile anterioare luptei de la Badr

Pentru a putea implementa aceste planuri, musulmanii au declanșat adevărate activități militare, inițial materializate în patrule de recunoaștere, care urmau să cerceteze din punct de vedere geopolitic atât drumurile ce înconjurau Medina, cât și cele ce duceau la Mekka și să încheie alianțe cu triburile din apropiere. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dorit să demonstreze atât politeiștilor și evreilor din Medina, cât și beduinilor din vecinătate, că musulmanii se eliberaseră de vechile lor temeri și că acum erau mult prea puternici pentru a mai putea fi atacați în voie. El a mai dorit să scoată în evidență forța adepților lui pentru a-i împiedica pe quraiși să comită vreo nebunie militară împotriva sa, ceea ce le-ar fi putut periclita atât viața economică, cât și mijloacele de trai. A dorit de asemenea să-i împiedice pe quraiși să-i mai persecute pe musulmanii neajutorați deținuți în Mekka, iar el să se folosească de această șansă pentru a-și relua nestânjenit munca de propagare a Chemării divine.

Iată un rezumat al acestor misiuni și expediții:

1. Grupul Saif Al-Bahr a fost trimis în Ramadan, anul 1 d.H., adică în anul 623 e.n., într-o expediție condusă de Hamza bin 'Abdul Muttalib și care cuprindea 30 de emigranți, având sarcina clară de a intercepta una dintre caravanele ce aparțineau quraișilor. Era o caravană de 300 de oameni, printre care se afla și Abu Jahl bin Hișam. Cele două grupuri s-au întâlnit și s-au aliniat pregătiți de luptă. Majdi bin 'Amr, în relații bune cu ambele părți, se afla întâmplător acolo și a reușit să prevină o ciocnire iminentă.

Cu această ocazie, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a aprobat primul steag din istoria musulmanilor. Era de culoare albă și i-a fost încredințat lui Kinaz bin Husain Al-Ghanaui, spre a fi purtat.

2. În Șauual, 1 d.H., aprilie 623 e.n., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Ubaida bin Al-Harith bin Al-Muttalib în fruntea a 60 de călăreți emigranți, într-un loc numit Batn Rabeg, unde l-a întâmpinat pe Abu Sufian ce conducea o caravană de 200 de oameni. A avut loc un schimb de săgeți, dar nu s-a dus o luptă efectivă.

Este interesant de menționat faptul că doi musulmani, Al-Miqdad bin 'Amr Al-Bahrani și 'Utba bin Ghazuan Al-Mazini, s-au dezlipit de caravana quraișilor și au intrat în rândurile lui 'Ubaida. Musulmanii aveau un steag alb, purtat de Mista bin Athatha bin Al-Muttalib bin 'Abd Munaf.

3. În luna Zul-qi'de, anul 1 d.H., adică în mai 623 e.n., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a detașat pe Sa'd bin Abu Uaqqas în fruntea a 20 de călăreți și l-a sfătuit să nu treacă mai departe de Al-Kharrar. După un marș de cinci zile, ei au ajuns la locul indicat, însă au descoperit că trecuse deja o zi de când cămilele quraișilor plecaseră. Ei aveau un steag alb care de această dată era purtat de Al-Miqdad bin 'Amr.

4. Lupta Al-Abua sau Uaddan. În Safar 2 d.H., anul 623 e.n., însuși Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a plecat în fruntea a 70 de călăreți, în majoritate emigranți, să intercepteze o caravană de cămile a quraișilor, lăsând Medina în grija lui Sa'd bin 'Ubada. Când a ajuns la Uaddan, un loc situat între Mekka și Medina, el n-a mai găsit pe nimeni.

Pe parcursul acestei campanii, el a semnat un pact de neagresiune cu 'Amr bin Makși Ad-Damari. Dispozițiile acestui pact se prezentau în următoarea formă:

"Acesta este un document de la Muhammed, Mesagerul lui Allah, referitor la neamul Dumra prin care li se garantează securitatea viețiilor și

averilor lor. Ei pot primi ajutor de la musulmani, dacă nu se opun religiei lui Allah. De asemenea, se așteaptă ca ei să răspundă afirmativ în cazul în care Profetul le va solicita ajutorul."[1]

Aceasta a fost prima invazie sub conducerea Mesagerului lui Allah. A durat cincisprezece zile, iar steagul alb a fost purtat de Hamza bin 'Abdul Muttalib.

5. Invazia de la Buuat. A avut loc în Rabi' Al-Auual 2 d.H., 623 e.n. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în fruntea a 200 de însoțitori, a mărșăluit la Buuat pentru a intercepta o caravană quraișă de 100 de persoane, printre care se afla și Omaiia bin Khalaf. Caravana avea 2.500 de cămile. Când a ajuns la Buuat, caravana plecase. Înainte de a părăsi Medina, el l-a numit responsabil pentru activitățile desfășurate, până la întoarcerea sa, pe Sa'd bin Mu'ad.

6. Invazia de la Safuan. În Rabi' Al-Auual 2 d.H., 623 e.n., Karz bin Jabir, în fruntea unui mic grup de politeiști, a năvălit în pășunile din Medina și a furat niște animale. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în fruntea a 70 de oameni, a plecat din Medina să lupte cu agresorii. El a mers în căutarea lor până a ajuns într-un loc numit Safuan, în apropiere de Badr, însă nu i-a putut ajunge din urmă. Această invazie a devenit cunoscută sub numele de "Invazia preliminară de la Badr". În timpul absenței sale, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a încredințat lui Zaid bin Haritsa sarcina de a se ocupa de Medina. Stindardul era alb și a fost purtat de 'Ali bin Abu Talib.

7. Invazia Zil 'Ușaira a avut loc pe data de 1 sau 2 Jumada-al-Ula și Jumada-al-Akhira, anul 2 d.H., adică noiembrie-decembrie 623 e.n. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în fruntea a 150-200 de musulmani voluntari, pe 30 de cămile călărite cu rândul, a pornit să intercepteze o caravană quraișă. A ajuns până la Zil 'Ușaira, însă caravana plecase deja cu câteva zile înainte. Această caravană era aceeași pe care voise să o captureze la întoarcerea din Vechea Sirie și a constituit motivul principal pentru care a izbucnit bătălia de la Badr. În timpul acestei campanii, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a semnat un pact de neagresiune cu neamul Madlij și cu aliații lor, neamul Dumra. Abu Salama bin 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi a fost desemnat să conducă Medina în absența lui.

[1] Al-Mawahib Al-Ladunniiah, 1/75

8. Grupul de la Mekka. Acțiunea s-a desfășurat în Regeb 2 d.H., ianuarie 624 e.n. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a desemnat pe ‘Abdullah bin Jahș Asadi la Nakhla în fruntea a 12 emigranți, călare pe șase cămile. ‘Abdullah a primit o scrisoare de la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, dar a fost sfătuit să o citească după două zile. El a urmat instrucțiunile și a descoperit că i se ceruse să meargă la Nakhla, loc situat între Mekka și At-Ta’if, să captureze o caravană quraișă și să afle care erau intențiile lor. El a dezvăluit conținutul scrisorii tovarășilor săi, care s-au supus poruncilor. Caravana trecuse prin Nakhla, transportând încărcături de stafide, alimente și alte bunuri. Din ea făceau parte și notabili quraiși, precum: ‘Amr bin Al-Hadrami, ‘Uthman și Naufal, fiii lui Abdullah bin Al-Mughira și alții. Musulmanii s-au sfătuit între ei dacă să-i atace sau nu, având în vedere că Regeb era o lună sacră (la fel ca și Zul-Hijje, Zul-qi’de și Muharram, când activitățile războinice erau suspendate conform obiceiului arab de atunci). Într-un final, ei au căzut de acord să înceapă lupta împotriva acestora. ‘Amr bin Al-Hadrami a fost ucis de o săgeată, în timp ce ‘Uthman și Al-Hakam au fost capturați, iar Naufal a reușit să fugă. Musulmanii s-au întors cu prada și cu cei doi prizonieri.

Au pus la o parte o cincime din captură pentru Allah și Mesagerul Său, iar ei au luat restul[1]. Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dezaprobat acest act și a suspendat orice acțiune privitoare la cei doi prizonieri și la cămilele lor pe motivul lunilor interzise, deja menționate. În ceea ce-i privește pe politeiști, ei au exploatat această șansă neașteptată și i-au calomniat pe musulmani, acuzându-i că ar fi violat ceea ce este divin și inviolabil. Această discuție fără rost a dat mare durere de cap tovarășilor lui Muhammed, însă aceștia au răsuflat ușurați în momentul revelării versetelor care relatau într-un mod incontestabil că în întregul proces purtarea politeiștilor fusese cu mult mai ticăloasă și mai gravă decât fapta musulmanilor.

“Te întreabă despre luna cea sfântă și lupta în timpul ei. Spune: “Lupta într-însa e mare păcat, dar împiedicarea de la calea lui Allah,

[1] (n.t) În urma unui război, captura făcută de musulmani se împarte astfel: 1/5 pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și apropiații săi și 4/5 pentru ceilalți luptători. "Și să știți că a cincea parte din ceea ce ați luat drept pradă este pentru Allah, pentru trimisul său și pentru apropiați: orfani, sărmani și trecătorul de pe drum…[8:41]

lepădarea de El și de Moscheea cea Sfântă, precum și alungarea neamului său din ea sunt și mai mare păcat înaintea lui Allah, iar schisma este mai mare păcat decât omorul"...". [2:217]

Cuvintele lui Allah erau de o claritate zdrobitoare, relatând faptul că întreaga agitație creată de politeiști era nefondată. În procesul îndelungat de luptă împotriva islamului și de persecutare a aderenților săi, lucrurile sfinte și inviolabile fuseseră călcate în picioare în nenumărate rânduri. Averea musulmanilor și casele lor fuseseră deja confiscate și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese ținta unor repetate atentate asupra vieții sale. Pe scurt, acel tip de propagandă ar putea fi descris pe bună dreptate ca vădind nerușinare și înjosire. Am încercat până acum să prezentăm un rezumat al misiunilor și invaziilor anterioare luptei de la Badr. Nici unul dintre musulmani nu a fost martor la nici un fel de încălcare a proprietății sau la crimă, decât atunci când politeiștii au comis asemenea crime sub conducerea lui Karz bin Jabir Al-Fahri. De fapt, politeiștii au fost cei care au inițiat asemenea acte și nu e de mirare, un astfel de comportament fiind caracteristic naturii lor.

La scurt timp, cei doi captivi au fost eliberați, iar tatălui celui ucis i-a fost oferită o răscumpărare.[1]

După acest eveniment, quraișii au început să fie conștienți de adevăratul pericol pe care îl reprezenta Medina. Ei au realizat că Medina fusese tot timpul în alertă, supraveghind îndeaproape caravanele lor comerciale. Și-au dat seama că musulmanii, din noua lor resedință, puteau veghea și puteau să-și extindă activitățile lor militare pe o distanță de circa 200 de km, deținând astfel un control absolut. Totuși, nici în această nouă situație creată mekkanii nu puteau fi opriți și erau prea încăpățânați pentru a ajunge la un acord cu noua putere islamică aflată în creștere. Ei erau hotărâți să-și găsească sfârșitul prin propriile lor acțiuni și din cauza acestei nechibzuințe a izbucnit marea bătălie de la Badr.

Pe de altă parte, în Șa'ban 2 d.H, Allah le-a poruncit musulmanilor să se pregătească de război:

"Luptați pe calea lui Allah împotriva acelora care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!

Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat! Iar schisma e mai rea decât omorul. Dar nu luptați împotriva lor aproape de

[1] Pentru detalii vezi Zad Al-Ma'ad, 2/83-85; Ibn Hișam, 1/605; Rahmar-al-lil'alamin 1/115, 2/486.

Moscheea cea Sfântă, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință!

Dacă, însă, ei contenesc, atunci Allah este Iertător, Îndurător.

Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah! Dar dacă ei contenesc, atunci nu mai există vrăjmășie, decât împotriva celor nelegiuiți." [2:190-193]

La scurt timp, Allah a trimis din nou musulmanilor alte versete, diferite de precedentele, prin care îi învăța metode de luptă, îndemnându-i să meargă la război bazându-se pe noile reguli revelate:

"Atunci când îi întâlniți [în luptă] pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i straşnic în lanțuri! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. Astfel, iar de ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar acelora care sunt uciși pe calea lui Allah El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert.

El îi va călăuzi și va îndrepta starea lor

Și îi va face pe ei să intre în Raiul pe care El li l-a făcut cunoscut.

O, voi cei care credeți! Dacă voi veți face să triumfe cauza lui Allah, vă va sprijini și El pe voi și va întări picioarele voastre". [47:4-7][1]

La scurt timp, Allah a început să-i critice pe ipocriți, pe cei slabi de inimă și pe cei lași:

" Dar când este revelată o sură limpede, în care este pomenită lupta, îi vezi pe cei care au o boală în inimile lor privind spre tine cu privirea aceluia care este leșinat, la apropierea morții..." [47:20].

Cerințele preponderente impuneau ca prioritate primordială îndemnarea musulmanilor la luptă. Orice conducător care privește în perspectivă ar porunci soldaților lui să se pregătească pentru tot felul de situații neprevăzute, pentru că doar Domnul este Atoateștiutor și cunoaște în permanență chiar și cele mai mici amănunte ale lucrurilor. Acest conflict cu politeiștii a constituit o grea lovitură pentru orgoliul quraișilor și a generat o neliniște grozavă printre ei.

Versetele coranice menționate anterior, care-i îndemnau pe musulmani să se străduiască pentru cauza lui Allah, trădau aproprierea unor ciocniri sângeroase ce vor fi încununate de o victorie decisivă a musulmanilor și, într-un final, de alungarea politeiștilor din Mekka, Orașul Sfânt. Ele se

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 5/11

refereau la reguli pertinente de tratare a prizonierilor și la măcelărirea soldaților păgâni până când războiul se va sfârși și își vor lepăda povara. Toate acestea erau niște indicii ale unei victorii finale ce vor răsplăti strădania musulmanilor către nobilele lor obiective.

Un alt eveniment de o mare importanță a avut loc în aceeași lună Șa'ban 2 d.H., februarie 624 e.n. Este vorba de o dispoziție divină ce poruncea ca Al-Qibla[1] să fie schimbată de la Ierusalim la Moscheea Sfântă din Mekka. Acesta era un mare avantaj pentru musulmani, din două puncte de vedere. În primul rând am putea spune că a generat o cernere socială cu privire la ipocriții de evrei și alții slabi de inimă și a dezvăluit adevăratul lor caracter și realele lor înclinații. Astfel, rândurile musulmanilor au fost curățate de răufăcători.

În al doilea rând, prezența noii Al-Qibla, Sfânta Moschee din Mekka, este o referință delicată la noul rol pe care-l aveau de preluat musulmanii și care va începe doar după repatrierea musulmanilor în Orașul Sfânt, Mekka, fiindcă nu era logic ca musulmanii să-și lase Qibla la dispoziția celor care nu erau musulmani.

De aceea, musulmanii, din dorința lui Allah și pe baza acelor indicii divine, și-au intensificat activitățile și tendința de a lupta pentru cauza lui Allah și înfruntarea dușmanilor Săi într-o bătălie decisivă.

[1] Al-Qibla este direcția spre care se îndreaptă toți musulmanii în timpul rugăciunii. Musulmanii nu se roagă în mod obligatoriu la Moscheea Sfântă din Mekka, ci numai se îndreaptă spre aceasta, fapt ce vădește Unicitatea lui Allah, Cel care a ales Moscheea Sfântă ca obiectiv al orientării drept-credincioșilor în rugăciune.

LUPTA DE LA BADR
PRIMA BĂTĂLIE DECISIVĂ DIN ISTORIA ISLAMULUI

Motivul care a generat lupta

Am menționat anterior invazia de la Al-'Ușaira, când o caravană ce aparținea quraișilor a scăpat dintr-o ciocnire militară iminentă cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și oamenii lui. În apropierea zilei în care se întorceau din Siria, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a trimis pe Talha bin 'Ubaidullah și Sa'id bin Zaid spre nord să cerceteze zona. Cele două iscoade au rămas câteva zile la Al-Haura', până când Abu Sufian, conducătorul caravanei, a trecut pe lângă ei.

Cei doi oameni s-au întors în grabă la Medina și i-au raportat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - descoperirile lor. În timp ce se deplasa relativ aproape de Medina, o mare avere, păzită de 40 de oameni, ce se ridica cam la 50.000 de dinari de aur, constituia o țintă tentantă pentru armata musulmană și reprezenta un important potențial economic, politic și de acțiuni militare ce aveau să zguduie întreaga structură a politeiștilor mekkani.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a îndemnat imediat oamenii să se grăbească și să captureze caravana pentru a se revanșa pentru proprietățile și averea la care fuseseră fortați să renunțe în Mekka. El nu a dat ordine specifice fiecăruia, ci le-a lăsat libertate deplină de a merge sau a rămâne pe loc, gândindu-se că va fi doar o mică incursiune.

Armata musulmană era alcătuită din 300-317 oameni, dintre care 82-86 erau emigranți, 61 erau din tribul Aus și 170 din tribul Khazraj. Ei nu erau nici bine pregătiți, nici înarmați în mod adecvat. Aveau doar doi cai ce aparțineau lui Az-Zubair bin Al-'Auuam și lui Al-Miqdad bin Al-Asuad Al-Kindi și 70 de cămile, adică una la doi-trei oameni. Însuși Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, 'Ali și Murthid bin Abu Murthid Al-Ghanaui aveau doar o singură cămilă.

Conducerea Medinei a fost încredințată lui Ibn Umm Maktum, iar mai târziu lui Abu Lubaba bin Abdul Munzir. Comandantul general era Mus'ab bin Umair Al-Qurași Al-'Abdari, iar stindardul lor era de culoare albă.

Micuța armată era divizată în două batalioane: emigranții, care aveau un stindard purtat de 'Ali bin Abu Talib, și "ajutoarele" al căror steag se afla în mâinile lui Sa'd bin Mu'ad. Az-Zubair bin Al-Auuam a fost numit la conducerea flancului drept, Al-Miqdad bin 'Amr la comanda flancului stâng, iar ariergarda armatei se afla sub conducerea lui Qais bin Abu Sa'sa'a.

Fără îndoială, comandantul general era Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și armata sa au mărșăluit de-a lungul drumului principal ce ducea la Mekka. El a luat-o apoi la stânga spre Badr și, când a ajuns la As-Safra, a trimis doi oameni să iscodească în legătură cu cămilele quraișilor.

Pe de altă parte, Abu Sufian se afla într-o stare de alertă maximă. El era deja conștient că ruta pe care o urma era plină de pericole. De asemenea, era nerăbdător să afle despre mișcările trupelor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Iscoadele sale i-au raportat că musulmanii se pregăteau să-i atace caravana. Pentru a se asigura, el l-a angajat pe Damdam bin 'Amr Al-Ghifari să comunice un mesaj quraișilor prin care le cerea ajutorul. Mesagerul a călărit cu iuțeală și a ajuns la Mekka într-o stare de frenezie. A căzut de pe cămilă, dar s-a ridicat în mod dramatic în fața Casei Sfinte, a tăiat nasul și urechile cămilei, și-a întors șaua cu susul în jos, și-a sfâșiat hainele și a început să țipe: "O, trib Quraiș! Mărfurile voastre se află cu Abu Sufian! Caravana este pe cale de a fi capturată de Muhammed și de însoțitorii lui. Nu știu ce se va fi întâmplat cu ei. Ajutor!... Ajutor!..."

Efectul acestor țipete și văicăreli a fost imediat și vestea i-a înmărmurit pe quraiși, care și-au amintit pe dată de mândria lor rănită când musulmanii capturaseră caravana Al-Hadrami. De aceea, și-au adunat rapid aproape toate forțele și nimeni n-a rămas pe de lături, cu excepția lui Abu Lahab, care a delegat pe cineva care-i datora niște bani. Ei au mai mobilizat și niște triburi de arabi să intre în războiul împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Toate triburile quraișe și-au dat consimțământul, mai puțin neamul 'Udai. În curând, un grup de 1300 de soldați, dintre care: 100 de călăreți și 600 de soldați în platoșe, cu un

număr mare de cămile, vociferau doritori să pornească lupta cu musulmanii.

Pentru proviziile de hrană, ei sacrificau cam nouă-zece cămile zilnic. Ei se temeau însă că neamul Bakr, în virtutea unei vechi animozităţi adânc înrădăcinate, îi va ataca pe la spate. În acest moment critic, Iblis (Satan) le-a apărut sub înfăţişarea lui Suraqa bin Malik bin Ju'şam Al-Mudlaji, şeful tribului Kinana, şi le-a spus: "Vă garantez că nici un rău nu vă va lovi din spate".

Au pornit arzând de indignare, motivaţi de o oribilă dorinţă de răzbunare şi exterminarea oricui ar putea periclita rutele caravanelor lor:

"...mândri, de ochii lumii, pentru ca să se abată de la calea lui Allah,..." [8:47].

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "O, Allah, aceştia sunt dispreţuitori şi încrezuţi, au venit să-l sfideze pe Allah şi pe Mesagerul Său".

Ei s-au deplasat cu repeziciune spre nord, către Badr. Pe drum au primit alt mesaj de la Abu Sufian, care le cerea să se întoarcă acasă, deoarece caravana scăpase de musulmani.

Abu Sufian a aflat de intenţia musulmanilor, şi-a îndepărtat caravana de drumul principal şi s-a îndreptat spre Marea Roşie. Folosindu-se de această manevră, a reuşit să se strecoare pe lângă ambuscada creată de mediniţi, iar aceştia nu i-au mai putut ajunge.

Când a primit mesajul lui Abu Sufian, armata mekkană şi-a manifestat dorinţa de a se întoarce acasă. Totuşi, tiranul de Abu Jahl a insistat cu dispreţ şi aroganţă să înainteze spre Badr, să rămână acolo timp de trei nopţi şi să sărbătorească. Acum, ei voiau să-i pedepsească pe musulmani şi să-i împiedice să le mai captureze caravanele. Totodată, doreau să-i facă pe arabi să înţeleagă că tribul Quraiş avea încă ultimul cuvânt şi se bucura de supremaţie în acea regiune.

Neamul Zahra n-a suportat ameninţările şi insistenţa lui Abu Jahl şi, urmând sfatul lui Al-Akhnas bin Şuraiq, s-a separat şi s-a întors la Mekka. De atunci încolo, pentru cei din neamul Zahra, Al-Akhnas a rămas "palmierul cel bine uns" şi în toate problemele importante a fost ascultat orbeşte.

Şi cei din neamul Haşim au fost tentaţi să se separe, însă ameninţările lui Abu Jahl i-au făcut să renunţe la idee.

Restul armatei, acum de o mie de soldaţi, a ajuns la Badr şi şi-a

ridicat tabăra după o dună de nisip, la Al-'Uduat Al-Qusua.

Iscoadele armatei medinite au raportat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - că o ciocnire sângeroasă cu mekkanii era inevitabilă și trebuia luată o hotărâre în acest context, dacă nu, forțele răului aveau să violeze inviolabilul și, în concluzie, vor reuși să submineze nobila cauză a islamului și să-i distrugă pe credincioșii ei aderenți. Musulmanii se temeau că păgânii mekkani vor începe activitățile de război chiar în cartierul general al islamului, Medina. O asemenea mișcare ar provoca mai mult ca sigur pagube și ar avea un impact dezonorant asupra demnității și prestanței musulmanilor.

Din cauza noii evoluții a evenimentelor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ținut un consiliu militar de urgență pentru a revedea situația și a schimba opinii cu conducătorii armatei. Într-adevăr, unii musulmani se temeau de această luptă oribilă și curajul lor începea să slăbească.

În acest sens, Allah spune:

"La fel, în numele Adevărului te-a scos Domnul tău din casa ta, cu toate că o parte dintre dreptcredincioși nu erau doritori.

Ei se certau cu tine în legătură cu Adevărul, după ce el devenise limpede, ca și când ar fi fost duși la moarte și chiar ar fi văzut-o..." [8:5,6].

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a informat oamenii de gravitatea situației și le-a cerut sfatul. Abu Bakr a fost primul care a luat cuvântul și l-a asigurat pe Profet că se va supune necondiționat poruncilor lui. 'Omar a fost următorul care s-a ridicat și a susținut punctul de vedere exprimat de nobilul său prieten. Atunci, Al-Miqdad bin 'Amr s-a ridicat și a spus: "O, Mesager al lui Allah! Înaintează pe calea pe care te conduce Allah, fiindcă noi suntem cu tine. Noi nu vom spune așa cum i-au spus copii lui Israel lui Moise: "Tu și Domnul tău mergeți și luptați, căci noi vom rămâne pe loc". Noi vom spune: "Tu și Domnul tău mergeți și luptați, căci noi vom lupta alături de tine". Pe Allah! Dacă ne-ai duce chiar și la Bark Al-Ghimad[1], noi vom lupta cu hotărâre împotriva apărătorilor săi până la victoria ta".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a mulțumit și

[1] Bark Al-Ghimad este o zonă plină de primejdii și pericole. Termenul este folosit adesea în expresii pentru a desemna un loc în care oricine pătrunde este sortit pieirii.

l-a binecuvântat.

Cele trei căpetenii care au vorbit făceau parte din grupul emigranților și reprezentau doar o secțiune minoră a armatei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - voia de asemenea să audă și opinia "ajutoarelor", fiindcă ei reprezentau majoritatea și aștepta ca ei să aducă partea cea mai însemnată în activitățile de război. În plus, clauzele jurământului de la Al-'Aqaba nu-i obligau să lupte în afara teritoriului lor.

Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Sfătuiește-mă, popor al meu!", referindu-se în special la "ajutoare". Auzind acest lucru, Sa'd bin Mu'ad s-a ridicat și a spus: "Pe Allah, simt că vrei ca noi (n.t. "ajutoarele") să vorbim". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns sincer: "O, da!" Sa'd a spus: "O, Profet al lui Allah! Noi credem în tine și suntem martori la milostivirea pe care ai adus-o în fața noastră și declarăm răspicat că tu ai adus Adevărul. Noi depunem în fața ta un jurământ ferm de supunere și sacrificiu. Îți vom asculta cu bucurie orice poruncă și, pe Allah, care te-a trimis cu Adevărul, dacă în fața noastră ar fi o mare și tu ai intra în ea, noi te-am urma fără să stăm pe gânduri și nici unul dintre noi nu va rămâne în urmă. Nu ne opunem ideii unei lupte cu dușmanul. Avem experiență în război și te poți bizui pe noi în luptă. Sperăm că Allah îți va arăta prin intermediul nostru acele fapte de curaj care sunt pe placul ochilor tăi. Te rugăm să ne conduci pe câmpul de luptă în Numele lui Allah".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost impresionat de fidelitatea și spiritul de sacrificiu de care tovarășii lui au dat dovadă în acest moment critic din viața lor. Atunci el le-a spus: "Înaintați și bucurați-vă căci Allah mi-a promis fie calea profitabilă de a captura prada, fie lupta împotriva politeiștilor pentru cauza Lui. Pe Allah, parcă în clipa asta îi văd pe dușmani zăcând la pământ".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și tovarășul său de peșteră, Abu Bakr, au început cercetările în imediata apropiere a Badr-ului și au reușit să localizeze tabăra Quraișilor. Ei au dat peste un beduin bătrân pe care l-au iscodit și au reușit să afle de la el localizarea precisă a armatei politeiste. În după-amiaza aceleași zile, el a trimis trei șefi emigranți, Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-'Auuam și Sa'd bin Abu Uaqqas să iscodească în legătură cu mișcările dușmanului. Ei au văzut doi oameni scoțând apă pentru armata mekkană. Când i-au cercetat, aceștia au

recunoscut că erau sacagii ce lucrau pentru quraiși. Acest răspuns însă nu i-a mulțumit pe unii musulmani și ei i-au bătut rău pe cei doi băieți pentru a afla un răspuns referitor la caravana încărcată cu bogății, chiar dacă acesta nu era adevărat. Cei doi băieți au mințit atunci și astfel au fost eliberați. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost furios pe oamenii aceia și i-a mustrat, spunându-le: "Când au spus adevărul i-ați bătut, iar când au mințit le-ați dat drumul!" El s-a adresat apoi celor doi băieți și, după ce a discutat puțin cu ei, a aflat o mulțime de lucruri despre dușman: numărul soldaților, localizarea exactă a acestora și chiar numele unor notabili de-ai lor. După aceea, s-a întors la musulmani și le-a spus: "Ascultați, quraișii v-au trimis viețile lor cele mai prețioase".

În acea noapte a plouat în ambele tabere. Pentru politeiști acest lucru a împiedicat înaintarea, în timp ce pentru musulmani a fost o binecuvântare, i-a curățat și a îndepărtat de pe ei murdăria Satanei. Allah a trimis ploaia pentru a le întări inima și trupul. Ei au înaintat puțin și și-au așezat tabăra pe malul mai îndepărtat al văii. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a oprit la cel mai apropiat izvor din Badr. Al-Hubab bin Munzir l-a întrebat: "Allah te-a inspirat să alegi chiar acest loc sau este o stratagemă de război și un rezultat al sfatului?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Este stratagemă de război și rezultat al sfatului". Al-Hubaba a spus: "Acest loc nu este potrivit. Să mergem și să întindem tabăra lângă cel mai apropiat puț de apă, să facem un bazin sau rezervor plin de apă și apoi să distrugem toate celelalte puțuri, ca ei să rămână fără apă". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a aprobat planul și a acceptat să-l pună în aplicare, ceea ce au și făcut la miezul nopții.

Sa'd bin Mu'ad a sugerat să fie construit un loc anume pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Acesta va funcționa ca și cartier general pentru armata musulmană și va trebui să acorde o protecție rezonabilă pentru conducător. Sa'd și-a argumentat propunerea, spunând că, dacă ar ieși victorioși, atunci totul ar fi mulțumitor. În caz de înfrângere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu ar fi rănit și s-ar putea întoarce la Medina unde existau mai mulți oameni care-l iubeau și care i-ar fi sărit în ajutor dacă ar fi știut că se află într-o situație dificilă. Așadar, Profetul își va putea relua munca, se va putea sfătui cu ei și ei vor lupta oricând cu el pentru cauza lui Allah.

A mai fost ales un corp de pază dintre "ajutoare" sub comanda aceluiași om, Sa'd bin Mu'ad, pentru a-l apăra pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în cartierul său general.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a petrecut întreaga noapte dinaintea zilei bătăliei în rugăciune și implorare. Armata musulmană, obosită de lungul lor marș, s-a bucurat de un somn adânc și odihnitor, semn al unei favori divine și al stării de liniște a minților lor.

"[Aduceți-vă aminte] când El v-a învăluit pe voi cu un somn, ca o pavăză din partea Sa, și a pogorât asupra voastră din cer apă, ca să vă curățească pe voi cu ea și să îndepărteze de la voi murdăria lui Șeitan și să vă întărească inimile și să vă statornicească picioarele cu ea" [8:11].

Aceasta s-a întâmplat în noaptea de vineri, 17 Ramadan, anul 2 d.H.

Dimineața, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat oamenii la rugăciune și apoi i-a îndemnat să lupte pe calea lui Allah. Când soarele a răsărit peste deșert, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat mica armată și, arătând cu o săgeată pe care o ținea în mână, a aranjat rândurile.

Pe de altă parte, quraișii și-au poziționat forțele la Al-'Uduat Al-Qusua vis-a-vis de liniile musulmane. Câțiva dintre ei s-au apropiat provocator să scoată apă din puțurile Badr-ului, dar au fost omorâți cu toții, mai puțin Hakim bin Hizam, care mai târziu a devenit un musulman devotat. Într-o încercare de recunoaștere a forțelor musulmane, 'Omair bin Uahab Al-Jumahi a făcut o incursiune de cercetare și a prezentat un raport, spunând că armata musulmană număra cam 300 de oameni dispuși să lupte până la ultimul. Într-o altă misiune de recunoaștere, el a ajuns la concluzia că nu aveau forțe de rezervă și nu erau pregătite nici ambuscade. El a înțeles că musulmanii aveau prea mult curaj pentru a se preda și erau prea hotărâți să-și ducă la îndeplinire îndatoririle militare pentru a se retrage. Acest raport, precum și relațiile de rudenie ce uneau cele două părți beligerante au slăbit dorința de luptă a unora dintre quraiși. Pentru a contracara această opoziție bazată pe logică și sfătuit de un rival de-al lui, 'Utba bin Rabi'a, și de alții, Abu Jahl a inițiat o anticampanie, căutând să se răzbune pe adepții lui Muhammed pentru quraișii omorâți la Nakhla. În acest fel, el a reușit să împiedice forțele inamice și să manipuleze oamenii pentru a accepta doar opiniile sale ticăloase.

Când cele două grupări s-au apropiat atât de mult, încât se puteau vedea reciproc, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să-l implore pe Allah: "O, Allah! Încrezuții și disprețuitorii de quraiși Te sfidează deja și îl hulesc pe Mesagerul Tău. O, Allah! Aștept victoria pe care Tu mi-ai promis-o. Te implor, Allah, să-i învingi (pe dușmani)".

El a mai dat ordine stricte ca oamenii lui să nu înceapă lupta până ce nu le dădea ultimul semnal. El le-a recomandat să-și folosească săgețile cu economie[1] și să nu folosească săbiile decât dacă dușmanul se apropia prea mult.[2]

Abu Jahl s-a rugat și el pentru victorie, spunând: "Doamne al nostru, care dintre grupări a avut mai puțină bunătate față de rudele ei și ne-a adus ceea ce noi nu cunoaștem, pe aceea s-o distrugi mâine". Ei erau încrezători că numărul lor mai mare, echipamentul și experiența vor fi decisive. Nobilul Coran, într-un joc de cuvinte, le-a spus că decizia fusese luată, la fel și victoria - dar nu în sensul în care speraseră ei:

"De veți cere biruința [lui Allah], v-a și venit biruința [Lui], dar de veți înceta, e mai bine pentru voi. Însă dacă vă veți întoarce, ne vom întoarce și Noi și nu vă va fi de folos oastea voastră întru nimic, chiar de va fi [și mai] numeroasă, căci Allah este cu dreptcredincioșii." [8:19]

Primul necredincios care a deschis focul în bătălie și a devenit prima victimă a fost Al-Asuad bin 'Abdul Asad Al-Makhzumi, un idolatru fioros și cu fire răutăcioasă. El a pășit înainte, jurând că va bea din bazinul de apă al musulmanilor, altfel îl va distruge sau va muri pentru asta. El s-a angajat în luptă cu Hamza bin 'Abdul Muttalib, care l-a rănit la picior cu sabia, apoi i-a aplicat încă o lovitură care l-a terminat, după care l-a împins în bazin.

Bătălia, de fapt, începuse. Apărat de armuri și scuturi, 'Utba bin Rabi'a a pășit înainte încadrat de fratele său, Șaiba, și de fiul său, Al-Ualid bin 'Utba, din rândurile quraișilor, și au început să arunce blesteme asupra musulmanilor. Trei tineri dintre "ajutoare" au ieșit înaintea lor: 'Auf și Mu'uuad, fiii lui Harith, și 'Abdullah bin Rauaha, dar mekkanii au urlat că nu aveau nimic de a face cu ei. Ei voiau capetele verilor lor. Auzind aceasta, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a cerut lui 'Ubaida bin Al-Harith, lui Hamza, unchiul său, și vărului său, 'Ali - Allah să fie mulțumit de el! - să înainteze în luptă. Cele trei dueluri au fost scurte.

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/568.
[2] Abu Da'ud, 2/13.

Hamza l-a ucis pe Șaiba, în timp ce 'Ali l-a ucis pe Al-Ualid.[2] 'Ubaida a fost rănit grav, dar, înainte ca el să cadă, Hamza a năvălit peste 'Utba și, cu o lovitură de sabie, i-a tăiat capul. 'Ali și Hamza l-au adus pe 'Ubaida înapoi cu piciorul tăiat. El a murit după patru-cinci zile de o boală a canalului biliar.

'Ali a crezut cu convingere că Allah a revelat următorul verset pentru ei: *"Aceștia doi sunt vrăjmași care se ceartă asupra Domnului lor..."* [22:19].

Duelul a fost urmat de alte câteva dueluri, dar mekkanii au suferit înfrângeri groaznice în toate luptele și câțiva dintre cei mai prețioși oameni ai lor au pierdut. Ei erau prea exasperați și furioși și s-au năpustit asupra musulmanilor pentru a-i lichida odată pentru totdeauna. După ce l-au implorat pe Domnul lor și I-au cerut ajutorul, musulmanii au rămas pe poziții și au aplicat un plan defensiv de război care a avut succes și a cauzat pierderi importante atacatorilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se ruga lui Allah insistent și fără încetare atât ziua, cât și noaptea pentru a veni în ajutorul lor.

Când fioroasa ciocnire s-a dezlănțuit, el a început iarăși să-L implore pe Domnul său, spunând: "O, Allah! Dacă acest grup de musulmani va fi înfrânt astăzi, Tu nu vei mai fi lăudat".

El a continuat să-L strige pe Domnul său, întinzându-și mâinile cu fața spre Al-Qibla, până când mantia i-a căzut de pe umeri. Atunci, Abu Bakr a venit, a ridicat mantia și i-a pus-o înapoi pe umeri, spunând: "O, Profet al lui Allah, ai strigat destul după Domnul tău. Cu siguranță, El va îndeplini ce ți-a promis".

Tot atunci a venit răspunsul de la Allah, Care și-a trimis îngerii din ceruri pentru a-i ajuta și sprijini pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe companionii săi. Nobilul Coran atrage atenția:

"..."Eu sunt cu voi! Întăriți-i, așadar, pe cei care cred! Ei vor arunca spaimă în inimile celor care nu cred!..." [8:12]

Allah Atotputernicul a mai inspirat un alt mesaj Trimisului Său, spunând:

"Eu voi să vă vin în ajutor cu o mie de îngeri, rânduiți unul după altul!" [8:9]

În spalierul său, Profetul a ațipit puțin și apoi și-a ridicat capul cu

[1] Mișkat Al-Masabih, 2/343.

bucurie, strigând: “O, Abu Bakr! Vești luminate ți-aduc! Victoria lui Allah se apropie. Jur pe Allah, că îl văd pe Gavriil pe iapa lui, într-un nor gros de nisip”.

Apoi, el a sărit în sus de bucurie, strigând:

“Dar mulțimea lor va fi înfrântă și ei vor întoarce spatele [fugind]” [54:45]

La insistența îngerului Gavriil, Profetul a luat o mână de pietriș, a aruncat-o spre dușman și a spus: “Ceața să le cuprindă fețele!” De îndată ce a aruncat praful, o furtună violentă de nisip a izbucnit ca un furnal în ochii dușmanilor. Cu privire la aceasta, Allah spune:

“Și când tu ai aruncat [un pumn de țărână], nu tu l-ai aruncat, ci Allah l-a aruncat...” [8:17]

Doar atunci, Profetul a dat ordin ca armata lui să contraatace. El comanda armata, inspira încredere oamenilor lui și îi îndemna să lupte cu bărbăție de dragul Domnului lor, recitând versetele lui Allah:

“Și grăbiți-vă spre iertarea Domnului vostru și spre Raiul cel întins cât cerurile și pământul,...” [3:133].

Spiritul pe care l-a inspirat oamenilor lui a fost oglindit limpede de curajul lui ‘Omair, un băiat de șaisprezece ani, care a aruncat niște curmale pe care le mânca, strigând: “Durează prea mult să mănânc aceste curmale și ele mă împiedică să ajung în Paradis”.

Spunând aceste cuvinte, s-a aruncat în vâltoarea luptei și a murit luptând cu vitejie. În timpul luptei, musulmanii și-au demonstrat curajul, credința adâncă și supunerea desăvârșită față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Armata credincioșilor a fost purtată înainte de forța entuziasmului, care lipsea războinicilor mekkani cu inima îndoită. Un număr mare de politeiști a fost ucis, iar alții au fost grav răniți. Și nu e de mirare! Purtătorii Adevărului au primit imediat ajutor de la Domnul lor, care le-a trimis ființe supranaturale (îngeri) care să-i sprijine pentru a înfrânge forțele răului. Relatările vorbesc elocvent despre faptul că îngerii au apărut în ziua aceea și au luptat de partea musulmanilor.

Ibn ‘Abbas a spus: “În ziua aceea un musulman urmărea un necredincios și a auzit deasupra capului său o pocnitură de bici și vocea unui călăreț, spunând: "Mergi înainte, Haizum". El s-a uitat la politeistul care era căzut la pământ în spatele lui. "Ajutorul" a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a povestit această

întâmplare. Profetul a răspuns: “Ai spus adevărul. Acesta a fost un ajutor din al treilea cer”.[1]

Unul dintre "ajutoare" l-a prins pe ‘Abbas bin ‘Abdul Muttalib, care a spus: “O, Mesager al lui Allah! Jur pe Allah, că nu acest om m-a prins. Am fost capturat de un om chel și cu o față nespus de frumoasă care călărea pe un cal fără păr. Nu-l văd aici printre oameni”. "Ajutorul" a intervenit: “Eu l-am prins, O, Mesager al lui Allah!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: “Stai liniștit, Allah Atotputernicul te-a întărit cu ajutorul unui înger nobil”.

Iblis (Satana), care s-a arătat sub înfățișarea lui Suraqa bin Malik bin Ju’șam Al-Mudlaji, când a văzut că îngerii lucrau în favoarea musulmanilor, iar quraișii pierdeau rapid teren pe câmpul de bătaie, s-a retras rapid, în ciuda rugăminților politeiștilor de a rămâne cu ei. A spus: "Eu văd ceea ce voi nu vedeți și mă tem de Allah, căci El are pedeapsa cea mai dureroasă". Apoi a fugit și s-a aruncat în mare.

Rândurile politeiștilor au început să cedeze și confuzia s-a instalat printre ei. Musulmanii i-au urmărit cu înfocare în timp ce ei băteau în retragere, ucigând sau luând prizonieri tot ce le cădea la îndemână. În curând, retragerea s-a transformat într-o fugă dezonorantă și ei au fugit în grabă, aruncându-și armurile, abandonând animalele de povară, tabăra și echipamentele.

Când a văzut cursul negativ al bătăliei, marele tiran Abu Jahl a încercat să oprească valul copleșitor al victoriei islamice, încurajându-i pe politeiști în toate felurile posibile, conjurându-i la Al-Lat și ‘Uzza și toate simbolurile păgânismului, să devină fermi pe poziții și să revină împotriva musulmanilor, dar fără nici un rezultat. Moralul lor era deja la pământ și rândurile lor au fost rupte. Atunci a început el să-și dea seama de realitatea aroganței și atitudinii sale disprețuitoare. N-a mai rămas nimeni în jurul lui, cu excepția unei bande de politeiști condamnați, a căror rezistență a fost de asemenea înfrântă de un val islamic, caracterizat de curajul bazat pe credință. Abu Jahl a fost părăsit și lăsat singur cu calul său, așteptându-și moartea în mâinile a doi flăcăi curajoși dintre "ajutoare".

În acest sens, ‘Abdur Rahman bin ‘Auf a relatat următoarea povestire interesantă: "Eram în mijlocul bătăliei când doi tineri, în aparență neexperimentați în arta războiului, au apărut - unul în dreapta și celălalt în

[1] Sahih Muslim, 2/93.

stânga. Unul dintre ei a vorbit cu o voce șoptită, cerându-mi să i-l arăt pe Abu Jahl. L-am întrebat ce intenție avea, iar el mi-a răspuns că avea o puternică dorință de a se angaja cu el în luptă, până când unul dintre ei era ucis. Pentru mine era ceva incredibil. M-am întors spre stânga și celălalt a spus ceva asemănător. Am cedat la rugămințile lor sincere și am arătat direct spre ținta lor. Ei s-au îndreptat cu iuțeală spre locul acela și, fără nici o ezitare, l-au lovit simultan cu săbiile lor și l-au ucis. Apoi s-au întors la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, fiecare pretinzând că-l ucisese pe Abu Jahl de unul singur, fără ajutorul celuilalt. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a întrebat dacă și-au șters săbiile de sânge și ei au răspuns că nu. Atunci, el a examinat ambele săbii și i-a asigurat că îl uciseseră împreună. Când bătălia a luat sfârșit, prăzile lui Abu Jahl au fost date lui Mu'ad bin 'Amr bin Al-Jumu, deoarece celălalt, Mu'auuad bin Al-'Afra[1], a fost ucis mai târziu, în cursul aceleiași bătălii. La finalul luptei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a vrut să-l caute pe acest aprig dușman al islamului, Abu Jahl. 'Abdullah bin Mas'ud l-a găsit în pragul morții, dându-și ultima suflare. El și-a pus piciorul pe gâtul lui și i s-a adresat: "Ai văzut cum te-a dezonorat Allah?" Dușmanul islamului a răspuns încă sfidător: "Nu sunt dezonorat. Nu sunt altceva decât un om ucis pe câmpul de luptă de propriul său popor". Apoi a întrebat: "Cine a câștigat lupta?" Ibn Ma'sud a răspuns: "Allah și Mesagerul Său". Abu Jahl a spus atunci cu inima plină de ciudă: "Ai ales să urmezi potecile cele mai dificile, păstorule!" Ibn Mas'ud era un păstor care lucra pentru aristocrații mekkani. Atunci, Ibn Mas'ud i-a tăiat capul și i l-a dus Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Acesta, când l-a văzut, a început să-l slăvească pe Allah:

"Allah este Mai Mare, lăudat fie Allah, care Și-a ținut promisiunea, l-a sprijinit pe slujitorul Lui și I-a învins singur pe dușmani". După aceea a mers să arunce o privire asupra leșului și i-a spus: "Acesta este faraonul acestei națiuni".

Prezentăm în continuare câteva fapte ce dovedesc devotamentul musulmanilor:

1. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a sfătuit însoțitorii să cruțe viețile celor din neamul Hașim care-i însoțiseră fără voia lor pe politeiști la Badr, deoarece se temeau de judecata poporului lor.

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/444, 2/568; Mișkat Al-Masabih, 2/352.

Printre ei, el i-a menționat pe Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib și Abu Bukhtari bin Hișam. El a poruncit musulmanilor să-i prindă, dar să nu-i ucidă. Abu Huzaifa bin 'Utba a fost foarte surprins și a comentat, astfel: "Ne ucidem tații, copiii, frații și membrii clanurilor noastre și să-l cruțăm pe Al-'Abbas? Pe Allah! Dacă-l văd, îl voi lovi fără nici o îndoială cu sabia". Auzind aceste vorbe, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui 'Omar bin Al-Khattab: "Este cinstit ca fața unchiului Mesagerului să fie lovită de sabie?" 'Omar s-a indignat și a amenințat să-l ucidă pe Abu Huzaifa. Acesta din urmă a povestit mai târziu că-l apucase o frică îngrozitoare și a simțit că numai martiriul îl mai putea ispăși pentru greșeala lui. El a fost de fapt ucis mai târziu, în timpul evenimentelor de la Al-Yamama.

2. Abu Al-Bukhtari bin Hișam făcuse deja tot ce-i stătea în putință pentru a-și împiedica oamenii, pe mekkani, să comită vreun act de nebunie împotriva Profetului în timp ce acesta se afla încă la Mekka. El nici nu-l rănise și nici nu se știe să fii pronunțat vreo jignire la adresa Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a făcut de asemenea parte dintre cei care au încercat să anuleze alianța de boicot împotriva celor din neamul Hașim și din neamul 'Abdul Muttalib.

În bătălia de la Badr el a hotărât să lupte până la capăt dacă nu era cruțat compatriotul lui. Al-Mujdhir bin Ziiad Al-Balui, cu care el se angajase în luptă, a răspuns că al doilea nu era inclus în recomandarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Lupta a continuat și s-a încheiat cu moartea lui Al-Bukhtari.

3. 'Abdur Rahman bin 'Auf și Omaiia bin Khalaf fuseseră prieteni apropiați de-a lungul erei preislamice. Când bătălia s-a încheiat, 'Abdur Rahman i-a văzut pe Omaiia și pe fiul său printre prizonieri. El a aruncat armura pe care o avea ca pradă de război și a mers împreună cu ei. Bilal, cel care chema la rugăciune în numele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, l-a văzut pe Omaiia și atunci toate torturile la care fusese supus în mâinile acestui om i-au revenit în minte și el a jurat că se va răzbuna pe Omaiia. 'Abdur-Rahman a încercat să slăbească tensiunea și să rezolve într-un mod amical situația jenantă, însă fără succes. Musulmanii s-au adunat în jurul lor și l-au lovit cu săbiile pe fiul lui Omaiia. În acest moment, 'Abdur Rahman i-a strigat vechiului său prieten să fugă pentru a-și salva viața, dar el a fost atacat cu săbiile de alți oameni și a fost omorât.

Complet neajutorat și resemnat, ‘Abdur Rahman a spus: “Allah să aibă milă de Bilal, fiindcă m-a privat de prăzile mele și am fost lovit de moartea celor doi prizonieri ai mei”.

4. La nivel moral, bătălia de la Badr a reprezentat un conflict inevitabil între forțele binelui și cele ale răului. În acest context, ‘Omar bin Al-Khattab n-a cruțat viața nici unui politeist, nici chiar pe a unchiului său din partea mamei, Al-’As bin Hișam bin Al-Mughira.

5. Abu Bakr a strigat la fiul său, ‘Abdur Rahman, care era încă politeist și se lupta cu ei: “Unde este averea mea, băiat nerecunoscător?” Fiul a răspuns că se dusese pe apa sâmbetei.

6. Când bătălia s-a încheiat, musulmanii au reținut prizonieri pe unii dintre politeiști. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a privit în față pe șeful gărzilor sale, Sa’d bin Mu’ad - Allah să fie mulțumit de el!, și a înțeles că ura ideea de a-i lua prizonieri pe dușmani. Sa’d a confirmat spusele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a adăugat că aceasta era prima victorie a musulmanilor împotriva forțelor politeiste și că mai degrabă ar fi preferat să-i măcelărească decât să le cruțe viețile.

7. În ziua bătăliei de la Badr, sabia lui ‘Ukașa bin Mihsan Al-Asdi s-a frânt și atunci Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a dat un buștean de lemn pe care l-a scuturat și s-a transformat imediat într-o sabie lungă, albă și puternică. ‘Ukașa a folosit această sabie în majoritatea războaielor islamice, până la moartea sa, survenită în timpul războaielor de apostazie.

8. Când activitățile războinice s-au încheiat, Mus’ab bin ‘Umair Al-’Abdari l-a văzut pe fratele său, politeist încă, încătușat de un "ajutor". Mus’ab l-a sfătuit pe acesta din urmă să strângă nodul legăturii, fiindcă mama prizonierului era suficient de înstărită pentru a-și răscumpăra fiul. Abu ‘Aziz, fratele lui Mus’ab, a încercat să apeleze la el, în virtutea legăturii de familie, dar acesta din urmă a răspuns ferm că "ajutorul" era mai îndreptățit la fraternitate decât el.

9. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit ca leșurile politeiștilor să fie aruncate într-un puț gol, Abu Huzaifa bin ‘Utba a privit cu tristețe la tatăl său mort care luptase de partea politeiștilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a observat acest lucru și l-a întrebat la ce se gândea. Huzaifa a spus că nu

avea nici cea mai mică îndoială că tatăl său își meritase soarta, dar a adăugat că ar fi dorit ca acesta să fi fost condus pe calea lui Allah și de aceea era trist. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a șoptit la ureche cuvinte de alinare.

Pentru politeiști, bătălia s-a finalizat, după cum am menționat anterior, printr-o fugă rușinoasă, iar pentru musulmani, printr-o victorie evidentă. Paisprezece musulmani au fost uciși: șase erau dintre emigranți, iar ceilalți opt dintre "ajutoare". Politeiștii au declarat pierderi grele, șaptezeci de persoane fiind ucise și cam tot atâtea luate prizoniere. Mulți dintre oamenii însemnați din Mekka și câțiva dintre dușmanii aprigi ai lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se aflau printre cei uciși. Primul dintre aceștia era Abu Jahl.

În a treia zi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mers să se uite la politeiștii uciși și a spus: “Ce trib dușmănos v-ați dovedit a fi față de Profetul vostru, voi m-ați hulit în timp ce alții m-au crezut; voi m-ați părăsit, iar ceilalți m-au sprijinit; voi m-ați alungat, în vreme ce ceilalți m-au adăpostit”.

El s-a aplecat peste trupurile celor douăzeci și patru de căpetenii quraișe ce fuseseră aruncate într-unul din puțuri și a început să-i strige pe numele lor și pe numele părinților lor, spunând: “N-ar fi fost mult mai bine pentru voi dacă l-ați fi ascultat pe Allah și pe Mesagerul Său? Aveți grijă, am aflat că promisiunea Domnului nostru se îndeplinește. Ați aflat și voi că promisiunile Domnului vostru se împlinesc?” Auzind acestea, ‘Omar bin Al-Khattab a spus: “O, Mesager al lui Allah! De ce vorbești cu trupuri neînsuflețite?” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: “Jur pe Cel în ale Cărui Mâini se află sufletul lui Muhammed! Nici tu nu auzi mai bine decât ei ceea ce spun eu”.

Reacție la Mekka

După ce au primit o lecție dură și au suferit o grea înfrângere, politeiștii au fugit într-o mare dezordine spre văile și colinele ce dădeau spre Mekka, speriați și prea rușinați ca să dea ochii cu oamenii lor.

Ibn Ishaq a relatat că primul care a adus veștile rele a fost Al-Haisaman bin ‘Abdullah Al-Khuza’i. El le-a povestit cum au fost omorâți notabilii lor. La început, oamenii de acolo nu l-au crezut și s-au gândit că

înnebunise, dar curând vestea a fost confirmată și întreaga scenă mekkană a fost copleșită de o stare de incredibilă consternare. Abu Sufian bin Al-Harith i-a povestit detaliat lui Abu Lahab despre masacru și despre fuga lor rușinoasă, subliniind rolul pe care-l avuseseră îngerii la grăbirea tragicului lor sfârșit. Abu Lahab nu s-a putut abține și și-a manifestat resentimentele, bătându-l și insultându-l pe Abu Rafi', un musulman, care era rezervat asupra convertirii sale, pentru că a insistat asupra rolului îngerilor. O femeie musulmană, Umm Al-Fadl, foarte supărată de comportarea necugetată a lui Abu Lahab, l-a lovit cu un lemn și i-a crăpat capul. Șapte zile mai târziu el a murit de o infecție ciudată și timp de trei zile a fost lăsat neîngropat. Totuși, fiii lui, de frica zvonurilor rușinoase, l-au cărat într-o groapă și de la distanță au aruncat pietre și nisip peste el.

Înfrângerea a constituit o mare rușine și mâhnire pentru mekkani. Aproape în fiecare casă se vărsau lacrimi tăcute pentru cei morți și pentru prizonieri. Ei au fost foarte umiliți și însetați de răzbunare. Plânsul și jelitul au fost declarate strict interzise, pentru ca musulmanii să nu se poată bucura de durerea lor.

Medina primește vestea victoriei

Doi soli, 'Abdullah bin Rauaha și Zaid bin Haritha, au fost trimiși la Medina, pentru a duce musulmanilor de acolo vestea cea bună, a victoriei.

Structura ideologică și multi-etnică din Medina s-a manifestat prin diferite reacții. Unii evrei și ipocriți au răspândit zvonuri false, precum că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese ucis, și au încercat să impună falsa lor presupunere că Zaid bin Haritsa călărea pe Al-Qasua', cămila Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! De cum au ajuns, cei doi mesageri au împărtășit musulmanilor vestea fericită a victoriei și au furnizat informații detaliate despre cursul evenimentelor pentru a întări sentimentul de siguranță în inimile musulmanilor neliniștiți, dar acum bucuroși. Ei au început de îndată să invoce Numele lui Allah și să-i aducă laude din toată inima. Căpeteniile lor au ieșit în afara orașului pentru a-l aștepta și întâmpina pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pe drumul ce ducea la Badr.

Usama bin Zaid a relatat că ei primiseră vestea victoriei la scurt timp după ce Ruqaiia, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască! - și soție a lui 'Uthman bin 'Affan, fusese înmormântată. Ea fusese grav bolnavă și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl rugase pe 'Uthman să rămână în Medina și să aibă grijă de ea.

Înainte de a părăsi câmpul de luptă, între războinicii musulmani au apărut certuri legate de împărțirea prăzilor de război, întrucât regula referitoare la distribuirea acestora nu fusese încă revelată. Când diferendele s-au adâncit, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a suspendat orice soluție până când i-a fost trimisă Revelația.

'Ubada bin As-Samit a spus: "Am plecat cu Mesagerul lui Allah și am asistat împreună cu el la bătălia de la Badr."

Lupta a început și Allah Atotputernicul l-a înfrânt pe dușman. Unii dintre musulmani i-au căutat și i-au urmărit pe dușmani, alții adunau prăzile din tabăra inamică, iar ceilalți îl păzeau pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și erau pregătiți pentru orice eveniment neprevăzut sau atac surpriză. Când s-a înnoptat și musulmanii s-au adunat la un loc, cei care adunaseră prada au spus: "Noi am adunat-o, așa că nimeni altcineva nu mai are dreptul la ea". Cei care i-au urmărit pe dușmani au spus: "N-aveți mai multe drepturi decât noi! Noi i-am ținut pe dușmani la distanță și apoi i-am învins." Iar cei care îl păziseră pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- aveau pretenții asemănătoare asupra prăzii.

Atunci a fost revelat versetul coranic, ce spunea:

"Ei te întreabă despre prăzi. Spune: "Prăzile sunt ale lui Allah și ale Trimisului!" Și fiți cu frică de Allah, fiți cu pace între voi și fiți cu supunere față de Allah și față de Trimisul Său, dacă sunteți credincioși!" [8:1].

Pe drumul de întoarcere la Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a oprit lângă o dună mare de nisip și a împărțit prăzile în mod egal între luptători, după ce el a luat o cincime. Când au ajuns la As-Safra', el a poruncit ca doi dintre prizonieri să fie uciși. Aceștia erau An-Nadr bin Al-Harith și 'Uqba bin Abu Muait, deoarece îi persecutaseră pe musulmani la Mekka și resimțeau o ură neîmpăcată față de Allah și Mesagerul Său. Pe scurt, folosind terminologia modernă, ei erau criminali de război, iar execuția lor a reprezentat o lecție dureroasă pentru asupritori. 'Uqba a trecut peste mândria lui și a strigat: "Cine va avea grijă de copiii mei, O, Mesager al lui Allah?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Focul Iadului."[1] 'Uqba nu-și mai amintea de ziua în

[1] Sunan Abu Da'ud cu 'Aunul-Ma'bud, 3/112

care aruncase măruntaiele de oaie pe capul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în timp ce acesta se prosterna în rugăciune, iar Fatima venise și-l curățase. Tot el îl strânsese cu pelerina sa de gât pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și l-ar fi omorât dacă nu intervenea Abu Bakr să-l elibereze. Capetele ambilor criminali au fost tăiate de către ‘Ali bin Abu Talib.

Armata musulmană a fost întâmpinată la Ar-Rauha’, o suburbie a Medinei, de musulmanii fericiți care veniseră să-l felicite pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru victoria pe care i-o dăruise Allah. Usaid bin Hudair, care a luat cuvântul în numele celorlalți credincioși adevărați, după ce a adus laude lui Allah, s-a scuzat că nu s-a alăturat armatei musulmane, deoarece crezuse că intenția Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era doar de a captura o caravană de cămile. El a adăugat că n-ar fi șovăit nici o clipă dacă i-ar fi trecut prin minte că va fi un război adevărat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a asigurat pe Usaid că îl crede.

După această victorie, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a intrat în Medina ca un om demn de încredere într-un nou domeniu, și anume cel militar. Drept rezultat, o mulțime de oameni din Medina au îmbrățișat islamul, ceea ce a contribuit mult la întărirea puterii și poziției morale a adevăratei religii.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a îndemnat pe musulmani să-i trateze bine pe prizonieri, într-o asemenea măsură încât aceștia își împărțeau pâinea (cea mai valoroasă parte a hranei) cu oamenii captivi și păstrau pentru ei curmalele.

"Prizonierii de război" au constituit o problemă ce-și aștepta rezolvarea, fiindcă acesta era un fenomen nou în istoria islamului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a consultat cu Abu Bakr și ‘Omar bin Al-Khattab în problema prizonierilor. Abu Bakr a sugerat că el ar trebui să ceară răscumpărare pentru ei și a explicat, spunând: “La urma urmei, este vorba de rudele noastre și acești bani ne vor ajuta să ne întărim forțele împotriva necredincioșilor sau, mai mult, Allah i-ar putea aduce la islam”. Însă, după părerea lui ‘Omar, prizonierii trebuiau omorâți, întrucât “ei sunt conducători ai necredincioșilor”.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ales sugestia

lui Abu Bakr. În ziua următoare, 'Omar a venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și la Abu Bakr și i-a văzut lăcrimând. El a fost foarte uimit și i-a întrebat ce se întâmplase ca să poată plânge și el cu ei, dacă era de plâns.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus că i-a fost revelat un verset coranic prin care li se reproșa că în loc să-i ucidă, voiau de fapt să ia răscumpărarea de pe urma prizonierilor:

"Nici un Profet nu ar fi trebuit să aibă prizonieri până [nu ar fi învins], măcelărind pe pământ. Voi voiți bunurile acestei lumi, în vreme ce Allah voiește [pentru voi] Lumea de Apoi, iar Allah este Puternic și Înțelept.

De n-ar fi venit mai înainte hotărâre de la Allah, v-ar fi lovit pe voi mare pedeapsă pentru ceea ce ați luat." [8:67-68]

Porunca divină de dinainte, suna astfel:

"...Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește..." [47:4].

Acest lucru implică existența permisiunii de a primi răscumpărare. Din acest motiv nu s-a aplicat nici o sancțiune. Ei au fost certați că au luat prizonieri înainte de a-i subjuga pe toți necredincioșii. În afară de asta, politeiști aduși la Medina nu erau simplii prizonieri de război, ci, mai mult, adevărați criminali de război, pe care orice Tribunal Militar de astăzi i-ar acționa în justiție pentru a-și primi sentința meritată, de condamnare la moarte sau închisoare pe viață.

Răscumpărarea pentru prizonieri era între 1000 și 4000 de dirhami, în funcție de situația financiară a prizonierului. O altă formă de răscumpărare avea și o dimensiune educațională. Majoritatea mekkanilor, spre deosebire de medinezi, erau învățați și au hotărât ca orice prizonier care nu-și putea permite răscumpărarea să primească în grija lui zece copii pe care trebuia să-i învețe arta scrisului și a cititului. De îndată ce copilul va fi suficient de competent, instructorul va fi eliberat. Mai mulți prizonieri au fost eliberați fără răscumpărare pe motiv că nu aveau nici o lețcaie. Zeinab, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, a trimis un colier al Khadijei drept răscumpărare pentru soțul ei, Abdul-'As, cu care se căsătorise înainte de interzicerea căsătoriilor între musulmani și cei care nu erau musulmani. Din respect pentru Khadija, Profetul a returnat colierul și fiica lui l-a eliberat pe Abdul-'As cu condiția ca acesta să-i permită lui Zeinab să emigreze la Medina, lucru care s-a și întâmplat.

BĂTĂLIA DE LA BADR ȘI CONTEXTUL EI CORANIC

"Capitolul Al-Anfal" a fost revelat cu ocazia bătăliei de la Badr, pe 17 Ramadan, anul 2 d.H. El a constituit un comentariu divin unic asupra acestei bătălii.

În contextul acestui capitol al Coranului, Allah Preaînaltul schițează probleme importante legate de întregul proces de islamizare. Aici, Allah atrage atenția musulmanilor asupra deficiențelor morale, încă prezente, ale caracterului lor. El voia ca ei să întemeieze o societate integră și purificată. Le-a vorbit despre sprijinul invizibil pe care l-a trimis slujitorilor Săi ascultători, pentru a le da posibilitatea să-și atingă nobilele lor obiective. El vrea ca musulmanii să se elibereze de orice urmă de dispreț și aroganță ce s-ar mai putea strecura în sufletele lor. Dorința lui Allah este ca ei să se întoarcă spre El, să ceară ajutor și să se supună Lui și Mesagerului Său.

După aceea, El a conturat obiectivele prețioase pentru care Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - lansase acea bătălie sângeroasă și le-a arătat meritele și calitățile care au condus la marea victorie.

Politeiștii, ipocriții, evreii și prizonierii de război au fost și ei menționați, fiind îndemnați să se predea și să se alăture doar Adevărului.

Problema prăzilor de război a fost rezolvată și au fost definite clar principiile și sarcinile fundamentale legate de acest subiect.

Au fost autorizate și codificate condițiile și regulile legate de război și pace, mai ales în această etapă avansată a acțiunii islamice. Allah a dorit ca musulmanii să urmeze etici de război diferite de cele preislamice. Musulmanii sunt meniți să-i întreacă pe ceilalți în etică, valori și idealuri nobile. El vrea să întipărească în mintea oamenilor credința că islamul nu este doar un cod de viață teoretic, ci, mai ales, un set de principii practice orientate spre cultivarea minții.

În acest context, El a stabilit principiile pe care se bazează relațiile între state și în interiorul acestora.

Postul de Ramadan a fost stabilit ca ritual obligatoriu începând cu anul 2 d.H., legat de datoria impusă musulmanilor de a plăti

Zakat ("dania"), pentru a ușura povara emigranților nevoiași.

O coincidență minunată și frapantă a fost stabilirea ‘Eid-ului de după Ramadan ("Sărbătoarea Postului") imediat după victoria de la Badr. A fost de fapt cel mai frumos spectacol la care musulmanii au luat parte. Ei ieșeau din casele lor rugându-se și invocând Numele lui Allah, aducându-I laude cu voce tare, recunoscători pentru Mila și Ajutorul Lui, precum și pentru sprijinul pe care El l-a acordat, prin care forțele Adevărului au copleșit forțele răului.

“Aduceți-vă aminte când voi erați puțini la număr, slabi și oprimați pe pământ și vă temeați să nu vă răpună oamenii, însă El v-a dat adăpost și v-a întărit cu ajutorul Lui și v-a îndestulat cu bunătăți, pentru ca voi să fiți mulțumitori!” [8:26].

ACTIVITĂȚILE MILITARE ÎN PERIOADA DINTRE BĂTĂLIILE BADR ȘI UHUD

Bătălia de la Badr a reprezentat prima ciocnire armată dintre musulmani și quraiși. A fost de fapt o bătălie decisivă în urma căreia musulmanii au câștigat o victorie istorică, recunoscută de toți arabii și care a dat o grea lovitură intereselor religioase și economice ale politeiștilor. De asemenea, evreii obișnuiau să considere fiecare victorie islamică drept o lovitură grea dată entității lor economico-religioase. De când musulmanii câștigaseră marea victorie, ambele grupări ardeau de mânie:

"Vei găsi că iudeii și cei care [Îi] fac asociați [lui Allah] sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred,..." [5:82]

Însă, ambele grupări aveau proprii lor ipocriți, care se prefăceau că sunt adepți ai islamului doar pentru a-și salva pielea. În fruntea lor se afla 'Abdullah bin Ubai, împreună cu alaiul său. Beduinii deșertului, ce trăiau în corturi în vecinătatea Medinei și practicau jaful și prădăciunea ca mijloc de trai, se arătau nepăsători față de această problemă importantă, referitoare la credință și necredință. Îngrijorarea lor era generată de teama că și-ar putea pierde căile pervertite de subzistență în cazul în care ar apărea un stat islamic puternic, ce ar elimina asemenea practici necurate și, de aici, rezulta ciuda pe care o nutreau, în general, împotriva islamului și a musulmanilor, și, în special, împotriva lui Muhammed.

Patru grupări furibunde complotau împotriva noii religii, fiecare în stilul ei: prefăcătorie față de islam, încrustată de conspirații și acte provocatoare, în Medina; animozitate nedisimulată, impregnată de furie și revoltă din partea evreilor; iar în Mekka, instigări deschise și insistente de răzbunare cuplate cu intenții de mobilizare a tuturor resurselor potențiale aflate la îndemână, pentru a reduce la tăcere odată pentru totdeauna vocea islamului. Aceasta s-a materializat mai târziu într-o acțiune militară, invazia de la Uhud, care a lăsat o amprentă nevaforabilă asupra bunului renume și a stimei pe care musulmanii se străduiau din greu să le mențină.

Musulmanii erau forțati să fie în permanență atenți la orice mișcare ostilă și era strict necesar ca ei să lanseze lovituri preliminarii în toate direcțiile, pentru a se bucura de un grad rezonabil de siguranță în acest

ocean de agitație și instabilitate.

Prezentăm în continuare un rezumat al activităților militare desfășurate după bătălia de la Badr:

1. Invazia Al-Kudr

Iscoadele Medinei au raportat că neamul Salim din tribul Ghatafan a constituit trupe de cercetare pentru a-i invada pe musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat el însuși inițiativa și a lansat în propriul lor teritoriu un atac-surpriză împotriva lor, într-un loc cu apă, numit Al-Kudr. Când a aflat vestea, neamul Salim a fugit înainte de sosirea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a rămas acolo timp de trei zile, a luat 500 de cămile drept pradă și le-a împărțit luptătorilor, fiecare primind câte două cămile, după ce el își reținuse obișnuita cincime.

Această invazie a avut loc în luna Șauual, anul 2 d.H., la șapte zile după bătălia de la Badr.[1]

2. Un atentat la viața Profetului

Impactul înfrângerii de la Badr a fost atât de mare, încât mekkanii au început să fiarbă de indignare și revoltă față de pierderile lor groaznice. Pentru a rezolva această situație, doi politeiști s-au oferit voluntari pentru a le stinge setea și a înăbuși sursa acelei umiliri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

'Omair bin Uahab Al-Jumahi, un politeist nemilos, și Safuan bin Omaiia, dușmanul declarat al islamului, au stat împreună deplângând în secret pierderile și amintindu-și de morții și de prizonierii lor. 'Omair și-a exprimat dorința fierbinte de a-l omorî pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și de a-și elibera din Medina fiul prizonier, dacă n-ar fi avut o mulțime de datorii și o familie mare de întreținut. Safuan avea și el motivele lui bine întemeiate de a-l vedea mort pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, așa că s-a oferit să plătească datoriile lui 'Omair și să-i ajute familia în cazul în care-și punea planul în aplicare.

'Omair a acceptat și l-a rugat pe Safuan să păstreze secretul asupra întregului plan. El a plecat spre Medina, având cu el o sabie pe care aplicase un fel de otravă mortală. 'Omar bin Al-Khattab l-a văzut la ușa moscheei și a înțeles că venise cu intenții necurate. El a intrat imediat în moschee și l-a anunțat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/90; Ibn Hișam, 2/43,44; Muktasar Sirat Ar-Rasul p.236

miluiască! ‘Omair a fost lăsat înăuntru după ce i s-a luat banduliera sabiei și l-a salutat pe Profet, spunând: “Bună dimineața!”, în timp ce Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns că Allah fusese Milostiv și îl învățase salutul locuitorilor din Paradis: “Pacea fie cu tine!”

Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat care era motivul vizitei lui, ‘Omair a răspuns că venise să vadă dacă fiul său prizonier era bine tratat. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat despre sabie, el a blestemat-o și i-a spus că nu i-a fost de nici un ajutor. Când l-a îmboldit să vorbească despre adevăratul său scop, el a rămas neînduplecat și nu a mărturisit întâlnirea secretă cu Safuan. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a pierdut răbdarea și i-a dezvăluit el însuși lui ‘Omair, misiunea sa secretă. ‘Omair a fost luat prin surprindere și, cuprins de o uimire incredibilă, a mărturisit de îndată că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era Trimisul lui Allah.

Pe urmă, a început să aducă laudă lui Allah, Care-l îndrumase pe Calea cea Dreaptă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost mulțumit și i-a rugat pe tovarășii lui să-l învețe pe ’Omair principiile islamului, să-i recite din Nobilul Coran și să-l elibereze pe fiul său din captivitate.

Între timp, Safuan se hrănea cu false iluzii despre recâștigarea cât mai curând a onoarei pierdute și îngroparea amintirii luptei de la Badr. El aștepta cu nerăbdare vești de la ‘Omair, dar, spre marea lui surpriză, a aflat că omul îmbrățișase islamul și se transformase într-un credincios devotat. ‘Omair s-a întors mai târziu la Mekka, unde a început să cheme oamenii la islam și a reușit chiar să convertească la islam o mulțime de mekkani.[1]

3.Invazia celor din neamul Qainuqa

Am amintit deja despre tratatul pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl încheiase cu evreii. El a fost foarte atent să-l respecte cu acuratețe, iar musulmanii n-au încălcat nici măcar cea mai mică dispoziție a acestui tratat. Evreii, însă, erau prin natura lor înclinați spre înșelătorie, trădare și încălcarea promisiunilor și nu s-au putut elibera nici acum de tradiția lor, inițiind o activitate presărată de intrigi și minciuni cu scopul de a produce o schismă în rândurile solide ale

[1] Ibn Hișam, 1/661,663.

musulmanilor, care se înmulțeau pe zi ce trece.

Prezentăm în continuare un exemplu relevant al comportamentului lor: Șas bin Qais, un evreu mai în vârstă, un necredincios convins care îi invidia pe musulmani, a trecut pe lângă un grup de adepți ai lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, din triburile Aus și Khazraj. El a putut să simtă un puternic spirit de reconciliere și o atmosferă caldă de echilibru și prietenie, ce învăluia întregul grup, oferindu-i astfel o scenă neobișnuită, categoric alta decât animozitatea și ura ce caracterizau comportamentul lor preislamic. Atunci, el a trimis un tânăr de-al lui să stea printre aceștia, să le amintească de războiul de la Bu'at dintre cele două triburi și să le recite câteva dintre versurile pe care le compuseseră pentru a se ironiza reciproc - toate astea cu scopul de a împrăștia semințele discordiei și neînțelegerii și de a submina noile relații de orientare islamică dintre triburi.

Tânărul chiar a reușit să facă acest lucru, cele două părți amintindu-și pe dată de vechile timpuri, iar fanatismul tribal preislamic a ieșit la iveală, aducându-i în preajma unei stări de război.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a aflat de aceasta și imediat a plecat în fruntea unui grup de emigranți să vadă cum putea calma situația. El a început să-i mustre, dar așa cum numai un îndrumător și conducător înțelept ar putea să o facă: "O, musulmani! Încă vă mai înfruntați cu argumente preislamice, după ce eu v-am fost trimis ca Mesager? Țineți minte, nu este drept ca voi să vă întoarceți după ce Allah v-a condus pe Calea cea Dreaptă, v-a eliberat de necredință și a creat armonie între voi". Musulmanii au realizat imediat că era vorba de o urzeală satanică și un complot al dușmanilor. Atunci s-au îmbrățișat reciproc și s-au întors acasă mulțumiți, cu desăvârșită supunere față de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască![1]

Acestea erau activitățile provocatoare de necazuri și disensiuni ale evreilor, printre care se numărau: fabricarea minciunilor, mimarea credinței în timpul zilei și practicarea necredinței la adăpostul întunericului. În viața cotidiană, ei au strâns nodurile afacerilor financiare cu musulmanii. Dacă, din întâmplare, datorau ceva unui musulman, ei se sustrăgeau de la obligație, pe motiv că acesta se convertise la o nouă religie și pretindeau că înțelegerea nu mai era valabilă. Dacă era invers, evreii nu conteneau să-l hărțuiască zi și noapte pentru a-și plăti datoria, totul într-o încercare

[1] Ibn Hișam, 1/555,556.

disperată de a demola marele edificiu al noii religii, ce câștiga teren cu iuțeală și se înălța cu repeziciune spre înaltul cerului.

4. Evreii din tribul Qainuqa încalcă acordul

Când au văzut că Allah era de partea credincioșilor, dăruindu-le o victorie fără echivoc, și observând prezența pătrunsă de teama respectoasă a musulmanilor în Medina, evreii nu și-au mai putut ascunde indignarea. Ei au început în văzul tuturor o serie de acțiuni provocatoare și dăunătoare.

Cei mai vicleni dintre ei erau cei din tribul Qainuqa', locuitori din cartierele din Medina, ce le purtau numele. Aceștia se ocupau cu auritul, fierăritul și făurirea uneltelor gospodărești. Din acest motiv, în casele lor se găseau din abundență arme de război. Aveau cam 700 de războinici, fiind cei mai îndrăzneți din comunitatea evreiască din Arabia. Ei au fost primii care au încălcat tratatul de cooperare și non-agresiune pe care-l semnaseră deja cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Purtarea lor era din ce în ce mai nepoliticoasă și insuportabilă. Ei au început să provoace scandaluri și să-i insulte pe musulmani, jignindu-i pe cei ce le frecventau bazarele și intimidându-le femeile. Asemenea lucruri au început să agraveze situația generală, astfel încât Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a cerut o adunare, i-a mustrat, le-a cerut să fie raționali, sensibili și echilibrați și i-a avertizat să nu mai greșească. Oricum, ei au rămas neînduplecați și n-au dat atenție avertismentului său, spunând: "Nu vă lăsați induși în eroare de faptul că ați învins niște quraiși fără experiență în arta războiului. Dacă ați lupta împotriva noastră, ați vedea că suntem adevărați experți în război."

În acest sens au fost revelate cuvintele lui Allah:

"Și spune celor care nu cred: "Veți fi biruiți [în curând] și veți fi adunați spre Gheena! Și ce pat groaznic veți avea!"

"Ați avut un semn în cele două oștiri ce s-au ciocnit: o oștire care lupta pe calea lui Allah și o alta necredincioasă, care i-a văzut [pe credincioși] de două ori mai mulți decât ei, cu proprii lor ochi. Allah îl întărește cu ajutorul Său pe cel care voiește El! În aceasta este o pildă pentru cei care au ochi să vadă!" [3:12,13][1]

Răspunsul celor din tribul Qainuqa' s-a materializat, după cum am văzut, într-o declarație de război. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a reprimat furia și i-a sfătuit pe musulmani să aibă răbdare și

[1] Sunan Abu Da'ud cu 'Aunul-Ma'bud, 3/115; Ibn Hișam, 1/552

să aștepte timpul potrivit.

Evreii au perseverat în greșeală, manifestând un comportament arogant și făcând fapte necuvioase.

Într-o zi, un aurar evreu a provocat o femeie musulmană, ale cărei părți rușinoase au rămas descoperite după ce el tăiase marginea veșmântului de la spatele ei. Un musulman, ce se afla din întâmplare acolo, l-a ucis pe aurar. Evreii s-au revanșat, omorându-l pe musulman. Familia acestuia i-a chemat pe musulmani în ajutor și războiul a început.[1]

Într-o zi de sâmbătă, pe 15 Șauual, 2 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mărșăluit cu soldații săi. Hamza bin 'Abdul Muttalib purta steagul musulmanilor și ei au asediat cetățile evreilor timp de 15 zile. Allah a trimis frică în inimile lor și ei au fost obligați să se supună judecății Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în ceea ce privește viața, averea, femeile și copiii lor. Așadar, erau legați de mâini și de picioare.

Atunci, 'Abdullah bin Ubai bin Salul a început să-și joace rolul ipocrit și să intervină cu insistență pentru ei, învocând alianța anterioară dintre acei evrei și tribul său, Khazraj. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl trata pe acest om ca pe un musulman - deși el se prefăcuse a se fi convertit la islam doar de o lună, la timpul acela - și i-a îndeplinit cererea. Cei din tribul Qainuqa' au cedat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - toate materialele, averea și echipamentele de război, din care acesta și-a reținut o cincime pentru sine și a împărțit restul oamenilor săi. După aceea, evreii au fost alungați din Arabia, la Azru'a în Siria, unde au stat o vreme, dar au pierit curând.

5. Invazia tribului As-Sauiq

Concomitent, două activități ostile au fost purtate independent împotriva Profetului. Comploturile și intrigile puse la cale de Safuan bin Omaiia, de ipocriți și de evrei se desfășurau în paralel cu ostilitățile militare pe care Abu Sufian le pregătea pentru a salva onoarea poporului său și a demonstra celorlalți arabi că tribul Quraiș era încă o putere militară demnă de luat în seamă. După lupta de la Badr, Abu Sufian era nerăbdător să se răzbune și făcuse un jurământ solemn că nu se va mai îmbăia până ce nu se va răzbuna pe Muhammed și pe adepții lui. El a pornit spre Medina în fruntea a 200 de oameni, dar n-a avut destul curaj să atace la lumina zilei.

[1] Ibn Hișam, 2/47,48.

El s-a mulțumit însă cu acte nelegiuite ce se desfășurau la adăpostul întunericului.

S-a strecurat în orașul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a mers să-și vadă un vechi aliat, Huiai bin 'Akhtab, mult prea laș pentru a-l primi, așa că s-a îndreptat spre Salam bin Mașkam, căpetenia tribului evreu Nadir. Evreul l-a primit și i-a făcut un raport amănunțit al situației de acolo. Noaptea târziu, a trimis un grup de oameni să atace o suburbie a Medinei, Al-'Uraid. Acolo, oamenii au doborât și ars palmierii, au omorât doi musulmani și apoi au luat-o repede la picior.

Când a aflat vestea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat oamenii și s-a luat după ei, dar nu i-a putut prinde. Musulmanii au adus înapoi proviziile de Sauiq (un fel de terci de orz) pe care politeiștii le aruncaseră pentru a-și ușura încărcăturile și fuga. Din această cauză, campania a și căpatat denumirea de "Invazia As-Sauiq". Ea a avut loc în luna Zul-Hijje, 2 d.H., la două luni de la bătălia de la Badr.[1]

6. Invazia Zi Amr în luna Muharram, anul 3 d.H.

Iscoadele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - au raportat că neamurile Tha'laba și Muharib își pregăteau trupele cu scopul de a ataca periferiile Medinei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în fruntea a 450 de călăreți și infanteriști, s-a pregătit să întâmpine noua situație. 'Uthman bin 'Affan a fost investit să conducă Medina. Pe drum, ei au prins un om care îmbrățișase islamul și era călăuză pentru armată. Când dușmanii au aflat de apropierea musulmanilor, s-au împrăștiat grăbiți în munți și au dispărut. Musulmanii și-au făcut tabăra într-un loc cu apă, numit Zi Amr, și au rămas acolo toată luna Safar, 3 d.H. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ținea să arate beduinilor deșertului din acea regiune că musulmanii erau destul de puternici pentru a insufla frica și îngrijorarea în inimile dușmanilor lor.[2]

7. Ka'b bin Al-Așfar este ucis

Ka'b bin Al-Așraf era cel mai ranchiunos dintre evrei în privința islamului și a musulmanilor, cel mai interesat să-l prejudicieze pe Mesagerul lui Allah și, în același timp, și cel mai zelos susținător în cazul unei lupte armate împotriva lui.

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/90,91; Ibn Hișam, 2/44,45.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/91; Ibn Hișam, 2/46

El aparținea tribului Tai', dar mama sa era din tribul Nadir. Era un om înstărit, cunoscut pentru frumusețea lui, și un poet ce trăia în lux în cetatea sa din sud-estul Medinei, în spatele locuințelor tribului Nadir.

Când a aflat despre victoria de la Badr a musulmanilor, s-a supărat groaznic și a jurat că preferă să moară dacă vestea era adevărată. Când aceasta i s-a confirmat, el a scris Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - poeme care-l satirizau pe acesta și îi lauda pe quraiși, stârnindu-i împotriva Profetului. Atunci a călătorit și la Mekka, unde a început să ațâțe focul războiului și să alimenteze ranchiuna împotriva musulmanilor din Medina. Când Abu Sufian l-a întrebat spre care religie se simțea mai înclinat, el a răspuns că păgânii erau mai bine călăuziți. Cu privire la această situație, Allah a revelat cuvintele:

"Nu i-ai văzut pe aceia cărora le-a fost dată o parte din Carte? Ei cred în Jibt și în Taghut și zic despre cei care nu cred: "Aceștia sunt mai bine călăuziți pe drum decât cei care cred!" [4:51]

Apoi s-a întors la Medina pentru a pregăti o nouă campanie de propagandă scandaloasă, ce a luat forma unor cântece deșuchiate și a unor sonete erotice ce urmăreau să defăimeze femeile musulmane.

În această perioadă, situația a devenit insuportabilă și intolerabilă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat oamenii și a spus: "Cine îl va ucide pe Ka'b bin Al-Așraf? El l-a insultat pe Allah și pe Mesagerul Său". Auzind aceasta, Muhammed bin Maslama 'Abbad bin Bișr, Al-Harith bin Aus, Abu 'Abs bin Hibr și Salkan bin Salama, fratele de lapte al lui Ka'b, s-au oferit voluntari pentru această îndatorire.

Muhammed bin Maslama a spus: "O, Mesager al lui Allah, dorești ca eu să-l ucid?" El a spus: "Da.", apoi a adăugat: "Permite-mi să vorbesc cu el, așa cum cred eu de cuviință." Profetul a spus: "Vorbește după cum vrei." Atunci, Muhammed bin Maslama s-a dus să discute cu Ka'b și i-a spus: "Omul acesta (n.t. Profetul) s-a hotărât să strângă milostenii de la noi și acest lucru ne crează mari greutăți." Auzind acestea, Ka'b a spus: "Pe Allah, și veți avea și mai mari greutăți cu el". Muhammed bin Maslama i-a răspuns: "Fără îndoială, acum noi am devenit adepții lui și nu ne place să-l abandonăm până nu vedem ce întorsătură vor lua afacerile lui. Aș vrea să-mi dai un împrumut." El a spus: "Ce depui ca amanet?" Muhammed a răspuns: "Ce pretinzi?" Evreul cel imoral și nemilos a cerut femei și copii drept garanție pentru împrumut. Muhammed a spus: "Cum am putea să garantăm cu femeile noastre, când tu ești cel mai frumos dintre arabi, iar fiul unuia

dintre noi ar putea fi ocărât, spunându-i-se că a fost promis pentru două uasq (unitate de măsură a greutăţii) de curmale. Însă, putem garanta în faţa ta cu armele noastre." Ka'b a acceptat.

Altădată, Salkan bin Salama şi Abu Na'ilah au mers să-l vadă pe Ka'b pentru acelaşi scop şi discuţia a decurs cam la fel, doar că Abu Na'ilah a venit şi cu nişte tovarăşi. Planul s-a dovedit de succes şi a asigurat atât prezenţa oamenilor, cât şi a armelor. În noaptea de 14 Rabi' Al-Auual, anul 3 d.H., oamenii şi-au luat rămas bun de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi au pornit, în Numele lui Allah, să-şi îndeplinească planul la care lucraseră cu mare atenţie. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas, rugându-se pentru ei şi implorându-l pe Allah să le asigure succesul. Oamenii au plecat şi au ajuns la el în puterea nopţii. El a coborât, deşi soţia lui l-a avertizat să nu le deschidă, spunându-i: "Aud un glas care sună la fel cu glasul unui ucigaş". El a spus: "Este doar Muhammed bin Maslama şi fratele meu de lapte, Abu Na'ilah. Când un nobil este chemat în timpul nopţii, chiar dacă ar fi străpuns cu lancea, trebuie să răspundă la chemare." Abu Na'ilah le-a spus însoţitorilor săi: "Când coboară, eu o să-mi întind mâinile spre capul lui să-l miros şi, când l-am apucat strâns, voi să vă faceţi treaba". Când el a coborât, au stat de vorbă preţ de aproape un ceas. Apoi ei l-au invitat să iasă cu ei afară şi să se bucure de câteva clipe la lumina lunii.

În drum spre ieşire, Abu Na'ilah a remarcat: "Simt un parfum foarte delicat care vine de la tine." Ka'b a spus: "Da, am cu mine o iubită care este cea mai parfumată dintre femeile Arabiei". Din nou, Abu Na'ilah a spus: "Permite-mi să miros parfumul de pe capul tău". Ka'b a răspuns: "Da, poţi să miroşi". Aşa că el i-a prins capul în mâini şi a mirosit. După aceea, Abu Na'ilah a spus: "Dă-mi voie să mai fac aşa o dată". Atunci i-a prins capul strâns şi a spus însoţitorilor săi: "Faceţi-vă treaba". Şi ei l-au ucis. Grupul de bărbaţi s-a întors după ce şi-a împlinit misiunea.

Unul dintre ei, Al-Harith bin Aus a fost rănit din greşeală de sabia unuia dintre tovarăşii lui şi sângera puternic. Când au ajuns la Baqi' Al-Gharqad, ei au strigat: "Allah este Mai Mare!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a auzit şi şi-a dat seama că îl uciseseră pe duşmanul lui Allah. Când au ajuns în faţa lui, le-a spus: "Bucuroase sunt feţele voastre." Şi ei au răspuns: "La fel este şi a ta, o, Mesager al lui Allah!" şi i-au arătat capul tiranului. El a adus laudă lui Allah pentru

succesul lor. După aceea, a uns cu salivă rana lui Al-Harith, care s-a vindecat pe loc.[1]

Când evreii au aflat despre moartea lui Ka'b bin Al-Aşraf, s-au speriat şi până şi inimile lor împietrite au fost cuprinse de o nelinişte inexplicabilă. Ei au realizat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu va ezita de atunci încolo să folosească forţa când cuvintele blânde şi mustrările nu vor da rezultate. Ei au rămas tăcuţi şi resemnaţi şi s-au prefăcut că aderă la tratate.

Acum, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era liber să-şi adune gândurile, să se ocupe de rezolvarea afacerilor externe şi să înfrunte pericolele ce puteau să apară, purtate de vântul duşmănos ce sufla dinspre Mekka.

8. Invazia de la Buhran

În Rabi' Ath-Thani, anul 3 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a condus o campanie cu 300 de războinici, la Buhran, în regiunea Al-Furu'. El a rămas acolo până în Jumada Al-Ula, 3 d.H. Nici o luptă nu a avut loc în timpul acestei invazii de patrulare.[2]

9. Campania lui Zaid bin Haritsa

Această campanie a înregistrat cel mai semnificativ succes şi a avut loc înainte de bătălia de la Uhud, în Jumada Ath-Thaniia, anul 3 d.H.

Se apropia vara şi era timpul pentru caravanele negustoreşti mekane să plece spre Siria. Tribul Quraiş, a cărui viaţă depindea în principal de economia de piaţă, bazată pe caravanele de vară spre Siria şi caravanele de iarnă spre Abisinia (Etiopia), se afla acum în dilemă, neştiind ce rută să urmeze pentru a evita loviturile armate neprevăzute, pe care musulmanii le desfăşurau cu succes asupra politeiştilor.

Ei au ţinut o adunare pentru a discuta ce şanse aveau să evite blocada economică şi au hotărât să urmeze o rută comercială ce traversa Najd, spre Irak. Furat bin Haiian a fost numit călăuza caravanei. Safuan bin Omaiia conducea caravana pe noua rută. Secretul întâlnirii a fost dezvăluit de Na'im bin Mas'ud Al-Aşja'i, care se afla în acel moment sub influenţa alcoolului şi vestea a fost comunicată rapid de Sulit bin An-Nu'man la Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a adunat

[1] Ibn Hişam, 1/51-57; Sahih Al-Bukhari, 1/341, 425, 2/577; Zad Al-Ma'ad 2/91; şi Sunan Abu Da'ud cu 'Aun-ul-Ma'bud, 2/42,43

[2] Ibn Hişam, 2/50,51; Zad Al-Ma'ad, 2/91.

imediat 100 de călăreți, sub conducerea lui Zaid bin Haritha Al-Kalbi, și i-a trimis să intercepteze și să captureze caravana. Ei au ajuns din urmă cămilele, într-un loc numit Al-Qarda. I-au luat pe politeiști prin surprindere și i-au luat ostatici pe călăuza lor și pe alți doi oameni.

Safuan și slujitorii lui au fugit fără să opună nici cea mai mică rezistență. Caravana transporta argint și alte mărfuri a căror valoare se ridica la circa 100.000 de dirhami. Prada a fost împărțită războinicilor musulmani, după ce o cincime a fost pusă de o parte pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Furat bin Haiian a îmbrățișat islamul de bunăvoie și nesilit de nimeni.[1]

În urma acestei întâmplări, musulmanii au dejucat planurile quraișilor de a găsi o nouă rută comercială. Asediul economic asupra Mekkăi a fost astfel consolidat și a avut un impact puternic asupra comerțului ei.

Mekkanii erau foarte neliniștiți și îngrijorați în privința planurilor lor de viitor ce se aflau acum în joc, fără speranța unei posibile reabilitări a vieții comerciale sau a posibilității unei recuperări a prestigiului pe care îl dețineseră anterior la nivel socio-politic, decât pe două căi total opuse:

1. abandonarea tuturor simbolurilor aroganței și a atitudinilor disprețuitoare prin acceptarea situației și conviețuirea în pace cu toți musulmanii.

2. lansarea unui război decisiv, copleșitor, cu scopul de a zdrobi forțele militare din Medina.

Cursul evenimentelor a indicat limpede că tribul quraiș a optat pentru a doua alternativă. Peste tot în Mekka, se auzeau glasuri care cereau răzbunare imediată și acțiuni rapide de revanșare. Aceste mișcări au constituit la toate nivelurile preliminariile directe ale bătăliei de la Uhud.

[1] Ibn Hișam, 2/50,51; Fiqh As-Sirah, p.190; Rahmat-al-lil'alamin, 2/219

BĂTĂLIA DE LA UHUD

Înfrângerea de la Badr a reprezentat o umilire atât de adâncă pentru quraiși, încât nu o puteau lăsa nerăzbunată. Mekkanii au interzis chiar și jelitul oamenilor uciși sau răscumpărarea prizonierilor lor, pentru ca musulmanii să nu-și poată da seama de adânca tristețe și de sentimentul tragediei pe care aceștia le simțeau.

În urma evenimentului de la Badr, quraișii au ajuns la un acord comun și au început noi pregătiri pentru a lansa un război cotropitor asupra musulmanilor, astfel încât să-și recapete prestigiul distrus și mândria rănită. Cei mai entuziaști politeiști care doreau să meargă la un nou război erau: 'Ikrima bin Abu Jahl, Safuan bin Omaiia, Abu Sufian bin Harb și 'Abdullah bin Ali-Rabi'a. Ei erau hotărâți să zdrobească formațiunea islamică odată pentru totdeauna. La toate triburile au fost trimiși soli, pentru ca toți să se unească împotriva Credinței ce înflorea pe zi ce trecea. Astfel, ei au reușit să se asigure de sprijinul a două triburi renumite, Kinana și Tihama, precum și de unii beduini ai deșertului, Ahabiș. S-a mai luat hotărârea ca profiturile caravanei salvate, condusă de Abu Sufian, care se ridicau la 1000 de cămile și 50.000 de dinari, să fie folosite pentru furnizarea echipamentului armatei. Nobilul Coran a făcut aluzie la această hotărâre a lor, cu următoarele cuvinte:

"Cei care nu cred cheltuiesc averea lor pentru a împiedica [oamenii] de la calea lui Allah. O vor cheltui ei, dar aceasta le va aduce lor mâhnire, iar apoi vor fi înfrânți..." [8:36]

Quraișii au apelat și la alte metode de recrutare, angajând chiar și poeți care să îmbrobodească triburile să lupte împotriva musulmanilor. Safuan bin Omaiia l-a ademenit pe poetul Abu 'Azza să se manifeste în acest sens, în schimbul unor bogății pe care le va primi după război sau, în cazul în care ar fi fost ucis, al întreținerii fiicelor lui.

Întâmplător, în urma evenimentelor de la Badr, acest poet a fost prizonier de război al musulmanilor și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost atât de milostiv, încât l-a eliberat fără răscumpărare, cu condiția de a nu mai lupta împotriva lui.

Abu Sufian nutrea cea mai înverșunată ură împotriva musulmanilor,

fiindcă el pierduse majoritatea proviziilor în timpul invaziei As-Sauiq, ca să nu mai vorbim de greaua pierdere economică pe care o suferiseră quraișii în urma evenimentului declanșat de ceata lui Zaid bin Haritsa.

Tocmai din cauza acestor eșecuri succesive, quraișii și-au accelerat pregătirile pentru o bătălie decisivă cu musulmanii.

Spre sfârșitul anului, totul era pregătit pentru această mișcare. Mekkanii au hotărât să-și ducă și femeile cu ei, pentru a-i îndemna să lupte cu bărbăție. Astfel, un contingent alcătuit din trei mii de războinici, dintre care șapte sute de soldați în armură și două sute de călăreți, cu trei mii de cămile și împreună cu cincisprezece femei au pornit spre Medina. Conducătorul general era Abu Sufian bin Harb, în timp ce cavaleria se afla sub conducerea lui Khalid bin Al-Ualid, asistat de 'Ikrima bin Abu Jahl, iar neamul 'Abd Ad-Dar avea datoria să poarte steagul.

În același timp, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib urmărea cu atenție mișcările militare și pregătirile de război. Detalii despre toate acestea au fost incluse într-un mesaj urgent pe care el l-a trimis Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, iar acesta l-a primit în timp ce se afla în moscheea Quba. Ubai bin Ka'b i-a citit scrisoarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a cerut să păstreze secretul asupra conținutului. El a plecat grăbit la Medina și a convocat o adunare cu "ajutoarele" și cu emigranții, în care au discutat cu seriozitate despre măsurile ce trebuiau luate.

Întreaga Medină era în alertă și toți bărbații, chiar și în timpul rugăciunii, erau înarmați temeinic, așteptându-se oricând la un posibil atac. Un grup de "ajutoare" s-a oferit să asigure paza Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și toată noaptea aceștia îi țineau casa sub observație. Printre ei se aflau: Sa'd bin Mu'ad, Usaid bin Hudair și Sa'd bin 'Ubada.

Ca să nu fie luați prin surprindere, grupuri de mediniți înarmați au început să patruleze atât la intrările orașului, precum și pe drumurile ce conduceau spre acesta. Plutoanele musulmane au început să vegheze rutele în recunoașterea mișcărilor politeiștilor și pentru a preveni posibilele atacuri inamice.

Pe de altă parte, armata mekkană a continuat să se deplaseze de-a lungul drumului vestic obișnuit. Când au ajuns la Al-Abua, Hind bint 'Utba, soția lui Abu Sufian, a sugerat ca ei să sape mormântul mamei Profetului

- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, dar căpeteniile armatei au refuzat să facă acest lucru de teama consecințelor.

Armata s-a deplasat atunci spre Uadi Al-'Aqiq, apoi a cotit la dreapta și ei și-au ridicat tabăra într-un loc numit 'Ainain, lângă muntele Uhud.

Aceasta se întâmpla într-o zi de vineri, 6 Șauual, 3 d.H.

O adunare consultativă pentru un plan de apărare

Iscoadele Medinei urmăreau pas cu pas armata mekkană și transmiteau informații. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ținut o adunare consultativă cu căpeteniile militare, pentru a schimba opinii asupra situației. El le-a povestit despre visul pe care l-a avut și a spus: "Jur pe Allah! Am visat - și îl implor pe Allah ca acesta să fie un vis încurajator - că erau măcelărite vite, iar în vârful sabiei mele era o crestătură și eu mi-am introdus mâna într-o armură de nepătruns."

"Vitele" au fost interpretate ca fiind unii dintre oamenii lui care urmau să fie uciși, iar "crestătura de la vârful sabiei lui" ca fiind un membru al casei sale ce avea să fie rănit. "Armura" a fost tălmăcită ca fiind Medina. Apoi, el a sugerat ca tovarășii lui să nu părăsească Medina și să-și ridice tabăra în interiorul orașului. El a fost de părere ca dușmanii să fie lăsați în câmp deschis până ce vor ajunge la epuizare și, astfel, musulmanii să nu riște o bătălie. Dacă se gândeau însă să atace Medina, musulmanii erau pregătiți să lupte împotriva lor, așteptându-i la capătul fiecărei poteci, în timp ce femeile musulmane le vor da o mână de ajutor de pe acoperișurile caselor. 'Abdullah bin Ubai bin Salul, căpetenia ipocriților, care a asistat la adunare ca șef al tribului Al-Khazraj, a sprijinit planul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

De fapt, acordul lui nu se baza pe justețea planului, ci mai degrabă pe avantajul personal. El nu voia să lupte. Din contră, intenția lui secretă era să se țină cât mai departe de luptă. Voia lui Allah a fost, ca pentru prima dată, el să fie descoperit și umilit în public.

Din Voia Sa, perdeaua care acoperea necredința lor a fost dată la o parte. Voința lui Allah le-a permis musulmanilor să vadă adevărata față a acelor șerpi care se furișau între veșmintele lor și prin mânecile hainelor lor. Mulțumită lui Allah, într-unul dintre cele mai critice momente ale vieții lor, ei i-au recunoscut pe acei ipocriți, care se prefăceau că sunt adepți ai

islamului.

Câțiva dintre cei mai onorabili tovarăși care rataseră Jihad-ul în invazia de la Badr au sugerat ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să părăsească Medina, îndemnându-l să fie de acord cu punctul lor de vedere. Unul dintre ei a spus: "O, Mesager al lui Allah, de multă vreme așteptăm cu nerăbdare ziua asta și l-am rugat fierbinte pe Allah ca ziua asta să fie cât mai aproape. Cu voia lui Allah, vremea de luptă a venit.

Așadar, să ieșim și să luptăm cu dușmanii noștri, ca să nu creadă că ne-am pierdut curajul și nu îndrăznim să ne ridicăm împotriva lor". Cel care în bătălia de la Badr își acoperise deja incrustațiile paloșului său cu sângele idolatrilor, Hamza bin Abdul Muttalib, unchiul Profetului din partea tatălui, era în fruntea grupului de entuziaști care-l îndemna să iasă și să-i întâmpine pe necredincioși. El i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "Pe Allah, Cel care ți-a trimis Cartea, nu voi mai mânca până când nu lupt cu paloșul meu împotriva lor, în afara Medinei".[1]

După ce a cântărit cu atenție avantajele și dezavantajele acestei mișcări, s-a luat hotărârea ca dușmanul să fie înfruntat în afara orașului, la Uhud.

Deplasarea armatei islamice spre câmpul de luptă și divizarea ei în detașamente

Urcând la mimbar (anvon) pentru rugăciunea de vineri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a îndemnat prin predica lui oamenii să lupte cu mult curaj. "Dacă rămâneți statornici", a spus el, "Cel Atotputernic vă va ajuta cu Puterea Lui". Apoi a poruncit oamenilor lui să se pregătească de luptă. Cei mai mulți s-au bucurat foarte mult.

El a condus rugăciunea de după-amiază în fața unei mulțimi de oameni, după care a intrat în casă, fiind însoțit de cei doi prieteni ai săi, Abu Bakr și 'Omar. Ei l-au ajutat să se îmbrace și să-și acopere capul. S-a înarmat și și-a pus două armuri, una peste alta. Și-a luat sabia și a ieșit afară să-i întâlnească pe oamenii săi.

Toată lumea îl aștepta cu nerăbdare. Sa'd bin Mu'ad și Usaid bin

[1] Al-Sirah Al-Halabiiah, 2/14.

Hudair i-au mustrat pe oameni pentru că făceau presiuni asupra Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ei au spus: “L-ați obligat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să lupte cu dușmanul în afara Medinei”. De aceea, erau hotărâți să lase totul în mâinile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și se învinuiau pentru ceea ce făcuseră deja. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ieșit afară, ei au spus: “O, Mesager al lui Allah, ar fi trebuit să fim de acord cu tine. Ești liber să faci cum crezi tu de cuviință și, dacă vei prefera să rămâi în Medina, noi vom sta cu tine. Auzind acestea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Nu se cade unui Profet ca odată ce și-a îmbrăcat armura să o dea jos, până când Allah nu alege între el și dușmanul său”.[1]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a divizat armata în trei detașamente:

1. Detașamentul "Al-Muhajirin" (format din emigranți), sub comanda lui Mus’ab bin ‘Omair Al-’Abdari.

2. Detașamentul "Al-Ansar Aus" (format din "ajutoarele" din tribul Aus), condus de Usaid bin Hudair.

3. Detașamentul "Al-Ansar Khazraj" (format din "ajutoarele" din tribul Khazraj), în fruntea căruia se afla Al-Hubab bin Al-Munzir.

Armata era alcătuită dintr-o mie de luptători, o sută de ostași care purtau armuri și cincizeci de călăreți.[2] El l-a numit pe Ibn Umm Maktum să-i conducă la rugăciune pe oamenii din Medina.

A fost anunțată plecarea și armata a început să se deplaseze spre nord, cu cei doi Sa’d, care purtau armuri, călărind în fruntea armatei.

Când au ajuns la poalele muntelui Al-Uada, Profetul a văzut un detașament bine înarmat care era detașat de corpul principal al armatei. Când a întrebat cine erau, i s-a răspuns că erau evrei și aliați ai tribului Al-Khazraj. Ei i-au spus că doreau să contribuie la lupta împotriva idolatrilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a întrebat: “Au trecut la islam?”, însă ei au răspuns: “Nu!” În aceste condiții, el a refuzat să-i primească și a spus că nu va căuta sprijinul necredincioșilor împotriva idolatrilor.

---

[1] Menționat de Ahmad, Nasa’i, Hakim șI Ibn Ishaq.
[2] Al-Huda, 2/92.

Trecerea în revistă a armatei

De îndată ce a ajuns într-un loc numit Aş-Şaikhan, Mesagerul şi-a trecut armata în revistă. El i-a demobilizat pe cei pe care i-a considerat inapţi sau prea tineri pentru a merge la luptă. Printre ei se aflau: ‘Abdullah bin ‘Omar bin Al-Khattab, Usama bin Zaid, Usaid bin Zahir, Zaid bin Thabit, Zaid bin Arqam, ‘Araba bin Aus, ‘Amr bin Hazm, Abu Sa’id Al-Khudri, Zaid bin Haritsa Al-Ansar, Sa’d bin Habba şi Al-Bara bin ‘Azib.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a încuviinţat ca Rafi’ bin Khadaij şi Samura bin Jundub să se alăture armatei, deşi amândoi erau prea tineri. Primul s-a dovedit a fi un arcaş foarte priceput, iar cel din urmă lupta cu primul şi îl învingea. Primirea lui Rafi’ în armata musulmană l-a făcut pe Samura să spună: “Sunt mai puternic decât el, pot să-l înving”. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a auzit acest lucru, le-a poruncit să se ia la trântă şi aşa au şi făcut. Samura a învins, astfel încât a fost şi el admis.

Înnoptarea între Uhud şi Medina

Cum noaptea i-a prins în acel loc, ei au făcut atât rugăciunea de seară, cât şi pe cea de noapte, petrecându-şi noaptea acolo. Au fost aleşi cincizeci de oameni să facă de gardă şi să păzească tabăra. Muhammed bin Maslama Al-Ansar, eroul brigadei lui Ka’b bin Al-Aşraf, se afla la conducerea gărzilor, iar Zakuan bin ‘Abd Qais a preluat responsabilitatea de a-l păzi pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Revolta lui ’Abdullah bin Ubai şi a adepţilor săi

Spre sfârşitul nopţii, înainte de ivirea zorilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a înaintat şi, când a ajuns la Aş-Şaut, a ţinut rugăciunea de dimineaţă. Acolo se afla atât de aproape de duşmani, încât se puteau vedea unii pe alţii. Atunci s-a răsculat ipocritul ‘Abdullah bin Ubai împotriva musulmanilor. O treime din armată a trecut de partea lui, adică aproximativ trei sute de luptători. El a spus: “Nu ştiu ce motiv am avea să ne sinucidem”. El a pretins că retragerea lui nu era altceva decât un semn de protest împotriva Mesagerului lui Allah care-i refuzase deja

părerea și o acceptase pe a altora.

Fără nici o îndoială, nu aceasta era cauza reală a retragerii lui. Dacă ar fi fost din cauza respingerii părerii lui - așa cum pretindea ipocritul - n-ar fi avut nici un sens să se alăture armatei profetice. Dacă ar fi fost așa, el ar fi refuzat chiar de la începutul marșului să meargă cu armata. De fapt, motivul real al acestei revolte, retrageri și separări - într-un moment delicat și într-o poziție dificilă - a fost să producă panică, dezordine și confuzie în armata musulmană, care se afla la vederea și în auzul dușmanilor, care erau doritori să vadă cât mai multe disensiuni în tabăra musulmanilor, așa cum de fapt erau și în tabăra lor. Ei mai țintеau să distrugă moralul ridicat al credincioșilor. Aceasta ar fi putut accelera - după părerea lor - înfrângerea, și, prin urmare, moartea lui Muhammed, a credincioșilor săi tovarăși și, în genere, a islamului. Ei ar avea cale liberă pentru a reclama conducerea, pe care ipocritul acela o pierduse la apariția islamului în Medina.

Fără Grija lui Allah, complotul ipocritului ar fi putut avea succes. Neamul Haritsa din tribul Al-Aus și neamul Salama din tribul Al-Khazraj au fost impresionate de comportamentul mișelului. Ambele clanuri erau extrem de derutate și pe punctul de a se retrage, dar Grija lui Allah i-a salvat de la dizgrație. În legătură cu acest incident, Allah spune:

“...,când două oștiri de-ale voastre s-au gândit să se întoarcă, [socotind că nu vor izbândi], dar Allah a fost Ocrotitorul lor? Pe Allah trebuie să se bizuie credincioșii!” [3:122].

‘Abdullah bin Haram, tatăl lui Jabir bin ‘Abdullah, a încercat să le oprească retragerea. El le-a adus aminte ipocriților de datoria pe care o aveau în aceste condiții delicate și dificile, dar în zadar. El i-a urmărit, i-a mustrat și i-a îndemnat la luptă, spunând: “Veniți și luptați pe calea lui Allah, sau cel puțin fiți apărători!” Ei au spus: “Dacă am fi știut că într-adevăr veți lupta, nu ne-am fi întors”. Pierzându-și speranța că se vor întoarce, el le-a spus: “Allah să vă pedepsească, dușmani ai lui Allah. Cu siguranță, ajutorul lui Allah va fi de ajuns pentru Profetul Său”.

Allah spune despre acei ipocriți:

“Și să-i deosebească pe aceia care numai se fățăreau. Li s-a zis lor: “Veniți și luptați pe calea lui Allah sau îmboldiți!”. Au răspuns ei: “De bună seamă, v-am urma, dacă noi am ști sigur că este o luptă!” Dar ei erau atunci mai aproape de necredință decât de credință și rosteau cu gurile lor

ceea ce nu era în sufletele lor. Dar Allah știa prea bine ceea ce ei ascundeau [în inimi].” [3:167]

Restul armatei musulmane se deplasează spre Uhud

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și restul armatei s-au îndreptat spre dușman. După revolta și retragerea ipocriților, numărul soldaților s-a redus la șapte sute.

Tabăra idolatrilor a fost plasată într-un asemenea loc, încât multe drumuri ce duceau la Uhud erau aproape blocate de ei. Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus oamenilor lui: “Care dintre voi ne poate conduce pe o cale scurtă ce nu trece pe lângă locul în care se află acei oameni (idolatrii)?” Abu Khaitama a spus: “O, Mesager al lui Allah, eu sunt omul de care ai nevoie”. Și el a ales o cale scurtă ce ducea la Uhud, pe lângă Harra din neamul Haritsa și fermele lor, lăsând armata idolatrilor înspre apus.

În drumul lor, au trecut pe lângă Ha’it al-Marba’ bin Qaizi ("Câmpul lui Marba’ bin Qaizi"), un ipocrit orb. Când Marba’ a simțit că era armata profetică, a început să le arunce cu pământ în față, iar ei s-au repezit să-l ucidă, însă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Nu-l ucideți. Are și ochii, și inima oarbă”.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mers mai departe până când a coborât dealul Uhud-ului. El și armata lui și-au făcut acolo tabăra, cu fața spre Medina și spatele spre dealurile de la poalele muntelui Uhud. Prin urmare, armata dușmanului era ca o barieră între musulmani și Medina.

Planul de apărare

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a mobilizat armata. El i-a dispus în două șiruri de luptă. A ales cincizeci de arcași pricepuți, sub comanda lui Abdullah bin Jubair bin An-Nu’man Al-Ansar Al-Ausi Al-Badri, și le-a poruncit să rămână pe un versant al muntelui, la malul sudic al Qanat Al-Uadi (un canal al văii), în partea de sud-est a taberei musulmane, cam la o sută cincizeci de metri de armata

islamică. Mai târziu, acest munte a fost numit "Muntele Arcașilor".

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a clarificat misiunea acestei echipe și i-a spus șefului lor: "Alungați cu ajutorul săgeților caii ce se îndreaptă spre noi, ca să nu ne atace pe la spate. Indiferent dacă pierdem sau câștigăm bătălia, rămâneți fermi pe poziție și aveți grijă să nu fim atacați de pe partea voastră".[1]

El a adăugat: "Apărați-vă spatele! Dacă ne vedeți măcelăriți, să nu veniți să ne ajutați; dacă vedeți că suntem pe cale de a câștiga teren, nu împărtășiți cu noi".[2]

Într-o versiune a lui Al-Bukhari, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Și dacă ne vedeți sfârtecați de păsări în bucățele, să nu părăsiți această poziție, până nu vă trimit vorbă. Nici dacă vedeți că i-am învins pe dușmani și i-am călcat în picioare să nu vă părăsiți locul până nu trimit după voi".[1]

După ce a numit și a localizat această echipă pe versantul muntelui și a dat aceste ordine militare stricte, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a blocat singur calea care i-ar fi putut conduce pe furiș pe idolatri în spatele rândurilor musulmane și le-ar fi permis să-i înconjoare printr-o procedură de învăluire.

Pentru restul armatei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trasat diverse responsabilități, după cum urmează: pe aripa dreaptă l-a numit pe Al-Munzir bin 'Amr, iar pe cea stângă l-a numit pe Az-Zubair bin Al-'Auuam, asistat și sprijinit de Al-Miqdad bin Al-Asuad. Menirea lui Az-Zubair era să-i înfrunte pe călăreții lui Khalid bin Al-Ualid. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ales cel mai bun și mai curajos grup, pe care l-a pus în avangarda armatei. Ei erau cunoscuți pentru promptitudinea, agerimea și curajul lor și făceau cât mii de oameni.

A fost un plan înțelept și atent alcătuit ce a scos la iveală geniul de conducător militar pe care-l poseda Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Nici o altă căpetenie n-ar fi putut alcătui un plan mai amănunțit sau mai înțelept. Deși a ajuns la locație în urma dușmanului, el a reușit să ocupe poziții mai bune. A făcut din versantul stâncos un scut

[1] Ibn Hișam, 2/65,66.
[2] Fath Al-Bari, 7/350.
[3] Sahih Al-Bukhari, Cartea Jihadului, 1/426.

pentru ariergardă și pentru flancul drept al armatei. El a reușit, prin blocarea singurei breșe vulnerabile de pe laterală, să asigure o protecție suplimentară maximă pentru spate și aripa stângă. De frica unei posibile înfrângeri și pentru a-i împiedica pe musulmani să fugă, caz în care ar fi căzut cu ușurință prizonieri în mâinile dușmanilor, el a ales un loc înalt unde să-și ridice tabăra. Mai mult, un asemenea loc strategic ar fi cauzat cu siguranță pierderi grele armatei politeiștilor, dacă aceștia s-ar fi gândit să-i ocupe pozițiile.

În continuare, el a redus foarte mult șansele de alegere ale dușmanilor, când aceștia au fost încolțiți să se alinieze pe poziții geografice joase, care nu le ofereau nici cel mai mic avantaj pentru o posibilă victorie. În același timp, nici nu puteau scăpa de urmărirea musulmanilor în cazul în care aceștia ar fi avut parte de victorie. Pentru a compensa numărul mic de luptători, el a ales un corp de luptători de elită să stea în fruntea armatei.

Armata Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost astfel pe deplin mobilizată pe 7 Șauual, 3 d.H.

Mesagerul lui Allah insuflă forțelor sale armate spiritul de vitejie

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a interzis musulmanilor să înceapă lupta fără ordinul lui. Atunci, el purta două armuri: una pe piept și una pe spate. El i-a îndemnat pe tovarășii săi să lupte cu curaj și hotărâre. A început să le insufle îndrăzneala și spiritul de vitejie. Pentru a-i înflăcăra pe însoțitorii săi la luptă, el a luat un paloș ascuțit în mână, le-a atras atenția și le-a spus: “Cine este pregătit să ia acest paloș și să-l întrebuințeze cum se cuvine?” Mulți dintre ei s-au arătat gata să-l ia. Printre ei erau și ‘Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-’Auuam și ‘Omar bin Al-Khattab. Dar paloșul nu a fost oferit nici unuia. Abu Dujana Sammak bin Kharșa a întrebat: “O, Mesager al lui Allah, care este prețul său?” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Lovirea dușmanilor cu el până când se îndoaie”. Și Abu Dujana a spus: “O, Mesager al lui Allah, eu îl voi lua, cu acest preț”, și atunci a primit paloșul.

Abu Dujana era un om curajos care se fălea în război. El avea o bandă roșie pe care o purta în jurul capului. De câte ori avea pe cap

această bandă, toată lumea știa că era hotărât să lupte până la moarte. De aceea, îndată ce a primit sabia Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Abu Dujana și-a pus banda pe cap și a început să umble țanțos printre luptători.

Privindu-l cum se plimba astfel, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Allah urăște acest fel de a umbla. Doar o astfel de situație poate face excepție.”

Recrutarea armatei mekkane

Idolatrii au folosit sistemul "în șiruri" în mobilizarea armatei lor. Conducerea generală a armatei a fost încredințată lui Abu Sufian Sakhr bin Harb, care se afla în centrul armatei. Khalid bin Al-Ualid se afla pe aripa dreaptă, iar ‘Ikrima, fiul lui Abu Jahl, pe cea stângă. Safuan bin Omaiia se afla în fruntea infanteriei. Arcașii răspundeau la comanda lui ‘Abdullah bin Abu Rabi’a.

Un detașament din neamul ‘Abd Ad-Dar avea responsabilitatea de a purta steagul. Astfel se prezenta distribuția posturilor armatei, încă de când fusese desemnată de ‘Abd Munaf. Această atribuție fusese moștenită de la Qusai bin Kilab, după cum am menționat anterior la începutul acestei cărți. Nimeni nu avea dreptul să ridice pretenții asupra ei, făcând parte din tradiția pe care ei o moșteniseră de la străbunii lor.

Abu Sufian, conducătorul general, le-a amintit oamenilor săi - purtători ai steagului - ce li se întâmplase quraișilor în bătălia de la Badr, când purtătorul steagului lor, An-Nadr bin Al-Harith, fusese prins. Într-o încercare de a le stârni mânia și dușmănia împotriva musulmanilor, el a spus: “O, neam ‘Abd Ad-Dar! Ați fost desemnați purtători ai steagului nostru și știți foarte bine că steagul este primul lucru pe care îl atacă dușmanul. Dacă steagul este doborât, la fel suntem și noi. De aceea, să știți că ori îi garantați securitatea, ori ni-l dați nouă, și, cu siguranță, vom îndeplini această sarcină”.

Se pare că încercarea lui Abu Sufian s-a dovedit a fi fructuoasă, deoarece discursul lui i-a înfuriat atât de tare pe cei din neamul ‘Abd Ad-Dar, încât l-au amenințat și aproape că au sărit pe el, pentru asta. Ei au spus: “Vrei ca noi să-ți cedăm custodia stindardului pentru ca, mâine când luptăm cu ei, să fii martor al faptelor noastre?” Și, de fapt, ei au luptat cu

curaj și hotărâre pentru a-și apăra stindardul, până când toți au fost omorâți.

Manevrele politice ale quraișilor

Cu puțin timp înainte de izbucnirea luptei, quraișii s-au străduit să semene semințele discordiei și disputei printre musulmani. Mai întâi, Abu Sufian a trimis "ajutoarelor" un mesaj, care spunea: “Lăsați-ne să ne luptăm cu verii voștri și nu vă băgați. Dacă stați la o parte, nu vom lupta cu voi, fiindcă nu să luptăm cu voi este scopul nostru.” Încercarea însă s-a dovedit a fi zadarnică. Oare ce rău le putea face o asemenea urzeală celor a căror Credință era la fel de solidă și fermă ca un munte?! Replica "ajutoarelor" însă a fost contrară așteptărilor și a dezamăgit speranțele lui Abu Sufian.

Momentul zero sosise. Cele două părți au început să se apropie. Neintimidați de primul eșec, quraișii au făcut o nouă încercare în același scop, dar de această dată cu ajutorul unui trădător, Abu ‘Amir Al-Fasiq, al cărui nume adevărat era ‘Abd ‘Amr bin Saifi. Se credea că este călugăr, dar Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a poreclit "Al Fasiq" ("păcătosul desfrânat"). Cum în perioada preislamică el fusese șeful celor din tribul Aus, nu a putut suporta islamul când acesta apăruse, afirmându-și în public dușmănia față de Mesagerul lui Allah. A părăsit Medina pentru a se alia quraișilor din Mekka împotriva Mesagerului lui Allah și pentru a-i îmboldi să înceapă lupta împotriva lui. El a pretins că era ascultat și stimat de oamenii lui și că, de îndată ce-l vor vedea venind, i se vor alătura fără să stea pe gânduri.

El a fost așadar primul din mulțimea și sclavii tribului Quraiș care a opus rezistență. El i-a căutat pe cei din poporul său, i-a recunoscut și le-a spus: “O, rude ale mele din tribul Aus! Eu sunt Abu ‘Amir”. Răspunsul lor a fost: “Ochii nici unuia dintre noi nu se bucură la vederea ta, O, Fasiq”. Când i-a auzit spunâd asta, el a zis: “Poporul meu trebuie să fi fost lovit de păcat, după plecarea mea”. Din acest motiv, când a izbucnit bătălia, el a luptat împotriva lor cu turbare și a aruncat în ei cu pietre.

Astfel s-a încheiat și cea de-a doua încercare a quraișilor de a sădi semințele discordiei printre oamenii de Credință. Oricum, acest lucru a dezvăluit puternica spaimă din inimile lor, în ciuda faptului că erau superiori atât ca număr, cât și ca echipament.

Eforturile femeilor quraișe de a răsplăti zelul bărbaților

Femeile quraișe au participat la bătălie, conduse de soția lui Abu Sufian, Hind bint ‘Utba. Ele se plimbau printre rândurile idolatrilor, băteau în tamburine, îi încurajau pe bărbați să lupte, înflăcărau emoțiile eroilor, lăncierilor, spadasinilor și curajoșilor luptători.

La un moment dat, ele s-au adresat stegarilor astfel:

“O, voi, cei din neamul ‘Abd Ad-Dar!
O, voi apărători ai moșiei,
Loviți cu paloșele voastre tăioase....”

Altădată, răsplăteau zelul oamenilor cu cântece:

“De luptați cu vitejie, noi vă vom îmbrățișa
Și vom întinde scoarțele în întâmpinarea voastră.
Dar de fugiți de pe câmpul de luptă, noi vă vom părăsi,
Și spatele vă vom întoarce și nu vă vom iubi”.

Bătălia

Cele două grupări s-au apropiat foarte mult una de cealaltă și lupta a început. Primul combatant a fost stegarul Talha bin Abu Talha Al-’Abdari, cel mai cunoscut idolatru. El era unul dintre cei mai viteji luptători quraiși. Musulmanii îl porecliseră “berbecul batalionului”. El a înaintat călare pe o cămilă și i-a provocat pe musulmani la luptă corp la corp. Oamenii se abțineau să lupte cu el, din cauza vitejiei lui. Doar Az-Zubair bin Al-’Auuam a ieșit în față pentru a lupta. El nu i-a dat “berbecului” nici o șansă de a lupta, ci s-a năpustit ca un leu pe la spatele cămilei lui, l-a doborât la pământ și l-a măcelărit cu paloșul.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - urmărea acest incident minunat și a exclamat: "Allahu Akbar!", adică “Allah este Mai Mare!”, și musulmanii au exclamat și ei: "Allahu Akbar!".

El l-a lăudat pe Az-Zubair, spunând: “Fiecare Profet are un discipol, iar Az-Zubair este unul dintre discipolii mei”.[1]

Curând, lupta a luat amploare, toți luptătorii fiind angajați într-o bătălie pe viață și pe moarte. Lupta era mai aprigă acolo unde se aflau steagurile

[1] As-Sira Al-Halabiia, 2/18.

celor două armate. După moartea șefului lor, Talha bin Abu Talha, neamul 'Abd Ad-Dar și-a alternat misiunea de stegar în mod succesiv. Fratele lui Talha, 'Uthman, a alergat în față și a înfășcat steagul care zăcea lângă corpul neînsuflețit al fratelui său, cântând: "Stegarul poate îmbiba cu sânge coada stindardului, până ce acesta-i e smuls din mână". Hamza bin 'Abdul Muttalib l-a atacat și i-a aplicat o lovitură care i-a tăiat brațul și umărul, despicându-i pieptul de i se vedea plămânul.

Steagul a fost ridicat din nou de Abu Sa'd bin Abu Talha, dar Sa'd bin Abu Uaqqas l-a țintuit cu o săgeată care i-a străpuns gâtul și l-a făcut să-și scoată limba de un cot, dându-și ultima suflare.

Într-o altă versiune se spune că Abu Sa'd a înălțat steagul și i-a provocat pe musulmani să lupte cu el. 'Ali bin Abu Talib a pășit în față. Au schimbat două lovituri, după care 'Ali l-a lichidat.

Atunci, Musafi' bin Talha bin Abu Talha a fost cel care a înălțat stindardul, dar a fost și el omorât cu o săgeată de către 'Asim bin Thabit bin Abu Al-Aqlah. L-a urmat fratele său, Kilab bin Talha bin Abu Talha, care a cules de la picioarele lor flamura, înălțând-o. Az-Zubair bin Al-Auuam l-a atacat și a reușit să-l ucidă. Fratele lor, Al-Jallas bin Talha bin Abu Talha, a ridicat flamura, dar Talha bin 'Ubaidullah l-a înjunghiat de moarte. S-a spus că 'Asim bin Thabit a fost acela care i-a dat lovitura de grație.

Toți cei șase oameni uciși pe rând în apărarea steagului aparțineau unei singure familii, familia lui Abu Talha 'Abdullah bin 'Uthman bin Abd Ad-Dar. Un altul din neamul 'Abd Ad-Dar, Artat bin Șarhabil, a purtat steagul, dar a fost și el ucis de 'Ali bin Abu Talib. Alții au susținut însă că Hamza a fost acela care l-a omorât, și nu 'Ali.

Mai apoi, steagul a fost purtat de Șurai bin Qariz, ucis de Quzman. Acesta din urmă era un ipocrit care lupta doar pentru prestigiu și nu în apărarea islamului. Abu Zaid 'Amr bin 'Abd Munaf Al-'Abdari a ridicat stindardul, dar a fost omorât tot de Quzman. Un fiu de-al lui Șarhabil bin Hașim Al-'Abdari l-a înălțat iarăși, dar a fost și el ucis de Quzman.

În final, zece stegari, toți fiind luptători din neamul 'Abd Ad-Dar, au fost anihilați. Văzând că nici unul din neamul 'Abd Ad-Dar, dintre cei care au purtat steagul, nu a supraviețuit, un sclav de-al lor, Sauab, a venit să-l ridice. Sclavul s-a dovedit a fi mai demn de admirație, pentru vitejia și dârzenia lui, decât foștii lui stăpâni. Sauab, sclavul, a continuat să lupte până când i-au fost tăiate mâinile. Atunci a îngenunchiat și a îmbrățișat

steagul, l-a întins peste piept și gât, ca să nu cadă la pământ, și a continuat să lupte cu hotărâre până când a fost ucis. În același timp, repeta neîntrerupt: “O, Doamne, am fost oare iertat?” După moartea sclavului Sauab, steagul a căzut la pământ și a rămas acolo, căci nu mai era nimeni care să-l poată purta.

Așa cum am spus anterior, lupta mai aprigă era centrată în jurul steagului, însă pe întreg câmpul de luptă aveau loc ciocniri năprasnice. Spiritul Credinței a învăluit rândurile musulmanilor, care se năpusteau asupra idolatrilor asemenea unui potop distrugător care inundă totul, distrugând fiecare barieră ce-i apare în cale. În ziua de Uhud, pe câmpul de luptă se auzea: “Caut moartea! Caut moartea!” Acesta a fost motto-ul lor declarat în Ziua de Uhud.

Abu Dujana, recunoscut după banda roșie pe care-o purta în jurul capului, înainta, luptând cu sabia Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El era hotărât să-i plătească prețul fără a precupeți nici un efort. I-a omorât pe toți idolatrii care-i stăteau în cale, împrăștiindu-le rândurile. Az-Zubair Al-’Auuam a spus:

“Am fost furios și descurajat când Mesagerul lui Allah a refuzat să-mi dea mie paloșul și i l-a dat lui Abu Dujana. Atunci mi-am spus: "Eu sunt vărul lui patern - vărul mătușii sale, Safiia - un quraiș și, pe lângă asta, eu am fost primul care l-a cerut și, totuși, l-a ales pe el în locul meu. Jur pe Allah, o să-l urmăresc cum îl folosește". Așa că l-am urmat și l-am văzut cum își scoate banda și o leagă în jurul capului. Când l-au văzut astfel, "ajutoarele" au spus: "Abu Dujana a început să poarte pamblica morții". Atunci el a început să strige: “Eu sunt acela care a făcut prinsoare cu prietenii mei apropiați când ne aflam sub un palmier pe versantul muntelui. Prinsoarea a fost să nu lupt în coada rândurilor, ci, cu vitejie, să lupt în fruntea lor, mânat de sabia Mesagerului lui Allah.”

Nimeni nu stătea în calea lui Abu Dujana fără a fi ucis. Printre idolatri se afla unul a cărui unică țintă era să-i lichideze pe musulmanii răniți. În timpul luptei, Abu Dujana s-a apropiat de acela și eu l-am implorat pe Allah ca ei să se angajeze în luptă. Asta au și făcut. După primele două lovituri de sabie, idolatrul l-a lovit pe Abu Dujana, dar el s-a ferit și sabia i-a străpuns scutul de piele. Acum, sabia idolatrului s-a înțepenit în el și Abu Dujana l-a lovit la rândul său cu sabia și l-a omorât.[1] În vâltoarea

[1] Ibn Hișam, 2/68,69.

luptei, el s-a repezit să omoare o persoană care-i incita pe dușmani să lupte împotriva musulmanilor. Văzând că Abu Dujana se îndreaptă spre ea, persoana respectivă a țipat și el și-a dat seama că este o femeie. Abu Dujana a iertat-o, spunând: “Respect prea mult paloșul Profetului pentru a-l folosi pe o femeie”. Femeia era Hind bint ‘Utba.

Descriind aceeași întâmplare, Az-Zubair bin Al-’Auuam a spus: “L-am văzut pe Abu Dujana ridicând paloșul asupra capului unui idolatru, apoi l-a tras de-o parte, lăsându-l în viață. Și eu mi-am spus: “Allah și Mesagerul Său știu mai bine de ce a procedat el astfel”.[1]

Hamza bin ‘Abdul Muttalib a dat dovadă de minunate fapte de vitejie împotriva forțelor inamice incomparabil superioare și a creat consternare și confuzie printre necredincioși. Eroii erau înlăturați din calea lui ca niște frunze în bătaia unui vânt puternic. Pe lângă aportul său efectiv adus la anihilarea idolatrilor ce stăteau în apărarea steagului, el a contribuit și mai mult în lupta împotriva oamenilor de curaj și a renumiților călăreți. A fost Voința lui Allah ca el să fie ucis când a ajuns la apogeu. Nu a fost omorât într-o luptă corp la corp pe câmpul de bătaie, adică pe calea obișnuită pe care mor eroii, ci a fost asasinat la adăpostul unei perdele groase de întuneric, așa cum era obiceiul să fie omorâți oamenii nobili și generoși care erau imposibil de învins într-o luptă cinstită.

Asasinarea lui Hamza bin ’Abdul Muttalib ("Asadullah" - "Leul lui Allah")

Asasinul lui Hamza, Uahși bin Harb, a descris modul în care l-a omorât pe Hamza. El a spus: “Eram un sclav care lucra pentru Jubair bin Mut’im, al cărui unchi patern, Tu’aima bin Udai, a fost rănit în Bătălia de la Badr, iar, atunci când quraișii au mărșăluit spre Uhud, Jubair mi-a spus: "Dacă-l ucizi pe Hamza, unchiul lui Muhammed, vei fi eliberat. Astfel că am plecat cu ceilalți spre Uhud”. El se descria astfel: “Eu sunt un pungaș bun la aruncatul suliței”. “Și atunci când cele două grupări se luptau, eu am pornit să-l caut pe Hamza. L-am zărit luptând în mijlocul oamenilor. Era ca o cămilă vărgată cu alb și negru, lovind puternic cu paloșul său, și nimeni nu-i putea sta în cale. Pe Allah! Tocmai când mă pregăteam și încercam să prind ocazia potrivită pentru a-l străpunge cu sulița, ascunzându-mă uneori

[1] Ibidem, 2/69.

după un copac sau o stâncă, în speranța că va ajunge mai aproape și va fi la îndemână, am băgat de seamă că Siba' bin 'Abd Al-'Uzza se apropia de el. Când Hamza l-a observat, i-a spus: "Vino încoace! O, tu, fiu al celei ce ciopârțește ...!", pentru că mama lui făcea circumcizii. Apoi i-a aplicat o puternică lovitură cu sabia și i-a tăiat capul".

Uahși a spus: "Atunci mi-am echilibrat sulița și am scuturat-o până când am fost mulțumit de poziția ei și apoi l-am străpuns până în stomac, vârful suliței ieșindu-i între picioare. El a încercat să se miște spre mine, dar a fost doborât de rana pe care o avea. L-am lăsat acolo cu sulița înfiptă în măruntaie, până ce a murit. Apoi m-am dus la el, mi-am tras sulița afară și m-am întors în tabără. Am rămas acolo și nu m-am mai întors pe câmpul de luptă, pentru că el era singurul pe care-l căutam. L-am ucis doar ca să-mi răscumpăr libertatea, așă că, de îndată ce m-am întors la Mekka, am devenit un om liber".[1]

Situația revine sub control

Deși moartea lui "Asadullah" ("Leul lui Allah"), Hamza bin 'Abdul Muttalib, a fost o pierdere grea, musulmanii au deținut controlul deplin al situației pe întregul câmp de luptă. În ziua aceea, Abu Bakr, 'Omar bin Al-Khattab, 'Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-Auuam, Mus'ab bin 'Omair, Talha bin 'Ubaidullah, 'Abdullah bin Jahș, Sa'd bin Ar-Rabi', Anas bin An-Nadr și alții au luptat atât de înverșunat și cu așa o reușită, încât au înfrânt puternica voință a idolatrilor și i-au risipit.

Devotamentul lui Hanzala

Unul dintre bravii luptători din acea zi a fost și Hanzala Al-Ghasil, (adică Hanzala bin Abu 'Amir). Abu 'Amir era chiar călugărul care fusese poreclit "Al-Fasiq" ("păcătosul desfrânat"), de care am amintit mai înainte. Hanzala, care era proaspăt însurat, a părăsit patul nevestei pentru a lupta pe calea lui Allah. El a pornit de îndată ce a auzit chemarea la Al-Jihad.

Când i-a înfruntat pe idolatri pe câmpul de luptă, el și-a croit calea printre rândurile lor, până ce a ajuns la șeful lor, Abu Sufian Sakr bin Harb și aproape că l-a omorât, dacă n-ar fi fost menit să devină un martir, fiindcă

[1] Ibn Hișam, 2/69-72; Sahih Al-Bukhari, 2/583.

în acel moment a fost văzut de Șaddad bin Al-Asuad, care l-a rănit de moarte.

Contribuția arcașilor la bătălie

Grupul de arcași, pe care Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl plasase pe Muntele Arcașilor, avea responsabilitatea să administreze activitățile de război, în favoarea armatei musulmane. Călăreții mekkani, conduși de Khalid bin Al-Ualid, care era ajutat de Abu 'Amir Al-Fasiq, au atacat de trei ori aripa stângă a armatei musulmane, cu scopul de a zdrobi și a se infiltra apoi prin spate, pentru a crea confuzie și dezordine în rândurile musulmanilor și a le cauza ulterior înfrângerea. Însă, datorită dexterității și eforturilor susținute ale arcașilor, cele trei atacuri au fost contracarate.[1]

Luptele au continuat cu înverșunare, musulmanii având control deplin asupra tuturor acțiunilor militare, până când, într-un final, idolatrii au început să se clatine și să se retragă, uitând definitiv de așa-zisa mândrie și demnitate afectată, iar steagul lor a fost călcat de picioarele luptătorilor, fără ca vreunul să aibă destul curaj pentru a-l ridica. Era ca și cum cei trei mii de ostași luptaseră împotriva unei armate de treizeci de mii de musulmani și nu doar a câteva sute, câți erau de fapt.

Ibn Ishaq a spus: "Atunci, Allah le-a oferit ajutor musulmanilor și Și-a întărit promisiunea față de ei. Ei i-au urmărit pe idolatri și i-au alungat din tabăra lor. Fără îndoială, a fost o înfrângere sigură".

Într-o versiune a lui 'Abdullah bin Az-Zubair, tatăl său spusese: "Jur pe Allah, îi urmăream pe servitorii lui Hind bint 'Utba și ai prietenelor ei, fugind cu veșmintele ridicate. Nimic nu ne oprea să-i prindem".[2]

Într-o altă versiune, după Al-Bara' bin 'Azib, menționată în "Sahih Al-Bukhari", el a spus: "Când ne-am luptat cu ei, ei au fugit, iar femeile lor erau văzute alergând spre munți cu gleznele și picioarele dezgolite.[3] Musulmanii i-au urmărit pe dușmani, i-au trecut prin tăișul sabiei și le-au confiscat bunurile.

[1] Fath Al-Bari, 7/346.
[2] Ibn Hișam, 2/77.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/579.

Greșeala fatală a arcașilor

În timp ce mica armată islamică înregistra o a doua victorie absolută asupra mekkanilor, la fel de splendidă și glorioasă ca și cea de la Badr, majoritatea arcașilor de pe versantul muntelui au comis o greșeală fatală, care a bulversat întreaga situație și a constituit o sursă de pierderi serioase pentru musulmani. Din cauza acestei greșeli, Profetul s-a aflat la un pas de a fi ucis, ceea ce a lăsat o impresie foarte urâtă asupra numelui și demnității pe care musulmanii o câștigaseră pe bună dreptate în bătălia de la Badr.

Am vorbit deja despre ordinele clare care au fost date arcașilor, de a-și menține poziția, indiferent de cursul luptei. În ciuda acestor ordine stricte și a avertismentului conducătorului lor, ‘Abdullah bin Jubair, patruzeci de arcași și-au părăsit posturile, îndemnați de zgomotul prea timpuriu al victoriei, precum și de lăcomia lumească pentru prăzile de război.[1] Ceilalți, nouă la număr, împreună cu șeful lor, ‘Abdullah, au hotărât să respecte porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și să rămână acolo unde se aflau, până primeau permisiunea să părăsească locul sau erau uciși până la ultimul. Astfel, culmea a rămas neapărată.

Khalid bin Al-Ualid a folosit această șansă neașteptată pentru a se întoarce cu ușurință în spatele rândurilor armatei musulmane și a-i învălui. După ce i-au exterminat pe Ibn Jubair și grupul său, au căzut în spatele musulmanilor și călăreții săi au strigat, semnalizând noua mișcare militară.

Politeiștii s-au întors din nou să-i atace pe musulmani. O femeie idolatră, ‘Umra bint ‘Alqama Al-Haritiia, a alergat la steagul ce zăcea la pământ, l-a ridicat și l-a înălțat. Idolatrii s-au adunat în jurul steagului și s-au chemat unii pe alții, până când i-au încercuit pe musulmani și s-au ridicat din nou la luptă. Astfel, musulmanii au fost prinși între ciocan și nicovală.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se afla atunci în mijlocul unui mic grup de luptători, nouă la număr, în spatele armatei[2], urmărind lupta și încurajându-i pe soldații musulmani. Khalid și

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/426.
[2] Sahih Muslim, 2/107.

oamenii lui l-au luat prin surprindere și l-au obligat să aleagă între două variante:

a) să fugă pentru a-și salva viața și să-și abandoneze armata, lăsând-o pradă dușmanului

b) să acționeze cu riscul vieții sale, să organizeze din nou rândurile musulmanilor și să-și croiască drumul printre dealurile Uhud-ului, spre armata încercuită.

Înțelepciunea și curajul nepieritor și inegalabil al Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-au determinat să aleagă a doua variantă. Așadar, el a strigat cu tărie, chemându-și tovarășii: "Robi ai lui Allah!" A făcut acest lucru, deși era conștient că vocea sa puternică putea fi auzită de idolatri, înainte ca musulmanii s-o audă. În această situație delicată, el i-a chemat însă cu riscul vieții sale.

Într-adevăr, idolatrii l-au recunoscut și au ajuns înaintea musulmanilor în locul în care el se afla.

Încercuirea musulmanilor a scos la iveală trei categorii de oameni. Primul grup era format din cei preocupați doar de ei înșiși și aceștia s-au înfricoșat atât de tare, încât au fugit. Ei au părăsit câmpul de luptă fără să știe ce s-a întâmplat cu ceilalți. Unii dintre aceștia au fugit chiar până la Medina, iar alții au urcat pe munte.

Al doilea grup musulman era format din cei care s-au întors la luptă, dar s-au amestecat atât de mult cu idolatrii, încât nu se mai puteau recunoaște unul pe altul și, ca urmare a acestui fapt, unii dintre ei au fost uciși din greșeală. Al-Bukhari afirmă că 'A'ișa a spus: "În bătălia de la Uhud, idolatrii au fost înfrânți. Atunci, Satana a strigat: "O, sclavi ai lui Allah. Aveți grijă la spate (dușmanul se apropie pe la spate)". Și, atunci, cei care se aflau în față s-au întors și au luptat cu cei care se aflau în spate."

Atunci, Hudaifa a văzut că tatăl său, 'Al-Iaman, era pe punctul de a fi omorât de alți musulmani, și a spus: "O, sclavi ai lui Allah! Aveți grijă! Acesta este tatăl meu! Acesta este tatăl meu!". 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - a spus: "Însă ei nu l-au lăsat, până ce nu l-au omorât". Hudaifa a spus apoi: "Să vă ierte Allah!" 'Urua a spus: "Pe Allah, din acel moment, Hudaifa a fost binecuvântat până la moartea sa."[1] Aceasta, pentru că i-a iertat și a refuzat să primească răscumpărare pentru moartea tatălui

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/539, 2/581; Fath Al-Bari, 7/351,362,363.

său, dorind ca acești bani să fie cheltuiți pentru milostenii.

Acest grup a suferit din cauza consternării și a dezordinii ce s-a creat între membrii săi. Mulți dintre ei s-au pierdut și n-au știut încotro s-o apuce. În aceste clipe dificile, ei au auzit pe cineva, strigând: “Muhammed a fost ucis!” Această veste i-a deconcertat și mai mult și aproape că i-a scos din minți. Moralul lor a căzut și unii dintre ei au încetat să mai lupte, aruncându-și armele. Alții s-au gândit să ia legătura cu ‘Abdullah bin Ubai, căpetenia ipocriților, și să-i ceară ajutorul, pentru a obține promisiunea lui Abu Sufian că vor fi cruțați.

Anas bin An-Nadr a trecut pe lângă oamenii aceia care tremurau de frică și a întrebat: “Ce așteptați?” Ei au spus: “Mesagerul lui Allah a fost ucis”. “Pentru ce mai trăiți dacă Muhammed a murit? Veniți și muriți pentru ce a murit și Mesagerul lui Allah!” Apoi a adăugat: “O, Allah, îmi pare rău pentru ce au făcut acești oameni (musulmanii) și jur să mă dezic de ceea ce au săvârșit idolatrii”. După aceea, a mers mai departe până ce s-a întâlnit cu Sa’d bin Mu’ad, care l-a întrebat: “Încotro, Abu ‘Omar?” Anas a răspuns: “Ah, ce fin este parfumul Paradisului! Îl simt aici, în Uhud”. El a continuat să lupte împotriva idolatrilor până când a fost omorât. Nimeni în afară de sora lui nu i-a putut recunoaște cadavrul. Fusese tăiat și străpuns de peste optzeci de săbii, săgeți și suliți. După ce bătălia s-a încheiat, ea l-a recunoscut după vârful degetului.[1]

Thabit bin Ad-Dahda a strigat după oamenii săi, spunând: “O, neamuri ale "ajutoarelor", chiar și dacă Muhammed a fost omorât, Allah este Veșnic și El nu moare niciodată. Luptați în apărarea Credinței voastre. Allah este de partea voastră și astfel veți fi învingători”. Un grup de "ajutoare" i s-a alăturat și au ieșit cu toții, atacând unul dintre batalioanele de călăreți ale lui Khalid. El și prietenii lui au luptat până la moarte.[2]

Un emigrant a trecut pe lângă un "ajutor" care era mânjit de sânge și a spus: “O, prietene! Ai aflat de uciderea lui Muhammed?” "Ajutorul" a răspuns: “Dacă Muhammed a murit, înseamnă că și-a încheiat predarea Mesajului. Așa că luptă în apărarea religiei tale!”[3]

Cu asemenea îndrăzneală și încurajare, musulmanii și-au recăpătat în curând încrederea în sine, venindu-și în fire și renunțând la ideea de a se

[1] Zad al Ma’ad, 2/93,96; Sahih Al-Bukhari, 2/579.
[2] As-Sirah Al-Halabiia, 2/22.
[3] Zad Al-Ma’ad, 2/96.

preda sau de a-l contacta pe ipocritul ‘Abdullah bin Ubai. Ei și-au luat armele și s-au întors la luptă, încercând să-și facă loc spre cartierul general, mai ales că vestea despre moartea Profetului se dovedise a fi falsă. Vestea bună i-a întărit, i-a ajutat să forțeze cu succes blocada militară și să-și concentreze forțele într-un loc sigur, pentru a putea relua lupta aprigă și neîndurătoare împotriva politeiștilor.

Al treilea grup de musulmani era format din aceia cărora nu le păsa de nimic altceva, decât de viața Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În fruntea lor se aflau însoțitorii săi notabili, precum Abu Bakr, ‘Omar bin Al-Khattab, ‘Ali bin Abu Talib și alții - Allah să fie mulțumit de ei! - care s-au grăbit cu un devotament fără egal să-l apere pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Cum celelalte grupuri de musulmani primeau loviturile idolatrilor și rezistau cu stăruință, lupta s-a întețit în jurul Mesagerului lui Allah, care avea doar nouă oameni pe lângă el. Am menționat deja că atunci când idolatrii au început să-l învăluie, doar nouă persoane se aflau în jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și, imediat ce el a început să-i cheme pe musulmani: “Veniți! Eu sunt Mesagerul lui Allah!”, idolatrii i-au auzit vocea și l-au recunoscut, așa că s-au întors și l-au atacat cu toată forța, înainte ca vreunul dintre companionii săi să-i vină în ajutor.

Între cei nouă musulmani și idolatri s-a încins o luptă violentă și fioroasă, care a scos în evidență dragostea neasemuită, sacrificiul de sine, curajul și eroismul soldaților musulmani.

Cu acceptul lui Anas bin Malik, s-a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - împreună cu șapte "ajutoare" și doi emigranți era prins în cursă când l-au atacat idolatrii. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus atunci: “Cel care-i respinge pe idolatri, va fi găzduit în Paradis.” sau “Va fi însoțitorul meu în Paradis.” Unul dintre "ajutoare" a pășit înainte și a luptat cu idolatrii până la moarte, pentru apărarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Atunci, ei l-au atacat din nou pe Mesager. Aceeași situație a fost repetată iarăși și iarăși, până când toate cele șapte "ajutoare" au fost omorâte. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus celor doi însoțitori quraiși: “Nu le-am făcut dreptate tovarășilor noștri”.[1]

---

[1] Sahih Muslim, 2/107

Ultimul dintre cele șapte "ajutoare" a fost ‘Amara bin Yazid bin As-Sakan, care a continuat să lupte până când rănile l-au copleșit și a căzut mort.[1]

Cea mai anevoioasă oră din viața Profetului

După căderea lui Ibn Sakan, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas singur, doar cu cei doi quraiși. Într-o versiune după Abu ‘Uthman - autorizată în "As-Sahihain" - el a spus: “În momentul acela nu mai era nimeni cu Profetul, în afară de Talha bin ‘Ubaidulla și Sa’d bin Abu Uaqqas.[2] Aceasta a fost cea mai anevoioasă și periculoasă oră pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, dar a constituit o șansă excelentă pentru idolatri care s-au folosit de ea. Ei și-au concentrat atacul asupra Profetului și așteptau nerăbdatori să-l omoare.

‘Utba bin Abu Uaqqas l-a lovit cu pietre. Una dintre pietre l-a lovit în față și i-a atins incisivul drept inferior, Ruba’iia (dintele ce se află între canin și frontal). Buza inferioară i-a fost zdrobită. A fost atacat și de ‘Abdullah bin Șihab Az-Zuhri, care i-a rănit fruntea. ‘Abdullah bin Qami’a ("Qami’a" înseamnă "femeie dezonorată"), care era un călăreț încăpățânat și puternic, l-a lovit cu violență cu paloșul în umăr, și acea lovitură, deși nu a fost suficient de puternică pentru a penetra cele două armuri, l-a durut pe Profet mai bine de o lună. Apoi, i-a mai aplicat o lovitură puternică peste obraz. A lovit cu atâta forță, încât două inele din coiful său de zale i-au pătruns în obrazul sfânt. “Primește lovitura asta din partea mea. Eu sunt Ibn Qami’a!", a spus el în timp ce-l izbea pe Mesager cu paloșul. În timp ce-și ștergea sângele ce-i șiroia pe față, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Aqma’aka Allah!" (“Îl implor pe Allah să te umilească”).[3] În "Al-Bukhari" se afirmă că incisivul i s-a rupt, capul îi era julit, iar el a început să-și șteargă sângele, spunând: “Mă îndoiesc că vor putea să prospere și să aibă succes acei oameni care au rupt incisivul și au tăiat fața Profetului, tocmai lui, cel care-i cheamă să se închine lui Allah!” În legătură cu acest incident, Allah Atotputernicul a trimis un verset coranic, care spune:

[1] Ibn Hișam, 2/81
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/527, 2/581
[3] Fath Al-Bari, 7/373,366.

“Tu, [Muhammed,] nu ai nici un amestec în aceasta; fie că El primește căința lor, fie că îi pedepsește, pentru că ei sunt într-adevăr nelegiuiți” [3:128][1]

At-Tabarani afirmă că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Mânia lui Allah este mare asupra celor ce mânjesc fața Mesagerului Său”, apoi a păstrat tăcerea și, în scurt timp, a reluat: “O, Allah, iartă poporul meu, fiindcă nu știe ce face.” [2]

În "Sahih Muslim" se afirmă că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Stăpâne al meu, iartă poporul meu, fiindcă nu știe ce face.” [3]

În "Aș-Șifa" - o carte după ‘Aiad Al-Qadi - se relatează că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “O, Allah, călăuzește poporul meu, fiindcă nu știe ce face.” [4]

Se știe cu certitudine că scopul lor principal era uciderea Profetului, însă cei doi quraiși, Sa’d bin Abu Uaqqas și Talha bin ‘Ubaidullah, au arătat un curaj extraordinar și au luptat atât de aprig și cu atâta îndrăzneală încât, deși erau numai doi, au reușit să-i oprească pe idolatrii, înainte ca aceștia să-și atingă scopul. Ei erau unii dintre cei mai pricepuți arcași arabi și au luptat în apărarea Mesagerului lui Allah, până când întreaga trupă a idolatrilor a fost pusă pe fugă.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a golit tolba de săgeți și i-a spus lui Sa’d bin Abu Uaqqas: “Trage o săgeată, Sa’d. Țin la tine mai mult decât la mama și la tatăl meu."[5] Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu-și pomenise niciodată părinții, în afară de cazul lui Sa’d - un privilegiu acordat acestuia pentru îndemânarea sa.[6]

Într-o versiune după Jabir, culeasă de An-Nasa’i, referitoare la atitudinea lui Talha bin ‘Ubaidullah față de gloata de idolatri din jurul Mesagerului lui Allah, când lângă acesta erau doar câteva "ajutoare", se spune: ”Când idolatrii au ajuns la el, Mesagerul lui Allah a spus: “Cine ne va apăra de nedreptatea lor? Cine va lupta împotriva lor?” Talha a răspuns: “Eu voi fi acela.”

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/582; Sahih Muslim, 2/108.
[2] Fath Al-Bari, 7/373.
[3] Sahih Muslim, 2/108.
[4] Aș-Shifa’, 1/81
[5] Sahih Al-Bukhari, 1/407, 2/580,581.
[6] Ibidem, 1/407, 2/580,581.

Atunci, Jabir a menționat cum "ajutoarele" au intrat în luptă și au fost uciși unul câte unul, într-un fel asemănător versiunii lui Muslim: “Când toate "ajutoarele" au fost ucise, Talha a intrat în luptă, luptând cu îndârjire până când a fost rănit la mână, degetele fiindu-i tăiate. El a spus: “Să fie tăiate!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a precizat: "Dacă ai fi spus: "În numele lui Allah!", îngerii te-ar fi ridicat de la pământ, chiar sub ochii oamenilor.” Apoi a spus: “Allah i-a alungat pe idolatri de lângă ei”.[1] În "Al-Iklil", o carte după Hakim, se afirmă că Talha a primit treizeci și cinci sau treizeci și nouă de răni, iar degetele (degetul mare și arătătorul) i-au fost paralizate.[2]

Într-o versiune după Qais bin Abu Hazim, culeasă de Al-Bukhari, se spune: “Am văzut mâna lui Talha paralizată. Era așa din cauză că în bătălia de la Uhud l-a apărat cu ea pe Profet."[3]

At-Tirmidhi a afirmat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus apoi despre Talha: “Cel care dorește să vadă un martir umblând pe pământ, să se uite la Talha bin ‘Ubaidullah."[4]

Abu Da’ud At-Taialisi, cu acceptul ‘A’ișei - Allah să fie mulțumit de ea!, a spus: “Oricând se vorbea despre bătălia de la Uhud, Abu Bakr spunea: "Aceea a fost ziua (bătălia) lui Talha!"[5] Abu Bakr a recitat un vers poetic despre el: "O, Talha bin ‘Ubaidullah! Paradisul ți se cuvine așa cum se cuvine căprioarei să bea din apa de izvor".[6] În acele circumstanțe dificile și delicate, Allah Preînaltul a trimis Ajutorul Său invizibil.

Într-o versiune după Sa’d, culeasă și autorizată în "Sahih"-ul lui Al-Bukhari și cel al lui Muslim, se spune: “L-am văzut în ziua de la Uhud pe Mesagerul lui Allah, însoțit de doi oameni îmbrăcați în alb, care-l apărau cu dârzenie. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, nici înainte de Uhud, nici după aceea”. Într-o altă versiune, se spune: “El vrea să spună că erau îngerii Gavriil și Mihail”.[7]

Toate acele evenimente s-au petrecut într-o clipă. Dacă însoțitorii de elită ai Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ar fi realizat

[1] Fath-al-Bari, 7/361; An-Nasa’i, 2/52,53.
[2] Ibidem, 7/361.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/527; 2/581.
[4] Mișkat, 2/566; Ibn Hișam, 2/86.
[5] Fath Al-Bari, 7/361.
[6] Mukthasar Tarikh Damișq, 7/82
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/580.

imediat gravitatea situației, ei i-ar fi sărit îndată în ajutor și nu l-ar fi lăsat să capete aceste răni.

Din nefericire, au ajuns acolo după ce Mesagerul lui Allah fusese deja rănit, iar șase dintre "ajutoare" fuseseră ucise, în timp ce al șaptelea se clătina sub ploaia de lovituri și lupta cu disperare în apărarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Oricum, de îndată ce au ajuns, l-au înconjurat pe Profet cu trupurile și armele lor și au fost destul de ageri pentru a-i împiedica pe dușmani să ajungă până la el. Primul care s-a întors să dea ajutor a fost camaradul său de peșteră, Abu Bakr As-Siddiq - Allah să fie mulțumit de el!

Într-o relatare a 'A'ișei - Allah să fie mulțumit de ea!, înregistrată în cartea "Sahih" a lui Ibn Hibban, ea a povestit că Abu Bakr spusese: "În Ziua Uhud, când Profetul a fost lăsat în urmă, eu am fost primul care s-a întors după acesta și, văzând pe cineva lângă el, mi-am spus: "Aș vrea să fie Talha. Țin la el mai mult decât la părinții mei. O, Allah, să fie Talha! Țin la el mai mult decât la părinții mei." Pe drum, am fost depășit de Abu 'Ubaida bin Al-Jarra, care se mișca mai ușor ca o pasăre. Am alergat împreună să-l apărăm pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! L-am găsit acolo pe Talha care suferea din cauza unor răni grave. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Aveți grijă de fratele vostru. Fapta lui l-a îndreptățit pentru un lăcaș în Paradis". Am observat că două inele din coiful de zale i se înfipseseră în obraz. Așa că m-am grăbit să i le scot, dar Abu'Ubaida m-a rugat: "În numele lui Allah, te implor, Abu Bakr, lasă-mă să le scot eu". Temându-se să nu-l rănească pe Profet, el a început să tragă foarte încet cu dinții și cu multă atenție unul dintre cele două inele. Apoi, tot cu dinții, săgeata. Din această cauză și-a pierdut un dinte din față. Atunci eu am început să scot cel de-al doilea inel, dar Abu 'Ubaida m-a rugat să n-o fac, zicând: "Abu Bakr, te conjur pe Allah, să mă lași pe mine s-o fac." El a tras și al doilea inel foarte încet și cu grijă, până când l-a scos. Mesagerul lui Allah a spus: "Aveți grijă de fratele vostru. El a dovedit că merită să fie primit în Paradis". Ne-am apropiat de Talha să-l oblojim și am văzut că primise cam zece lovituri de sabie.[1] Acest lucru demonstra dârzenia și eficiența de care dăduse dovadă Tahla în ziua aceea."

În acele momente dificile, un grup de eroi musulmani s-a adunat în

[1] Zad al-Ma'ad, 2/95.

jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, alcătuind un scut de apărare împotriva idolatrilor. Printre ei se aflau: Abu Dujana, Mus'ab bin 'Omair, 'Ali bin Abu Talib, Sahl bin Hanif, Malik bin Sinan, tatăl lui Abu Sa'id Al-Khudri, Umm 'Amara, Nusaiba bint Ka'b Al-Maziniia, Qataba bin An-Nu'man, 'Omar bin Al-Khattab, Hatib bin Abu Balta'a și Abu Talha.

Numărul idolatrilor creștea constant și, în mod normal, atacurile lor erau mai puternice. Presiunea lor crescuse în așa măsură încât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a căzut într-una din gropile-capcană, săpate de Abu 'Amir Al-Fasiq. El s-a zgâriat la genunchi și 'Ali l-a ajutat, prinzându-l de mână și trăgându-l în sus. Talha bin 'Ubaidullah l-a ținut în poala sa până când a fost în stare să se ridice.

Nafi' bin Jubair a spus: "Am auzit un emigrant, spunând: "Am participat la bătălia de la Uhud și am privit cum erau aruncate săgeți din toate părțile înspre Profet. Totuși, nici una nu l-a atins." Abdullah bin Șihab Az-Zuhri a spus: "Condu-mă la Muhammed! Jur pe Allah că dacă nu l-aș ucide, n-aș mai spera să rămân în viață". Deși Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era lângă el și era și singur, el nu l-a observat. Safuan, un politeist de-al lui, l-a condamnat că nu și-a transformat vorbele în fapte, dar 'Abdullah a jurat că nu l-a văzut pe Profet și a adăugat că el ar putea fi imun la atentatele lor asupra vieții lui. El a mai spus că patru dintre ei juraseră să facă o nouă încercare de a-l ucide, dar, și aceasta, fără nici un rezultat."[1]

Musulmanii au dat dovadă de un eroism nemaiîntâlnit și sacrificii minunate. De exemplu, Abu Talha l-a apărat cu trupul său pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și și-a folosit pieptul drept scut împotriva săgeților inamice. Anas a relatat că în Ziua Uhud, când oamenii s-au împrăștiat de lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Abu Talha era un arcaș foarte priceput, care trăgea cu săgeata atât de puternic, încât în ziua aceea a rupt două sau trei arcuri. Când cineva care avea o tolbă plină de săgeți trecea pe acolo, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îi spunea: "Dă-i săgețile lui Abu Talha". Apoi, când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îi urmărea pe oameni trăgând cu săgeata, Abu Talha îi spunea: "I-aș sacrifica pe mama și pe tatăl meu pentru siguranța ta. Nu merge prea

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/97.

aproape să nu te nimerească vreuna dintre săgețile lor. Mai bine aș muri decât să te văd rănit”.[1]

Abu Dujana stătea în fața Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru a-l proteja de săgeți cu spatele lui. Hatib bin Balta’a l-a urmărit pe ‘Utba bin Abu Uaqqas, cel care-i rupsese un dinte Profetului, l-a lovit cu sabia, i-a spart capul și i-a luat iapa și sabia. Sa’d bin Abu Uaqqas ar fi dorit să-l omoare pe fratele său, ‘Utba, dar n-a putut. Oricum, acesta a fost ucis de Hatib.

Sahl bin Hanif, un erou arcaș, care a jurat să moară pentru cauza lui Allah, a jucat și el un rol important în groaznica bătălie de la Uhud.

Însuși Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a folosit arcul și săgețile. Într-o relatare a lui Qatada bin An-Nu’man se spune că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a tras atât de multe săgeți, încât cele două capete ale arcului său s-au aplatizat. Qatada bin An-Nu’man a decis să rămână alături de el pentru totdeauna. În ziua aceea, a fost atât de grav rănit la un ochi, încât acesta i s-a rostogolit pe obraz. Însă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a așezat cu mâna lui înapoi în orbită și, de îndată, Qatada a început să vadă cu acest ochi mult mai clar și mai pătrunzător decât cu celălalt.

Tot în ziua aceea ‘Abdur Rahman bin ‘Auf a continuat să lupte până când i-a fost zdrobit maxilarul. El a căpătat peste douăzeci de răni, dintre care unele în picior, răni care în final l-au doborât.

Malik bin Sinan, tatăl lui Abu Sa’id Al-Khudri, a supt tot sângele de pe obrazul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, până l-a curățat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Scuipă-l!”, dar Malik a spus: “Pe Allah, nu-l voi scuipa niciodată”. Apoi s-a întors la luptă și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Cel care vrea să vadă pe unul dintre locuitorii Paradisului, să se uite la acesta”. De îndată ce s-a întors la luptă, el a fost ucis în vâltoarea bătăliei.

Umm ‘Amara a participat și ea la luptă. Ea l-a înfruntat în luptă pe Ibn Qami’a și a căpătat o rană ușoară la umăr, dar, în același timp, și ea l-a lovit cu sabia de mai multe ori. El însă a supraviețuit deoarece purta două armuri. Cu toate acestea, ea a continuat să lupte, până când a

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/581.

căpătat douăsprezece răni.

La rândul său, Mus'ab bin 'Umair a luptat aprig pentru a-l apăra pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de atacurile lui Ibn Qami'a și de prietenii lui.

El ținea steagul cu mâna dreaptă. Pe parcursul luptei, mâna i-a fost tăiată, așa că a apucat steagul cu mâna stângă, însă și aceasta i-a fost tăiată și atunci a îngenunchiat și l-a acoperit cu pieptul și gâtul. În acel moment, Ibn Qami'a l-a ucis, confundându-l cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, fiindcă semănau la înfățișare. Atunci, Ibn Qami'a a început să strige că Muhammed a fost ucis.[1]

De îndată ce Ibn Qami'a a anunțat această veste îngrozitoare, consternarea s-a răspândit printre adepții lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și moralul lor a avut mult de suferit. Acest zvon a avut un impact negativ asupra musulmanilor. Asalturile politeiștilor s-au domolit, fiindcă ei au ajuns cu adevărat să creadă că și-au atins scopul final, așa că s-au întors să desfigureze cadavrele.

După ce a fost ucis Mus'ab, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a predat steagul lui 'Ali bin Abu Talib. 'Ali și tovarășii săi au continuat să lupte cu mult curaj și să dea minunate exemple de eroism și vitejie atât în apărare, cât și în atac.

Apoi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a îndreptat spre armata sa încercuită. Ka'b bin Malik, care l-a recunoscut primul pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în timp ce acesta se apropia, a strigat cât de tare a putut: "O, popor de musulmani, bucurați-vă! Mesagerul lui Allah este aici". Dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a făcut semn să tacă, pentru ca poziția sa să nu fie localizată de idolatri. Imediat ce au auzit strigătul, musulmanii au alergat spre locul de unde se auzise acesta. Acolo se găseau în jur de treizeci de companioni, toți așezați în jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Împreună cu aceștia, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să plănuiască retragerea spre dealurile din apropiere.

Ostilitățile dușmanilor au devenit din ce în ce mai aprige, cu intenția de a împiedica retragerea musulmanilor. Eforturile lor, însă, s-au dovedit a fi inutile, datorită dârzeniei și eroismului leilor islamici.

---

[1] Ibn Hișam, 2/73, 80-83; Zad Al-Ma'ad, 2/97.

'Uthman bin 'Abdullah bin Al-Mughira, unul dintre călăreții inamici, a înaintat spre Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, spunând: "Ori îl ucid pe Muhammed, ori voi fi ucis". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit să-l înfrunte, dar iapa lui s-a împotmolit în niște gropi și nu a mai putut ajunge.

Atunci, Al-Harith bin As-Simma s-a luptat cu dușmanul și l-a lovit cu paloșul în picior, schilodindu-l. Apoi l-a lichidat, i-a luat armele și i le-a înmânat Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Mai târziu, un alt călăreț, 'Abdullah bin Jabir, l-a atacat pe Al-Harith bin As-Simma și l-a izbit cu paloșul în umăr. El a fost dus în tabăra musulmanilor, suferind de răni grave. Oricum, idolatrul acela n-a scăpat de moarte, fiindcă Abu Dujana, aventurierul cu bandă roșie pe cap, l-a izbit cu putere și i-a tăiat capul.

În timpul acestei lupte fioroase, pe musulmani i-a copleșit o dorință de a dormi. Aceasta semnifica siguranța și liniștea ajutorului lui Allah către sclavii Săi musulmani, după cum amintește și Coranul, în acest context. Abu Talha a spus: "Am fost unul dintre cei posedați de dorința de a dormi în Ziua Uhud. În ziua aceea, paloșul mi-a căzut din mână de mai multe ori. A căzut iarăși și iarăși, dar eu tot l-am ridicat".[1]

În final, musulmanii s-au retras în ordine, cu mare îndrăzneală și curaj, la adăpostul muntelui Uhud. Apoi, restul armatei i-a urmat spre acel refugiu. Așadar, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat dovadă de mult mai multă înțelepciune decât Khalid bin Al-Ualid.

Ibn Ishaq a relatat: "Când Mesagerul lui Allah se îndrepta spre colină, el a fost urmărit de Ubai bin Khalaf, care spunea: "Unde este Muhammed? Ori îl omor, ori voi fi omorât". Tovarășii lui Muhammed au spus: "O, Mesager al lui Allah, ai ceva împotrivă dacă unul dintre noi luptă cu el?" Dar Mesagerul lui Allah a spus: "Lăsați-l!", iar, când el s-a apropiat mai mult, Mesagerul lui Allah a luat sabia lui Al-Harith bin As-Simma. El a fost cuprins de un fior atât de putrenic, încât i-a împrăștiat în toate direcțiile pe toți cei din jurul lui, cu violență și impulsivitate. Apoi s-a întors spre el, i-a zărit clavicula prin deschizătura largă a armurii din zona gâtului și l-a lovit chiar în locul acela. Efectul loviturii a fost atât de puternic, încât l-a făcut să se rostogolească de pe cal de mai multe ori. Când s-a întors la quraiși, aceștia au observat că el avea doar o mică zgârietură la gât. Când sângele

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/582.

a început să curgă abundent, el a spus: “Pe Allah, Muhammed m-a omorât”.

Când l-au auzit că spune asta, ei au zis: “Pe Allah, ți-e frică de moarte. Pe Allah, ești posedat de diavol”. El a răspuns: “El îmi spusese deja când eram în Mekka: “Te voi ucide”. Pe Allah, și dacă (numai) m-ar fi scuipat, m-ar fi ucis”.

În cele din urmă, dușmanul lui Allah și-a dat ultima suflare într-un loc numit Sarif, în timp ce-l duceau înapoi la Mekka”.[1]

Într-o versiune după Abdul-Asuad, culeasă de la ‘Urua, se spune: "El mugea ca un taur și spunea: “Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că dacă durerea pe care o simt acum ar cuprinde poporul lui Al-Majaz, i-ar omorî pe toți”.[2]

În timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se retrăgea pe munte, o stâncă i-a blocat calea. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a încercat să urce pe ea, dar, din cauza armurii grele pe care o purta și fiindcă era grav rănit, n-a putut.

Talha s-a așezat repede într-o poziție care i-a permis Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să se urce pe umerii lui. Apoi l-a ridicat și el a reușit să se urce pe stâncă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus atunci: “După acest gest, Talha este ales pentru Paradis”.[3]

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! și-a stabilit comandamentul central pe colină, idolatrii au lansat ultimul atac asupra musulmanilor.

Ibn Ishaq a relatat că: “În timp ce Mesagerul lui Allah se afla în drum spre colină, un grup quraiș de elită a urcat pe munte. Ei erau conduși de Khalid bin Al-Ualid și Abu Sufian. Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a implorat pe Domnul său, spunând: “O, Allah, fie ca idolatrii să nu fie mai sus, în poziție sau putere, decât noi, musulmanii”. Atunci ‘Omar bin Al-Khattab și câțiva dintre emigranți au luptat cu idolatrii și i-au alungat de pe munte”.[4]

În "Al-Maghazi", o carte de Al-Umaui, se afirmă că idolatrii au urcat pe munte și Mesagerul lui Allah -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască-

[1] Ibn Hișam, 2/84; Zad Al-Ma’ad, 2/97.
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.250.
[3] Ibn Hișam, 2/86.
[4] Ibn Hișam, 2/86.

i-a spus lui Sa'd: "Alungă-i!", iar acesta a zis: "Cum pot să-i alung de unul singur, fără să mă ajute nimeni". Însă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a repetat același lucru de trei ori. Sa'd a scos atunci o săgeată din tolbă, a tras într-unul dintre ei și l-a omorât. El a spus: "Atunci am luat altă săgeată, despre care știam că este bună, și am tras într-altul. Apoi, am luat-o pe cea de-a treia și l-am omorât și pe acesta. Drept urmare, ei au coborât de pe munte. Eu mi-am spus: "Aceasta trebuie să fie o săgeată binecuvântată." și am pus-o în tolbă. A păstrat-o cu el până la moarte, iar copiii săi au păstrat-o tot timpul cu sfințenie.[1]

Mutilarea martirilor

Acesta a fost ultimul atac al idolatrilor împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Fiind aproape siguri de moartea lui, idolatrii s-au retras în tabăra lor și au început pregătirile de întoarcere la Mekka. Unii dintre ei s-au apucat să-i mutileze pe musulmanii uciși, iar femeile lor au făcut același lucru. Atât femeile, cât și bărbații au tăiat urechile, nasurile și organele genitale ale martirilor, apoi le-au spintecat burțile. De pildă, Hind bint 'Utba a tăiat ficatul lui Hamza și a început să-l mestece, apoi l-a scuipat. De asemenea, ea a făcut din urechile și nasurile musulmanilor brățări pentru glezne și coliere.[2]

În ultimele două ore de luptă au apărut două incidente, care au dezvăluit cu siguranță cât de departe erau în stare să meargă musulmanii cu lupta și sacrificiul pe calea lui Allah. Acestea au fost:

1. Ka'b bin Malik a spus: "Eu sunt unul dintre musulmanii care au luptat la Uhud și am fost martor la barbaria cu care politeiștii au mutilat cadavrele, dar am plecat fiindcă nu am mai putut suporta. Apoi am văzut un idolatru voinic, care era înarmat și trecea printre musulmani, spunând: "Adunați-i la un loc și puneți-i la fel cum sunt puse și măcelărite oile". De asemenea, am văzut un musulman înarmat care-l aștepta. M-am îndreptat spre ei, până când am ajuns în spatele lui. Comparându-i, mi-am dat seama că necredinciosul era și mai bine înarmat, și mai zdravăn ca înfățișare decât celălalt. Am continuat să-i urmăresc până când s-au angajat în luptă. Musulmanul s-a repezit la necredincios cu sabia, pe care i-a coborât-o până

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/95.
[2] Ibn Hișam, 2/90.

la șold, spintecându-i-l în două. Când musulmanul și-a descoperit fața, a spus: “Ce părere ai, Ka’b? Eu sunt Abu Dujana”.[1]

2. După ce lupta s-a încheiat, câteva femei musulmane au venit pe câmpul de luptă. Anas a spus: "Am văzut-o pe A’ișa bint Abu Bakr împreună cu Umm Sulaim. Veșmintele lor erau ridicate, așa că le-am putut vedea gleznele. Ele cărau burdufuri cu apă pe umeri și le dădeau oamenilor să bea.[2] Apoi le umpleau din nou și se întorceau." ‘Omar a spus: “În Ziua Uhud, Umm Salit ne aducea apă cu burduful”.[3]

Umm Aiman, una dintre femeile musulmane, când i-a văzut pe luptătorii musulmani învinși intrând în Medina, a început să le arunce cu praf în față, spunând mustrător: “Iată o roată de tors, luați-o și renunțați să mai purtați săbii”. Apoi ea a alergat pe câmpul de luptă. Acolo le-a dat celor răniți apă să bea. Hibban bin Al-’Arqa a tras în ea cu o săgeată și ea a căzut la pământ cu poalele ridicate. Văzând asta, dușmanul lui Allah a izbucnit în râs. Această imagine l-a înfuriat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, așa că i-a dat lui Sa’d bin Abu Uaqqas o săgeată căreia îi lipsea vârful și a spus: “Trage săgeata!” Sa’d a tras și săgeata a străpuns gâtul idolatrului. El s-a prăbușit și anumite părți ale corpului i s-au dezvelit. Sa’d a răzbunat-o pe femeie și Allah a răspuns la rugămintea ei.[4]

De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ajuns la trecătoare, ‘Ali bin Abu Talib a mers și și-a umplut cu apă din Al-Mihras plosca. Se spune că aceasta (Al-Mihras) este o piatră de formă concavă ce conține multă apă. De asemenea, se spune că este un izvor de apă din muntele Uhud. Oricum, ‘Ali i-a adus Mesagerului lui Allah să bea din apa aceea. Din cauza că mirosea urât, el a refuzat să bea și doar și-a spălat sângele de pe față și și-a turnat puțină pe cap, spunând: "Mânia lui Allah este cumplită asupra celor care au mânjit de sânge fața Mesagerului Său."[5]

Sahl a spus: “Pe Allah, știu și cine a spălat rana Mesagerului lui Allah și cine i-a turnat apă și cu ce substanțe a fost oblojită rana lui. Fiica sa, Fatima, a spălat-o, în timp ce ‘Ali i-a turnat apă din ploscă."

[1] Al-Bidaia uan Nihaia, 4/17.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/403, 2/581.
[3] Ibidem, 1/401.
[4] As-Sirat Al-Halabiia, 2/22.
[5] Ibn Hișam, 2/85.

Când Fatima și-a dat seama că apa a întețit sângerarea, a luat o bucată de velință din fir de pai, a ars-o puțin, a presat-o pe rană și sângerarea s-a oprit. [1]

Muhammed bin Maslama i-a adus apă proaspătă să bea. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a băut și l-a rugat pe Allah să-l binecuvânteze. [2]

Din cauza rănilor destul de grave, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și companionii lui s-au așezat pentru rugăciune, și la fel au făcut și ceilalți musulmani. [3]

Când idolatrii și-au încheiat pregătirile de plecare, Abu Sufian a urcat pe munte și a strigat: “Muhammed se află printre voi?” Ei nu i-au răspuns. Atunci el a întrebat: “Ibn Abu Quhafa (Abu Bakr) se află printre voi?” Nu i s-a răspuns. El a întrebat din nou: “Omar bin Al-Khattab se află printre voi?”, însă nici acum nu a primit răspuns, fiindcă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a interzis să răspundă. El a întrebat doar de cei trei, deoarece atât el, cât și oamenii săi știau prea bine că mișcarea islamică depindea într-o mare măsură de acești bărbați. Apoi, Abu Sufian a spus: “Noi v-am ușurat de grija celor trei”. ‘Omar nu s-a putut abține să nu vorbească și a spus: “O, dușman al lui Allah, îți spun că aceștia de care vorbești încă trăiesc. Allah i-a salvat pe cei pe care-i urăști”. Abu Sufian a răspuns: “Mutilarea morților voștri este un lucru pe care nu eu l-am poruncit, însă nu mi-a displăcut”. Apoi a strigat: “Idolul Hubal este măreț!” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a întrebat: “De ce nu răspundeți?”, însă ei au zis: “Ce să spunem?” “Spuneți: Allah este Cel mai Măreț, mai Înalt și mai Puternic”.

El a spus: “Idolul ’Uzza este al nostru, dar voi nu aveți nici un ‘Uzza”. Din nou, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a întrebat: “De ce nu răspundeți?” “Ce să spunem?” au întrebat ei. El a spus: “Spuneți: Allah este Protectorul nostru, dar voi nu aveți nici un protector”.

Abu Sufian a spus: “Fapte bune! Ziua de azi e o răzbunare pentru Ziua Badr. Acum, pentru atunci. În război, victoria este schimbătoare”. Răspunsul lui ‘Omar a fost: “Nu. Nu este același lucru. Morții noștri sunt primiți în Paradis, însă ai voștri merg în Iad."

Atunci, Abu Sufian a spus: “Vino încoace, ‘Omar!” Mesagerul lui Allah

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/584.
[2] As-Sirat Al-Halabiia, 2/30
[3] Ibn Hișam, 2/87.

a zis: “Mergi și vezi ce vrea”. El s-a dus. Abu Sufian l-a rugat: “Te implor în Numele lui Allah să-mi spui adevărul: l-am ucis sau nu pe Muhammed?” ‘Omar a spus: “Pe Allah, nu! Chiar acum el ascultă cuvintele tale”. Atunci, Abu Sufian a zis: “Pentru mine, tu ești mai sincer și mai de încredere decât Ibn Qami’a.”[1]

Ibn Ishaq a spus că atunci când Abu Sufian și însoțitorii lui se aflau pe punct de plecare, el a strigat, făcând următoarea precizare: “Ne vom întâlni din nou la Badr, anul viitor”. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus unuia dintre oamenii lui: “Spune: "Da, rămâne stabilit pentru fiecare dintre noi”.[2]

Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe ‘Ali bin Abu Talib să se țină după ei. El i-a spus: “Urmărește-i și vezi ce au de gând să facă și spre ce țintesc. Dacă descalecă de pe cai și se urcă pe cămile, înseamnă că se îndreaptă spre Mekka; iar dacă rămân în continuare pe cai și duc cămilele slobode, atunci se îndreaptă spre Medina. Jur pe Singurul în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă ei atacă Medina, voi merge după ei acolo și voi lupta cu ei.” ‘Ali a spus: “M-am ținut după ei să văd ce puneau la cale. I-am văzut urcând pe cămile și lăsând caii slobozi. Se îndreptau spre Mekka”.[3]

După plecarea quraișilor, oamenii au mers să verifice identitatea celor morți și răniți. Zaid bin Thabit a spus: “Mesagerul lui Allah m-a trimis în Ziua Uhud să-l caut pe Sa’d bin Ar-Rabi’ și mi-a spus: “Când îl găsești, spune-i: "Pacea fie cu tine din partea mea!" și mai spune-i: "Mesagerul lui Allah întreabă: "Cum te simți?” Zaid a spus: "Am început să rătăcesc în căutarea morților, până când am dat peste Sa’d, care era pe moarte, având aproape șaptezeci de lovituri și împunsături de sabie, o suliță și o săgeată înfipte în corp. Așa că am spus: “Sa’d, Mesagerul lui Allah îți trimite urările lui și spune: "Pacea fie cu tine! Spune-mi, cum te simți?” Sa’d a zis: “Și pacea fie cu Mesagerul lui Allah! Spune-i că simt parfumul Paradisului și spune-le "ajutoarelor", oamenii mei: "Allah nu o să vă ierte dacă Mesagerul lui Allah este rănit, iar ochii voștri încă mai clipesc (adică sunteți încă în viață și n-ați murit).” Apoi s-a stins.[4]

[1] Ibn Hișam, 2/93,94; Zad Ma’ad, 2/94; Sahih Al-Bukhari, 2/579.
[2] Ibn Hișam, 2/94.
[3] Ibn Hișam, 2/94.
[4] Zad Al-Ma’ad, 2/96.

Au dat din întâmplare peste Al-Usairim - ‘Amr bin Thabit, pe care îl îndemnaseră deja să îmbrățișeze islamul, dar acesta refuzase. L-au găsit printre răniți, pe punctul de a-și da sufletul. “Pentru ce a mai venit aici? Când ne-am despărțit de el, era încă neînduplecat să accepte islamul ca religie a sa”. Ei l-au întrebat: “Ce te-a făcut să vii aici? Dorința de a-ți apăra poporul sau înclinația spre islam?” El a spus: “Cu siguranță, înclinația spre islam. Cred în Allah și în Mesagerul Său. Am luptat împreună cu Mesagerul lui Allah până am căpătat ceea ce vedeți”, după care și-a dat ultima suflare. Când a auzit, el a spus: “El este unul dintre locuitorii Paradisului, deși nu a făcut nici măcar o singură rugăciune”, a povestit Abu Huraira.[1]

Qazman, care a fost găsit printre răniți, a luptat vitejește și a ucis șapte sau opt idolatri. Era slăbit din cauza rănilor pe care le căpătase și ei l-au dus la locuința unuia din neamul Zufr. Musulmanii i-au vorbit cu bucurie despre Paradis, însă el a spus: “Pe Allah, am luptat din zel față de poporul meu. Dacă n-ar fi fost așa, n-aș fi luptat niciodată”. Când rănile i s-au înrăutățit, el s-a sinucis. Ori de câte ori i se povestea despre el, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spunea: “Este un locuitor al Iadului”.[2] Acesta este sfârșitul celor care luptă pentru o cauză rasială sau pe altă cale decât cea a preamăririi Cuvântului lui Allah, chiar de-ar fi luptat sub stindardul islamului sau chiar în armata Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ori a însoțitorilor lui.

Printre cei răniți se afla și un evreu din tribul Tha’laba, care era total diferit de Qazman. El a spus oamenilor săi: “O, popor de evrei! Pe Allah, știați dinainte că este necesar să-l sprijiniți pe Muhammed.”, însă aceștia au zis: “Astăzi este sâmbătă.” El a răspuns: “Pentru voi nu este sâmbătă”. Și-a luat paloșul și echipamentul de război și a spus: “Dacă sunt ucis, averea mea să fie pusă la dispoziția lui Muhammed”. Apoi, în dimineața următoare, a mers și a luptat până ce a fost omorât.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus despre el: “Mukhairiq este cel mai bun dintre evrei”.[3]

---

[1] Zad Al-Ma’ad, 2/94; Ibn Hișam, 2/90.
[2] Zad Al-Ma’ad, 2/97; Ibn Hișam, 2/88.
[3] Ibn Hișam, 2/88,89.

Îngroparea martirilor

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a supravegheat îngroparea martirilor și a zis: "Mărturisesc că Allah va învia pe oricine este rănit pe calea Sa, iar din rană va curge un lichid ce seamănă la culoare cu sângele, dar miroase a mosc".[1]

Câțiva dintre tovarăși și-au purtat oamenii uciși în război la Medina, dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit să fie trimiși înapoi spre a fi îngropați unde au fost omorâți. El a dat ordin să nu fie spălați, ci îngropați așa cum erau, după ce li se vor scoate armurile. El îngropa doi-trei martiri împreună într-un singur mormânt și chiar îmbrăca doi oameni cu același veșmânt de înmormântare, spunând: "Cine este mai învățat în Coran?" și pe acela îl punea primul în mormânt. El spunea: "Sunt martorul lor în Ziua Învierii". El i-a îngropat pe 'Abdullah bin 'Amr bin Haram și pe 'Amr bin Al-Jumuh într-un singur mormânt, datorită afecțiunii pe care și-o purtau unul altuia.[2]

Ei au pierdut trupul lui Hanzala, au început să-l caute și l-au găsit într-un loc din apropiere, cu apă picurând din el. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus însoțitorilor lui că îngerii îl spălau și a zis: "Întrebați-o pe nevasta lui". Ei au întrebat-o și ea a confirmat că el fusese într-o stare de necurățenie ceremonială. Din acest motiv, Hanzala a fost numit "Ghasil Al-Mala'ika" ("cel spălat de îngeri").[3]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a îndurerat foarte mult când a văzut cum a fost mutilat unchiul și fratele său de lapte, Hamza. Când mătușa lui, Safiia, a venit să-l vadă pe fratele ei, Hamza, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit fiului ei, Az-Zubair, s-o ducă de acolo, ca să nu vadă ce se întâmplase cu fratele ei. Ea a refuzat și a spus: "De ce să plec? Mi s-a spus că l-au mutilat. Atâta vreme însă cât este pe calea lui Allah, orice se întâmplă cu el, este bine pentru noi, și spun: "Allah este mărinimos și eu voi avea răbdare, dacă Allah așa dorește". Ea s-a apropiat, l-a privit și s-a rugat la Allah pentru el, spunând: "Cu toții suntem ai lui Allah și, cu

[1] Ibn Hișam, 2/98.
[2] Zad Al-Ma'ad,2/98; Sahih Al-Bukhari, 2/584.
[3] Zad Al-Ma'ad, 2/94.

adevărat, la El ne vom întoarce!”, apoi s-a rugat la Allah pentru iertare.

După aceea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit să fie îngropat cu ‘Abdullah bin Jahș, care era nepotul și fratele lui de lapte.

Ibn Mas’ud a spus: "Nu l-am văzut niciodată pe Mesagerul lui Allah plângând atât de mult, ca pentru Hamza bin ‘Abdul Muttalib". El l-a îndreptat spre Al-Qibla, apoi a asistat la îngroparea lui și a plâns din toată inima.[1]

Vederea martirilor era așa de groaznică, încât îți frângea inima. Descriind înmormântarea lui Hamza, Khabbab a spus: “Nu s-a găsit nici un giulgiu care să fie destul de lung pentru Hamza, în afară de un veșmânt alb-cenușiu. Dacă îi acopereau capul, îi rămâneau dezgolite picioarele, iar de îi acopereau picioarele, capul rămânea descoperit. În final, i-au acoperit capul cu el, iar cu o plantă numită "Al-Idhkhir" i-au acoperit picioarele.”[2]

Al-Imam Ahmad a relatat că în Ziua Uhud, când idolatrii s-au întors, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Formați șiruri ca pentru rugăciune, ca să-I aduc mulțumiri și laude Domnului meu, Cel Mare și Atotputernic”. Auzindu-l, ei au format șiruri în spatele lui.

Atunci el a zis: “O, Allah, nimeni nu poate opri ceea ce Tu permiți sau permite ceea ce Tu oprești. Nimeni nu-l poate călăuzi pe cel pe care Tu îl menești să rătăcească sau să-l rătăcească pe cel pe care Tu îl călăuzești. Nimeni nu poate să dăruiască lucrurile pe care Tu le-ai reținut și nici nu poate să rețină ceea ce Tu dăruiești. Nimeni nu poate să apropie lucrurile pentru care Tu ai poruncit să rămână la distanță sau să îndepărteze ceea ce Tu poruncești să rămână aproape. O, Allah, Îndurarea, Mila și Binecuvântarea Ta să fie cu noi toți!”

“O, Allah, Te implor să-mi dăruiești Bunăstarea eternă, care nici nu se schimbă, nici nu piere! O, Allah la Tine, Singurul, căutăm ajutor pentru orice încercare! La Tine, Singurul, căutăm sprijin în ceasul spaimei! O, Allah, la Tine, Singurul, căutăm adăpost împotriva răului din ceea ce ne-ai dat și din ceea ce nu ne-ai dat! O, Allah, coboară în noi dragostea pentru Credință și fă-o plăcută și iubită inimilor noastre! Necredința, răutatea și neascultarea să nu ne fie plăcute nouă! Să fim noi printre cei drept călăuziți! O, Allah, ajută-ne să trăim ca musulmani și să murim ca

[1] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.255.
[2] Mișkat Al-Masabih, 1/140.

musulmani, să ne alăturăm celor drepți și nu celor nenorociți și rătăciți. O, Allah, mânia Ta să cadă asupra necredincioșilor care-l hulesc pe Mesagerul Tău și se depărtează de la calea Ta dreaptă. O, Allah, fie ca mânia, pedeapsa și răzbunarea Ta să cadă asupra necredincioșilor cărora le-ai trimis Solia. Să fie ei loviți de un război condus de Tine. O, Allah, Tu, Creator al Adevărului".[1]

După ce i-a îngropat pe toți martirii și i-a adus laudă și rugăciuni lui Allah, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a întors la Medina. Pe drumul de întoarcere, i-au fost dezvăluite exemple de neasemuită dragoste și devotament din partea femeilor drept-credincioase, cu nimic mai neînsemnate decât faptele eroice de luptă ale bărbaților.

În drumul său, Hamna bint Jahș l-a întâmpinat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și el a anunțat-o despre moartea fratelui ei, 'Abdullah bin Jahș. Ea a spus: "Toți suntem ai lui Allah și la El, cu adevărat, ne întoarcem. Îl rog pe Allah pentru iertare". Atunci a anunțat-o și de moartea unchiului ei matern, Hamza bin 'Abdul Muttalib. Ea a spus: "Toți suntem ai lui Allah și la El, cu adevărat, ne întoarcem. Îl rog pe Allah pentru iertare". Dar, când a anunțat-o de moartea soțului ei, Mus'ab bin 'Umair, ea a țipat și s-a văicărit. Când a văzut-o că face astfel, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Pentru femeie, soțul ei este foarte scump."[2]

El a trecut pe lângă o femeie din neamul Dinar, al cărei soț, tată și frate fuseseră uciși la Uhud. Când a aflat de moartea lor, ea a întrebat: "Cum se simte Mesagerul lui Allah?" Ei au spus: "Bine, într-adevăr, mulțumim lui Allah! El este bine și sănătos, după cum dorești". Ea a zis: "Vreau să-l văd". Ei i l-au arătat. Când l-a văzut, ea a spus: "Toate nenorocirile sunt nesemnificative, atâta vreme cât tu ești teafăr".[3]

Umm Sa'd bin Mu'ad a venit alergând să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În acel moment, fiul ei ținea frâul iepei lui. Văzând-o pe mama lui, el a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "O, Mesager al lui Allah! Iat-o pe mama mea". Profetul a spus: "Este bine venită", și s-a oprit s-o aștepte. Când ea s-a apropiat, el a consolat-o pentru moartea fiului ei, 'Amr bin Mu'ad. Dar ea a spus: "Atât

[1] Musnad Imam Ahmad, 3/424.
[2] Ibn Hișam, 2/98.
[3] Ibn Hișam, 2/99.

timp cât tu ești teafăr, nenorocirea mea va fi cu siguranță acoperită de uitare”. Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah pentru rudele celor ce muriseră la Uhud și a spus: “Luminează-te, Umm Sa’d și du această veste fericită familiilor lor! Spune-le că toți cei care au fost uciși în luptă sunt prieteni în Paradis și mijlocitori pentru tot neamul lor”. Ea a răspuns: “O, Mesager al lui Allah, noi suntem mulțumiți. Cine să mai plângă după ei, în urma acestei vești bune?” Apoi, ea a reluat, spunând: “O, Mesager al lui Allah, roagă-te lui Allah pentru cei care au rămas în urmă”. El a spus: “O, Allah, depărtează necazul din inimile lor și consolează-i pentru nenorocirile lor. Răsplătește-i cu bunătate și bunăstare pe cei rămași în urmă”.[1]

În seara acelei zile de sâmbătă, 7 Șauual, anul 3 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sosit în Medina. De îndată ce a ajuns acasă, el a înmânat paloșul fiicei sale, Fatima, și i-a spus: “O, fiică, spală sângele de pe această sabie. Jur pe Allah, ea mi-a fost de mare ajutor astăzi.”

‘Ali bin Abu Talib i-a dat și el sabia lui și a spus: “Spală și sângele de pe această sabie. Pe Allah, mi-a fost de mare ajutor azi”. Iar Mesagerul lui Allah a zis: “Sahl bin Hanif și Abu Dujana au fost la fel de curajoși ca tine în luptă”.[2]

Majoritatea povestirilor au confirmat că au fost uciși șaptezeci de musulmani, cei mai mulți dintre ei, în număr de șaizeci și cinci, fiind "ajutoare". Dintre aceștia, patruzeci și unu erau din tribul Khazraj, iar douăzeci și patru din tribul Aus. Ceilalți cinci musulmani uciși erau patru emigranți și un evreu.

În ceea ce-i privește pe politeiști, au fost uciși douăzeci și doi, dar unele versiuni menționează chiar treizeci și șapte. La urma urmei Allah știe cel mai bine.[3]

În noaptea de sâmbătă, 8 Șauual, după întoarcerea lor de la Uhud, musulmanii nu și-au petrecut noaptea în liniște, deși erau frânți de oboseală. Ei au păzit toată noaptea intrările și ieșirile din Medina. Îl păzeau mai ales pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, de teamă ca nu cumva anumiți suspecți să comită o nebunie

[1] As-Sirat Al-Halabiia, 2/47.
[2] Ibn Hișam, 2/100.
[3] Ibn Hișam, 2/122-129; Fath Al-Bari, 7/351.

neașteptată.

Invazia Hamra' Al-Asad

În ceea ce-l privește pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, acesta și-a petrecut noaptea cântărind atent situația. Se temea că idolatri, după ce ar fi realizat că nu folosiseră nimic din acea victorie, s-ar putea gândi în timp ce se aflau în drum spre Mekka să se îndrepte spre Medina. Se gândea că ei vor regreta și ar putea decide să invadeze Medina, drept compensație. Din acest motiv, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era hotărât să pornească în urmărirea armatei mekkane.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a chemat oamenii și le-a poruncit să meargă să-i înfrunte pe dușmanii islamului. Acest lucru se întâmpla în dimineața zilei următoare după Uhud, duminică, 8 Șauual. El a spus: "Nimeni nu va merge la luptă, cu excepția celor ce au participat deja în lupta de la Uhud". 'Abdullah bin Ubai a spus: "Vreau să merg cu voi", însă Profetul a spus: "Nu!"

Deși musulmanii sufereau mult și erau foarte neliniștiți, au răspuns pozitiv chemării sale. Jabir bin 'Abdullah l-a implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-i îngăduie să participe și el la acea nouă invazie, pe motiv că îi plăcuse întotdeauna să fie martor la toate bătăliile în care era implicat Profetul. El nu participase la Uhud fiindcă tatăl său îi ceruse să rămână în Medina cu surorile lui. Dorința acestuia s-a împlinit.

Musulmanii au mărșăluit până când au ajuns într-un loc numit Hamra' Al-Asad, cam la opt mile distanță de Medina și și-au ridicat tabăra acolo. Acesta a fost locul în care Ma'bad bin Abu Ma'bad a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a mărturisit islamul. Unii oameni au spus că el a rămas un idolatru, dorind numai să-l avertizeze pe Muhammed, din respect pentru o înțelegere făcută între Khuza'a (tribul său) și neamul Hașim. El a spus: "O, Muhammed! Pe Allah, ne pare foarte rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat ție și tovarășilor tăi. Sperăm sincer să nu suferiți din nou". Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sugerat ca el să-l ajungă din urmă pe Abu Sufian și să-l împiedice să-și ducă la îndeplinire intențiile păcătoase.

Temerile Mesagerului în legătură cu o posibilă reîntoarcere a idolatrilor s-au dovedit a fi absolut întemeiate. De îndată ce idolatrii au descălecat și și-au făcut tabăra la Ar-Rauha', un loc situat cam la treizeci și șase de mile distanță de Medina, au început să se certe între ei, reproșându-și unii altora: “N-ați făcut nimic! Le-ați înfrânt puterea și apoi i-ați părăsit. Mai sunt printre ei personalități care probabil își vor aduna oamenii să lupte din nou împotriva noastră. Să ne întoarcem, să-i anihilăm și să le zdrobim forțele”.

De fapt, a fost o decizie pripită, luată de niște oameni cu minte îngustă, care judecaseră greșit moralul și forța potențială a ambelor grupări. Din acest motiv, o căpetenie eminentă a quraișilor, Safuan bin Omaiia, a încercat să-i împiedice pe oamenii săi să ia această decizie, spunând: “O, oameni! Nu faceți un asemenea lucru, fiindcă mi-e teamă că el îi va aduna pe cei care au rămas acasă și n-au participat la bătălia de la Uhud. Mergeți acasă ca învingători, deoarece nu sunt sigur de întorsătura pe care o vor lua lucrurile dacă vă implicați într-o asemenea luptă. Până la urmă ar putea fi în defavoarea noastră”. Fără a băga de seamă înțelepciunea acelor remarce, majoritatea politeiștilor erau hotărâți să participe la această riscantă acțiune.

Între timp, Ma'bad bin Abu Ma'bad a ajuns la fața locului și a încercat să exagereze pericolul ce-i aștepta, pentru a le dejuca planul. El a spus: “Muhammed a pornit să vă întâlnească împreună cu o ceată imensă de luptători. N-am mai văzut așa ceva până acum. El a adunat toate trupele ce au rămas în urmă și n-au participat la Uhud. Aceștia regretă cu siguranță ce au pierdut și vor să-și ia acum revanșa. Inimile lor sunt pline de ură și dușmănie”.

Abu Sufian a spus: “Vai de tine! Ce sugerezi?” El a spus: “Pe Allah, văd că nu vreți să plecați până ce nu-l vedeți pe el sau capetele cailor lor, ori până ce avangarda armatei lui nu se arată ochilor voștri de după dealul acela.”

Abu Sufian a spus: “Pe Allah, am căzut de comun acord să-i zdrobim pe musulmani și forțele lor”. Încă o dată, omul i-a avertizat și i-a sfătuit să se oprească.

Auzind această veste, hotărârea mekkanilor a pălit, iar spaima și panica s-au instalat printre ei. Drept urmare, ei au considerat că poate cea mai sigură cale este să-și continue retragerea spre Mekka. Totuși, ca o

alternativă, au început o propagandă ostilă cu scopul descurajării armatei musulmane de a-i urmări. Coincidența a făcut ca o caravană ce aparținea lui 'Abd Qais să treacă pe acolo, îndreptându-se spre Medina. Conform planului, Abu Sufian le-a cerut să-i comunice lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un mesaj din partea sa, în care să-i spună că mekkanii își strânseseră rândurile pentru a-l anihila pe Mesager și pe companionii lui. În schimb, Abu Sufian a promis ca în anul următor, la forumul de la 'Ukaz, să le dea oamenilor din caravană încărcături de stafide.

Cei din caravană i-au transmis Mesagerului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - mesajul la Hamra' Al-Asad, însă acesta nu a avut nici un efect negativ asupra lor. Din contră, cuvintele lui Abu Sufian i-a întărit în Credință. Allah spune:

"...și au zis ei: "Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah și El este cel mai bun ocrotitor al nostru!

Și ei s-au întors [după aceea] cu binefacerea lui Allah și harul Său, fără să-i fi atins nici un rău. Ei au căutat mulțumirea lui Allah, căci Allah este Dătător de har nemăsurat." [3:173,174]

După sosirea caravanei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a stat la Hamra' Al-Asad, timp de trei zile - luni, marți și miercuri, 9 - 11 Șauual, anul 3 d.H., după care s-a întors la Medina. Înainte de întoarcere l-a luat prizonier de război pe Abu 'Azza Al-Jumahi. Acest om mai fusese prins și la Badr, dar pe motivul sărăciei și al faptului că avea de întreținut o familie numeroasă, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese destul de milostiv și-l eliberase, cu condiția să nu se mai implice într-un război împotriva musulmanilor. Abu 'Azza nu și-a ținut însă promisiunea și a luptat alături de politeiști în bătălia de la Uhud. Și de data asta, el l-a implorat pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-l ierte, dar acesta i-a spus că un credincios nu ar face de două ori aceeași greșeală. Așadar, și-a meritat pe deplin condamnarea la moarte, sentință ce a fost executată ori de Az-Zubair, ori, conform unei alte versiuni, de Asim bin Thabit.

Un spion mekkan, Mu'auiia bin Al-Mughira bin Abu Al-'As, a fost și el condamnat la moarte. Acest spion era bunicul din partea mamei al lui 'Abdul Malik bin Maruan. După bătălia de la Uhud, când idolatrii s-au întors, Mu'auiia a venit la vărul său patern, 'Uthman bin Affan - Allah fie mulțumit de el!

După ce a cerut permisiunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, ‘Uthman i-a oferit adăpost, însă numai cu condiția ca după trei zile să plece de acolo. Altfel, va fi ucis. Însă el nu a luat în seamă acest lucru și, după ce armata musulmană a părăsit Medina, a rămas acolo mai mult de trei zile, timp în care a spionat pentru quraiși.

Când armata s-a întors, Mu’auiia a fugit din Medina. Din această cauză, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit lui Zaid bin Haritha și lui ‘Ammar bin Yasir să-l urmărească și să-l ucidă. Și astfel a fost ucis.[1]

Fără îndoială, nu putem privi invazia de la Hamra’ Al-Asad separat, ci, mai degrabă, ea ar trebui considerată o parte integrantă a bătăliei de la Uhud.

Am prezentat până în acest moment toate etapele și amănuntele bătăliei de la Uhud, mult discutată de învățați și cercetători. A fost sau nu o înfrângere? Cu siguranță, superioritatea militară din cea de-a doua parte a bătăliei a fost în favoarea politeiștilor, care au direcționat cu succes mecanismul precis al ostilităților și au cauzat pierderi grele de vieți omenești. De asemenea, o parte dintre credincioși au fost învinși în mod clar, dar aceasta nu poate fi considerată nicidecum o victorie mekkană.

Armata mekkană nu a reușit să ocupe tabăra musulmanilor. Cu tot haosul și confuzia create, cea mai mare parte a armatei medinite nu s-a gândit să fugă, ci, din contră, a rezistat eroic și a reușit să se regrupeze lângă cartierul lor general, luptând cu vitejie. Mekkanii nu au luat nici prizonieri musulmani, nici prăzi de război. Dușmanii islamului au fost prea lași pentru a mai face o a treia încercare de a-și impune superioritatea pe câmpul de luptă. Dimpotrivă, ei s-au grăbit să părăsească locul chiar înaintea musulmanilor. Medina, capitala musulmanilor, era doar la o aruncătură de băț de liniile inamicilor, fiind astfel expusă pericolului. Totuși, politeiștii n-au avut destul curaj să o cotropească, să-i jefuiască averile sau să captureze musulmanii de acolo.

De fapt, toate aceste detalii sunt sugestive în a sprijini argumentul nostru că evenimentul de la Uhud a fost doar o ocazie prielnică pentru mekkanii care au reușit să cauzeze pierderi grele musulmanilor, fără ca în timpul operațiunilor de încercuire să-și atingă scopul final de anihilare a

[1] Ibn Hișam, 2/60-129; Zad Al-Ma’ad, 2/91-108; Fat Al-Bari, 7/345-347; Mișkat Sirat Ar-Rasul, p.p. 242-245.

armatei musulmane. La urma urmei, pentru învingători nu sunt neobișnuite asemenea pierderi, dar, sub nici o formă, acestea nu pot fi considerate o victorie a părții adverse.

Avem o imagine surprinzătoare și amuzantă a unei armate victorioase, care se retrage de teama umilinței și a înfrângerii, însă e urmărită de un grup schilodit și abătut de musulmani.

În concluzie, bătălia de la Uhud a reprezentat doar o etapă a ostilităților dintre cele două părți, etapă concretizată într-un război militar. Ambele părți au avut parte atât de succes, cât și de eșec și au renunțat să mai lupte, însă fără să fugă cu lașitate sau să se predea resemnați.

În acest context, Allah spune:

"Nu slăbiți urmărirea oamenilor [necredincioși], chiar dacă suferiți, căci ei suferă la fel cum suferiți voi, dar voi nădăjduiți de la Allah ceea ce ei nu nădăjduiesc!..." [4:104]

Versetul identifică limpede ambele atitudini în fața pierderilor și greutăților ca fiind similare. Ambele părți au încheiat operațiunile de război și nu s-au întors nici victorioase, nici învinse.

Comentarii în Nobilul Coran asupra bătăliei de la Uhud

Unele versete coranice au fost dezvăluite pentru a aduce lumină asupra celor mai decisive faze ale bătăliei și, în mod succesiv, pentru a explica motivul ce a condus la acea pierdere grea și a ilustra zonele vulnerabile ce persistau încă în sufletele unor credincioși referitor la datoria lor de a adopta o atitudine decisivă cu privire la obiectivele nobile pentru care a fost creată comunitatea musulmană, obiective ce trebuiau îndeplinite.

Nobilul Coran a amintit, de asemenea, despre atitudinea pretinșilor credincioși și a arătat clar ostilitatea și ura pe care o nutreau față de Allah și Mesagerul Său. Cuvintele lui Allah au șters orice urmă de ambiguitate și insinuare ce ar fi putut fi determinată de ipocriți și aliații lor, evreii, conspiratori și intriganți, și ar fi putut încă avea ecou în inimile unor musulmani slabi de înger.

Judecata lăudabilă și obiectivele îndelung căutate ce au fost atribuite bătăliei de la Uhud, au constituit un alt subiect de care Nobilul Coran s-a ocupat în detaliu. Au fost revelate șaizeci de versete relevante care au descris în întregime prima fază a bătăliei:

“[Adu-ți aminte, o, Muhammed,] când ai plecat dimineața de la familia ta, pentru a stabili credincioșilor locurile de luptă!...” [3:121]

Încheiem cu un comentariu pătrunzător asupra rezultatelor și moralității ei:

“Allah nu-i va lăsa pe credincioși în starea în care voi sunteți decât numai până ce-l va despărți pe cel rău de cel bun. Și Allah nu vă va dezvălui vouă tainele celor nevăzute, ci Allah alege [pentru aceasta] dintre trimișii Lui pe cine voiește El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi! Și dacă veți crede și veți fi cu frică, veți avea parte de răsplată mare.” [3:179]

Lecții și morală

Ibn Al-Qaiim s-a referit în mod direct la bătălia de la Uhud și a prezentat detalii complete despre beneficiile divine și morale care au rezultat de aici. După relatarea lui Ibn Hajar, unii învățați musulmani au spus: "Înfrângerea de la Uhud a rezultat din neglijența arcașilor de a respecta porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și din cauza faptului că au părăsit locul pe care li se poruncise să-l apere până în final." Cu alte cuvinte, succesul musulmanilor depinde de supunerea lor față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Atâta vreme cât ei îi îndeplinesc poruncile, Allah îi va ajuta să înfrunte toate nenorocirile. Dacă vor uita însă de poruncile lui, alergând în căutarea bunurilor lumești, vor ajunge să sufere. În mod obișnuit, profeții sunt supuși la diferite încercări, însă ei nu-și pierd credința și înving, întotdeauna, orice greutate. Dacă musulmanii ar ieși întotdeauna învingători, o mulțime de prefăcuți în credință ar adera la islam. În consecință, situația ar deveni confuză și nu s-ar mai putea face o diferențiere clară între adevărații credincioși și ipocriți. Pe de altă parte, dacă musulmanii ar fi tot timpul înfrânți, misiunea profeților nu ar mai fi îndeplinită. Așadar, este bine ca musulmanii să aibă parte de reușită, dar și de eșecuri, pentru ca această diferențiere să fie efectuată cu succes.

După bătălia de la Uhud, ipocriții și-au dezvăluit adevăratele lor intenții atât prin cuvinte, cât și prin fapte, iar musulmanii au început să fie conștienți de prezența acestor păcătoși ce activau în secret chiar în propriul lor teren. Din această cauză, trebuiau adoptate în timp util măsuri potrivite.

De asemenea, am putea spune că musulmanii nu au obținut imediat o victorie, deoarece, mai înainte de asta, ei trebuiau să învețe o lecție, și anume aceea de a avea o răbdare desăvârșită în vremuri de răstriște. Allah îi încearcă și îi verifică, pentru ca drept-credincioșii să-și ocupe pe merit lăcașul în binecuvântata Viață de Apoi. Martiriul, cel mai înalt loc pe care supușii lui Allah l-ar putea ocupa, este făcut de Allah să fie ca un bilet spre Paradis. Pe scurt, lupta pentru cauza lui Allah reprezintă o șansă unică pentru drept-credincioși de a-și răscumpăra păcatele și este un eveniment divin prin intermediul căruia necredincioșii și dușmanii lui Allah să suporte distrugerea și anihilarea ca răsplată pentru necredința, tirania și păcatele

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/99-108.

lor.[1]

PERIOADA DINTRE BĂTĂLIA DE LA UHUD ȘI BĂTĂLIA CONFEDERAȚILOR - MISIUNI MILITARE -

Bătălia de la Uhud a avut un impact negativ atât asupra imaginii, cât și a reputației militare a musulmanilor. Puterea și demnitatea lor în ochii oamenilor au fost știrbite. Necazurile și pericolele apăreau pretutindeni, atât în interiorul, cât și în afara Medinei. Evreii, ipocriții și beduinii și-au făcut publică dușmănia față de musulmani și fiecare grupare abia aștepta să le degradeze și, în final, să le distrugă întreaga existență.

Trecuseră aproape două luni de la această bătălie, când neamul Asad se pregătea să atace Medina, iar triburile ʻUdal și Qara au conspirat împotriva musulmanilor, în luna Safar, 4 d.H., și au ucis zece dintre companionii Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Neamul ʻAmir a complotat, de asemenea, împotiva lor și șaptezeci de însoțitori au fost omorâți în bătălia de la puțul Ma'una. În toată această perioadă, cei din neamul Nadir și-au declarat deschis dușmănia, complotând să-l ucidă pe profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în Rabi'Al-Auual, anul 4 d.H. Neamul Ghatafan se pregătea să atace Medina, în Jumada Al-Ula, anul 4 d.H.

După bătălia de la Uhud, musulmanii și-au pierdut credibilitatea militară, devenind o țintă atractivă pentru numeroși dușmani. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a reușit într-o manieră foarte înțeleaptă să țină la distanță toate acele forțe ostile și chiar să recupereze demnitatea pierdută a musulmanilor și să dobândească pentru aceștia o nouă glorie și o poziție aleasă. Prima inițiativă pe care a luat-o în acest sens a fost operațiunea de urmărire de la Hamra' Al-Asad, unde armata musulmană și-a recâștigat reputația. El a reușit să recupereze demnitatea și poziția puternică a adepților, în așa manieră încât i-a uimit atât pe evrei, cât și pe ipocriți, apoi a organizat numeroase expediții și misiuni militare,

încununate de succes.

Misiunea Abu Salama

După bătălia de la Uhud, primii care au ridicat armele împotriva musulmanilor au fost cei din neamul Asad bin Khuzaima.

Spionii din Medina au raportat că Talha și Salama, fiii lui Khuuailid, au mobilizat un grup de voluntari pentru a lupta împotriva lui Muhammed. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a detașat imediat un pluton de 150 de "ajutoare" și emigranți, condus de Abu Salama. Căpetenia musulmană i-a surprins pe cei din neamul Asad bin Khuzaima în propriul lor teritoriu, le-a neutralizat încercările, i-a împrăștiat și le-a capturat vitele. La întoarcere, din cauza unei răni căpătate la Uhud, care s-a inflamat, Abu Salama a murit. Această expediție a avut loc pe 1 Muharram, 4 d.H.[1]

O expediție condusă de 'Abdullah bin Unais

În ziua a cincea din luna Muharram, anul 4 d.H. s-a raportat că Khalid bin Sufian Al-Hudhali a strâns un grup de oameni care să atace tabăra musulmană. La porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, 'Abdullah bin 'Unais a pornit să-i distrugă pe dușmani.

Conducătorul militar musulman a fost plecat pe o perioadă de optsprezece zile, timp în care și-a îndeplinit cu succes sarcina, l-a ucis pe șeful rebelilor și i-a adus capul la Medina, într-o zi de duminică, cu șapte zile înainte de sfârșitul lunii Muharram. Drept răsplată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a dat un toiag, spunând: "Acesta va fi semnul nostru de recunoaștere în Ziua Învierii." Pe patul de moarte, 'Abdullah a cerut ca toiagul să-i fie pus în coșciug.[2]

Evenimentul de la Ar-Raji'

În luna Safar, anul 4 d.H., o delegație a triburilor 'Udal și Qara a venit la Medina și i-a cerut Profetului -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- să trimită un grup de însoțitori care să-i instruiască în religie, pretinzând că

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/108.
[2] Zad Al Ma'ad, 2/109; Ibn Hișam, 2/619,620.

printre ei se aflau și câțiva musulmani. El a trimis șase dintre companionii săi. Într-o altă relatare se spune că erau zece. Ei au fost conduși de Murthid bin Abu Murthid Al-Ghanaui sau, după relatarea lui Al-Bukhari, de 'Asim bin Thabit, bunicul lui 'Asim bin 'Omar bin Al-Khattab. Când au ajuns într-un loc numit Ar- Raji', situat între Rabig și Jeddah, o sută de arcași din neamul Lihian au înconjurat locul și i-au atacat. Delegația de musulmani s-a adăpostit pe colina Fudfud. Beduinii le-au promis că nu îi vor ucide.

'Asim a refuzat să coboare și a luptat cu ei până când atât el, cât și șase dintre tovarășii lui au fost uciși. Doar trei oameni au rămas în viață: Khubaib, Zaid bin Ad-Dathna și încă unul. Din nou, beduinii i-au asigurat că nu îi vor ucide și ei au acceptat. Când au coborât, beduinii i-au legat mișelește. Cel de-al treilea i-a mustrat pentru minciună și a opus rezistență, așa că ei l-au omorât. Ceilalți doi, care uciseseră niște notabili quraiși la Badr, au fost luați și vânduți la Mekka. Primul a fost Khubaib, care a fost închis un timp și apoi, printr-o decizie unanimă, a fost crucificat. El a fost adus de la Sfântul Sanctuar la At-Tan'im pentru crucificare. Aici, a cerut un răgaz să facă două rugăciuni Raka'h.

După terminarea rugăciunii, s-a întors către călăii lui și a spus: "Dacă nu m-aș teme că veți crede că mi-e frică de moarte, m-aș fi rugat un timp mai îndelungat."

Așadar, aceasta a fost prima dată când Khubaib a stabilit tradiția celor două rugăciuni Raka'h înainte de execuție. Apoi, el a spus: "O, Stăpâne! Numără-i unul câte unul și apoi lichidează-i până la ultimul".

A recitat apoi câteva versuri care vorbesc elocvent despre atrocitățile pe care le-a suferit și mărturisesc credința lui în Allah în acest moment de suferință:

"Confederații triburile în jurul meu și-au adunat,
Și i-au chemat pe toți cei ce puteau veni.
Și-au adunat femei și pe copii,
Iar eu legat sunt fedeleș de un trunchi înalt.
Doar lui Allah mă jeluiesc de neputință și de suferințe,
Și de moarte, confederații m-au pregătit.
Doamne al cerurilor! Dă-mi împotriva planului lor putere,
Mi-au tăiat carnea în bucățele și nu mai au nici o putere.
M-au lăsat să aleg necredința, dar eu prefer moartea,
Lacrimi se rostogolesc pe obrazul meu, dar nu de frică.

Pe Allah că nu mă tem! Dacă mor ca un musulman,
Pe care parte mă prăvălesc, de dragul lui Allah.
Nu voi arăta supunere dușmanului,
Dacă Domnul dorește, El va binecuvânta
Mădularele mele sfârtecate și încheieturile mele zdrobite."

Abu Sufian i-a spus atunci: "Te conjur pe Allah! Spune, nu ți-ai dori acum ca Muhammed să fie în locul tău și noi să-i putem tăia capul, în timp ce tu ai sta alături de familia ta?" Khubaib a răspuns: "Pe Allah, n-aș vrea ca Muhammed să fie în locul meu, n-aș vrea să se înțepe nici măcar într-un ghimpe, iar eu să fiu alături de familia mea." Quraișii i-au poruncit lui 'Uqba bin Al-Harith, al cărui tată fusese ucis de Khubaib însuși, să-l crucifice. Ei au mai desemnat pe cineva să-i păzească leșul.

'Amr bin Omaiia Ad-Damari le-a jucat o festă și a cărat leșul pe furiș, în timpul nopții, ca să-l îngroape undeva.

Mai târziu s-a relatat că el a fost văzut cu puțin timp înainte de crucificare, mâncând un ciorchine de strugure, deși la acea vreme nu puteai găsi nici măcar o curmală în Mekka. Aceasta nu era altceva decât hrana ce-i fusese oferită de Allah.

Safuan bin Omaiia l-a cumpărat pe cel de-al doilea om, Zaid bin Ad-Dathna, și l-a omorât, răzbunând astfel uciderea tatălui său.

'Asim a omorât un notabil qurayș, iar aceștia au trimis pe cineva să aducă o bucată din corpul lui, însă, spre dezamăgirea lor, leșul său nu putea fi atins, fiindcă era apărat împotriva atingerilor răutăcioase, de un roi mare de viespi. 'Asim făcuse deja un legământ în fața Domnului său, și anume să rămână imun în fața oricărui politeist ce i-ar fi atins corpul și să se țină departe de orice contact cu dușmanii lui Allah. Când a auzit această veste, 'Omar bin Al-Khattab a exclamat: "Cu adevărat, Allah îl protejează și după moarte pe sclavul Său credincios, așa cum a făcut și în timpul vieții".[1]

Tragedia de la fântâna Ma'una

Tragedia de la fântâna Ma'una a fost chiar mai oribilă decât cea de la Ar-Raji' și a avut loc în aceeași lună.

[1] Ibn Hișam, 2/169-179; Zad Al-Ma'ad, 2/109; Sahih Al-Bukhari, 2/568, 569, 585.

Abu Bara' - Amir bin Malik - era poreclit "Aruncătorul de suliță" și a venit la Mesagerul lui Allah în Medina. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat să îmbrățișeze islamul, dar el nici nu a acceptat, nici nu a refuzat. A spus doar: "O, Mesager al lui Allah, dacă trimiți câțiva dintre companionii tăi la tribul Najd să-i cheme pe oamenii săi la islam, cred că vor accepta". "Mă tem că tribul Najd o să-i omoare.", a spus Mesagerul. El a răspuns în schimb: "Eu o să-i apăr".

Ibn Ishaq afirmă faptul că au fost trimiși patruzeci de oameni, dar de fapt ei erau șaptezeci. Al-Munzir bin 'Amr, din neamul Sa'ida, poreclit "Eliberat pentru a muri", conducea acel grup din care făceau parte cei mai buni și mai învățați în Coran și în jurisprudență.

În drum spre Najd, au adunat lemne de foc pentru a cumpăra hrană pentru oamenii lui Ahl As-Suffa', ca milostenie în timpul zilei, iar noaptea făceau rugăciuni, studiau și meditau la semnificațiile Coranului. Ei au procedat astfel până ce au ajuns la fântâna Ma'una, situată între neamul 'Amir Harra și neamul Salim. Ei au rămas acolo și au trimis Mesajul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - prin Haram bin Milhan, fratele lui Umm Sulaim, dușmanul lui Allah, 'Amir bin At-Tufail. 'Amir nu a luat în seamă Mesajul, poruncind unui om să-l lovească pe Haram cu sulița în spate. Când sulița a pătruns în corpul lui Haram, el a văzut sângele și a spus: "Allahu Akbar! (Allah este Mai Mare). Jur pe Stăpânul de la Al-Ka'ba că noi am învins!"

În acel moment, dușmanul lui Allah i-a chemat pe cei din neamul Amir la luptă, însă aceștia au refuzat fiindcă musulmanii se aflau sub protecția lui Abu Bara'. De aceea, s-a întors la neamul Salim după ajutor. Oamenii lui 'Usaiia, Ri'al și Zakuan, care erau rude cu neamul Salim, au răspuns chemării lui. Însoțitorii Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - erau încercuiți de idolatri, dar au continuat să lupte până când au fost uciși cu toții. Singurul supraviețuitor a fost Ka'b Bin Zaid bin An-Najjar, pe care l-au găsit rănit, între morți. El a fost ucis în "Bătălia Tranșeei" (Al-Khandaq).

'Amr bin Omaia Ad-Damari și Al-Munzir bin 'Uqba bin 'Amir, care păzeau animalele Profetului, la distanță mare de ei, au văzut păsările rotindu-se în aer deasupra câmpului de bătălie. Al-Munzir s-a grăbit să participe la luptă, dar a fost ucis. 'Amr bin Omaiia a fost capturat. 'Amir l-a eliberat când a aflat că era din tribul Mudar, dar aceasta s-a întâmplat abia

după ce i-a tăiat părul. A făcut acest lucru pentru a împlini un legământ al mamei lui, acela de a elibera un sclav.

Întorcându-se la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, 'Amr bin Omaiia l-a informat despre durerosul dezastru, încheiat cu uciderea a șaptezeci dintre cei mai buni credincioși. Acest eveniment tragic amintea de bătălia de la Uhud, singura diferență fiind că la Uhud musulmanii au murit într-un război declarat, în timp ce la Ma'una au fost uciși mișelește pe la spate. Pe drumul de întoarcere spre Qarqara, 'Amr bin Omaiia s-a odihnit la umbra unui copac și acolo i s-au alăturat doi oameni din neamul Kilab. Când au adormit, 'Amr i-a ucis pe amândoi, gândindu-se că procedând așa va răzbuna moartea unora dintre tovarășii săi. După aceasta, a aflat ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - făgăduise să le acorde protecție.

El i-a povestit Mesagerului lui Allah ce făcuse. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui 'Amr: "Ai omorât doi oameni. Răscumpărarea lor este o datorie pe care va trebui să o achit."

Apoi el a început să strângă de la musulmani și aliații lor, evreii, banii pentru răscumpărare.[1] Acest lucru avea să declanșeze mai târziu invazia neamului An-Nadir.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost atât de mișcat de această tragedie și de cea de la Ar-Raji' încât a invocat mânia lui Allah asupra acelor oameni și a triburilor care-i omorâseră pe toți însoțitorii lui. Anas a relatat că timp de treizeci de zile, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah împotriva lui Ri'l, Zakuan, Lihian și Usaiia. El spunea: "Usaiia nu l-a ascultat pe Allah și pe Mesagerul Său."

Invazia neamului An-Nadir

Am pomenit deja despre comportamentul rușinos al evreilor, despre cât de însetați erau întotdeauna de sângele musulmanilor și despre cum subminau cauza islamului în ciuda tuturor tratatelor și legămintelor pe care le făcuseră cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

După evenimentul cu neamul Qainuqa și uciderea lui Ka'b bin

[1] Ibn Hișam, 2/183-188; Zad Al-Ma'ad, 2/109-110; Sahih Al-Bukhari, 2/584, 586.

Al-Așraf, comportamentul lor alterna între resemnare, destindere și revoltă cuplată cu legături clandestine trădătoare cu quraișii și ipocriții, pentru a stabili o alianță împotriva musulmanilor după bătălia de la Uhud.[1] Neavând experiență în tactica de război, ei s-au mulțumit să conspire și să urzească intrigi. Întâi de toate, și-au declarat deschis ura și dușmănia și au ales să joace tot felul de șotii ce le puteau dăuna musulmanilor, dar au fost foarte atenți să nu inițieze nici un fel de ostilități care i-ar fi putut implica într-un război deschis.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost foarte răbdător cu ei, însă ei au întrecut orice limită prin faptele lor provocatoare, mai ales după evenimentele Ar-Raji' și Ma'una, atentând chiar și la viața lui.

Odată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și câțiva dintre companionii lui au mers la cei din neamul Nadir pentru a le cere ajutorul în colectarea răscumpărării pe care o avea de plătit neamului Kalb pentru cei doi oameni pe care Amr bin Omaiia Ad-Damari îi omorâse din greșeală. Toate acestea aveau legătură cu clauzele tratatului pe care ambele părți îl semnaseră anterior. După ce i-au ascultat povestea, ei i-au promis că vor împărți cu el răscumpărarea și l-au rugat pe el și pe companionii lui, Abu Bakr, 'Omar, 'Ali și ceilalți, să stea lângă un zid al casei lor și să aștepte. Evreii au ținut o scurtă consfătuire și au conspirat să-l ucidă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Amr bin Jahș, cel mai viclean dintre ei, s-a oferit să se cațăre pe zid și să-i arunce în cap o piatră mare de moară. Unul dintre ei, Salam bin Mașkam, i-a avertizat să nu comită o asemenea crimă, intuind că Allah îi va dezvălui Profetului complotul și a adăugat că o asemenea faptă ar constitui o violare evidentă a pactului încheiat cu musulmanii. Și, într-adevăr, Gavriil a coborât să-i dezvăluie Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - intențiile lor criminale, așa că el și companionii lui s-au grăbit să se întoarcă la Medina. Pe drum, el le-a povestit acestora despre revelația divină.

La scurt timp după aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a delegat pe Muhammed bin Maslama să le comunice celor din neamul Nadir un ultimatum, și anume că vor trebui să părăsească Medina în decurs de zece zile, în sens contrar, capetele fiindu-le tăiate. Prin urmare, evreii n-au avut altă soluție decât să se pregătească pentru

[1] 'Aun-ul-Ma'buud, 3/116-117.

plecarea din Medina. Șeful ipocriților, Abdullah bin Ubai, i-a îndemnat pe evrei să nu dea atenție vorbelor Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și să rămână în locuințele lor, oferindu-se să sară în ajutorul lor cu două mii de oameni și asigurându-i că vor primi ajutor și de la tribul Quraiș și de la aliații lor de dinainte, neamul Ghatafan. În acest sens, Allah spune:

"..."Dacă veți fi alungați, vom ieși împreună cu voi și nu ne vom supune nimănui împotriva voastră, iar de se va purta luptă împotriva voastră, noi vă vom ajuta"?..." [59:11]

Evreii și-au recâștigat încrederea și s-au hotărât să lupte. Șeful lor, Huiai bin Akhtab, s-a încrezut în vorbele căpeteniei ipocriților, așa că a răspuns Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, astfel: "Nu ne vom părăsi casele. Faceți ce vreți".

Fără îndoială, pentru musulmani situația s-a dovedit a fi destul de dificilă. Deschiderea unui război împotriva dușmanilor în această fază critică, putea atrage după sine consecințe grave, datorită condițiilor nefavorabile prin care treceau și a mediului ostil din jurul lor, a cărui putere și ură erau în creștere, și care s-a obiectivat sub forma crimelor, așa cum am menționat anterior.

Evreii din neamul Nadir erau și ei o putere ce nu trebuia neglijată și perspectiva înfrângerii lor militare era precară. În consecință, încercarea de a-i obliga să intre într-un război ar fi implicat riscuri neprevăzute. Pe de altă parte, starea continuă de asasinări și actele de trădare aplicate împotriva musulmanilor, atât la nivel individual, cât și colectiv, au dat mult de gândit adepților lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! După ce au avut în vedere toate considerentele, din această perspectivă și în lumina atentatului rușinos la viața Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, musulmanii au hotărât în cele din urmă să pună mâna pe arme, indiferent de întorsătura ce o puteau lua lucrurile.

Când a primit răspunsul lui Huiai bin Akhtab, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Allahu Akbar! Allahu Akbar!" (Allah este Mai Mare!) și companionii lui au repetat după el. Apoi a pornit să lupte cu ei, după ce l-a numit pe Ibn Umm Maktum pentru a avea grijă de afacerile din Medina, pe timpul absenței lui. Steagul a fost încredințat lui Ali bin Abu Talib. El le-a asediat porțile timp de șase nopți. Într-o altă relatare se spune că de fapt au fost cincisprezece.

Cei din neamul Nadir s-au întors la casele lor, au urcat pe acoperișuri și au început să tragă săgeți și să arunce cu pietre în musulmani, bucurându-se de avantajul strategic oferit de plantațiile lor dese de palmieri. Atunci, musulmanii au primit poruncă să doboare și să ardă copacii. Privitor la acest lucru, Allah Atotputernicul afirmă în Coran :

"Câți palmieri ați tăiat sau i-ați lăsat în picioare pe rădăcinile lor, [aceasta a fost] cu voia lui Allah,..." [59.5]

Tribul Quraiza a rămas neutru și nici ipocritul Abdullah bin Ubai, nici Ghatafan nu și-au respectat promisiunea de a acorda ajutor. În acest sens Allah spune:

"[Ei sunt] asemenea lui Șeitan, când îi zice omului: "Fii fără credință!", iar după ce el rămâne necredincios, el zice: "Eu nu am nici o vină în privința ta!..." [59:16]

Asediul nu a durat mult fiindcă Allah Atotputernicul a semănat spaimă în inimile evreilor și ei s-au oferit de bunăvoie să se supună poruncii Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și să părăsească Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a acceptat cererea lor și le-a îngăduit să care atâtea bagaje câte puteau ridica pe cămilele lor, mai puțin arme. Desigur, n-au avut încotro decât să îndeplinească poruncile și au luat cu ei tot ce au putut, inclusiv grinzile și piroanele din tavane. Caravana lor era alcătuită din 600 de cămile. Căpeteniile acestei caravane, Huiai bin Akhtab și Salam bin Abu Al-Huqaiq, au plecat la Khaibar, în timp ce un alt grup se îndrepta spre Siria. Doi dintre ei, Yamin bin Amr și Abu Sa'd bin Uahb, au îmbrățișat islamul și astfel și-au putut păstra averea personală.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a confiscat armele, pământul, casele și averea. Printre alte prăzi capturate s-au numărat și 50 de armuri, 50 de coifuri și 340 de săbii.

Această pradă a revenit exclusiv Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru că nu a fost purtată nici o luptă pentru capturarea ei. El a împărțit-o între primii emigranți și două "ajutoare" sărace, Abu Dujana și Suhail bin Hanif. Totuși, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a distribuit o parte din această pradă familiei lui, pentru a supraviețui pe tot parcursul anului. Restul a fost folosit pentru a înzestra armata musulmană cu echipament necesar războaielor ulterioare întru cauza lui Allah.

Invazia neamului Nadir a avut loc în Rabi Al-Auual, 4 d.H., adică în august 625 e.n. Aproape toate versetele din "Capitolul Al-Haşr" descriu izgonirea evreilor şi dezvăluie manierele ruşinoase ale ipocriţiilor. Versetele evidenţiază regulile importante ale împărţirii prăzii. În acest capitol, Allah Atotputernicul îi laudă pe emigranţi şi pe "ajutoare". Se arată, de asemenea, legitimitatea doborârii şi arderii copacilor şi a pământului duşmanilor pentru scopuri militare. Astfel de fapte nu pot fi considerate fenomene de corupţie atâta vreme cât sunt pentru cauza lui Allah. Tot în acest capitol, Allah recomandă credincioşilor să fie pioşi şi să se pregătească pentru lumea ce va să vină şi încheie cu Lauda adusă Sieşi, printr-o evidenţiere a Numelor şi Atributelor Sale Sfinte.

Cum acest capitol se ocupă de neamul An-Nadir şi izgonirea lor, Ibn Abbas l-a numit "Capitolul An-Nadir".[1]

Invazia de la Najd

Prin victoria paşnică pe care au obţinut-o în invazia neamului An-Nadir, musulmanii şi-au dobândit controlul absolut asupra Medinei, iar ipocriţii au căzut într-o stare de amorţeală şi şi-au încetat în mod public maşinaţiile lor măiestrite. Drept urmare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut timp suficient pentru a-şi îndrepta toată energia şi resursele umane spre a-i înfrunta pe beduinii deşertului, înfrânându-le dorinţa de a invada Medina, începând cu diminuarea acţiunilor dăunătoare şi a practicilor păcătoase de a-i ucide pe misionarii musulmani.[2] Între timp, iscoadele musulmanilor au raportat existenţa în jurul Medinei a unor trupe beduine din neamul Muharib şi Tha'laba din Ghatafan. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi musulmanii s-au grăbit să dea o lecţie acestor răufăcători, semănând în inimile lor spaima şi împiedicându-i astfel să-şi aplice mai departe practicile viclene. Aceste operaţiuni s-au desfăşurat în mod repetat şi au dat rezultate pozitive. Beduinii revoltaţi şi nemiloşi ai deşertului au fost alungaţi în munţi şi Medina n-a mai avut de suferit de pe urma atacurilor lor.

Referindu-se la aceste invazii, este interesant de subliniat semnificaţia

[1] Ibn Hişam, 2/190-192; Zad Al-Ma'ad, 2/71,110; Sahih Al-Bukhari, 2/574-575.

[2] Fiqh Al-Sirah, p.214.

uneia dintre ele, și anume campania Zat Ar-Riqa. Aceasta, așa cum pretind unii învățați, a avut loc la Najd, o zonă întinsă de câmpie în Peninsula Arabică, în Rabi Ath-Thani sau Jumada Al-Ula, 4 d.H. Ei își susțin afirmația, spunând că era necesar din punct de vedere strategic să se inițieze această campanie pentru a reprima revolta beduinilor și a satisface exigențele învoielii făcute cu politeiștii în mica bătălie de la Badr, în Șa'ban, 4 d.H. Însă, conform celei mai autentice relatări, campania Zat Ar-Riqa a avut loc după căderea Khaibar-ului. Aceasta este sprijinită de faptul că Abu Huraira și Abu Musa Al-Aș'ari au participat la bătălie. Abu Huraira a îmbrățișat islamul doar cu câteva zile înainte de Khaibar, în timp ce Abu Musa Al-Aș'ari s-a întors din Abisinia (Etiopia) și s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la Khaibar. Regulile referitoare la rugăciunea de teamă, pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut-o în campania Zat Ar-Riqa, au fost dezvăluite în invazia Asfan și aceasta, fără nici o îndoială, a avut loc după "Bătălia Tranșeei" (Al-Khandaq), spre sfâșitul anului 5 d.H.

Cea de-a doua invazie de la Badr

După ce musulmanii au nimicit puterea triburilor arabilor deșertului și s-au apărat de răutățile lor, au început pregătirile pentru a-i înfrunta pe marii dușmani. Trecuse un an de când luptaseră cu quraișii la Uhud. Era deci timpul pentru a se stabili care dintre cele două tabere avea dreptul să supraviețuiască.[1]

În Șa'ban 4 d.H, adică ianuarie 626 e.n., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit spre Badr, însoțit de o mie cinci sute de luptători și zece călăreți. Ali bin Abu Talib era purtătorul stindardului, iar Abdullah bin Rauaha a primit comanda Medinei pe timpul absenței Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În momentul în care au ajuns la Badr, musulmanii au rămas acolo, așteptându-i pe soldați.

Forțele lui Abu Sufian erau alcătuite din două mii de infanteriști și cincizeci de călăreți. Ei au ajuns la Mar Az-Zahran, situat la o oarecare distanță de Mekka, și și-au așezat tabăra într-un loc cu apă, numit Mijanna. Descurajat și extrem de speriat de consecințele luptei ce se apropia, Abu

[1] Fiqh As-Sirah, p.315.

Sufian s-a întors spre oamenii săi și a început să aibă pretenții izvorâte din lașitate, pentru a-i împiedica să meargă la război și a spus: ”O, trib de quraiși, numai un an bogat va îmbunătăți situația în care vă aflați, un an în care animalele voastre se hrănesc cu ierburi și tufișuri și vă asigură lapte de băut. Și văd că acesta este un an secetos, de aceea mă întorc acum și vă sfătuiesc să vă întoarceți cu mine.” Se pare că armata lui era stăpânită de aceleași temeri și păreri, fiindcă l-au ascultat de îndată, fără nici cea mai mică ezitare.

Musulmanii, care erau atunci la Badr, au rămas acolo timp de opt zile, așteptându-i pe dușmani. S-au folosit de șederea lor pentru a vinde mărfuri și a câștiga dublu de pe urma acestora. Când idolatrii au refuzat lupta, echilibrul de forțe a trecut de partea musulmanilor, care și-au recâștigat astfel reputația militară și demnitatea, și au reușit să-și impună prestanța asupra întregii Arabii. Pe scurt, ei au condus și au controlat întreaga situație.

Această invazie este cunoscută sub o mulțime de denumiri: “Întâlnirea de la Badr”, “Micul Badr”, "Badr II", "Cealaltă Badr."[1]

Invazia de la Dumat Al-Jandal

Odată cu întoarcerea Masegerului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de la Badr, pacea și securitatea au pogorât în întreaga regiune, iar sediul islamic din Medina s-a bucurat de siguranță deplină. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a considerat atunci potrivit să se îndrepte spre cele mai îndepărtate regiuni ale Arabiei și să supună toate elementele ostile pentru a impune o recunoaștere absolută atât din partea prietenilor, cât și a dușmanilor.

După șase luni de pauză de activități militare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a primit vestea că unele triburi din apropiere de Dumat Al-Jandal, de la granița cu Siria, erau implicate în jaf la drumul mare și erau pe cale de a-și aduna trupele și de a ataca Medina. El l-a numit imediat pe Siba’ Arfata Al-Ghifari să dispună de afacerile din Medina pe timpul absenței lui și a pornit, spre sfârșitul lunii Rabi’ Al-Auual, anul 5 d.H, în fruntea a o mie de musulmani, luând cu el drept călăuză un om numit Madhkur, din neamul ’Udhra. Ei mărșăluiau spre Dumat Al-Jandal

[1] Ibn Hișam, 2/209-210; Zad Al-Ma’ad, 2/112.

în timpul nopții și se ascundeau ziua, pentru a-i lua pe dușmani prin surprindere. Când s-au apropiat de locul de destinație, musulmanii au descoperit că tâlharii se mutaseră în alt loc, așa că le-au capturat vitele și păstorii. Locuitorii din Dumat Al-Jandal au fugit și ei în toate direcțiile pentru a-și salva viețile, părăsindu-și până și locuințele. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas acolo 5 zile, timp în care a trimis spioni care să-i vâneze pe dușmani, însă aceștia nu au găsit pe nimeni. Atunci s-a întors la Medina, pe drum semnând un tratat de pace cu 'Uiaina bin Hisn. Dumat Al-Jandal se află la o distanță de circa cincisprezece zile de mers din Medina și cinci din Damasc.

Cu acest progres decisiv și constant și aceste planuri stricte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a reușit să asigure liniștea, să controleze situația și să impună pacea în întreaga regiune. El a reușit, de asemenea, să schimbe cursul evenimentelor în favoarea musulmanilor, prin diminuarea problemelor interne și externe neîncetate. Ipocriții au fost reduși la tăcere și un trib de evrei a fost evacuat, în vreme ce un altul mima buna vecinătate și o aparentă aderență sinceră la tratate, iar beduinii deșertului erau supuși, și, în sfârșit, quraișii nu mai aveau zelul de altădată pentru a-i ataca pe musulmani. Această atitudine strategică sigură a creat circumstanțe optime pentru ca musulmanii să-și reia activitatea firească de propagare a islamului și de comunicare a Mesajelor Unicului Dumnezeu în

toată lumea.

INVAZIA AL-AHZAB (INVAZIA CONFEDERAȚIILOR)

Încă o dată, pacea și securitatea au învăluit Peninsula Arabică și în această zonă turbulentă a început să se instaleze o perioadă de acalmie după un an întreg de război. Cu toate acestea, evreii, ale căror înșelătorii, intrigi și lipsă de loialitate i-au făcut să guste tot felul de umilințe și dizgrații, s-au liniștit. După ce au fost exilați la Khaibar, au rămas așteptând cu nerăbdare rezultatele disensiunilor dintre musulmani și idolatri. Contrar așteptărilor lor, evenimentele de război s-au dovedit a fi în favoarea musulmanilor, drept pentru care au început o nouă etapă de comploturi, pregătindu-se chiar să le dea acestora o lovitură mortală. Fiind însă prea lași pentru a acționa în mod direct împotriva lor, au conceput un plan înspăimântător pentru a-și atinge scopul. Douăzeci de căpetenii ale evreilor și câteva personalități din neamul Nadir au mers la Mekka să negocieze o alianță păcătoasă cu tribul Quraiș. Ei au început să-i ațâțe pe oamenii de acolo să-l atace pe Mesagerul lui Allah, promițându-le sprijin deplin. Poporul Quraiș, care era istovit și dovedise la Badr că era prea slab pentru a-i provoaca pe musulmani, a folosit această ocazie pentru a-și răscumpăra onoarea și reputația pătate. Aceeași delegație a pornit spre Ghatafan, îndemnându-i să facă același lucru, iar ei au răspuns pozitiv. Delegația evreiască a făcut apoi un nou efort și a călătorit în unele părți ale Arabiei, unde a reușit să-i incite pe confederații necredinței împotriva Profetului, a Mesajului său și a credinței în Allah. Triburile Quraiș, Kinana și alți aliați din partea de sud a Tihamei s-au aliat și au recrutat patru mii de oameni, sub conducerea lui Abu Sufian. Din est s-au adunat triburile Ghatafan, Murra și altele. Toate aceste triburi se îndreptau spre Medina și s-au strâns în vecinătatea ei, la un timp dinainte stabilit. Era o armată uriașă, de zece mii de luptători. De fapt, ea îi depășea ca număr pe toți musulmanii din Medina, chiar dacă am pune la socoteală și femeile, copiii și bătrânii. Adevărul este că, dacă ar fi lansat un atac prin surprindere asupra Medinei, i-ar fi exterminat pe toți musulmanii. Oricum, conducerea orașului se afla în alertă și iscoadele au izbutit să facă o recunoaștere a zonei inamice și au raportat toate mișcările lor conducătorilor din Medina. Mesagerul lui Allah

- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a alcătuit un înalt consiliu de consultanță, cu scopul de a pune la punct un plan de apărare a Medinei. După o convorbire amănunțită între conducătorii militari și cei care puteau da un sfat înțelept, a fost acceptată propunerea unui însoțitor onorabil, Salman Al-Farisi, de a săpa șanțuri ca linii de apărare. Profetul în încuraja în versuri, spunând: "O Doamne, nu există viață, decât Viața de Apoi! Iartă-i Tu, O, Allah, pe emigranți și pe "ajutoare", iar ei au răspuns: "Noi am făcut legământ cu Mesagerul lui Allah că nu-l vom părăsi niciodată." El îi ajuta și le reamintea de răsplata ce-i aștepta în Viața de Apoi, iar musulmanii au început cu mult zel și grijă să construiască un șanț de jur-împrejurul Medinei. Nici măcar foamea nu i-a împiedicat sau descurajat să-și atingă obiectivul propus cu disperare. Salman a spus: "O, Mesager al lui Allah! Când am fost asediați în Persia, săpam șanțuri ca să ne apărăm." A fost într-adevăr un plan înțelept și fără precedent. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat porunci grabnice să se aplice acest plan. Fiecare grup de câte zece persoane avea de săpat circa 20 m de șanț. Sahl bin Sa'd a spus: "Eram însoțiți de Mesagerul lui Allah. Oamenii săpau, în timp ce noi căram pământul cu spatele."

În timpul săpăturilor au apărut anumite minuni. Jabir bin Abdullah, văzând că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - murea de foame, a tăiat o oaie, a fiert niște orz și l-a rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe câțiva însoțitori să-i onoreze invitația. Însă, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a adunat pe toți cei o mie de oameni care săpau șanțul și ei au mâncat pe săturate și încă a mai rămas o spată de oaie și fiertura ce fusese gătită, ca și când ar fi fost neatinse. O femeie a adus o mână plină de curmale, iar el le-a aruncat peste mantia sa și i-a invitat pe adepți să mănânce. Curmalele au început să se înmulțească, până când au început să-i curgă prin căptușeala veșmântului.

O altă minune semnificativă se referă la faptul că în șanț era o piatră care nu putea fi mutată sub nici un chip. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat paloșul și a lovit-o, iar piatra s-a transformat imediat într-o grămadă de nisip. Într-o altă versiune, Al Bara' a spus: "În Ziua Al-Khandaq ("Ziua Tranșeei") era o rocă ce nu a putut fi zdrobită de săbiile noastre. Atunci, ne-am dus să-l căutăm pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, pentru a ne îndruma. El a luat

spada și a izbit roca, murmurând: ”În numele lui Allah, Allah este Mare, cheile de la Aș-Șam (Siria veche) sunt la mine! Jur pe Allah, că-i văd palatele în această clipă.“ La a doua lovitură, el a spus: ”Allah este Mare, Persia este a mea. Jur pe Allah, că acum văd palatul alb din Madain”. A treia oară a lovit piatra care s-a spart în bucățele și el a spus: ”Allah este Mare! Mi s-au încredințat cheile Yemenului, jur pe Allah, că văd porțile de la San’a, în vreme ce stau aici.” Aceeași versiune a fost povestită și de Ishaq.[1] Partea de nord a Medinei era cea mai vulnerabilă, toate celelalte părți fiind înconjurate de munți și livezi de palmieri, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, fiind un expert în domeniul militar, a înțeles că armata confederațiilor se va îndrepta în acea direcție și a poruncit ca șanțul să se facă pe latura respectivă. Musulmanii au săpat la șanț timp de mai multe zile. Ei lucrau la el toată ziua, iar seara se întorceau acasă, până când l-au făcut la dimensiunile dorite, înainte ca uriașa armată de idolatri,[2] care număra cam zece mii de luptători, să ajungă și să se așeze în vecinătatea Medinei, în locurile numite Al-Asial și Uhud.

“Și când i-au văzut dreptcredincioșii pe aliați, au zis: „Aceasta este ceea ce ne-au făgăduit Allah și Trimisul Său. Adevăr au grăit Allah și Trimisul Său”. Și nu a făcut aceasta decât să le sporească lor credința și supunerea.” [33:22]

Și când au zis fățarnicii și aceia în ale căror inimi era boală: "Allah și Trimisul Său nu ne-au promis decât numai deșertăciune!" [33:12]

Trei mii de musulmani, în frunte cu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, au ieșit să-i înfrunte pe idolatri, gândindu-se la victoria promisă de Allah. Ei s-au baricadat pe Muntele Sila’, iar șanțul avea rolul unei bariere între ei și necredincioși. Când au încercat să-i atace pe musulmani și să năvălească în Medina, idolatrii au fost surprinși să vadă acea tranșee largă, o stratagemă nouă și necunoscută în Arabia până atunci, înfățișându-li-se ca un obstacol de netrecut. Prin urmare, s-au gândit să asedieze Medina și au început să se foiască în jurul șanțului, încercând din răsputeri să găsească un loc vulnerabil prin care să se infiltreze în oraș. Pentru a-i împiedica pe dușmani să se apropie și să le slăbească rezistența, musulmanii trăgeau cu săgeți, începând să-i hărțuiască. Luptătorii quraiși veterani erau împotriva acestei

[1] Ibn Hișam, 3/330,331.
[2] Ibidem.

situații, așteptând mai degrabă să vadă care va fi rezultatul asediului. Atunci, au hotărât ca un grup de luptători conduși de Amr bin Abd'-e Uudd, 'Ikrima bin Abu Jahl și Dirar bin Al-Khattab să-și croiască drum prin tranșee. Au și reușit să facă acest lucru și călăreții lor au ocupat o zonă mlăștinoasă, situată între trașee și Muntele Sila'. Amr i-a provocat pe musulmani la duel și Ali bin Abu Talib a acceptat. După o confruntare scurtă, dar aprigă, Ali l-a ucis pe Amr și i-a obligat pe ceilalți să se retragă într-o stare generală de panică și zăpăceală. Oricum, câteva zile mai târziu, politeiștii au încercat din nou, cu disperare, dar au eșuat, datorită dârzeniei și luptei eroice a musulmanilor.

Pe parcursul evenimentelor desfășurate în timpul "Bătăliei Tranșeei", Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - n-a mai reușit să-și facă unele rugăciuni la timpul potrivit. Jabir - Allah să fie mulțumit de el! - povestea: "În Ziua Tranșeei, 'Omar bin Al-Khattab a venit, blestemându-i pe necredincioșii de quraiși și a spus: "O, Mesager al lui Allah! Soarele apune și încă n-am făcut rugăciunea de după-amiază." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Pe Allah! Nici eu n-am făcut încă rugăciunea." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mers atunci la Bhutan, a făcut abluțiunea și apoi rugăciunea de după-amiază, deși soarele apusese. În continuare a făcut rugăciunea de apus și așa au făcut toți musulmanii."[1]

Era atât de supărat de această greșeală, încât a invocat mânia lui Allah asupra capului dușmanilor săi și l-a implorat pe Allah să le pârjolească locuințele și mormintele, fiindcă l-au împiedicat să-și facă rugăciunea de după-amiază. Ahmed și Șafi'i au povestit că evenimentele bătăliei l-au reținut de la rugăciunile de la amiază, apus și noapte, dar el le-a făcut împreună. Diferitele relatări subliniază că situația s-a prelungit timp de câteva zile, astfel că în unele s-a uitat o rugăciune, iar în altele mai multe.[2]

Este limpede că, datorită șanțului care separa cele două grupări, n-a avut loc nici o înfruntare directă, ci activitățile militare s-au limitat la aruncarea săgeților, astfel că a fost ucis un număr mic de oameni: șase musulmani și zece politeiști, dintre care doar unul sau doi au fost uciși de sabie.

---

[1] Sahih Al- Bukhari, 2/590.
[2] Mukhtasar Sirat al Rasul, p.287; Sahih Muslim, 1/227.

În timpul luptei, Sa'd bin Mu'ad a fost nimerit de o săgeată care i-a străpuns artera. Simțind că i se apropie sfârșitul, el l-a invocat pe Allah, spunând: "O, Allah! Tu știi că nimic nu este mai presus pentru mine decât să lupt pe calea Ta împotriva acelor oameni necredincioși care l-au hulit pe Mesagerul Tău și l-au izgonit din orașul său. O, Allah, sunt încredințat că Tu ai hotărât ca noi să luptăm cu ei, așa că de este necesar să mai luptăm cu ei, lasă-mă în viață și voi lupta chiar și cu mai multă sârguință. Dacă lupta s-a încheiat, te implor să o ațâți din nou, ca să-mi dau ultima suflare pe câmpul de luptă."[1] El și-a terminat rugăciunea, implorându-l pe Allah să nu-l lase să moară înainte de a se fi răzbunat pe neamul Quraiza. La jumătatea acestei perioade dificile, comploturile și intrigile împotriva musulmanilor erau în floare. Huiai, cel mai înverșunat criminal din neamul Nadir, s-a îndreptat spre locuințele celor din neamul Quraiza, pentru a-l incita pe șeful lor, Ka'b bin Asad Al-Qurazi, ce încheiase un pact cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să alerge în ajutorul lui pe timp de război. La început, Ka'b a rezistat la tentațiile lui Huiai, dar acesta a fost destul de viclean să-l manipuleze, vorbindu-i despre quraiși și căpeteniile lor de la Al-Asial, precum și despre Ghatafan și șefii lor baricadați la Uhud. Toți aveau același scop - erau hotărâți să-i extermine pe Muhammed și adepții lui. Mai mult, el a promis să rămână în fortul lui Ka'b, expunându-se la tot felul de pericole, în cazul în care triburile Quraiș și Ghatafan își schimbau părerea. Vicleanul a continuat așa până când a reușit să-l câștige pe Ka'b de partea sa și să-l convingă să încalce învoiala sa cu musulmanii.[2] Neamul Quraiza a început atunci să lanseze atacuri împotriva musulmanilor, mai ales asupra garnizoanelor retrase ce adăposteau femeile și copii acestora. Potrivit spuselor lui Ibn Ishaq, Safiia - Allah să fie mulțumit de ea!, fiica lui Abdul Muttalib, s-a întâmplat să fie în garnizoană, împreună cu Hassan bin Thabit, precum și cu alte câteva femei și copii. Safiia a spus: "Un evreu a fost văzut dând târcoale adăpostului nostru, care era vulnerabil în fața atacurilor inamice, deoarece nu era apărat de nici un bărbat. I-am atras atenția lui Hassan că sunt neliniștită de prezența acelui om în apropierea noastră. El ne-ar putea lua prin surprindere, acum că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și musulmanii sunt prea ocupați să vină în ajutorul nostru.

[1] Sahih Al-Bukhari,3/591.
[2] Ibn Hișam, 3/337

De ce nu te duci să-l omori?" Hassan a răspuns că nu poate să o facă și atunci eu am luat un drug de lemn, am coborât și l-am lovit mortal pe evreu. M-am întors și l-am rugat pe Hassan să meargă să-i ia armele, dar acesta a refuzat din nou."[1] El a refuzat din cauza unei accidentări. Această întâmplare a avut un efect puternic asupra evreilor, descurajându-i să mai organizeze alte atacuri, gândindu-se că acele adăposturi erau fortificate și apărate de luptători musulmani. Totuși, ei au continuat să le furnizeze idolatrilor alimente, în semn de recunoștință pentru lupta lor împotriva musulmanilor.

Când a aflat vestea proastă, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis patru dintre căpeteniile cunoscute: Sa'd bin Mu'adh, Sa'd bin Ubada, 'Abdullah bin Rauaha și Khauat bin Jubair, să investigheze, dar i-a prevenit să nu răspândească panica printre musulmani și, dacă totuși se întâmpla acest lucru, i-a sfătuit să declare public că zvonurile sunt nefondate. Din nefericire, cei patru oameni au descoperit că vestea era adevărată și că evreii au declarat deschis că nu mai există nici un tratat de alianță cu Muhammed. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost pus la curent cu această situație și musulmanii au înțeles în ce poziție critică se aflau, precum și pericolul groaznic care reieșea de aici. Spatele lor era vulnerabil atacurilor celor din neamul Quraiza, iar în fața lor se găsea o armată căreia în nici un fel nu-i puteau ține piept, în timp ce femeile și copiii erau prinși la mijloc, fără apărare. În acest sens, Allah spune:

"...și când ochii voștri au fost tulburați și inimile v-au ajuns în gât și v-ați făcut voi fel de fel de gânduri în privința [făgăduinței] lui Allah.

Atunci au fost dreptcredincioșii încercați și au fost zguduiți de un cutremur puternic" [33:10,11]

În timp ce musulmanii erau prinși, dincolo de tranșee, în defensivă, ipocriții au început să-i batjocorească, pentru că-și făcuseră speranțe deșarte că-l vor învinge pe Chosroes al II-lea, împăratul Persiei, și pe Caesar, împăratul romanilor. Ei au început să răspândească zvonuri false, prefăcându-se că se retrag pentru a-și apăra cămilele, deși acestea nu erau în nici un fel expuse pericolului. Cu privire la aceasta, Allah spune:

"Și când au zis fățarnicii și aceia în ale căror inimi era boală: „Allah și Trimisul Său nu ne-au promis nouă decât numai deșertăciune!"

---

[1] Ibidem, 2/228.

Și când au zis o parte dintre ei: „O, voi, popor din Yathrib! Nu este loc pentru voi! Deci întoarceți-vă!" Și au cerut atunci un grup dintre ei îngăduința Profetului, zicând: „Casele noastre sunt fără apărare!", în vreme ce ele nu erau fără apărare, iar ei voiau numai să fugă." [33:12,13]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a învăluit în mantia sa și a început să mediteze la perfidia celor din neamul Quraiza. Spiritul speranței l-a copleșit și el s-a ridicat în picioare, spunând: "Allah este Mare! Ascultați voi, musulmani, la vestea fericită venită de la Allah - veți avea victorie și ajutor!"

Apoi, a început să facă planuri decisive, cu scopul de a proteja femeile și copiii, și a trimis câțiva luptători înapoi la Medina pentru a-i apăra împotriva unui atac prin surprindere al dușmanilor. Al doilea pas a fost hotărârea unor acțiuni de subminare a rândurilor confederaților necredincioși. Se gândea să încheie un fel de pact de reconciliere cu șefii tribului Ghatafan, donându-le o treime din recolta de fructe a Medinei. El a cerut sfatul însoțitorilor săi, Sa'd bin Mu'ad și Sa'd bin 'Ubada, al căror răspuns a sunat astfel:

"O, Trimis al lui Allah! Dacă acest lucru ți-a fost poruncit, ascultăm și ne supunem. Dacă însă îl faci pentru noi, noi nu avem nevoie de el. Cu toții eram un popor de necredincioși și ne rugam idolilor, iar ei nu râvneau să mănânce din aceste roade, decât ceea ce noi le dăruiam sau le vindeam noi. Cum am putea noi să le oferim averile noastre, acum când Allah ne-a dăruit islamul, ne-a călăuzit către el și ne-a întărit prin tine? Jur pe Allah, că le vom oferi doar sabia."

Auzind acestea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a dat dreptate și le-a spus: "Nu aș fi făcut asta decât pentru voi, atunci când am văzut cum s-au lepădat de voi toți arabii."

Allah Cel Glorios și Preaînalt, Slăvit fie El, a creat ceva ce a condus la conflicte între dușmanii musulmanilor și, mai târziu, la înfrângerea lor deplină. Un om din tribul Ghatafan, numit Na'im bin Mas'ud, a cerut să fie dus în audiență la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a declarat că îmbrățișase islamul în taină și a cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-i poruncească să facă orice lucru care ar putea fi în favoarea musulmanilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și

să-l miluiască! - i-a cerut să facă orice i-ar putea ajuta pe musulmani în actuala nenorocire și să folosească orice strategie ce-i stă la îndemână. Omul, printr-o mișcare continuă între evrei, quraiși și tribul Ghatafan, a reușit să incite fiecare grupare s-o abandoneze pe cealaltă. El a mers să se întâlnească cu șefii neamului Quraiza și le-a șoptit să nu aibă încredere în quraiși sau să lupte alături de ei, decât dacă aceștia le promiteau câțiva ostatici. El a încercat să-și susțină punctul de vedere, pretinzând că, dacă simțeau că victoria asupra lui Muhammed se lăsa așteptată, quraișii îi vor părăsi și atunci musulmanii se vor răzbuna groaznic pe ei. Apoi, Na'im s-a îndreptat spre tabăra quraișă și a reușit să aplice o strategie asemănătoare, care a avut același rezultat final, dar a fost diferită în conținut. El a pretins că simțea că evreii regretau că și-au încălcat înțelegerea cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și adepții lui. El a adăugat că evreii mențineau o corespondență regulată cu musulmanii, în sensul că ostaticii quraiși să fie trimiși în tabăra musulmanilor, ca o dovadă de supunere deplină a evreilor față de ei, așa cum se convenise anterior. Na'im i-a îndemnat să nu trimită ostatici evreilor. La a treia expediție el a procedat la fel cu cei din tribul Ghatafan.

Într-o noapte de sâmbătă, în luna Șauual, 5 d.H., atât tribul Quraiș, cât și tribul Ghatafan au trimis mesageri la evrei, îndemnându-i să meargă la război împotriva lui Muhammed. Evreii au trimis și ei un mesaj în care spuneau că nu luptă sâmbăta, adăugând că aveau nevoie de ostatici de la ei, care să le garanteze seriozitatea. Când au primit răspunsurile triburile Quraiș și Ghatafan au dat crezare deplină cuvintelor lui Na'im. De aceea, au trimis din nou un mesaj evreilor, invitându-i la război și cerându-le să reconsidere condiția ostaticilor. Urzeala lui Na'im s-a dovedit a fi reușită, aliații necredincioși fiind cuprinși de neîncredere și suspiciune, stare care le-a redus în mod deplorabil moralul.

Între timp, musulmanii erau preocupați să-l implore pe Domnul lor să le apere casele și familiile. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a invocat mânia lui Allah asupra confederaților, implorând: "O, Allah! Tu ești iute la judecată, Tu ești Cel care ai trimis Cartea, Te implorăm să-i înfrângi pe confederați".[1] Allah a răspuns de îndată chemării musulmanilor. Pe lângă disensiunile și îndoielile ce se instalaseră în inimile

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/411, 2/590.

necredincioșilor, forțele naturii: vântul, ploaia și frigul i-au istovit, corturile au fost doborâte, vasele de gătit și alte echipamente împrăștiate. Chiar în noaptea aceea friguroasă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Huzaifa bin Al-Iaman să iscodească vești despre dușman. El a aflat că se pregăteau să plece, frustrați de incapacitatea lor de a-și atinge ținta. Allah și-a împlinit într-adevăr Promisiunea - i-a scutit pe musulmani de lupta cu o armată numeroasă, și-a sprijinit Trimisul și a cauzat o grea lovitură confederaților.

"Bătălia Tranșeei" a avut loc în al cincilea an după emigrare. Asediul Medinei a început în Șauual și s-a terminat în Zul-qi'de, adică a durat mai mult de o lună. A fost mai mult o luptă a nervilor, pierderile fiind puține. Nu s-a înregistrat nici o luptă aprigă, totuși, a fost una dintre cele mai decisive bătălii din istoria timpurie a islamului și a dovedit fără urmă de îndoială că nici o forță, oricât de puternică, n-ar putea anihila vreodată puterea islamică ce creștea neîntrerupt în Medina, pentru că nu se va mai putea aduna o forță mai mare decât cea de la bătălia Confederațiilor. Când Allah i-a alungat pe confederați, Mesagerul Său s-a aflat în poziția de a declara încrezător că, de atunci încolo, el va lua inițiativa în război și nu va aștepta ca

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/590.

pământul islamic să fie cotropit.[1]

INVADAREA NEAMULUI QURAIZA

După bătălie, chiar în ziua în care Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a întors la Medina, în timp ce se spăla în casa lui Umm Salama, îngerul Gavriil - Pacea să fie cu el! - l-a vizitat și i-a cerut să-și scoată sabia din teacă și să se îndrepte spre locuințele neamului Quraiza pentru a lupta cu ei. Gavriil i-a mai spus că el împreună cu o procesiune de îngeri va merge înainte pentru a le clatina acestora porturile și pentru a-i înfricoșa.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat imediat pe muezin și i-a poruncit să anunțe: "Cine respectă poruncile lui Allah și ale Trimisului lui Allah să nu facă rugăciunea de după-amiază decât pe pământul neamului Quraiza.", apoi l-a numit pe Ibn Umm Maktum, conducător al Medinei și i-a încredințat stindardul de război lui Ali bin Abu Talib, care a și plecat spre ținta amintită, apropiindu-se atât de mult încât i-a auzit pe evrei insultându-l pe Mesagerul lui Allah, care deja pornise în fruntea a trei mii de infanteriști și treizeci de călăreți, atât "ajutoare", cât și emigranți. În drum spre dușmani, intrase deja timpul rugăciunii de după-amiază. Unii musulmani au refuzat să o facă altundeva decât pe pământul neamului Quraiș, în vreme ce ceilalți au făcut-o pe drum, spunând: "Profetul a zis așa doar ca să ne grăbim." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a făcut nici un comentariu referitor la această situație, iar când au ajuns la locuințele celor din neamul Quraiza, le-au asediat forturile. Văzând situația groaznică în care se aflau, șeful evreilor, Ka'b bin Asad, a oferit neamului lui trei alternative:

1) să îmbrățișeze islamul și atunci viețile, averile, femeile și copiii lor vor fi în deplină siguranță, amintindu-le totodată că un asemenea comportament s-ar potrivi cu ceea ce citiseră în cărțile lor despre adevărul Profeției lui Muhammed.

2) să-și ucidă femeile și copiii, apoi să-l provoace pe Profet și pe adepții lui la luptă, pentru a-i extermina pe musulmani ori pentru a fi exterminați.

3) să-i ia prin surprindere pe Muhammed și pe oamenii lui,

sâmbăta - zi în care de obicei evreii nu luptau.

Nici una dintre cele trei alternative nu le-a convenit însă evreilor și atunci șeful lor s-a întors spre ei supărat și le-a spus: “De când v-ați născut, n-ați avut niciodată puterea de a lua o hotărâre.” Perspectiva sumbră fiind deja vizibilă, ei i-au contactat pe unii musulmani care mențînuseră bune relații cu ei, pentru a afla despre situația lor în lumina condițiilor date. Ei au cerut să le fie trimis Abu Lubaba pentru a-i îndruma. La sosirea lui, bărbații s-au ridicat, iar femeile și copiii au început să plângă cu disperare. El a fost impresionat de frica lor față de musulmani și i-a îndemnat, ca răspuns la cererea lor, să-l asculte și să respecte ceea ce va hotărî Muhammed, arătându-le în același timp gâtul, ceea ce însemna că ei vor fi omorâți. Imediat, însă, și-a dat seama că le spusese evreilor un secret și că își trădase astfel Profetul, așa că s-a îndreptat spre moscheea din Medina și s-a legat de un stâlp înalt de lemn, jurând ca nimeni să nu-l dezlege, afară de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! A adăugat că niciodată nu va mai intra pe teritoriul celor din neamul Quraiza, drept pedeapsă pentru greșeala pe care o făcuse.

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- a aflat despre acest incident, a spus: “Dacă m-ar fi rugat, l-aș fi implorat pe Allah să-l ierte, însă, dacă s-a legat prin voința proprie, atunci Allah va fi acela care-i va da iertarea.”

Evreii din neamul Quraiza ar fi putut suporta asediul o perioadă mai lungă de timp pentru că aveau atât apă, cât și hrană la dispoziție și bastioanele lor erau bine întărite, în timp ce musulmanii se aflau în pustiu, suferind de frig și de foame, precum și de oboseală, acumulată de-a lungul războaielor fără sfârșit, care începuseră înainte de bătălia confederaților. În orice caz, aceasta era o "bătălie a nervilor", întrucât Allah semănase frica în inimile evreilor și moralul lor era la pământ, mai ales în momentul în care doi eroi musulmani, Ali bin Abu Talib și Az-Zubair bin ‘Auuam - Allah să fie mulțumit de ei!, începând cu Ali, au jurat că nu se vor opri până când nu le vor nimici garnizoanele sau vor deveni martiri, precum Hamza (unul dintre martirii musulmanilor).

Din cauza acestor șovăieli, ei n-au putut să facă altceva decât să se supună judecății Profetului. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit ca bărbații să fie capturați, legați de mâini și ținuți sub supravegherea lui Muhammed bin Salama Al-Ansar, iar femeile și

copiii au fost izolați în temnițe. Atunci, tribul Al-Aus a intervenit, implorându-l pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să aibă milă de ei. El a sugerat ca Sa'd bin Mu'ad, un aliat mai vechi, să fie numit pentru a stabili un verdict în ceea ce-i privește, iar ei au acceptat.

Sa'd a rămas în Medina din cauza rănilor grave pe care le căpătase în bătălia Confederaților. El a fost chemat de Profet și transportat pe un măgar. În drum spre Profet, evreii l-au îndemnat să fie blând în judecata sa de dragul fostei prietenii care i-a legat. Sa'd a rămas tăcut, dar când ei au insistat, el a murmurat: "A venit timpul ca Sa'd să nu se teamă de învinuirea celor ce învinuiesc." Când au văzut această atitudine hotărâtă, unii dintre ei s-au întors în Medina, așteptându-se la ce era mai rău.

La sosire, el a descălecat, fiind ajutat de câțiva oameni. I s-a spus că evreii au căzut de acord să accepte verdictul. Din respect pentru Profet, și-a întors fața într-o parte și l-a întrebat dacă acest verdict va fi acceptat de toți cei prezenți, inclusiv de Profet. Răspunsul a fost pozitiv.

El a hotărât ca toate persoanele puternice de sex masculin, ce aparțineau acelui trib, să fie ucise, femeile și copiii să fie luați prinzonieri, iar averile lor să fie împărțite între luptătorii musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost de acord, spunând că Sa'd a acționat după porunca lui Allah. De fapt, și-au meritat soarta, drept pedeapsă pentru toate nelegiuirile pe care le urziseră împotriva islamului. De asemenea, în mâinile musulmanilor a ajuns o cantitate impresionantă de arme acumulate de evrei, și anume: o mie cinci sute de săbii, două mii de sulițe, trei sute de armuri și cinci sute de scuturi. În bazarul din Medina au fost săpate șanțuri în care au fost decapitați între 600 și 700 de evrei. Astfel, au fost exterminate odată pentru totdeauna cuiburile intrigilor și trădării, în principal pentru că au încălcat pactul semnat cu Profetul și au ajutat armata confederaților să-i nimicească pe musulmani în cea mai critică etapă a istoriei islamice. Ei au fost considerați cei mai mari "criminali de război", meritând astfel pedeapsa cu moartea.

Huiai, un renumit criminal de război, un diavol din neamul Nadir, tatăl Safiiei, a trecut de partea neamului Quraiza, atunci când triburile Quraiș și Ghatafan s-au retras și a fost primit în audiență la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, fiind legat cu mâinile de gât cu ajutorul unei frânghii. El și-a declarat cu sfidare dușmănia față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, dar a recunoscut că Voia lui Allah

trebuia împlinită și a adăugat că era resemnat în fața destinului său. I s-a ordonat să stea jos și a fost decapitat fără zăbavă.

O singură femeie evreică a fost omorâtă, fiindcă ucisese la rândul ei un luptător musulman, aruncând cu o piatră de moară asupra lui. Doar câțiva dintre necredincioși au îmbrățișat islamul, iar viețile, averea și copiii lor au fost cruțați. În ceea ce privește prăzile de război, Profetul le-a împărțit după ce a păstrat o cincime, potrivit poruncilor lui Allah. Trei pătrimi au fost împărțite călăreților și o pătrime infanteriștilor. Femeile captive au fost trimise la Najd pentru a fi schimbate pe cai și arme. Pentru el însuși, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ales-o pe Rehana bint 'Amr bint Khanaqa, a eliberat-o de sclavie și s-a însurat cu ea în anul 6 d.H. Ea a murit la scurt timp după pelerinajul de adio și a fost îngropată la Al-Baqi.[1]

După ce războiul cu neamul Quraiza s-a încheiat și ei au fost învinși, dorința lui Sa'd bin Mu'ad a fost împlinită și el și-a dat ultima suflare. Ca răspuns la rugăciunea lui, 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - a povestit că rănile din partea frontală a gâtului au început să sângereze, pe când se afla în cortul lui, pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-l ridicase în moschee, pentru a fi alături de el, pentru a se putea interesa de soarta sa și pentru a-i urmări bunăstarea. Oamenii nu s-au speriat decât atunci când sângele a început să curgă spre ei. În moschee, alături de cortul lui Sa'd, se afla și cortul neamului Ghifar. Ei au spus: "O, voi, cei ce sunteți în cort! Ce este ceea ce vine spre noi?" Era de la rana lui Sa'd care sângera și el a murit pe dată.[2]

Jabir povestea că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a replicat: "Tronul Celui Milostiv s-a clătinat la moartea lui Sa'd bin Mu'ad."[3] At-Tirmidhi a relatat: "Când l-au purtat pe umeri spre locul de veci ipocriții au considerat că este prea ușor." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a replicat: "Îngerii îl poartă."

În timpul asediului celor din neamul Quraiza, unul dintre musulmani, Khallad bin Suuaid, a fost ucis de o evreică. Ea a aruncat asupra lui cu o piatră de moară. Tot atunci a murit și Abu Sinan bin Mihsan, fratele lui 'Ukașa. Abu Lubaba a rămas legat timp de șase nopți. Nevasta lui îl

[1] Ibn Hișam, 2/245; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.12. (cimitir din Medina)
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/591.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/536; Sahih Muslim, 2/294, Jami' At-Tirmidhi, 2/225.

dezlega când era timpul de rugăciune, după care el se lega din nou de stâlp. Într-o dimineață, Allah Atoateștiutorul a revelat un verset Mesagerului Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, din care reieșea că Allah îl iertase pe Abu Lubaba. Musulmanii s-au grăbit să-l elibereze, dar el a insistat ca numai Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-l dezlege. Acest lucru a fost făcut după rugăciunea de dimineață.

Această invazie a avut loc în luna Zul-qi'de, anul 5 d.H.,[1] și asediul asupra forturilor celor din neamul Quraiza a durat 25 de zile. "Capitolul Confederaților" din Coran a fost revelat în Cuvintele lui Allah cu privire la probele esențiale date de credincioși și ipocriți în timpul bătăliei confederaților, precum și consecințele trădării și încălcării legămintelor de

[1] Ibn Hișam, 2/237,238; Sahih Al-Bukhari, 2/590,591; Zad Al-Ma'ad, 2/72-74; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.287-290.

către evrei.

ACTIVITĂȚILE MILITARE CONTINUĂ

Salam bin Abu Al-Huqaiq (Abu Rafi) era un criminal evreu notoriu, care, pe de o parte, reunise trupele confederaților și le asigurase provizii și bunăstare,[1] iar, pe de altă parte, îl discredita pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Atunci când musulmanii și-au încheiat disputa cu cei din neamul Quraiza, tribul Al- Khazraj, rival al tribului Al-Aus, a cerut permisiunea Profetului de a-l omorî pe criminal, pentru a câștiga onoruri egale cu cele ale tribului Al-Aus, care omorâse alt criminal evreu, pe Ka'b bin Al-Așraf. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a acordat permisiunea, cu condiția să nu fie omorâte femeile și copiii.

Un grup de cinci oameni, în frunte cu 'Abdullah bin 'Atiq, s-a îndreptat spre Khaibar, unde era situat fortul lui 'Abu Rafi'. Când au ajuns în apropierea locului respectiv, 'Abdullah și-a sfătuit oamenii să rămână puțin în urmă, în vreme ce el a mers înainte, înfășurat în mantia lui. Când locuitorii fortului au intrat, portarul l-a lăsat și pe el să intre, gândindu-se că era unul dintre ei. 'Abdullah a intrat și s-a strecurat înăuntru. Apoi a început să tragă zăvoarele pe dinăuntru la ușile ce duceau spre camera lui Salam. Acolo era întuneric beznă, dar el a reușit să-l ucidă cu sabia. Apoi a plecat în siguranță. În drum spre ieșire și-a rupt piciorul și, de îndată, și l-a legat cu o fașă, după care s-a ascuns într-un loc secret, până dimineața, când cineva a urcat pe zid și a anunțat oficial moartea lui Salam bin Abu Al-Huqaiq. De îndată ce a auzit această veste, a plecat să-l întâlnească pe Profet. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ascultat întreaga poveste, apoi i-a cerut lui Abdullah să-și întindă piciorul, pe care l-a șters și fractura s-a vindecat pe loc.[2]

Într-o altă versiune se spune că toți cinci au participat la uciderea acelui dușman al islamului. Acest incident a avut loc în Zul-qi'de sau Zul-Hijje, anul 5 d.H.[3]

La scurtă vreme de la încheierea bătăliei cu confederații și cu tribul

[1] Fath Al-Bari, 7/343.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/577
[3] Rahmat-al-lil-alamin, 2/223.

Quraiza, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a condamnat pe criminalii de război și a început să trimită expediții "educative" pentru triburile agresive și pentru arabii rebeli care nu înțelegeau decât de limba sabiei, pentru ca aceștia să ajungă la termeni pașnici cu statul islamic în formare.

După sfârșitul celor două bătălii, un pluton de treizeci de credincioși, sub conducerea lui Muhammed bin Maslama, a fost detașat într-o misiune militară, în luna Muharram, anul 6 d.H. Plutonul s-a îndreptat spre așezarea clanului Bakr. Musulmanii au atacat clanul și i-au răspândit în toate direcțiile. Apoi s-au întors acasă cu o mulțime de prăzi, printre care și o pradă umană, și anume un necredincios, Thumama bin Uthal Al-Hanafi, șeful neamului Hanifa, care plecase din ordinul lui Musailama "Mincinosul"[1] să-l asasineze pe Profet. Adepții Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-au legat de un stâlp al Moscheei Profetice. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat: "Ce ascunzi, Thumama?" Acesta a răspuns: “Doar binele. Dacă mă omori, vei ucide un om nevinovat. Fii milostiv și eu îți voi fi recunoscător. Cere-mi bani și eu îți voi da cât ceri.” El a repetat acest lucru de trei ori, în trei ocazii diferite. A treia oară, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit ca el să fie eliberat. El s-a dus însă și s-a spălat, apoi s-a întors să mărturisească noua credință, adresându-se Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: “Nici un obraz n-a fost mai groaznic la vedere pentru mine decât al tău și iată că acum este aproape de inima mea. Nici o religie n-a fost mai silnică pentru mine decât a ta și acum ea este foarte dragă inimii mele. Doresc să pornesc în pelerinajul cel mic.”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a făcut urări de bine și l-a aprobat. În Mekka, la sosirea sa, quraișii l-au acuzat de apostazie. El a negat, a afirmat că îmbrățișează islamul și a jurat că nu vor primi nici un bob din grânele de la Yamama, o regiune suburbană din împrejurimile Mekkăi, dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu va fi de acord. De fapt, așa a și făcut, a refuzat să trimită provizii de hrană la Mekka, până când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și

[1] Conform As-Sirah Al-Halabiiah, 2/297, este o persoană ce pretindea că ar fi profet, precum Muhammed.

[2] Zad Al-Ma'ad, 2/119; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.292,293.

să-l miluiască! - nu a intervenit, la rugămintea fierbinte a mekkanilor.[2]

Invazia neamului Lihian

Cei din neamul Lihian au spânzurat pe zece dintre companionii Profetului. Aceștia își aveau așezarea în inima Hijaz-ului, la granița cu Mekka, însă Profetul a considerat că nu este înțelept ca ei să pătrundă în adâncime și să se apropie de marele dușman quraiș, din cauza luptelor sângeroase dintre musulmani, pe de o parte, și quraiși și arabi, pe de alta. Totuși, când puterea confederaților aliați a scăzut, iar ei au început să se potolească și să se resemneze în privința echilibrului nefavorabil de puteri, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a folosit această șansă unică și a hotărât că venise vremea să se răzbune pe cei din neamul Lihian. El a pornit în Rabi' Al-Auual sau Jumada Al-Ula, în anul 6 d.H, în fruntea a două sute de luptători musulmani, a simulat că se îndreaptă spre Siria, apoi a schimbat direcția spre Batn Gharran, scena tragediei însoțitorilor săi, și a chemat Mila lui Allah asupra lor. Vestea că el mărșăluia spre ei a ajuns la neamul Lihian, care a fugit imediat în munții din împrejurimi, și astfel el nu i-a mai putut ajunge. Pe drumul de întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis un grup de zece călăreți spre un loc numit Kura' Al-Ghamim, în vecinătatea așezării tribului Quraiș, pentru a confirma indirect puterea sa militară în plină dezvoltare. Toate aceste manevre au durat paisprezece zile, după care s-a întors spre casă.

Expedițiile și delegațiile continuă

1. Un pluton condus de 'Ukașa bin Mihsan a fost detașat spre un loc numit Al-Ghamir, locuit de neamul Asad, în anul 7 d.H. Dușmanul a fugit pe dată, lăsând în urmă două sute de cămile care au fost duse la Medina.

2. Un pluton condus de Muhammed bin Maslama a pornit spre așezarea neamului Tha'laba, în Zil Qassa. Au fost însă prinși într-o ambuscadă de o sută de dușmani care i-au ucis pe toți, în afară de Muhammed bin Maslama, care, deși grav rănit, a reușit să scape.

3. Ca să se răzbune pe neamul Tha'laba, Abu 'Ubaida bin Al-Jarra a fost trimis în fruntea a patruzeci de oameni, la Zil Qassa. Ei au mărșăluit

noaptea și l-au luat pe dușman prin surprindere dis-de-dimineață. Musulmanii au ieșit învingători și din nou i-au pus pe fugă pe necredincioși. Aceștia au fugit în munți, în afară de unul care a fost rănit și care mai târziu a îmbrățișat islamul. În această expediție au capturat o mulțime de prăzi.

4. În același an, un pluton aflat sub conducerea lui Zaid bin Haritsa a fost trimis la Al-Jumum, așezarea celor din neamul Salim. O femeie din neamul Muzaina le-a arătat drumul spre o mulțime de prăzi. Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a eliberat-o pe femeie de sclavie și a căsătorit-o cu unul dintre adepții lui.

5. În Jumada Al-Ula, anul 6 d.H., Zaid bin Haritha a pornit în fruntea a o sută șaptezeci de călăreți, spre un loc numit Al-Ais. Acolo au capturat o caravană quraișă condusă de Abul-'As, rudă cu Profetul, și au jefuit-o de cămile. Abul-'As a scăpat și s-a ascuns în casa lui Zeinab (soția lui și fiica Profetului). El a implorat-o să-l roage pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-i restituie bunurile. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a recomandat acest lucru oamenilor săi, dar fără să-i oblige. El s-a întors la Mekka, a înapoiat împrumuturile celor cărora li se cuveneau, a îmbrățișat islamul și a emigrat la Medina, unde Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a reunit cu soția sa, Zeinab, după trei ani și jumătate de la căsătorie. Versetul care se referă la interzicerea căsătoriei între femeile musulmane și necredincioși nu fusese revelat încă.

6. În Jumada Ath-Thania, același an, Zaid, aflat în fruntea unui grup de cincisprezece oameni, i-a atacat pe cei din neamul Tha'laba. Ei au capturat douăzeci dintre cămilele lor, dar oamenii au fugit.

7. În Regeb, același an, Zaid, aflat la conducerea unui grup de doisprezece oameni, a pornit spre un loc numit Uadi Al-Qura într-o misiune de recunoaștere, încercând să spioneze mișcările dușmanilor. Oamenii de acolo i-au atacat pe musulmani, au ucis nouă dintre ei, iar ceilalți, inclusiv Zaid bin Haritsa, au reușit să scape.[1]

8. Invazia Al-Khabt, în traducere "lapte acru", a avut loc în anul 8 d.H., înaintea Tratatului Al-Hudaibiia. Abu 'Ubaida bin Al-Jarra a condus trei sute de oameni în urmărirea unei caravane ce aparținea quraișilor. Fiindcă nu aveau destulă hrană, mureau de foame și aveau doar Khabt

[1] Rahmat-al-lil'alamin; Zad Al-Ma'ad, 2/120-122.

(lapte acru), de unde și apelativul de "Armata de lapte acru". Pe parcursul misiunii, unul dintre oameni a măcelărit nouă cămile în trei ture, de fiecare dată câte trei. Abu 'Ubaida, șeful campaniei, i-a interzis să mai facă acest lucru. Marea a fost însă generoasă și le-a dăruit un animal numit Al-'Anbar (cașalot), atât de bogat în grăsime, încât s-au hrănit din el o jumătate de lună. Când s-au întors acasă, i-au povestit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - întâmplarea, iar acesta a spus că fusese hrană dăruită de Allah și le-a cerut să-i dea și lui puțină carne.[1]
Cronologic, această campanie a avut loc înainte de Tratatul Al-Hudaibiia, fiindcă după acesta musulmanii au încetat să mai intercepteze caravanele

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/112; Ibn Hișam, 2/289, 290, 294, 295.

qurayșilor.

INVAZIA NEAMULUI AL-MUSTALIQ (MURAISI')
- LUNA ȘABAN, ANUL 6 D.H. -

Deși din punct de vedere militar, nu a avut dimensiuni impresionante, această invazie a avut consecințe care au condus la o stare de turbulență în statul islamic și i-a acoperit pe ipocriți de rușine. Mai mult, a condus la consolidarea legislației, ceea ce a atașat o impresie de noblețe, demnitate și puritate a spiritelor în comunitatea islamică.

În luna Șaban, ziua a doua, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a aflat că șeful neamului Al-Mustaliq, Al-Harith bin Dirar, și-a mobilizat oamenii și alți câțiva arabi să atace Medina. Buraida bin Al-Hasib Al-Aslami a fost trimis imediat să verifice rapoartele. El a schimbat câteva cuvinte cu Abu Dirar, care și-a confirmat intenția de război. El a trimis mai târziu o iscoadă să estompeze pozițiile musulmanilor, dar aceasta a fost prinsă și ucisă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat oamenii și le-a poruncit să se pregătească de război. Înainte de plecare, Zaid bin Haritsa a fost numit să conducă Medina. Când au auzit de venirea musulmanilor, necredincioșii s-au speriat, iar arabii care erau cu ei s-au retras și au fugit să-și apere viețile. Abu Bakr a primit steagul emigranților, iar Sa'd bin 'Ubada pe cel al "ajutoarelor". Cele două armate s-au oprit la o fântână, numită Muraisi. Timp de o oră s-a tras cu săgeți, iar apoi s-au angajat în luptă cu dușmanii, luptă care s-a încheiat cu victoria deplină a musulmanilor. Au fost uciși câțiva oameni, femeile și copiii necredincioșilor au fost luați prizonieri și o mulțime de prăzi au căzut în mâinile musulmanilor.

Doar un singur musulman a fost ucis din greșeală de un "ajutor". Printre captivi se afla și Juuairiia, fiica lui Al-Harith, șeful necredincioșilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a însurat cu ea și, în schimb, musulmanii au trebuit să elibereze o sută de prizonieri dușmani,

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/112,113; Ibn Hișam, 2/289, 290, 294, 295.

care au îmbrățișat islamul și au fost numiți "rudele Profetului".[1]

Rolul trădător al ipocriților înainte de invazia neamului Al-Mustaliq

Abdullah bin Ubai, un necredincios ipocrit, avea sufletul plin de ranchiună atât împotriva islamului, cât și a musulmanilor, fiindcă el credea că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a înlăturat de la conducerea celor două clanuri Al-Aus și Al-Khazraj, care i se supuseseră și acceptaseră deja profeția lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ranchiuna lui Abdullah se manifestase înainte ca el să încerce să simuleze islamul. După bătălia de la Badr s-a prefăcut a fi musulman, dar în inima lui a rămas același dușman jurat al lui Allah, al Mesagerului Lui și al tuturor credincioșilor, în genere. Unicul lui scop fusese întotdeauna să semene semințele discordiei în comunitatea musulmană și să submineze cauza noii religii cerești. Comportamentul său mișelesc putea fi recunoscut oriunde era, însă în bătălia de la Uhud s-a evidențiat prin încercările sale răutăcioase de a crea o stare de confuzie și dezordine printre musulmani. Ipocrizia și minciuna lui au căpătat dimensiuni neplăcute și grave, când s-a amestecat printre musulmani, cu puțin înainte de cuvântarea Profetului, și le-a spus batjocoritor: "Acesta este Mesagerul lui Allah, cu care v-a onorat Allah și pe care trebuie să-l sprijiniți, să-l ascultați și să îi arătați supunere." Așa făcea în fiecare vineri, înainte de cuvântarea Profetului.

El a făcut același lucru și în vinerea următoare bătăliei de la Uhud. Era atât de grosolan și de prezumțios, încât nu-și putea ascunde ura din cuvinte. Auzindu-l, câțiva musulmani l-au apucat cu reproș de mantie, făcându-l să tacă. El a plecat îndată, murmurând cuvinte grosolane și jignitoare. Un "ajutor" l-a întâlnit la poarta Moscheei și i-a poruncit să se întoarcă și să-l implore pe Mesager pentru iertarea lui Allah, dar el i-a răspuns că nu va avea niciodată nevoie de Profet să facă asta.[1] Mai mult, a avut legături clandestine cu neamul Nadir, alt trib de evrei, încurajându-i să se alieze cu el și promițându-le sprijin în toate aceste eforturi neîncetate, care făceau parte dintr-un lung șir de conspirații și intrigi urzite împotriva musulmanilor.

[1] Ibn Hișam, 2/105.

Cuvintele lui Allah privitoare la acțiunile lui trădătoare și atentatele înfricoșătoare din timpul bătăliei "Tranșeei" subliniază foarte clar acest fel de ipocrizie:

Și când au zis fățarnicii și aceia în ale căror inimi era boală: „Allah și Trimisul Său nu ne-au promis nouă decât numai deșertăciune!” [33:12]

În același context, versetele continuă să-l descrie pe ipocrit ca fiind laș și învins. El este un mincinos care nu are nici o considerație pentru legămintele solemn făcute. Este un trădător neloial, perfid, meschin și lacom. Pe scurt, el este opusul desăvârșit al drept-credinciosului:

“Ei cred că aliații nu au plecat. Iar dacă aliații vin doresc ca ei să meargă prin deșert printre beduini și să întrebe despre veștile voastre. Și de ar fi printre voi, nu ar lupta ei decât [foarte] puțin.” [33:20]

Toți dușmanii islamului - evreii, ipocriții și politeiștii - au recunoscut că islamul era mai puternic, nu din cauza superiorității materiale, a trupelor mai numeroase sau a echipamentului mai bun, ci, mai curând, datorită valorilor nobile, a eticilor rafinate și a înaltelor atribute ce caracterizau comunitatea musulmană și tot ce aparținea de ea. Dușmanii islamului erau deja conștienți de lumina revărsată în întregime de persoana Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Acesta era întotdeauna un excelent exemplu demn de urmat.

După ce timp de cinci ani au purtat războaie inutile împotriva noii religii, dușmanii islamului au ajuns să realizeze pe deplin că exterminarea islamului nu este posibilă pe câmpul de bătaie, așa că au adoptat noi tactici. Recunoscuți pentru zvonurile false pe care le vehiculau, ei au hotărât să lanseze o campanie extinsă de propagandă cu scopul de a-l calomnia pe Profet în cea mai sensibilă arie a vieții arabe, în principal, în etică și tradiții. După bătălia confederațiilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a însurat cu Zeinab bint Jahș, după ce căsătoria ei cu Zaid bin Haritha, adoptat de Profet în perioada preislamică, a fost desfăcută. Ipocriții au profitat de această ocazie și au început să răspândească bârfe pe seama Profetului în întreaga Arabie, bazându-se pe o tradiție a arabilor deșertului ce interzice căsătoria cu soția divorțată a unui fiu adoptiv. Ei au afirmat că această căsătorie a lui ar fi un păcat odios. De asemenea, și-au construit propaganda răutăcioasă pe faptul că Zeinab era a cincea lui nevastă, în timp ce numărul era limitat în Nobilul Coran la maxim

patru. Din această cauză, în opinia lor, validitatea acestei căsătorii era îndoielnică.

Aceste zvonuri și bârfe au avut un impact negativ asupra moralului unor musulmani slabi de inimă, până când au fost dezvăluite versetele care-l absolveau de orice vină pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și invalidau toate acele intenții răutăcioase și urzeli nesuferite:

*"O, Profetule! Fii cu frică de Allah și nu da ascultare necredincioșilor și fățarnicilor, căci Allah este Atoateștiutor și Înțelept!" [*33:1]

Rolul păcătos pe care l-au jucat ipocriții în desfășurarea invaziei neamului Al-Mustaliq

În timpul acestei invazii, ipocriții aproape că au reușit să creeze discordie între musulmani și să-l ponegrească pe Profet. Pe scurt, comportarea lor s-a dovedit a fi o traducere autentică a cuvintelor lui Allah:

"Și de-ar fi purces ei laolaltă cu voi, n-ar fi făcut decât să sporească tulburarea voastră și s-ar fi grăbit, căutând să semene vrajbă și neînțelegere în rândurile voastre..." [9:47].

Datorită comploturilor și intențiilor răutăcioase ale ipocriților, între emigranți și "ajutoare" era pe cale să izbucnească un conflict. S-a întâmplat odată ca un emigrant să aibă o divergență cu un "ajutor". Atunci, "ajutorul" a strigat: "O, voi, "ajutoarelor", salvați-mă!", iar emigrantul a strigat: "Emigranților, ajutați-mă!" Profetul i-a auzit și i-a întrebat: "Ce e cu chemările astea preislamice, când eu sunt printre voi? În acest mod, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a pus la punct, descriind proasta lor conduită ca fiind ceva înrădăcinat în practicile preislamice. Ipocriții, în frunte cu 'Abdullah bin 'Ubai, s-au înfuriat din cauza sfidării pe care musulmanii o arătau față de planurile ostile și intrigile urzite în spatele ușilor închise și au jurat, spunând: "Cel mai onorabil îl va alunga din Medina pe cel mai decăzut.", după care au adăugat: "Ei (emigranții) s-au înmulțit și ne-au ocupat pământurile. Dacă-ți hrănești câinele, acesta te va sfâșia." Când Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i s-a relatat această discuție, 'Omar, un însoțitor de nădejde, a cerut permisiunea să-l ucidă pe Ibn 'Ubai. Firește, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a respins propunerea, spunând că nu se

cuvine ca un Profet să fie acuzat că-și ucide oamenii. Dimpotrivă, pe neașteptate, el i-a cerut lui ‘Omar să anunțe plecarea. A mărșăluit cu oamenii lui timp de două zile, până ce căldura a devenit insuportabilă. S-au oprit și au adormit, într-o încercare înțeleaptă de a distrage atenția oamenilor de la evenimentul anterior. Fiul lui ‘Abdullah a aflat despre josnicia tatălui său și, când grupul a ajuns la Medina, el și-a scos sabia și a barat intrarea tatălui său în oraș, spunându-i că nu va intra în Medina până ce nu-i va permite Muhammed. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a acordat permisiunea și astfel bârfa s-a întors asupra capului său. S-a mai relatat că fiul era gata să-și ucidă tatăl, dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-ar fi poruncit.

Acțiunea de defăimare

Acest incident extrem de dureros a avut loc la întoarcerea Profetului din expediția împotriva neamului Mustaliq. Armata musulmană s-a oprit pentru o noapte într-un loc din apropierea Medinei. În această expediție, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost însoțit de nobila și credinciosa sa soție, ‘A’ișa - Allah să fie mulțumit de ea! Astfel, s-a întâmplat că ‘A’ișa s-a îndepărtat puțin de tabără, pentru nevoile firești. Când s-a întors, ea a descoperit că-și pierduse colierul. Colierul în sine nu avea mare valoare, dar cum era împrumutat de la o prietenă, ‘A’ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - s-a îndepărtat din nou și a început să-l caute. La întoarcere, spre marea ei durere și tristețe, armata plecase deja, cu tot cu cămila pe care o călărea ea, slujitorii săi crezând că era în litieră, fiindcă pe atunci era foarte tânără, subțire și ușoară în greutate. În neajutorarea ei, s-a așezat și a plâns până ce a copleșit-o somnul. Safuan bin Mu’attal, un emigrant care venea din urmă, a recunoscut-o, deoarece o văzuse înainte ca versetul referitor la acoperirea femeilor să fie dezvăluit, și a adus-o la Medina pe cămila lui, fără să-i adreseze un singur cuvânt, el însuși mergând în urma animalului. Ipocriții din Medina, în frunte cu ‘Abdullah bin ‘Ubai bin Salul, au căutat să facă o crimă din acest incident și au răspândit zvonuri răutăcioase la adresa ‘A’ișei - Allah să fie mulțumit de ea!, iar, din nefericire, chiar și unii musulmani au crezut aceste zvonuri.

Când a ajuns în Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască! - a ținut sfat cu însoțitorii săi. Aceștia aveau diferite opinii, începând cu divorțul și terminând cu păstrarea ei. Incidentul a generat un fel de luptă între două grupări rivale, Al-Aus și Al-Khazraj, dar intervenția Profetului a redus imediat la tăcere cele două grupări. 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea!, care nu era la curent cu zvonurile ce erau vehiculate, s-a îmbolnăvit și a rămas întinsă la pat, vreme de o lună. Când și-a revenit, a aflat despre bârfe și a cerut permisiunea să meargă să-și viziteze părinții, încercând să afle adevărul. Când a aflat, a izbucnit în lacrimi și a plâns fără încetare două nopți și o zi, până a simțit că-i plesnește ficatul. În aceste circumstanțe, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a vizitat-o și după ce a mărturisit credința în Allah, i-a spus: "Mi s-a spus despre tine așa și așa. Dacă ești nevinovată, Allah va scoate la iveală nevinovăția ta. Dacă ai păcătuit, căiește-te, căci cine-și recunoaște greșelile și cere iertare, Allah îl va ierta." Ea a încetat să mai plângă și și-a rugat părinții să vorbească pentru ea, dar ei n-au spus nimic și atunci a luat ea însăși cuvântul și a zis: "Dacă ți-aș spune că sunt nevinovată și Allah știe, fără îndoială, că așa este, tu nu m-ai crede. Dacă ar fi să admit ceva despre care sigur Allah știe că sunt nevinovată, atunci o să mă crezi. Prin urmare nu pot să fac altceva decât să recurg la cuvintele tatălui profetului Yusuf (Iosif):

"... Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Și Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiți!" [12:18].

După aceasta, s-a îndepărtat și s-a întins să se odihnească. În acest moment hotărâtor pentru ea a sosit Revelația ce o absolvea pe A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - de toate acele vorbe defăimătoare, scornite în acest sens. Râzând de fericire, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a zis: "A'ișa, Allah ți-a dezvăluit nevinovăția". Mama ei i-a spus A'ișei: "Scoală-te și mulțumește-i!" Ea a răspuns: "Jur pe Allah, că nu mă scol pentru a-i mulțumi lui. Eu nu-i mulțumesc decât lui Allah!"

Cuvintele lui Allah în această privință, sunau astfel:

"Cei care au venit cu minciuna sunt un grup dintre voi..." [24:11]

Cei mai importanți dușmani care au participat la acțiunea defăimătoare - Mista bin Athatha, Hassan bin Thabit și Hamnah bint Jahș - au primit câte optzeci de lovituri de bici. În ce-l privește pe cel care a avut rolul principal, 'Abdullah bin Ubai, el nu a fost biciuit, fie din cauză că

pedeapsa corporală ar fi micșorat pedeapsa rezervată lui în Viața de Apoi și nu i se cuvenea acest merit, fie din același interes public pentru care nu fusese ucis anterior. În plus, el a devenit țapul ispășitor și a fost umilit de oamenii săi după ce adevăratele lui intenții au fost descoperite, fără îndoială, de toată lumea.[1]

După aproape o lună, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și ‘Omar bin Al-Khattab au avut următoarea discuție: ”Nu-ți dai seamă, ‘Omar, că, dacă l-aș fi ucis pe Abdullah bin Ubai, mulți demnitari s-ar fi repezit furioși să lupte pentru el? Acum, din contră, dacă le

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/364,2/696-698; Zad Al-Ma’ad, 2/113-115; Ibn Hișam, 2/297-307.

[2] Ibn Hișam, 2/293.

cer să-l ucidă, o vor face cu inima împăcată.” ‘Omar a răspuns: “Jur pe Allah că judecata Profetului este mult mai înțeleaptă decât a mea”.[2]

DELEGAȚII ȘI EXPEDIȚII CE AU URMAT INVAZIEI AL-MURAISI’

1. O expediție condusă de ‘Abdur Rahman bin ‘Auf a fost trimisă spre așezarea neamului Kalb, în Dumat Al-Jandal, în luna Șa’ban, 6 d.H. Înainte de a porni, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe ‘Abdur Rahman și și-a pus mâna pe mâna acestuia, chemând binecuvântarea lui Allah și sfătuindu-l să acționeze cu generozitate în timpul războiului. El i-a spus să se însoare cu fiica regelui dacă ei se supuneau. ‘Abdur Rahman a rămas printre oamenii aceia timp de trei zile, i-a invitat să îmbrățișeze islamul și ei au făcut acest lucru. Apoi el s-a căsătorit cu fiica regelui, Tamadur bint Al-Asbagh.

2. În aceeași lună a aceluiași an, ‘Ali bin Abu Talib a fost trimis în fruntea unui pluton spre așezarea neamului Sa’d bin Bakr, într-un loc numit Fadk. Profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese informat că aceștia își abandonaseră rândurile pentru a-i sprijini pe evrei. Luptătorii musulmani mărșăluiau în timpul zilei, iar noaptea se ascundeau. Pe drum, au capturat o iscoadă dușmană, care a recunoscut că fusese trimisă la tribul Khaibar să le ofere sprijin, iar ei să le dea în schimb curmale. ‘Ali și însoțitorii lui le-au atacat tabăra, au capturat cinci sute de cămile și două mii de capre, dar neamul Sa’d și căpetenia lor, Uabr bin ‘Alim, au reușit să fugă.

3. O expediție condusă de Abu Bakr As-Siddiq sau Zaid bin Haritsa a fost trimisă la Uadi Al-Qura, în Ramadan 6 Hijri, după ce clanul Fazara a atentat la viața Profetului. După rugăciunea de dimineață, detașamentul a primit ordin să-l atace pe dușman. Câțiva dintre ei au fost uciși, iar ceilalți luați prizonieri. Printre prizonieri se aflau și Umm Qirfa și fiica ei, ce a fost trimisă la Mekka, drept răscumpărare pentru eliberarea câtorva musulmani ce erau prizonieri acolo.[1] Atentatele lui Umm Qirfa la viața Profetului s-au întors asupra ei, iar cei treizeci de călăreți pe care i-a adunat și folosit

[1] Sahih Muslim, 2/89.

pentru a-și realiza urzeala păcătoasă, au fost uciși cu toții.

4. Anas bin Malik a relatat că unii oameni aparținând tribului 'Uraina au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și s-au prefăcut că aderă la islam. Ei au rămas în Medina, dar climatul nu le-a fost prielnic și atunci li s-a cerut să-și ridice corturile pe pajiștile din apropiere. Ei au făcut așa și au fost mulțumiți. Apoi, ei l-au atacat pe păstorul Profetului și l-au omorât, s-au dezis de islam și au fugit, după ce mai întâi furaseră și cămilele. Această știre a ajuns la urechile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și de îndată a trimis pe urmele lor un grup de douăzeci de musulmani conduși de Karz bin Jabir Al-Fihri. Aceștia au fost prinși și omorâți.[1]

De asemenea, biografii au relatat că 'Amr bin Omaiia Ad-Damari și Salama bin Abu Salama au fost trimiși într-o expediție să-l omoare pe Abu Sufian, șeful tribului Quraiș, care trimisese deja un beduin să-l omoare pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Misiunea celor doi oameni a dat greș, însă, pe drum, au omorât trei politeiști. Trebuie menționat că toate invaziile anterioare n-au implicat lupte adevărate, ele fiind mai degrabă manevre militare de pedepsire conduse împotriva unor dușmani, încă nesupuși. O meditație mai profundă asupra dezvoltării circumstanțelor de război, dezvăluie prăbușirea continuă a moralului dușmanilor islamului, care au ajuns să realizeze că nu se mai aflau în poziția de a reprima chemarea islamică sau de a-i atenua cursul normal. Această stare de lucruri a atins apogeul cu Tratatul de la Al-Hudaibiia, când cele două părți aflate în război, musulmanii și cei ce nu erau musulmani,

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/122

au încheiat un tratat de pace prin care se recunoștea puterea tot mai mare a islamului. Acesta a înregistrat fără echivoc continuitatea religiei islamice în întreaga Arabie.

TRATATUL DE LA AL-HUDAIBIIA
ZUL-QI'DE 6 D.H.

În timp ce întreaga Arabie era martora acestei impresionante mișcări în favoarea musulmanilor, premergătorii marii cuceriri și ai succesului chemării islamice au început să se ivească treptat la orizontul demografic și drept-credincioșii și-au restabilit dreptul necontestat de a-și face rugăciunile în Sfântul Sanctuar.

În jurul anului 6 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut un vis în timp ce se afla încă în Medina. A visat că intra în siguranță în Sfântul Sanctuar din Mekka cu însoțitorii săi și conducea ceremoniile de 'Umra (micul pelerinaj). Părul le era tăiat sau ras. De îndată ce a povestit tovarășilor săi acest vis, inimile lor au tresărit de bucurie, fiindcă au descoperit în el adeverirea dorinței lor profunde de a lua parte la pelerinaj și ritualurile sale sfinte, după un exil de șase ani.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a spălat hainele, a încălecat pe cămilă și a plecat spre Mekka, în fruntea a o mie cinci sute de musulmani, printre care se afla și soția lui, Umm Salama. Câțiva beduini ai deșertului a căror Credință era moderată au rămas în urmă, găsind diverse pretexte. Ei nu aveau alte arme în afară de săbiile din teacă, fiindcă nu aveau nici o intenție să lupte. Pe timpul absenței Profetului, Ibn Umm Maktum a fost numit să conducă Medina. În timp ce se apropiau de Mekka, într-un loc numit Zi Hulaifa, el a poruncit să fie împodobite animelele de sacrificiu și toți credincioșii s-au înveșmântat în Ihram, straiul de pelerin, pentru ca întreaga lume să știe că n-au ieșit pentru război. El a trimis o iscoadă să afle vești despre dușman. Omul s-a întors să-i spună Profetului că o armată uriașă și un mare număr de sclavi s-au adunat să-l înfrunte și că drumul spre Mekka era complet blocat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a sfătuit cu tovarășii săi, care au fost de părere să nu lupte cu nimeni decât dacă vor fi împiedicați să-și facă pelerinajul.

La rândul lor, quraişi au convocat o adunare în care au studiat întreaga situaţie şi au hotărât să reziste în faţa misiunii Profetului, cu orice preţ. Două sute de călăreţi conduşi de Khalid bin Al-Ualid au fost trimişi să-i ia pe musulmani prin surprindere, în timpul de Zuhr ("rugăciunea de amiază"). Oricum, regulile rugăciunii în vreme de restrişte au fost dezvăluite între timp şi astfel Khalid şi oamenii săi au ratat şansa. Musulmanii au evitat să mărşăluiască pe drumul acela şi au ales să urmeze unul accidentat şi stâncos. Khalid s-a grăbit să se întoarcă la quraişi şi i-a pus la curent cu situaţia.

Când musulmanii au ajuns într-un loc numit Thaniiat Al-Marar, cămila Profetului s-a împiedicat şi a îngenunchiat, nevrând să se mai mişte. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a jurat că va accepta de bună voie orice plan vor hotărî ei şi care glorifică datoriile sfinte faţă de Allah. Apoi şi-a îmboldit cămila cu reproş şi ea s-a ridicat. Ei şi-au reluat marşul şi au ajuns să-şi ridice corturile în cea mai îndepărtată zonă din Al-Hudaibiia, lângă un puţ cu apă puţină. Musulmanii s-au plâns de sete Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, iar acesta a scos din tolbă o săgeată şi a înfipt-o în puţ. Apa a ţâşnit pe loc şi însoţitorii lui au băut pe săturate. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a retras pentru a se odihni, Budail bin Uarqa'Al-Khuza'i împreună cu nişte oameni de vază din tribul Khuza'ah, confidenţii Profetului, au venit şi l-au întrebat pentru ce venise. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns că nu venise să se războiască: "Nu-mi doresc altceva", a răspuns el, "decât să fac micul pelerinaj în Sfântul Sanctuar. Dacă vor să adere la noua religie, aşa cum au făcut unele popoare, quraişii sunt bineveniţi, dar dacă îmi stau în cale sau îi împiedică pe musulmani să facă pelerinajul, fireşte că voi lupta împotriva lor până la ultimul om. Facă-se Voia lui Allah!" Solul a dus înapoi mesajul la quraişi, care l-au trimis pe un altul, numit Mikraz bin Hafs. Când l-a văzut, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus că acela era un trădător. El a primit acelaşi mesaj pe care să-l comunice poporului său. A fost urmat de un alt ambasador, cunoscut sub numele de Al-Hulais bin 'Alqama. El a fost foarte impresionat de devotamentul musulmanilor pentru Sfânta Ka'ba. S-a întors la oamenii lui şi i-a prevenit să nu-i împiedice pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi pe companionii lui să onoreze Casa lui Allah, deoarece nu dorea să-şi strice alianţa cu ei. Hulais a fost

succedat de ‘Urua bin Ma’sud Ath-Thaqafi pentru a negocia cu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Pe parcursul discuției, el i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască:“O, Muhammed, i-ai adunat în jurul tău ca să-i distrugi. Pe Allah, cred că mâine toți acești oameni te vor părăsi.” În acel moment, Abu Bakr s-a ridicat și și-a exprimat indignarea cu privire la acest reproș. Al-Mughira bin Șu’ba a adoptat aceeași atitudine și i-a interzis cu reproș să atingă barba Profetului. Auzind acestea, quraișul a remarcat cu indignare, referindu-se la fapta trădătoare a celui din urmă, că acesta și-a ucis tovarășii și i-a jefuit, înainte de a îmbrățișa islamul. Între timp, ‘Urua, cât a stat în tabăra musulmană, a urmărit cu atenție dragostea nemăsurată și profundul respect pe care credincioșii le purtau Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El s-a întors și le-a împărtășit quraișilor opinia lui, conform căreia oamenii aceia nu-l vor părăsi în nici o împrejurare pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El și-a exprimat sentimentele cu următoarele cuvinte: “Am fost în regatul lui Chosroes, al lui Ceasar și al lui Negus, dar n-am văzut niciodată un rege printre supușii lui, cum este Muhammed printre însoțitorii lui. Când își face abluțiunea, ei prețuiesc apa rămasă, iar când vorbește, ei își coboară glasurile. Ei nu-l vor abandona pentru nimic în lume. Acum el vă oferă o soluție rezonabilă, așa că faceți ce vreți.”

Văzând că șefii lor tindeau spre reconciliere, câțiva tineri quraiși necugetați și cu porniri agresive au gândit un plan mișelesc prin care să împiedice tratatul de pace. Ei au hotărât să se furișeze în tabăra musulmanilor și să producă încăierări intenționate, menite să aprindă fitilul războiului. Muhammed bin Maslama, șeful gărzilor musulmane, i-a luat prizonieri, dar, ținând cont de rezultatele iminente ce aveau să fie obținute, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a eliberat. În acest context, Allah spune:

“El este Cel care a îndepărtat mâinile lor de la voi și mâinile voastre de la ei, în Valea Mekkăi, după ce v-a dat vouă izbândă asupra lor.” [48:24]

Timpul trecea. Negocierile continuau, dar fără nici un rezultat. Atunci Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe ‘Omar să se întâlnească în numele lui cu nobilii tribului Quraiș. ‘Omar însă s-a scuzat pe motivul dușmăniei personale cu neamul quraișilor. În plus, el nu avea rude influente în oraș care să-l apere de pericol. Atunci, l-a indicat

pe ‘Uthman bin ‘Affan, care aparținea uneia dintre cele mai puternice familii din Mekka, ca fiind mesagerul potrivit. ‘Uthman a mers atât la Abu Sufian, cât și la alte căpetenii și le-a spus că musulmanii veniseră doar în vizită și pentru a aduce omagii Casei Sfinte, pentru a se prosterna (în rugăciune), neavând nici cea mai mică intenție de a lupta. I s-a cerut, de asemenea, să-i cheme la islam și să dea vestea bună credincioșilor din Mekka, femei și bărbați, deoarece izbânda era aproape și islamul va învinge cu siguranță, fiindcă Allah dorește ca religia Sa să fie stabilită cu adevărat în Mekka. ‘Uthman i-a asigurat că după ceremonii ei vor părăsi Mekka în liniște, dar quraișii au rămas neînduplecați și n-au vrut să le acorde permisiunea să viziteze Al-Ka’ba. Totuși, i-au dat permisiunea lui ‘Uthman să facă doar el singur pelerinajul, dacă așa dorea, însă ‘Uthman le-a refuzat oferta, spunând: “Cum este posibil să-mi acord această șansă, când Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îi este refuzată?” Musulmanii au așteptat cu nerăbdare sosirea lui ‘Uthman, dar în același timp erau stăpâniți de teamă și neliniște. Sosirea sa a fost însă întârziată considerabil și musulmanii au bănuit că jocul quraișilor era necinstit. Ei erau foarte îngrijorați și au jurat solemn pe mâna Profetului că își vor sacrifica viețile ca să răzbune moartea tovarășului lor și că vor rămâne hotărâți lângă învățătorul lor, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, indiferent de condiții. Acest legământ este cunoscut sub numele de Bai’at Ar-Riduan ("Legământul de fidelitate"). Primii care au jurat au fost Abu Sinan Al-Asadi și Salama bin Al-Akua’, care au promis solemn, de trei ori, atât în fața armatei, cât și în mijlocul și în spatele ei, că își vor da viața pentru cauza Adevărului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a adăugat mâna sa stângă peste mâinile lor legate în jurământ, în locul lui ‘Uthman. Legământul de fidelitate a fost făcut sub un copac, ‘Omar ținând mâna Profetului, în timp ce Ma’qil bin Yasar ținea o rămurică de copac deasupra capetelor lor. Nobilul Coran a făcut referire la acest legământ, cu următoarele cuvinte:

“Allah a fost mulțumit de dreptcredincioși, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom...” [48:18]

Când quraișii au văzut ferma hotărâre a musulmanilor de a-și vărsa și ultima picătură de sânge în apărarea credinței lor, și-au venit în fire și au realizat că adepții lui Muhammed nu puteau fi speriați cu aceste tactici. După un alt schimb de mesaje, ei au căzut de acord să încheie un tratat de

pace și reconciliere cu musulmanii. Clauzele tratatului menționat sunt după cum urmează:

1. De această dată, musulmanii se vor întoarce acasă, însă vor reveni anul viitor și vor rămâne în Mekka trei zile fără să fie deranjați de quraiși. Nu vor reveni înarmați, dar pot purta cu ei săbii băgate în teacă. Acestea însă vor fi ținute în tolbe.

2. Activitățile de război vor fi suspendate timp de zece ani, perioadă în care ambele părți vor trăi în deplină siguranță și nici una nu va ridica sabia asupra celeilalte.

3. Dacă vreunul dintre quraiși se va alătura lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fără permisiunea tutorilor lui, acesta va fi trimis înapoi la neamul Quraiș, iar, dacă unul dintre adepții lui Muhammed se va întoarce la neamul Quraiș, acesta nu va fi trimis înapoi.

4. Oricine dorește să se alăture lui Muhammed sau să încheie vreo înțelegere cu el are libertatea să facă acest lucru. De asemenea, oricine dorește să se alăture neamului Quraiș sau să încheie vreun tratat cu el are îngăduință să facă asta.

Au avut loc unele dispute referitoare la această acțiune. De exemplu, când acordul trebuia scris, Ali bin Abu Talib, care făcea pe scribul, a început astfel: "Bismillah ir-Rahman ir-Rahim", adică "În Numele lui Allah, Cel mai Milostiv, Îndurător!", dar conducătorul mekkan, Suhail bin 'Amr, a declarat că el nu știa nimic despre Ar-Rahman și a insistat asupra formulei obișnuite "Bi-ismika Allahumma", adică "În Numele Tău, Allah!" Musulmanii au fost nemulțumiți, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a acceptat. A continuat să dicteze din nou: "Așa s-a căzut de acord cu Profetul lui Allah, Muhammed." Dar Suhail a spus: "Dacă te-am fi recunoscut ca Profet, nu te-am fi împiedicat să intri în Casa Sfântă și nici nu am fi luptat împotriva ta. Scrie numele tău și numele tatălui tău." Musulmanii au comentat din nou și au refuzat să consimtă la modificare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, însă, pentru cauza mai importantă a islamului, n-a luat în seamă un asfel de detaliu minor. A șters el însuși cuvintele și a dictat în loc: "Muhammed, fiul lui 'Abdullah." La scurt timp după acest tratat, clanul Khuza'a, un fost aliat al neamului Hașim, a intrat în rândurile oamenilor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, iar neamul Baber s-au alăturat quraișilor.

În timp ce se scria tratatul, a apărut la fața locului Abu Jandal, fiul lui

Suhail. El era în lanțuri și se clătina de foame și oboseală. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și companionii lui au fost înduioșați și au încercat să-i asigure eliberarea, dar Suhail a rămas neînduplecat și a spus: “Aceasta este o șanșă pentru voi să demonstrați că sunteți loiali tratatului.” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Dar tratatul nu a fost semnat când fiul tău a intrat în tabără.” Auzind acestea, el s-a repezit înainte și a zis: “Dar termenii tratatului au fost negociați”. A fost într-adevăr un moment tensionat. Pe de-o parte, Abu Jandal se văicărea în gura mare: “O, musulmani! Sunt pe cale de a fi predat politeiștilor care m-ar putea îndepărta de la religia mea.”, iar pe de altă parte, angajamentul era considerat necesar, indiferent de celelalte considerente. Inima profetului s-a strâns de milă, însă dorea să-și onoreze cuvântul cu orice preț. El l-a consolat pe Abu Jandal și a zis: “Ai răbdare și resemnează-te în fața Voinței lui Allah. El te va ușura pe tine și pe tovarășii tăi neajutorați și îți va arăta calea de scăpare. Am încheiat cu ei un tratat de pace și am făcut legământ în Numele lui Allah. De aceea nu putem sub nici un motiv să-l încălcăm”.

Când tratatul de pace a fost încheiat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit însoțitorilor lui să taie animalele de sacrificiu, dar ei erau prea deprimați pentru a-l mai asculta. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat instrucțiuni în acest sens de trei ori, dar nu a primit nici un răspuns. El a povestit soției sale Umm Salama despre această atitudine a însoțitorilor săi. Ea l-a sfătuit ca el însuși să preia inițiativa, să-și sacrifice animalul și să-și radă capul. Văzând aceasta, cu inimile sfâșiate, musulmanii au început să-și sacrifice animalele și să-și radă capetele. Aproape că s-au omorât unii pe alții din cauza durerii. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a rugat de trei ori pentru cei care și-au ras capul și o dată pentru cei care și-au scurtat părul. A fost sacrificată câte o cămilă sau o vacă în numele a șapte persoane. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sacrificat o cămilă ce aparținuse cândva lui Abu Jahl și pe care musulmanii o luaseră pradă la Badr, adresându-le astfel injurii politeiștilor. În timpul campaniei Al-Hudaibiia, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - deși era interzis, i-a îngăduit lui Ka’b bin ‘Ujra, care se afla în "Ihram" (stare de consacrare rituală a pelerinului) pentru micul pelerinaj să-și radă capul, întrucât era bolnav, cu condiția ca drept răsplată, fie să

sacrifice o oaie, fie să postească trei zile, fie să hrănească șase persoane nevoiașe. În legătură cu asta, a fost revelat următorul verset:

“... Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere la cap [și trebuie să se tundă], acela trebuie să se răscumpere printr-un post sau printr-o pomană sau printr-o jertfă...” [2:196]

Între timp, niște femei credincioase au emigrat la Medina și i-au cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un adăpost, care le-a și fost acordat. Când familiile lor au cerut să fie înapoiate, el a refuzat, datorită revelării următorului verset:

“O, voi cei care credeți! Dacă vin la voi muieri credincioase în pribegie, încercați-le pe ele! Allah știe mai bine credința lor. Și dacă aflați că ele sunt credincioase, nu le mai trimiteți înapoi la necredincioși. Ele nu mai sunt îngăduite pentru ei și nici ei nu mai sunt îngăduiți pentru ele [ca soți]. Dați-le lor înapoi ceea ce au cheltuit [ca zestre] și nu este nici un păcat pentru voi să vă căsătoriți cu ele, dacă le dați zestrea ce li se cuvine lor. Și nu le țineți [ca soațe] pe cele necredincioase!...” [60:10]

Motivul pentru care femeile credincioase nu au mai fost înapoiate era acela că ele nu fuseseră incluse de la început în termenii tratatului, care se referea doar la bărbați, iar Coranul abrogase orice termeni referitori la femei, prin versetul:

“O, Profetule! Dacă vin la tine muieri credincioase și îți fac jurământ de credință, făgăduind că nu vor pune nimic în rând cu Allah,...” [60:12]

Acesta este versetul care interzicea femeilor musulmane să se mărite cu necredincioși. De asemenea, bărbații musulmani aveau poruncă să oprească legăturile de căsătorie cu femei necredincioase. În conformitate cu această poruncă, ‘Omar bin Al-Khattab a divorțat de două dintre soțiile sale cu care se însurase înainte de a îmbrățișa islamul. Mu’auiia s-a însurat cu prima și Safuan bin Omaiia cu a doua.

Evaluarea consecințelor socio-politice ale tratatului Al-Hudaibiia

O serie de evenimente au confirmat profunda înțelepciune și splendidele rezultate ale tratatului de pace pe care Allah l-a numit “victorie evidentă”. Cum putea fi altfel din moment ce neamul Quraiș a recunoscut existența îndreptățită a musulmanilor pe scena vieții politice a Arabiei și a

început să trateze cu credincioșii de pe poziții egale? Prin prisma articolelor tratatului, tribul Quraiș și-a retras indirect pretenția la supremația religioasă și a admis că nu mai era interesat de alte popoare decât de cel Quraiș, absolvindu-se de orice responsabilitate față de viitorul religios al Peninsulei Arabice. Musulmanii nu aveau intenția să ia averile oamenilor sau să-i omoare în războaie sângeroase și nici măcar nu s-au gândit vreodată să folosească forța în dorința lor de a propaga islamul. Dimpotrivă, singurul lor scop era să asigure o atmosferă de libertate ideologică sau religioasă:

"... Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!..." [18:29]

Musulmanii au avut șansa să răspândească islamul în regiuni neexplorate până atunci. Când s-a încheiat armistițiul și războiul a fost abolit, oamenii se întâlneau și se sfătuiau și toți cei înțelepți aderau la islam, astfel încât în doi ani de la încheierea tratatului, numărul celor care au aderat la islam s-a dublat. Această afirmație se sprijină pe faptul că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a plecat la Al-Hudaibiia cu doar 1400 de oameni, dar când a pornit să elibereze Mekka, doi ani mai târziu, avea 10.000 de oameni cu el.

Articolul tratatului referitor la încetarea ostilităților pe o perioadă de zece ani ne îndreaptă atenția spre lipsa totală a mândriei politice a quraișilor și a aliaților lor și stă mărturie în fața prăbușirii și neputinței instigatorului la război.

Quraișii au fost obligați să piardă acele avantaje în schimbul unuia singur care aparent era în favoarea lor, dar care de fapt nu i-a deranjat deloc pe musulmani, și anume articolul ce se referă la extrădarea credincioșilor care se refugiază la aceștia, fără consimțământul tutorilor lor. La prima vedere era o clauză foarte dureroasă și în tabăra musulmană era considerată inadmisibilă. Oricum, pe parcursul evenimentelor, s-a dovedit a fi o mare binecuvântare. Musulmanii trimiși înapoi la Mekka nu aveau intenția să renunțe la binecuvântările islamului, ci, dimpotrivă, chiar acești musulmani s-au dovedit a fi centrul de influență al islamului. Era imposibil de crezut că ei vor deveni apostați sau renegați. Înțelepciunea din spatele acestui acord a atins apogeul pe parcursul câtorva evenimente ulterioare. După ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ajuns înapoi la Medina, Abu Basir, care evadase de la quraiși, a venit la el ca musulman. Quraișii au trimis doi oameni să-l aducă înapoi, astfel că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a predat în mâinile

lor. În drum spre Mekka, Abu Basir a reușit să-l ucidă pe unul dintre ei, iar celălalt a fugit la Medina, cu Abu Basir pe urmele lui. Când a ajuns la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, el i-a spus: "Datoria ta s-a încheiat și Allah te-a eliberat de ea. Pe bună dreptate, tu m-ai predat oamenilor și Allah m-a salvat din mâinile lor." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Vai de el! S-ar fi declanșat un război dacă mai erau și alții cu el." Când a auzit asta, el și-a dat seama că va fi din nou predat mekkanilor și a fugit din Medina la Saif Al-Bahr. Ceilalți musulmani care erau oprimați în Mekka au început să fugă la Abu Basir. Lui i s-au alăturat Abu Jandal și alții până când s-a format o adevărată colonie, care destul de curând a început să se răzbune pe quraiși și să le captureze caravanele. Nefiind capabili să-i controleze pe acei coloniști, păgânii din Mekka l-au implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să desființeze clauza care guverna extrădarea. L-au implorat în Numele lui Allah și al legăturii lor de sânge să trimită după grupul acela, spunând că, din punctul lor de vedere, oricine se va alătura musulmanilor din Medina va fi în siguranță. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis după acel grup și ei au răspuns, așa cum era de așteptat, pozitiv.

Acestea erau principalele clauze ale tratatului de pace și se pare că toate funcționau în favoarea statului islamic, aflat în plină dezvoltare. Cu toate acestea, două puncte din tratat nu au fost pe placul musulmanilor: faptul că în acel an nu aveau acces la Sfântul Sanctuar și atitudinea aparent umilitoare în ceea ce privește reconcilierea cu păgânii quraiși. 'Omar, incapabil să se abțină din cauza durerii care-i cuprinsese inima, a mers la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a spus: "Nu ești tu adevăratul Mesager al lui Allah?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns calm: "De ce n-aș fi?" 'Omar a vorbit din nou și a întrebat: "Nu suntem noi pe calea cea dreaptă și quraișii pe cea greșită?" Fără să manifeste nici un resentiment, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns că așa era. Când a primit acest răspuns, el a continuat grăbit: "Atunci nu ar trebui să suferim nici o umilire în privința Credinței." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas netulburat și a spus cu deplină încredere: "Eu sunt adevăratul Mesager al lui Allah, totdeauna supus Lui, iar El mă va ajuta". "Nu tu ne-ai spus să facem pelerinajul?" "Dar nu v-am spus niciodată" a

răspuns Profetul, "să-l facem chiar anul acesta." 'Omar a tăcut, dar mintea lui era tulburată. A mers la Abu Bakr și și-a dezvăluit sentimentele în fața sa. Abu Bakr care nu se îndoise niciodată de buna credință a Profetului, a confirmat ce-i spusese Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! La timpul potrivit a fost revelat "Capitolul Biruinței", care spune:

"Noi ți-am dat ție o biruință învederată," [48:1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe 'Omar și i-a făcut urări de bine. 'Omar s-a bucurat și a regretat foarte mult atitudinea sa anterioară. El a făcut milostenii, a ținut post și rugăciuni și a eliberat cât de mulți sclavi a putut, ca ispășire pentru atitudinea necugetată pe care o adoptase.[1]

La începutul anului 7 d.H., trei oameni de vază din Mekka au aderat la islam, 'Amr bin Al-'As, Khalid bin Al-Ualid și 'Uthman bin Talha. La

[1] Fath Al-Bari, 7/439-458; Sahih Al-Bukhari, 1/378-381.

sosirea și intrarea lor în rândurile islamului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Quraișii ne-au oferit propriul lor sânge”.

A DOUA ETAPĂ
O NOUĂ FAZĂ A ACȚIUNII ISLAMICE

Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia a marcat o nouă etapă în procesul acțiunii islamice și în viața musulmanilor. Tribul Quraiș, un dușman puternic al islamului, se retrage acum din arena politică și acceptă o înțelegere pașnică cu musulmanii, dispărând astfel influența unui dușman tripartit, din care făceau parte tribul Quraiș, tribul Ghatafan și evreii. De asemenea, quraișii erau purtătorii stindardului păgânismului în Arabia și, din această cauză, sentimentele agresive ale celorlalți păgâni împotriva islamului au scăzut considerabil. Tribul Ghatafan n-a mai constituit o amenințare și faptele lor provocatoare erau mai ales acțiuni stârnite de evrei. Evreii, după ce au fost izgoniți din Medina, s-au retras în Khaibar, pe care l-au transformat într-un cuib de intrigi împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Acolo își urzeau comploturile, ațâțau focul disensiunilor și îi ademeneau pe arabii ce locuiau în vecinătatea Medinei să se unească cu ei în scopul exterminării noului stat islamic sau, cel puțin, să producă pierderi substanțiale musulmanilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, atent la activitățile lor diavolești a stabilit la scurt timp după confirmarea tratatului mai sus menționat un plan de război care să aibă prioritate în planurile sale. Tratatul de la Hudaibiia a permis musulmanilor să-și intensifice activitățile islamice și să-și sporească eforturile pentru propagarea Chemării la islam și, prin urmare, să acorde acestui gen de acțiune mai multă importanță decât activităților militare. De aceea, considerăm necesar să divizăm această etapă posterioară tratatului în două secțiuni:

1. Eforturi pașnice neîncetate pentru propagarea Chemării la Islam și

menținerea prin corespondență a relațiilor cu regii și prinții entităților politice învecinate.

2. Activități militare.

PLANURILE PROFETULUI DE A RĂSPÂNDI ÎN AFARA ARABIEI MESAJUL ISLAMULUI

Spre sfârșitul anului 6 d.H., la întoarcerea sa de la Hudaibiia, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a hotărât să trimită mesaje regilor din afara granițelor Arabiei, chemându-i la islam. Pentru a autentifica scrisorile de recomandare ale ambasadorilor săi a fost făcut un sigiliu de argint pe care erau gravate cuvintele: ”Muhammed, Mesagerul lui Allah”[1]

Ambasadorii au fost aleși în virtutea experienței și cunoștințelor lor și trimiși în misiune, în luna Muharram, anul 7 d.H., cu câteva zile înainte de invazia Khaibar.[2]

1. O scrisoare către Negus, regele Abisiniei (Etiopia)

Negus, regele Abisiniei (Etiopiei), pe numele său adevărat Așama bin Al-Abjar, a primit mesajul Profetului, care i-a fost înmânat de Amr bin Omaiia Ad-Damari, mesaj la care s-a referit At-Tabari, spre sfârșitul anului 6 sau începutul anului 7 d.H. O cercetare atentă a scrisorii, arăta că nu era cea trimisă după evenimentul de la Al-Hudaibiia. Conținutul scrisorii indica mai degrabă că a fost trimisă acelui rege când Ja'far și însoțitorii săi au emigrat în Abisinia (Etiopia), în timpul perioadei mekkane. Una din propoziții spune: “L-am trimis la tine pe vărul meu Ja'far cu un grup de musulmani. Fii generos cu ei și renunță la aroganță.” Al-Baihaqi, cu acceptul lui Ibn Ishaq, a făcut următoarea relatare a scrisorii Profetului trimisă lui Negus:

“Această scrisoare este trimisă de Muhammed, Profetul lui Allah, către Negus Al-Așama, regele Abisiniei (Etiopiei). Pacea să fie cu el care urmează dreapta călăuzire și crede în Allah și în Mesagerul Lui. Mărturisesc că nu este alt zeu în afară de Allah, Cel Unic, care nu a avut

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/605.

[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/71

nici soție, nici fiu și că Muhammed este sclavul și Mesagerul Lui. Te chem în rândurile islamului. Dacă îmbrățișezi islamul, vei găsi siguranță.

"Spune: "O, voi oameni ai Cărții, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El și să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]!". [3:64]

Dacă însă refuzi această invitație, atunci tu vei fi responsabil pentru toate nenorocirile creștinilor din poporul tău".

Dr. Hamidullah, un cercetător de încredere, a prezentat o versiune a scrisorii de mai sus, descoperită cu puțin timp în urmă și identică în conținut cu relatarea lui Ibn Al-Qaiiim. Dr. Hamidullah a făcut eforturi considerabile și a folosit toate mijloacele tehnologiei moderne pentru a verifica textul scrisorii, care sună după cum urmează:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Negus, regele Abisiniei (Etiopia).

Pacea să fie cu cel care urmează dreapta călăuzire. Salutări! Aduc slavă lui Allah, nu există alt zeu în afară de El, Stăpânul, Preasfântul, Făcătorul de pace, Dăruitorul de pace, Apărătorul credinței, Păstorul liniștei. Mărturisesc că Isus, fiul Mariei, este spiritul lui Allah și Cuvântul Său, pe care El l-a coborât în Maria, fecioara, care era pură și atât de bună la suflet, încât a meritat cu desăvârșire să-l nască pe Isus. Allah l-a creat din spiritul și suflarea Sa, așa cum l-a creat pe Adam cu Mâna Sa. Te chem la Allah, Unicul, să-i dai ascultare și să mă urmezi, să crezi în ceea ce a venit la mine, fiindcă eu sunt Mesagerul lui Allah. Vă invit pe tine și pe oamenii tăi la Allah, Cel Glorios și Atotputernic. Prin aceasta, mărturisesc că mi-am comunicat mesajul și sfatul. Te invit să asculți și să-mi accepți îndemnul. Pacea să fie cu cel ce urmează dreapta călăuzire."[1]

Textul acestei scrisori este, fără îndoială, autentic, însă susținerea faptului că a fost scrisă după evenimentul de la Al-Hudaibiia, reprezintă încă o problemă, neexistând dovezi clare în acest sens.

După ce 'Amr bin Omaiia Al-Damari a comunicat scrisoarea profetică lui Negus, acesta a luat pergamentul, l-a dus la frunte, s-a aruncat la pământ și și-a mărturisit credința în islam, apoi a scris Profetului - Allah

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/60.

să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - următorul răspuns:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Negus Așama către Muhammed, Mesagerul lui Allah. Pacea să fie cu tine, o, Mesager al lui Allah, și mila și binecuvântarea lui Allah, Unicul.

Am primit scrisoarea în care ai menționat despre Isus. Jur pe Domnul cerurilor și al pământului, că Isus nu este mai mult decât spui tu. Recunoaștem pe deplin pentru ce ne-ai fost trimis și l-am primit bine pe vărul tău și pe însoțitorii lui. Mărturisesc că tu ești adevăratul Mesagerul al lui Allah care confirmă pe cei ce au fost înaintea sa. Prin vărul tău fac legământ cu tine și mă predau, prin el, Stăpânului lumilor".[1]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a cerut lui Negus să-i trimită pe Ja'far și tovarășii lui, emigranți în Abisinia (Etiopia), înapoi acasă. Ei s-au întors și s-au întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la Khaibar. Mai târziu, în Regeb 9 d.H., Negus a murit, la scurt timp după bătălia de la Tabuk. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a anunțat moartea și a făcut rugăciuni de deces. După Negus, pe tron a urcat alt rege și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a trimis și acestuia o scrisoare. Dacă și acesta a îmbrățișat sau nu islamul este o întrebare la care încă nu s-a găsit răspuns.[2]

2. O scrisoare către Muqauqas, regele Egiptului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a scris lui Juraij bin Matta,[3] numit Muqauqas, regele Egiptului și Alexandriei, următoarele:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, sclavul lui Allah și Mesagerul Său, către Muqauqas, regele Egiptului.

Pacea să fie cu cel care urmează dreapta călăuzire. Prin aceasta, te invit să accepți islamul. Dacă accepți islamul, Allah Preaînaltul te va răsplăti îndoit. Dar, dacă refuzi, tu vei purta povara necredinței tuturor copților."

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/61.

[2] Sahih Muslim, 2/99.

[3] Rahmat-al-lil'alamin 1/178; Dr. Hamidullah a spus că numele lui a fost Biniamin.

“Spune: “O, voi oameni ai Cărții, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El și să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]!”. [3:64]

Hatib bin Abu Balta’a, care a fost ales să comunice mesajul, a cerut o întrevedere cu Muqauqas, înainte de a face cunoscut conținutul scrisorii. El s-a adresat regelui Egiptului, spunând: ”Era cineva înaintea ta care și-a asumat statutul de Stăpân Suprem, astfel că Allah l-a pedepsit și a făcut din el un exemplu negativ pentru ceilalți.” Muqauqas a răspuns: “Nu suntem în poziția de a ne părăsi religia, decât pentru una mai bună.” Hatib a reluat: “Te invităm să îmbrățișezi islamul care va compensa toate pierderile tale. Profetul nostru a chemat oamenii să mărturisească această Credință, quraișii și evreii s-au declarat cei mai aprigi dușmani ai lui, însă creștinii s-au apropiat cel mai mult de Chemarea lui. Jur că vestea lui Moise despre Cristos este aceeași cu știrea acestuia din urmă referitoare la venirea lui Muhammed. La fel, invitația noastră ca voi să îmbrățișați islamul este asemănătoare cu invitația voastră către oamenii Torei de a accepta Noul Testament. De îndată ce într-o națiune apare un Profet, el este ales pentru un răspuns afirmativ, deci vă supuneți aceleiași Legi Divine. Țineți minte că nu am venit să vă îndepărtăm de religia lui Cristos, ci, mai degrabă, să vă propunem să aderați la principiile ei”. Muqauqas a meditat profund asupra conținutului scrisorii și a spus: “Am ajuns la convingerea că acest Profet nu propune nimic reprobabil. El nu este nici un magician rătăcit, nici un vrăjitor mincinos. El poartă adevăratele semne ale Profeției, așa că mă voi gândi foarte serios la această problemă”. El a luat pergamentul și a poruncit să fie păstrat într-o casetă de fildeș. Apoi a chemat un scrib să redacteze în limba arabă următorul răspuns:

“În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muqauqas către Muhammed bin ‘Abdullah.

Pacea fie cu tine. Am citit scrisoarea ta și am înțeles conținutul, precum și lucrul la care chemi. Știu deja că se așteaptă venirea unui Profet, dar credeam că el se va naște în Siria. Îți trimit în dar două fecioare, care provin din familii copte de viță-nobilă, îmbrăcăminte și un armăsar de călărie. Pacea să fie cu tine.”

Menționăm că Muqauqas nu a folosit această șansă neprețuită și nu

a trecut la islam. Darurile au fost acceptate. Maria, prima fecioară, a fost luată de soție de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a dat naștere fiului său, Ibrahim, iar cealaltă, Sirin, a fost oferită lui Hassan bin Thabit Al-Ansar.

3. O scrisoare către Chosroes, împăratul Persiei

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Chosroes, împărat al Persiei.

Pacea să fie cu el, cel care urmează adevărata călăuzire, crede în Allah și Mesagerul Lui și mărturisește că nu este alt zeu în afară de Allah, Unicul, și că Muhammed este supusul și Trimisul Său. Te invit să accepți religia lui Allah, fiindcă eu sunt Mesagerul lui Allah, trimis tuturor oamenilor, pentru a inspira frică de Allah în inima fiecărui om și pentru ca vina celor ce resping Adevărul să poată fi dovedită. Acceptă islamul ca religie a ta, ca să poți trăi în siguranță. Altfel tu vei fi responsabil pentru toate păcatele magilor".

Cel ales să ducă scrisoarea a fost ‘Abdullah bin Hudhafa As-Sahmi. El a dus-o regelui din Bahrain, dar nu știm încă dacă acesta a trimis-o lui Chosroes printr-unul dintre oamenii lui sau l-a ales tot pe ‘Abdullah.

Semețul monarh s-a înfuriat din cauza stilului scrisorii, întrucât numele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese pus deasupra propriului nume. El a rupt scrisoarea în bucăți și numaidecât a poruncit reprezentantului său din Yemen să trimită niște soldați să-l aresteze pe Profet și să-l aducă în fața lui. Guvernatorul, pe nume Bazan, a trimis imediat doi oameni la Medina, în acest scop. De îndată ce oamenii au ajuns acolo, Profetul a fost informat printr-o revelație divină că Pervez, împăratul Persiei, fusese ucis de către fiul lui. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a dezvăluit acestora știrea și ei au rămas împietriți. El le-a cerut să-i spună noului rege că islamul va predomina și va depăși suveranitatea lui Chosroes însuși. Ei s-au întors în grabă la Bazan și i-au comunicat ceea ce aflaseră. Între timp, Șerue, noul monarh, i-a trimis lui Bazan o scrisoare prin care confirma vestea și îl ruga

[1] Fath Al-Bari, 8/127,128.

să oprească orice acțiune legată de Profet până la noi ordine. Atât Bazan, cât și persanii din Yemen au trecut la islam și au făcut cunoscută cu mare bucurie adeziunea lor față de Profet.[1]

4. O scrisoare către împăratul bizantinilor

Al-Bukhari a făcut o relatare detaliată a conținutului scrisorii trimise de către Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - lui Hercule, împăratul Bizanțului:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, sclavul și Mesagerul lui Allah pentru Hercule, regele bizantinilor. Binecuvântați sunt cei care urmează dreapta călăuzire. Te invit să îmbrățișezi islamul, pentru a putea trăi ocrotit. Dacă intri în rândurile islamului, Allah te va răsplăti dublu, dar dacă-ți întorci spatele, povara păcatelor poporului tău va cădea pe umerii tăi.

“Spune: “O, voi oameni ai Cărții, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El și să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]!” [3:64]

Mesagerul musulman, Dihia bin Khalifah Al-Kalbi, a primit ordin să înmâneze scrisoarea regelui Busrei, care la rândul lui o va trimite lui Caesar. Întâmplător, Abu Sufian bin Harb, care pe atunci nu îmbrățișase islamul, a fost chemat la curte și Hercule i-a pus numeroase întrebări despre Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și religia pe care o propovăduia. Mărturia pe care acest dușman jurat al Profetului a făcut-o, referitor la caracterul deosebit al Profetului și la avantajele pe care islamul le aducea rasei umane, l-au lăsat pe Hercule împietrit de uimire.

Al-Bukhari, cu acceptul lui Ibn Abbas, a relatat că Hercule a trimis după Abu Sufian și tovarășii lui, care din întâmplare făceau negoț în Ierusalim. Aceasta se întâmpla în timpul păcii încheiate între politeiștii quraiși și Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Hercule, care ședea printre căpeteniile lui, a întrebat: “Care dintre voi este cea mai apropiată rudă a omului care se pretinde a fi Profet?” “Eu”, a răspuns Abu Sufian, “Eu sunt ruda cea mai apropiată din acest grup.” Și atunci mi-au spus să mă așez în fața lui și tovarășii mei să se așeze în

spatele meu. Pe urmă, l-a chemat pe tălmăcitorul lui și i-a spus: “Spune-le tovarășilor lui Abu Sufian că vreau să-l întreb despre omul acela care se pretinde a fi Profet. Așa că, dacă el minte, ei să-l contrazică. "Pe Allah, dacă nu mi-ar fi fost teamă că tovarășii mei mă vor considera un mincinos, atunci aș fi mințit", a spus Abu Sufian mai târziu.

Mărturia lui Abu Sufian suna astfel: ”Muhammed descinde dintr-o familie nobilă. Nimeni din familia sa nu s-a nimerit să fie rege. Adepții lui sunt slabi, dar numărul lor este în creștere. El nici nu-i minte, nici nu-i trădează pe ceilalți. Noi luptăm împotriva lui și el luptă împotriva noastră, dar victoria alternează. El îi îndeamnă pe oameni să-L slăvească pe Allah, Cel Unic, și să abandoneze credința părinților noștri. El ne poruncește să facem rugăciuni, să fim cinstiți și să menținem puternice legături cu familia.” Când a auzit această mărturie, Hercule s-a întors către tălmăcitorul lui și l-a îndemnat să ne comunice impresia lui, care dezvăluia deplina convingere asupra veridicității Profeției lui Muhammed: "Înțeleg pe deplin că Profeții provin din familii nobile, el nu este cu nimic mai prejos decât profeții anteriori. Din moment ce nici unul dintre strămoși nu a fost monarh, nu putem afirma că încearcă să câștige tronul tatălui său. Atâta vreme cât nu-i minte pe oameni, cu atât mai mult, nu poate să mintă referitor la Allah. În ceea ce-i privește pe adepții lui, considerați cei slabi, dar numeroși, acesta este un lucru ce se află în concordanță cu Credința, până când aceasta atinge dimensiuni demografice și geografice complete. Am înțeles că printre adepții lui n-a apărut încă nici un exemplu de apostazie și aceasta indică faptul că lumina Credinței și-a găsit adăpost în inimile oamenilor. După cum văd, trădarea îi este străină, fiindcă adevărații profeți urăsc trădarea. Credința în Allah, Cel Unic, rugăciunea, cinstea, abstinența și interzicerea păgânismului sunt trăsături care mă pot convinge să pun la dispoziția lui toate averile mele. Știam deja că va veni un Profet, dar nu mi-a trecut niciodată prin gând că acesta se va ridica dintre voi, arabii. Dacă aș fi sigur că îi voi fi credincios, aș putea spera să-l întâlnesc și dacă aș fi cu el, i-aș spăla picioarele." Apoi, Hercule a cerut să-i fie citită scrisoarea Profetului. Observațiile împăratului și apoi expunerea clară și răspicată a mesajului islamic au creat o atmosferă tensionată printre clericii prezenți la curte și ni s-a poruncit să ieșim afară“. Abu Sufian a spus: “În timp ce ieșeam, am spus tovarășilor mei: "Problema lui Ibn Abu Kabșa (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a devenit atât de

importantă, încât până și regelui neamului Al-Asfar (romanii) îi este frică de el. Și am continuat să cred că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - va ieși învingător, până ce Allah m-a făcut să îmbrățișez islamul". Regele nu a îmbrățișat islamul, fiindcă așa era predestinat. Oricum, ambasadorul musulman s-a întors la Medina cu felicitările împăratului.

În drum spre Medina, Dihiah Al-Kalbi a fost prins în Hasmi de oameni din tribul Judham, care l-au jefuit de darurile trimise Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Zaid bin Haritha a fost trimis în acel loc, în fruntea a cinci sute de oameni, și a provocat mari pierderi, capturând 1000 de vite, 5000 de oi și o sută de femei și băieți. Șeful tribului Judham, care îmbrățișase islamul, a înaintat o plângere Profetului, care a răspuns pozitiv protestului lui și a poruncit ca toate prăzile și prizonierii să fie înapoiați.

5. O scrisoare către Munzir bin Saua, guvernatorul Bahrainului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Al-'Ala' bin Al-Hadrami la guvernatorul din Bahrain cu o scrisoare prin care-l invita să îmbrățișeze islamul. Al-Munzir bin Saua i-a trimis următoarea scrisoare:

"Mesager al lui Allah! Am primit poruncile tale. Înainte de aceasta, am citit scrisoarea pe care ai scris-o poporului din Bahrain, invitându-l la islam. Islamul a plăcut unora dintre ei și au intrat în rândurile sale, în vreme ce altora nu le-a plăcut. În țara mea trăiesc evrei și magi. De aceea, informează-mă cum aș putea să mă port cu ei."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns cu următoarea scrisoare:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Munzir bin Saua.

Pacea fie cu tine! Îl slăvesc pe Allah Cel Unic și mărturisesc că Muhammed este sclavul și Trimisul Său. Prin aceasta îți amintesc de Allah Cel Puternic și Glorios. Oricine acceptă povața o face pentru binele său. Oricine îi urmează pe mesagerii mei și acționează potrivit călăuzirii lor, acela acceptă de fapt sfatul meu. Mesagerii mei au lăudat foarte mult comportarea ta. Vei continua să rămâi în slujba ta actuală. Oferă-le noilor musulmani șansa deplină de a-și propovădui religia. Accept recomandarea

ta referitoare la poporul din Bahrain și iert insultele ofensatorilor. De aceea, și tu poți să-i ierți. Oricine din poporul Bahrainului, care vrea să urmeze credința magilor și evreilor, trebuie să plătească Jizia (taxă de apărare împotriva dușmanilor externi)."[1]

6. O scrisoare către Haudza bin 'Ali, guvernatorul Yamamei

"În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Hauza bin 'Ali.

Pacea să fie cu cel ce urmează adevărata călăuzire. Îți aduc de știre că religia mea va predomina pretutindeni. Te sfătuiesc să accepți islamul și tot ce se află sub conducerea ta va rămâne al tău."

Mesagerul ales a fost Sulait bin 'Amr Al-'Amiri, care după ce a comunicat mesajul, a adus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - următorul răspuns:

"Credința la care mă inviți este foarte bună. Sunt un orator și poet renumit, arabii mă respectă și țin cont de opinia mea. Dacă mă incluzi în grupul tău ca asociat în Profeție, sunt gata să te urmez". Apoi, guvernatorul l-a răsplătit pe Sulait și i-a dat în dar niște veșminte făcute din pânză de Hajr. Desigur, el a încredințat toate acele daruri Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a acceptat cererea lui Hauza. De obicei, refuza un asemenea ton imperios și spunea că Allah era Cel care hotăra și care dăruia Profețiile Sale cui dorea El. Mai târziu, îngerul Gavriil a venit cu reveleția că Hauza murise. Comentând această știre, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Din Yamama se va ridica un mincinos care va pretinde că este Profet, dar mai târziu va fi ucis". Ca răspuns la întrebarea legată de identitatea celui care-l va omorî, Profetul a spus: "Este unul dintre noi, adepții islamului"[2]

7. O scrisoare către regele Damascului, Harith bin Abu Șamir Al-Ghassani

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/61,62.
[2] Zad Al-Ma'ad, 3/63.

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Al Harith bin Abu Șamir. Pacea să fie cu cel ce urmează dreapta călăuzire, crede în ea și o consideră adevărată! Te invit să crezi în Allah Cel Unic și astfel regatul tău va rămâne sub stăpânirea ta".

Șuja' bin Uahab a avut onoarea să ducă scrisoarea la Harith, care s-a înfuriat groaznic auzind conținutul scrisorii citite în prezența lui și a zis: "Voi lupta cu cel (Profetul) care îndrăznește să-mi ia țara", apoi a respins cu aroganță invitația Profetului de a intra în rândurile islamului.[1]

8. O scrisoare către regele Omanului, Jaifer, și fratele său, 'Abd Al-Jalandi

"În Numele lui Allah, Cel mai Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed bin 'Abdullah către Jaifer și 'Abd Al-Jalandi.

Pacea să fie cu cel care urmează adevărata călăuzire. Prin aceasta, vă invit pe amândoi la Chemarea Islamului. Îmbrățișați islamul! Allah m-a trimis ca Profet la toate creaturile Lui să insuflu frica de Allah în inimile celor neascultătoare și cei care-L refuză pe Allah să nu mai aibă scuze. Dacă acceptați amândoi islamul, veți rămâne la conducerea țării voastre; dacă însă îmi refuzați Chemarea, atunci amintiți-vă că toate averile voastre sunt pieritoare. Călăreții mei vor dobândi pământul vostru și Profeția mea va stăpâni peste regatul vostru".

'Amr bin Al-'As, care fusese ales să ducă scrisoarea, a relatat următoarea întâmplare, petrecută înainte de a fi primit în audiență la Jaifer.

"Când am ajuns în Oman l-am contactat pe 'Abd, despre care se spunea că are o fire mai blândă decât a fratelui său. I-am spus că eu sunt trimis de Profetul lui Allah cu un mesaj destinat atât lui, cât și fratelui lui. 'Abd mi-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu fratele lui, deoarece acesta era mai mare decât el și era și primul la tron, însă, imediat după asta, m-a întrebat care este misiunea mea. Eu i-am spus că Profetul îi cheamă să creadă în Allah Cel Unic, să se delase de orice zeitate și să-l recunoască pe Muhammed ca fiind sclavul și Mesagerul lui Allah. Auzind acestea, 'Abd m-a întrebat care a fost atitudinea tatălui meu față de această credință,

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/62; Muhadarat Tarikh Al-Islamiiah, 1/146.

deoarece ei urmau îndreptările lui. Eu i-am răspuns că din nefericire moartea îl ajunsese înainte ca el să creadă în islam. Atunci, 'Abd m-a întrebat când am îmbrățișat islamul. I-am spus că intrasem în islam la curtea lui Negus, care, de asemenea, îmbrățișase această credință. Oamenii lui îl aprobaseră și îl urmaseră și același lucru îl făcuseră și preoții și călugării. El s-a îndoit și eu i-am răspuns că spun întotdeauna adevărul și, în plus, religia nu ne permite minciuna. Atunci, 'Abd m-a întrebat dacă Hercule a aflat de islamizarea lui Negus. I-am dat un răspuns pozitiv și i-am spus că știu acest lucru deoarece Negus îi plătea taxă pe pământ lui Hercule, însă, din momentul în care a trecut la islam, a jurat că nu va mai plăti această taxă. Deși unii curteni l-au îmboldit pe Hercule să ia măsuri împotriva lui Negus, acesta a refuzat, spunând că și el ar face același lucru dacă n-ar trebui să renunțe la domnie. I-am spus că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - dorește să ne supunem lui Allah Atotputernicul și Gloriosul, să fim credincioși și să menținem legături strânse cu familiile și rudele noastre și ne interzice să fim agresivi, să fim adulterini, să credem în idolatrii sau în simbolul crucii și să bem vin. 'Abd mi-a spus că din vorbele mele reiese adevărata credință și că ar fi nespus de fericit dacă fratele său l-ar urma și ar crede în Muhammed, mărturisind astfel islamul. Din nefericire, știa că fratele lui ținea prea mult la domnie pentru a accepta să se supună cuiva. I-am spus că dacă fratele său ar îmbrățișa islamul, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-ar acorda autoritate asupra poporului său, însă cei bogați ar trebui să plătească dania (zakat), care urma să fie împărțită celor nevoiași. I-am spus că există o poruncă divină în această privință, adică din surplusul de avere al celor înstăriți să fie percepută o taxă care va fi împărțită ulterior celor săraci, iar Abd s-a îndoit că acest lucru va avea succes printre oamenii lui".

'Amr a așteptat câteva zile pentru a fi primit la curtea lui Jaifer, până când, în final, i s-a acordat permisiunea". El mi-a cerut scrisoarea pentru a o citi. După aceea m-a întrebat cum au reacționat quraișii și eu am răspuns că ei l-au urmat pe Profet, unii de bună voie, alții obligați de forțele militare. Acum, oamenii au ales islamul în defavoarea celorlalte crezuri și și-au dat seama că până în acest moment rătăciseră în întuneric. Nimeni, în afară de tine, nu se mai află în afara islamului, deci te sfătuiesc să îmbrățișezi islamul pentru ca tu și țara ta să vă aflați în siguranță." După ce i-am spus

toate acestea, el mi-a cerut să vin în ziua următoare. A doua zi, s-a arătat cam reținut să mă primească, dar fratele său, ‘Abd, a intervenit și eu am avut șansa să-l întâlnesc din nou, însă, de acestă dată, el mi s-a adresat cu un ton amenințător și arogant. Totuși, după o discuție în particular cu fratele său și după ce au evaluat întrega situație, cei doi frați au îmbrățișat cu sinceritate și credință islamul, religie ce începuse să pătrundă în această nouă regiune."

Din această povestire reiese faptul că scrisoarea a fost trimisă mult mai târziu decât celelalte, foarte probabil, după cucerirea Mekkăi.

Prin aceste scrisori, Profetul a reușit să comunice Mesajul

majorității monarhilor din acea vreme. Unii au crezut, în timp ce alții s-au încăpățânat și au persistat în necredința lor. Totuși, ideea aderării la islam și venirea unui nou Profet îi preocupa pe toți.

ACTIVITĂȚILE MILITARE DUPĂ TRATATUL DE LA HUDAIBIIA - INVAZIA ZU QARAD -

Nu a fost o bătălie propriu-zisă, ci, mai degrabă, un fel de încăierare cu un pluton de soldați din neamul Fazara. Locul în care a avut loc lupta este cunoscut sub numele de Zu Qarad, un rezervor de apă, aflat cam la o zi distanță de Medina. Potrivit majorității oamenilor de știință, acest incident a avut loc cu trei zile înainte de lupta de la Khaibar.

Cu acordul lui Salama bin Al-Akua, eroul acestei lupte, s-au relatat următoarele: "Mesagerul lui Allah și-a trimis simbriașul, pe Raba, cu cămilele la păscut, pe o pajiște din apropiere. Eu am încălecat pe calul lui Abu Talha și am mers acolo în același scop. Când s-au ivit zorii, ‘Abdur Rahman Al-Fazari ne-a atacat, a luat toate cămilele și l-a omorât pe omul care avea grijă de ele. I-am spus lui Raba să se urce pe cal, să i-l ducă lui Talha și să-l informeze pe Mesagerul lui Allah că politeiștii i-au furat cămilele. Am urcat apoi pe o colină și cu fața spre Medina, am strigat de trei ori: “Săriți în ajutorul nostru!” După aceea am pornit în urmărirea atacatorilor, trăgând în ei cu săgeți și cântând versuri de laudă de sine:

" Eu sunt fiul lui Al-Akua
Astăzi este ziua când cei răi vor fi înfrânți."

Pe Allah, am continuat să trag cu săgeți și să le schilodesc animalele. Când vreun călăreț se întorcea spre mine, mă ascundeam după copaci, trăgeam cu săgeata și îi schilodeam calul. În final au intrat într-o trecătoare îngustă de munte. Am urcat muntele acela și i-am ținut la distanță, aruncând în ei cu pietre. I-am tot hărțuit astfel până când am recuperat toate cămilele. Ei s-au împrăștiat în toate direcțiile și eu i-am urmărit și am tras încontinuu cu arcul, până ce, în cele din urmă, ca să-și ușureze poverile, au aruncat mai mult de treizeci de mantii și treizeci de lănci. Am însemnat cu câte o piatră toate lucrurile pe care le-au aruncat

pentru ca Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și tovarășii lui să le recunoască sub forma prăzii lăsate de dușmani. Au mers până când au dat de o vale îngustă și s-au așezat să mănânce. Eu ședeam în vârful unei stânci ascuțite. Patru dintre ei au urcat pe munte, îndreptându-se spre mine. Când s-au apropiat suficient cât să mă audă, am strigat: "Mă recunoașteți?" Ei au răspuns: "Nu. Cine ești?" Eu am zis: "Sunt Salama, fiul lui Al-Akua'. Pot să omor pe oricine vreau eu dintre voi, dar nici unul dintre voi nu mă poate ucide". Auzindu-mă, ei s-au întors. Nu m-am mișcat de acolo până când nu i-am văzut pe călăreții Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - venind printre copaci. În fruntea lor se afla Akhram, iar în spatele lui călărea Abu Qatada Al-Ansar, urmat de Al-Miqdad bin Al-Asuad. Akhram și 'Abdur Rahman au început să lupte. Akhram a schilodit calul lui 'Abdur Rahman, dar acesta a reușit să-l lovească mortal cu lancea. 'Abdur Rahman s-a întors călare pe calul lui Akhram. Când a văzut asta Abu Qatada s-a angajat într-o luptă aprigă cu 'Abdur Rahman, l-a străpuns cu lancea și l-a omorât. Atunci politeiștii au fugit și eu i-am urmărit până la apusul soarelui, când au ajuns într-o vale, prin care trecea izvorul Zu Qarad. Ei s-au oprit să bea apă. Cum eram în urmărirea lor, i-am fugărit de pe vale înainte să apuce să bea vreun strop de apă. Mai târziu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și companionii lui m-au ajuns din urmă. Eu i-am spus: "Mesager al lui Allah, îngăduie-mi să aleg dintre oamenii noștri o sută de luptători ca să-i urmăresc pe jefuitori și să-i lichidez." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Ibn Al-Akua, ai luat destul și acum trebuie să te arăți generos. Ei au ajuns acum la așezarea tribului Ghatafan, unde sunt sărbătoriți." Apoi a adăugat: "Astăzi, cel mai bun călăreț al nostru este Abu Qatada și cel mai bun pedestraș este Salama". El mi-a acordat două treimi

din pradă, partea destinată călărețului împreună cu cea pentru pedestraș. Când să se întoarcă la Medina mi-a spus să mă urc în spatele lui pe cămila sa, Al-Adba.

INVAZIA KHAIBARULUI
- ÎN MUHARRAM, 7 D.H. -

Khaibar era un oraș mare, puternic fortificat, presărat cu castele și ferme, așezat la o distanță de 100-120 km nord de Medina, acum un sat cunoscut pentru climatul său neprielnic. După Tratatul Al-Hudaibiia, partea majoritară a coaliției tripartite anti-islamice - tribul Quraiș, hoardele de beduini ale tribului Najd și evreii – a fost neutralizată, deoarece Profetul a considerat că era timpul potrivit să-și încheie afacerile cu celelalte două aripi – evreii și triburile Najd - pentru ca să instaureze pacea și siguranța, iar musulmanii să-și poată dedica timpul și eforturile pentru propagarea Mesajului lui Allah, chemându-i pe oameni să îmbrățișeze islamul.

Khaibarul, în sine, rămăsese un cuib de intrigi și conspirație, iar evreii îl consideraseră o sursă de provocări militare și un centru de instigare la război, astfel că așezarea se afla pe lista de priorități a Profetului. Evreii din Khaibar se uniseră cu confederații printr-o alianță străveche. Ei i-au determinat pe cei din neamul Quraiza să acționeze neloial și au menținut legături cu tribul Ghatafan. Arabii chiar au plănuit și un atentat la viața Profetului. De fapt, pierderile neîncetate pe care le-au suferit musulmanii s-au datorat în primul rând evreilor. În zadar au fost trimiși la ei ambasadori, în scopul unei înțelegeri pașnice. Prin urmare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ajuns la concluzia că era absolut necesară o campanie militară pentru a înlătura actele ostile.

Comentatorii Nobilului Coran sugerează că invadarea Khaibarului a fost o promisiune divină, sugerată de Cuvintele lui Allah:

"Allah v-a făgăduit vouă [alte] prăzi numeroase pe care voi le veți dobândi și a grăbit aceasta pentru voi..." [48:20]

... adică Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia și predarea Khaibarului.

Ipocriții și fricoșii s-au abținut să participe la campaniile adevăraților musulmani de la Al-Hudaibiia și Allah Atotputernicul i-a revelat Profetului

următoarele cuvinte:

“Cei care rămân de obicei în urmă vor zice atunci când voi purcedeți la prăzi ca să le luați: “Lăsați-ne pe noi să vă urmăm!” Ei voiesc să schimbe cuvântul lui Allah. Spune: “Voi nu ne veți urma! Așa a vestit Allah mai înainte!” Dar ei vor zice: “Voi ne pizmuiți!” Însă ei nu au înțeles decât numai puțin.“ [48:15]

Din acest motiv, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a chemat să-l însoțească în lupta împotriva Khaibarului doar pe cei care doreau să lupte pentru cauza lui Allah. Doar 1400 de oameni au răspuns la chemarea lui, jurându-i supunere.

În absența Profetului, Siba bin ‘Arfata Al-Ghifari a fost ales să conducă Medina. De asemenea, este demn de amintit un alt eveniment de mare însemnătate, precum trecerea la islam a lui Abu Huraira, un venerabil învățat musulman și narator autentic al tradițiilor Profetice.

Ipocriții din Arabia au observat noile intenții islamice și i-au alertat pe evrei asupra activităților militare iminente. Șeful lor, ‘Abdullah bin Ubai, a delegat un mesager la evreii din Khaibar, care să-i îndemne să-i înfrunte pe musulmani, fiindcă ei erau mai numeroși decât aceștia și mai bine echipați. La aflarea acestei vești, evreii i-au trimis pe Kinana bin Abu Al-Huqaiq și pe Hauza bin Qais la foștii lor aliați, tribul Ghatafan, să ceară sprijin militar, promițându-le că dacă reușeau să-i învingă pe musulmani le vor da jumătate din recolta de fructe pe care fermele lor o puteau produce.

Profetul a trecut de muntele Isra și a înaintat cu armata până ce a ajuns în Valea Ar-Raji’, ridicând tabăra între Khaibar și Ghatafan, pentru a-i împiedica pe aceștia din urmă să-i sprijine pe evrei. Călăuzele care l-au însoțit i-au arătat o intersecție de unde se ramificau trei drumuri cu denumiri diferite, însă toate aveau aceeași destinație. El nu a vrut să urmeze primele două drumuri, din cauza denumirilor sinistre pe care le aveau, și l-a ales pe al treilea, pentru indicațiile sale favorabile.

Trebuie să menționăm că marșul musulmanilor către Khaibar a fost presărat cu câteva evenimente interesante, dintre care amintim:

1. Salama bin Al-Akua’ a relatat: "Am mărșăluit spre Khaibar cu Mesagerul lui Allah. Călătoream în timpul nopții. Unul dintre oameni i-a zis fratelui meu ‘Amir: "N-ai vrea să ne reciți câteva dintre versurile tale, ‘Amir?" El a început să-și recite versurile pentru a-i încuraja pe oameni:

"O, Allah, dacă nu ne călăuzeai Tu,

N-am fi făcut milostenii sau rugăciuni.
Suntem gata să ne dăm viețile pentru Tine;
Deci iartă-ne greșelile noastre
Și întărește-ne pre noi ca să-i putem înfrunta pe dușmani.
Coboară pacea și liniștea asupra noastră,
Privește, când cu un strigăt a chemat după noi în ajutor."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Cine este?" Ei au zis: "Este 'Amir". El a spus: "Allah va avea milă de el". Un om a zis: "Martiriul este păstrat pentru el. O, Mesager al lui Allah, ce bine ar fi dacă ne-ai fi îngăduit să beneficiem de viața lui".[1] Însoțitorii Profetului știau deja că el n-ar invoca mila lui Allah asupra unui tovarăș apropiat, decât pentru martiriu, și așa a și fost.[2]

2. În timp ce coborau o vale, musulmanii au început să-L slăvească pe Allah și să strige: "Allah este Mai Mare, Allah este Mai Mare, nu există alt zeu în afară de Allah!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a cerut să-și coboare vocile, spunând: "Cel pe care îl chemați nici nu lipsește, nici nu e surd. El este aproape de voi și aude tot".[3]

3. Într-un loc numit As-Sahba', nu departe de Khaibar, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de după-amiază. Apoi i-a chemat pe tovarășii lui să mănânce din proviziile pe care le aveau, însă acestea erau prea mici ca să se sature cu toții. Profetul a pus mâna pe hrană, iar ea s-a înmulțit imediat și ei au mâncat pe săturate. La scurt timp după aceea, el și ceilalți și-au clătit gurile și au făcut rugăciunea de seară, fără să mai facă abluțiunea.[4] La fel au procedat și pentru rugăciunea de noapte.[5]

În dimineața următoare, la răsăritul soarelui, musulmanii s-au întâlnit cu evreii în momentul în care aceștia ieșeau după treburi, cu cazmale, topoare și funii, mânându-și vitele pe lângă ei. Ei au început să strige surprinși: "A sosit Muhammed cu armata lui! Allah este Mai Mare! Khaibarul va fi distrus. Priviți! Când vom coborî în centrul orașului, cei care au fost

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/603; Sahih Muslim, 2/115.
[2] Sahih Muslim, 2/115.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/605.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/603.
[5] Maghozi Al-Waqidi, p.112.
[6] Sahih Al-Bukhari, 2/603,604.

preveniți dar n-au dat atenția cuvenită vor avea parte de o zi proastă”.[6]

Pentru ridicarea taberei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ales o anumită zonă pe care a considerat-o potrivită să servească drept sediu armatei sale. Oricum, un luptător veteran de-al lui Hubab Al-Munzir i-a sugerat că, potrivit cerințelor de război și pentru a asigura condiții logistice maxime, ar trebui să se mute în alt loc. În apropiere de Khaibar, Profetul a poruncit trupelor sale să se oprească și el a început să-l cheme pe Domnul său, spunând: “O, Allah! Domn al celor șapte ceruri și a tot ce se află dedesubt! Domn al celor șapte ceruri și a tot ce se află în pântecele lor! Stăpânitor peste diavoli și peste amăgirea lor, te implorăm să ne dăruiești nouă binele care se află în acest sat numit Khaibar, binele locuitorilor acestui sat și binele a tot ce se află în interiorul lui. Căutăm adăpost la Tine împotriva răului acestui sat, a răutăților locuitorilor săi și a răului aflat în interiorul acestui sat.” Apoi a poruncit: ”Acum purcedeți către sat, în Numele lui Allah”.[1]

“Stindardul”, a declarat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, ”va fi încredințat unui om care-L iubește pe Allah și pe Mesagerul Său și care, la rândul lui, este iubit de ei.” Toți musulmanii au pășit în față în dimineața următoare, sperând că li se va acorda onoarea de a purta steagul. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe ‘Ali bin Abu Talib, care avea probleme cu ochii, și i-a înmânat steagul. ‘Ali, la rândul lui, a făcut legământ că va lupta împotriva dușmanilor până când aceștia vor adera la islam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns astfel: ”Să iei lucrurile cu blândețe. Invită-i să accepte islamul și arată-le care le sunt îndatoririle față de Allah, pentru că, dacă doar unul singur s-ar lăsa călăuzit de exemplul tău, aceasta ar cântări mai mult decât cele mai bune cămile ale noastre.”[2]

După cum se pare, Khaibarul era împărțit în două zone. Prima zonă avea cinci forturi: Na’im, As-Sa’b bin Mu’ad, castelul Az-Zubair, castelul ‘Abu și An-Nizar în Aș-Șiq, în timp ce alte trei se aflau în cea de-a doua zonă: Al-Qamus, Al-Uati și As-Salalim.

Începe adevărata luptă

[1] Ibn Hișam, 2/329.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/505,606.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a început campania prin cucerirea forturilor mai puternice, unul câte unul. Primul fort pe care l-a atacat a fost Na'im, aflat în prima linie de apărare, având o formidabilă poziție strategică. Marhab, conducătorul celui mai puternic dintre forturi, l-a provocat pe 'Amr bin Al-Akua' să-l înfrunte în luptă și acesta din urmă a acceptat. Când 'Amr l-a izbit pe evreu, paloșul său a ricoșat și l-a rănit la genunchi, iar el a murit din cauza rănii. Mai târziu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus: "În Viața de Apoi, el ('Amir) va avea parte de o răsplată dublă". El a arătat aceasta unindu-și două degete. Apoi, 'Ali bin Abu Talib a preluat sarcina de a-l înfrunta pe Marhab în luptă și a reușit să-l ucidă. Yasir, fratele lui Marhab, a ieșit apoi să-i provoace pe musulmani la luptă. Az-Zubair a fost cel care a răspuns provocării și l-a ucis pe loc. În acel moment, a izbucnit adevărata luptă, care a durat câteva zile. Evreii s-au arătat curajoși chiar și în fața atacurilor repetate ale soldaților veterani ai islamului. Oricum, mai târziu, au realizat inutilitatea rezistenței și au început să-și părăsească pozițiile din An-Na'im și să se infiltreze în fortăreața As-Sa'b.

Timp de trei zile, Al-Hubab bin Al-Munzir Al-Ansar a condus asediul asupra fortăreței As Sa'b, după care musulmanii au cucerit-o și s-au ales cu o mulțime de prăzi, provizii și hrană. Această victorie a venit după ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a invocat pe Allah pentru a-i ajuta pe cei din neamul Aslam în încercările lor îndrăznețe și necontenite de a captura acel fort.

O foamete cumplită i-a lovit pe musulmani în timpul operațiunilor de război. Ei au aprins focuri, au tăiat măgari domestici și au început să-i gătească. Văzând focurile și mâncarea care se pregătea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a poruncit să arunce carnea și să spele vasele de gătit, interzicându-le să mănânce asemenea carne.

Între timp, evreii au evacuat An-Natat și s-au baricadat în fortul Az-Zubair, o poziție defensivă formidabilă, inaccesibilă nici cavaleriei, nici infanteriei. Musulmanii au asediat-o timp de trei zile, dar în zadar. Un evreu i-a spus Profetului despre o sursă de apă subterană care alimenta fortul și l-a sfătuit să o întrerupă pentru a le submina rezistența. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a urmat sfatul și evreii au ieșit și s-au angajat într-o luptă nemiloasă cu musulmanii, în timpul căreia au fost

uciși zece evrei și câțiva musulmani, dar în cele din urmă fortul a fost cucerit.

La scurt timp după bătălie, evreii s-au mutat în castelul 'Abu și s-au baricadat înăuntru. Din nou, musulmanii au asediat lăcașul acestora timp de trei zile, după care marele erou musulman, Abu Dujana Sammak bin Kharșa Al-Ansar, cel care avea pe cap o banderolă roșie, a condus armata musulmană și a pătruns în castel, a luptat aprig și i-a obligat pe evreii rămași să fugă pentru a-și salva viețile într-o altă fortăreață, An-Nizar.

An-Nizar era cel mai puternic bastion și evreii au ajuns la convingerea nestrămutată că era prea bine apărat pentru a putea fi cucerit. Astfel, l-au considerat un loc sigur pentru copiii și femeile lor. Cu toate acestea, musulmanii nu s-au descurajat, ci au început asediul, însă din cauza poziției sale favorabile, fortul a rămas inaccesibil. Evreii care se aflau înăuntru erau prea fricoși pentru a-i înfrunta pe musulmani în luptă deschisă și au preferat să arunce un puhoi de săgeți și pietre asupra atacatorilor. Luând în considerare această situație, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit să fie folosiți berbeci care s-au dovedit a fi eficace și au produs crăpături în metereze. Astfel, accesul în inima fortului a fost simplu, iar evreii au fost forțați să iasă și s-au împrăștiat în toate direcțiile, lăsându-și în urmă femeile și copiii.

Aceste victorii au avut ca rezultat anihilarea totală a primei părți a Khaibar-ului și evaluarea evreilor din celelalte fortărețe mici, care s-au refugiat în cea de-a doua parte a Khaibarului.

Cucerirea celei de-a doua părți a Khaibarului

În momentul în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și armata sa s-au mutat în această parte a Khaibarului, în Al-Katiba, timp de paisprezece zile, a condus un puternic asediu asupra acestei zone, în timp ce evreii se baricadaseră în interiorul fortului lor. Când erau pe punctul de a folosi berbecii, evreii și-au dat seama că nu mai au scăpare și au cerut să negocieze un tratat de pace.

Totuși, referitor la această cucerire, nu toate versiunile sunt identice. A fost această parte a Khaibarului (cu cele trei forturi) cucerită cu forța? Ibn Ishaq a afirmat foarte limpede că fortul Al-Qamus a fost cucerit prin forță.

Pe de altă parte, Al-Uaqidi a susținut că toate cele trei forturi au fost luate prin negocieri pașnice, dar dacă s-a folosit cumva forța a fost doar pentru a preda fortul Al-Qamus musulmanilor, celelalte două forturi predându-se fără luptă.

Negocieri

Ibn Abu Al-Huqaiq a fost trimis la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru a negocia tratatul de pace. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a acceptat să le cruțe viețile, cu condiția ca evreii să evacueze Khaibarul și pământul din împrejurimi, lăsând aurul și argintul pe care-l posedau. Totuși, a stipulat că va nega orice promisiune dacă ascundeau ceva. La scurt timp după aceea, forturile au fost predate musulmanilor și tot Khaibarul a fost anihilat, intrând sub stăpânirea musulmanilor.

Nefiind de acord cu acest tratat, cei doi fii ai lui Abu Al-Huqaiq au ascuns o tolbă din piele plină de bijuterii și bani, ce aparținea lui Huiai bin Al-Akhtab, care o adusese cu el când fuseseră izgoniți cei din neamul Nadir. Kinana bin Ar-Rabi' care ascunsese moscul a negat cu încăpățânare fapta sa, însă a fost ucis după ce moscul a fost descoperit, dovedindu-i-se astfel necinstea. Cei doi fii ai lui Abu Al-Huqaiq au fost omorâți ca pedeapsă pentru că au încălcat înțelegerea, iar Safiia, fiica lui Huiai, a fost luată prizonieră.

Împărțirea prăzilor

Potrivit înțelegerii deja încheiate, evreii erau obligați să părăsească Khaibarul, însă ei voiau să cultive în continuare solul bogat și livezile minunate, pentru care Khaibarul era renumit. De aceea, l-au rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să li se îngăduie să-și cultive pământurile și, în schimb, ei vor da musulmanilor jumătate din recoltă. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost suficient de bun ca să le accepte rugămintea.

Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a împărțit pământul Khaibarului în două: o jumătate care să producă hrană ce va fi păstrată în cazul în care vreo calamitate ar cădea asupra musulmanilor și

pentru a întreține delegații străni care începuseră să frecventeze Medina, iar cealaltă jumătate urma să fie împărțită musulmanilor care participaseră la evenimentul Al-Hudaibiia, indiferent dacă erau sau nu prezenți. Numărul total al parcelelor a fost de 36, dintre care 18 au fost împărțite oamenilor, așa cum a fost menționat mai sus. Armata era alcătuită din 1400 de oameni, dintre care 200 erau călăreți. Astfel s-a împărțit totul: pedestrașilor o parte, iar călăreților, trei părți.[1]

Prăzile luate la Khaibar au fost atât de mari, încât Ibn 'Omar a spus: "N-am mâncat niciodată pe săturate până ce nu am cucerit Khaibarul". Se relatează că 'A'ișa - Allah să fie mulțumit de ea! - ar fi spus: "Acum putem să mâncăm curmale pe săturate".[2]

La întoarcerea în Medina, emigranții au putut să dea înapoi "ajutoarelor" de acolo toate darurile pe care le primiseră. Tot acest belșug a venit după cucerirea Khaibarului, care le-a oferit numeroase avantaje economice, de care musulmanii au beneficiat din plin.[3]

Cucerirea Khaibarului a coincis cu venirea vărului Profetului, Ja'far bin Abu Talib, și a tovarășilor săi, împreună cu Abu Musa Al-Aș'ari și câțiva musulmani din Abisinia (Etiopia). Abu Musa Al-Aș'ari a povestit că, în timp ce se aflau în Yemen, el împreună cu peste cincizeci de tovarăși au luat o corabie care i-a debarcat în Abisinia (Etiopia) și acolo l-au întâlnit întâmplător pe Ja'far și pe tovarășii lui. El a spus: "Am rămas împreună până ce Profetul a trimis un sol prin care ne cerea să ne întoarcem. Când m-am întors, am aflat că el cucerise deja Khaibarul și totuși ne-a dat partea cuvenită din prăzi". Sosirea acelor oameni a avut loc în urma cererii pe care Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a făcut-o lui Negus, regele Abisinei (Etiopiei), printr-un trimis profetic, 'Amr bin Omaiia Ad-Damari. Negus i-a trimis înapoi, în două bărci, un total de 16 oameni, bărbați, împreună cu nevestele și copiii lor. Restul emigranților ajunsese mai devreme în Medina.[4]

În același context, Safiia, al cărei soț, Kinana bin Abu Al-Huqaiq, fusese ucis pentru trădare, a fost luată prizonieră și adusă cu alte prizoniere de război. După ce a primit permisiunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Dihia Al-Kalbi a ales-o de soție, dintre

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/137,138.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/609.
[3] Zad Al-Ma'ad, 2/148; Sahih Muslim, 2/96.
[4] Muhadarat Tarih Al-Umah Al-Islamiiah, 1/128.

toate aceste prizoniere, pe Safiia. Ceilalți musulmani, însă, au fost de părere că Safiia, care era fiica șefului neamului Quraiza și a neamului Nadir, ar trebui să se mărite cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a fost de acord cu opinia lor, a invitat-o la islam, a eliberat-o și a luat-o de soție, după ce a îmbrățișat islamul. Petrecerea de nuntă a avut loc în Sadd As-Sahba', un loc situat în drumul de întoarcere spre Medina și s-au servit curmale, unt, făină de grâu și de orz.

După cucerirea Khaibarului, o evreică, Zeinab bint Al-Harith, a oferit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - o oaie friptă pe care o otrăvise. El a luat o îmbucătură, dar nu i-a plăcut și a scuipat-o. După cercetări, femeia a mărturisit că îmbibase mâncarea cu o otravă, afirmând: "Dacă era rege, ar fi murit otrăvit și noi toți am fi scăpat de el, dar dacă este profet, el trebuia să afle acest lucru printr-o revelație." Deși Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a închis ochii la încercarea ei mișelească, el a poruncit să fie ucisă, când Bișr bin Al-Bara' a murit din cauza otrăvii. Nu se știe cu exactitate numărul musulmanilor martirizați, se crede că acesta variază între 16 și 18, în timp ce evreii uciși au fost în număr de 93.

Musulmanii au cucerit și cealaltă parte a Khaibarului. Allah a inspirat frica în inimile oamenilor din Fadak, un sat așezat la nord de Khaibar, și ei s-au grăbit să ceară pace și posibilitatea de a trăi în siguranță, fiind dispuși să renunțe la averile lor. Profetul a încheiat cu ei un acord asemănător celui anterior, încheiat cu locuitorii Khaibarului. Fadak a aparținut exclusiv Profetului, fiindcă nu au fost implicate în luptă nici cavaleria, nici luptătorii pe cămile.

La ceva timp după cucerirea Khaibarului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început o nouă ofensivă, îndreptată spre Uadi Al-Qura, o altă colonie evreiască din Arabia. El și-a mobilizat forțele și le-a împărțit în trei regimente, cu patru steaguri, încredințate lui Sa'd bin 'Ubada, Al-Hubab bin Munzir, 'Abbad bin Bișr și Sahl bin Hanif. Înainte de luptă, el i-a invitat pe evrei să adere la islam, dar toate cuvintele și poruncile lui au fost în van. Unsprezece evrei au fost uciși unul câte unul în dueluri și cu fiecare nou ucis avea loc o nouă chemare, care-i invita pe acei oameni să mărturisească noua credință. Lupta a continuat fără încetare cam două zile și s-a încheiat cu predarea totală a evreilor. Pământul lor a fost cucerit

[1] Zad Al Ma'ad, 2/146,147.

și numeroase prăzi au căzut în mâinile musulmanilor.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas în Uadi Al-Qura timp de patru zile, a împărțit prada între luptătorii musulmani și a ajuns cu evreii la o înțelegere asemănătoare celei din Khaibar.[1]

Evreii din Taima', aflând dinainte despre victoriile succesive ale armatei musulmane și despre înfrângerile pe care frații lor evrei le-au suferit, n-au opus nici un fel de rezistență când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ajuns la așezarea lor. Dimpotrivă, ei au luat inițiativa și s-au oferit să semneze un tratat de reconciliere, potrivit căruia primeau protecție, dar plăteau tribut. După ce și-a atins obiectivul și i-a supus complet pe evrei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a pregătit de întoarcerea acasă și a sosit în Medina la sfârșitul lui Safar sau începutul lui Rabi 'Al-Auual, 7d.H.

Trebuie să menționăm că, numărându-se printre cei mai buni experți de război, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a dat seama foarte curând că evacuarea Medinei după încheierea lunilor prohibite (Muharram, Zul-qi'de și Zul Hijje) nu ar fi un lucru deloc înțelept, mai ales că beduinii deșertului bântuiau prin împrejurimi. O asemenea atitudine neglijentă, credea Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, ar tenta gloata nediscipilinată să-și pună în aplicare activitatea lor favorită, de jaf și prădăciune. Având acest gând în minte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Aban bin Sa'id în fruntea unui pluton să-i oprească pe acei beduini și să înlăture orice încercare de atac

asupra cartierului general al statului islamic în formare, pe timpul cât se afla în Khaibar. Aban și-a îndeplinit sarcina cu succes și s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în Khaibar, după ce acesta a fost cucerit.

EXPEDIȚIA ZAT-UR-RIQA'
- ÎN ANUL 7 D.H. -

După ce a supus cele două fracțiuni ale coaliției confederaților, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început pregătirile pentru a disciplina cea de-a treia fracțiune - beduinii deșertului. Aceștia se așezaseră la Najd și își continuau activitățile obișnuite de jaf și prădăciune. Spre deosebire de evreii din Khaibar și locuitorii din Mekka, lor le plăcea să trăiască în sălbăticie, împrăștiați prin locuri izolate. Așadar, era foarte dificil să fie controlați și, din cauza faptului că nu aveau un loc stabil, era inutilă o acțiune militară împotriva lor. Totuși, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era hotărât să pună punct acestei situații incapabile și i-a chemat pe musulmanii din jurul lui să fie pregătiți pentru lansarea unei campanii decisive împotriva acelor rebeli supărători. Între timp, a primit informația că neamul Muharib și neamul Tha'lba din tribul Ghatafan strângeau armată pentru a-i înfrunta pe musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit spre Najd în fruntea a 400 de oameni (700, după alte relatări), după ce l-a numit pe Abu Zar (în altă versiune, pe 'Uthman bin 'Affan) să dispună de Medina pe timpul absenței sale. Luptătorii musulmani au pătruns în adâncime pe pământurile lor, până au ajuns într-un loc numit Nakhla, unde au dat peste niște beduini din tribul Ghatafan. Totuși, n-a avut loc nici o luptă, fiindcă aceștia au acceptat să încheie o înțelegere cu musulmanii. În ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a condus adepții în rugăciune, făcând-o ca în condiții de război.

Al-Bukhari, citându-l pe Abu Musa Al-Aș'ari, a relatat că ei au pornit într-o expediție împreună cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! "Eram în număr de șase și aveam cu noi doar o cămilă pe care o călăream cu rândul. Picioarele noastre aveau răni. Eu eram atât de

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/592; Sahih Muslim, 2/118.

grav rănit la picioare, încât mi-au căzut unghiile. Atunci, ne-am bandajat picioarele cu cârpe și, astfel, expediția s-a numit "Zat-ur-Riqa'" ("Expediția Zdrențelor")."[1]

Jabir povestea: "În timpul expediției Zat-ur-Riqa' am întâlnit un copac cu frunziș bogat, sub care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a așezat ca să se apere de razele arzătoare ale soarelui. Ceilalți s-au răsfirat pe ici-colo, căutând locuri umbrite. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ațipit puțin, după ce mai înainte își atârnase paloșul de copac. Un politeist care se ivise între timp a apucat paloșul și l-a scos din teacă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a trezit și a văzut că sabia lui se află în mâna omului. Atunci, beduinul l-a întrebat pe Profet, care era neînarmat: "Cine m-ar putea împiedica să te omor, acum?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: "Allah."

Într-o altă versiune, s-a relatat că a vrut să-l lovească, dar nu a putut să mai țină sabia, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat sabia, când acesta a căzut jos, și omul a spus: "Tu [Profetul] ești cel mai în măsură să ții o sabie." Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat pe om: "Acum, cine te mai scapă de mine?" și l-a întrebat dacă vrea să mărturisească Unicitatea lui Allah și Solia lui Muhammed. Arabul a răspuns că niciodată n-ar lupta împotriva lui, nici nu s-ar alia cu cei ce luptă împotriva lui și nici nu s-ar alia cu cei ce luptă împotriva musulmanilor. Profetul -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască- l-a eliberat pe acel om și el spunea tuturor că îl văzuse pe cel mai bun dintre toți oamenii.[1]

În timpul acestei bătălii, a fost luată prizonieră o femeie din triburile arabe. Când a aflat această veste, soțul ei a jurat că nu se va liniști până ce nu va fi vărsat sângele unui musulman. Noaptea, pe furiș, s-a apropiat de tabăra musulmanilor, unde a văzut că se aflau două santinele pentru a-i alerta pe musulmani în caz de urgență. El l-a doborât cu o săgeată pe primul, Abbad bin Bișr, care își făcea rugăciunea și pe care acest lucru nu l-a putut opri, și-a scos săgeata și, cu toate că a fost lovit de încă alte trei săgeți, el nu și-a întrerupt rugăciunea. După ce a terminat rugăciunea, l-a trezit pe tovarășul lui, Ammar bin Yasir, care i-a reproșat faptul că nu-l

[1] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.264; Fath Al-Bari, 7/416.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/112; Ibn Hișam, 2/203-209.

trezise, dar Abbad a răspuns că se afla la jumătatea recitării unui Capitol din Coran și n-a vrut să-l întrerupă.[2]

Expediția Zat-ur-Riqa' s-a încheiat cu victoria musulmanilor și acest lucru a avut un impact imens asupra lumii arabe. În inima lor s-a instalat frica, devenind astfel neputincioși pentru a mai opune rezistență societății musulmane din Medina. Ei au început să se acomodeze cu situația care predomina și s-au resemnat în fața noilor condiții geo-politice care erau în favoarea noii religii. Unii dintre ei chiar au îmbrățișat islamul și au luat parte activ la cucerirea Mekkăi și la bătălia de la Hunain, primindu-și partea cuvenită din prada de război.

Din acel moment, coaliția tripartită anti-islamică a fost supusă și în zonă s-a instaurat pacea și securitatea. Musulmanii au început apoi să redreseze orice dezechilibru politic și să umple micile goluri care mai generau încă neliniște în unele zone, în fața puternicului curent al islamizării care învăluise întreaga regiune. Pentru a evidenția acest lucru, menționăm câteva dintre aceste încăierări accidentale, care indică puterea crescândă a societății musulmane:

1. Un pluton condus de Ghalib bin 'Abdullah Al-Laithi a fost trimis, în luna Safar sau Rabi' Al-Auual 7 d.H., să înăbușe acțiunile provocatoare ale celor din neamul Al-Muluh. Musulmanii au reușit să omoare un număr mare de soldați dușmani și au capturat o mulțime de prăzi. O armată mare de politeiști s-a grăbit pe urmele lor, dar torentele au împiedicat urmărirea lor și musulmanii au reușit să se retragă în siguranță.

2. 'Omar bin Al-Khattab, în fruntea unui grup de 30 de soldați, a pornit spre un loc numit Turba, în luna Șa'ban, 7 d.H., pentru a-i pedepsi pe locuitorii din Hauazin. De îndată ce au intrat în așezarea acestora, ei au fugit să-și salveze viețile.

3. Bașir bin Sa'd Al-Ansar, împreună cu treizeci de oameni, s-a îndreptat spre neamul Murra, în Șa'ban 7 d.H., în regiunea Fadak. Ei au ucis numeroși dușmani și au capturat o mulțime de cămile și vite. Pe drumul de întoarcere, dușmanul și-a întărit forțele și i-a surprins pe musulmani în toiul nopții. Ei au tras o ploaie de săgeți asupra lui Bașir și a oamenilor lui și i-au ucis pe toți musulmanii cu excepția acestuia, care s-a refugiat în Fadak și a rămas acolo cu evreii până ce rănile lui s-au vindecat.

4. Ghalib bin 'Abdullah Al-Laithi, în fruntea unui pluton de 130 de oameni, a lansat un atac împotriva celor din neamurile 'Aual și 'Abd bin

Tha'lba, în Ramadan 7 d.H. Ei au ucis câțiva dușmani și le-au capturat vitele și cămilele. 'Usama bin Zaid l-a ucis pe Mardas bin Nahik, un politeist, dar după ce a făcut mărturisirea Unicității lui Allah, eveniment pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a comentat adresându-se tovarășilor lui: "I-ați deschis voi inima ca să vedeți dacă spune adevărul sau minte?"

5. Un grup de treizeci de călăreți condus de 'Abdullah bin Rauaha a plecat spre Khaibar, aflând că Asir (sau Bașir) bin Razam se aliase armatei neamului Ghatafan pentru a-i ataca pe musulmani. Ei au reușit să-l convingă pe acel evreu să-i urmeze la Medina, promițându-i că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl va numi conducător al Khaibarului. Pe drumul de întoarcere s-a ivit o neînțelegere oarecare ce a generat o luptă nemiloasă între cele două părți, sfârșindu-se cu moartea lui Asir și a celor treizeci de oameni ce-l însoțeau.

6. În Șauual 7 d.H., Bașir bin Sa'd Al-Ansar a mărșăluit spre Yemen și Jabar, în fruntea a 300 de luptători musulmani, pentru a supune o gloată imensă de politeiști ce se adunaseră să atace periferia Medinei. Bașir și oamenii săi mărșăluiau noaptea și se furișau în timpul zilei. Aflând despre venirea musulmanilor, politeiștii au fugit, lăsând în urma lor o pradă bogată și doi oameni care, mai târziu, după ce au ajuns în Medina, au îmbrățișat islamul.

7. În anul 7 d.H., cu puțin înainte de micul pelerinaj ce trebuia recuperat din anul anterior, Jașm bin Mu'auia a ajuns în Ghaba, unde a vrut să-i adune pe oamenii din tribul Qais și să-i ațâțe la luptă împotriva

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/149,150: Rahmat-al-lil'alamin, 2/229,230; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.322-324.

musulmanilor. Când a aflat această știre, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Abu Hadrad împreună cu alți doi oameni să rezolve lucrurile. Abu Hadrad, printr-o strategie iscusită, a reușit să-i înfrângă pe dușmani și să captureze multe din vitele lor.[1]

'UMRA DE RECUPERARE - MICUL PELERINAJ -

Când se apropia luna Zul-qi'de, spre sfârșitul anului 7 d.H, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a poruncit oamenilor lui și, în special, celor care participaseră la Tratatul de pace Al-Hudaibiia, să facă pregătiri pentru micul pelerinaj. Împreună cu 2000 de bărbați, câteva femei și copii,[1] precum și cu 60 de cămile pentru sacrificiu, el a pornit să viziteze Sfântul Sanctuar din Mekka. Musulmanii și-au luat armele cu ei, temându-se de trădarea quraișilor, dar le-au lăsat în grija unui grup de 200 de luptători, într-un loc situat cam la 13 km de Mekka. Ei au intrat în oraș cu săbiile în teacă,[2] având-l pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în fruntea lor, călare pe cămila sa, Al-Qasua. Tovarășii lui îl priveau cu atenție și spuneau cu toții: "Iată-mă! În slujba Ta, o, Allah!" Musulmanii au făcut ocolul obișnuit, cu energie și vioiciune și, la recomandarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, au făcut totul pentru a dovedi că sunt puternici și hotărâți, fiindcă politeiștii răspândiseră zvonuri că erau slăbiți din cauză că febra de la Yathrib (Medina) îi secase de puteri. Li s-a poruncit să alerge în primele trei ture și apoi pe parcursul celor rămase să meargă obișnuit. Între timp, mekkanii se aliniaseră pe vârful muntelui Qu'aiqa'an, urmărindu-i pe musulmani cu invidie pentru tăria și devotamentul lor. Când au intrat în Sfântul Sanctuar, 'Abdullah bin Rauaha a recitat o poezie înaintea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!:

"Feriți-vă din cale, necredincioșilor!
Faceți loc, căci ce e mai bun în Profet este.
El a primit de la Cel Milostiv
Revelația trimisă lui.

[1] Fath Al-Bari, 7/700.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/151; Fath Al-Bari, 7/700.

O, Doamne! Eu cred în ceea ce zice
căci n-am văzut decât Adevărul.
Și cea mai bună moarte e pe calea lui Allah,
Când ne vom lupta
și prietenul de prieten va uita.”

După înconjurarea rituală și mersul între cele două dealuri din Mekka, Safa și Marua, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și musulmanii s-au oprit pe locul din urmă pentru a tăia animalele de sacrificiu și pentru a-și rade capetele.

Majoritatea pelerinilor făcuse acum ritualurile de bază specifice micului pelerinaj, dar rămăseseră cei care aveau în grijă armele. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a înlocuit cu alții și ei au început să împlinească același ritual.

În dimineața celei de-a patra zile de pelerinaj, notabilii quraiși i-au cerut lui ‘Ali bin Abu Talib să-i transmită Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să părăsească Mekka, împreună cu tovarășii lui. Firește, el nu putea concepe violarea termenilor Tratatului Al-Hudaibiia, poruncind de aceea oamenilor lui să meargă în satul Sarif, unde au și rămas pentru o vreme.

În timpul acestei vizite a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în Mekka pentru pelerinaj, unchiul său, ‘Abbas, i-a oferit mâna cumnatei sale, Maimuna, fiica lui Harith. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost destul de amabil să accepte oferta, care efectiv era un pas înainte în vederea unei consolidări a legăturilor dintre el și oamenii influenți din Mekka. Nunta a avut loc la Sarif.[1] Naratorii au atașat diverse denumiri acestui mic pelerinaj. Unii l-au numit "micul pelerinaj de recuperare", făcut în locul celui neterminat la Hudaibiia.

La încheierea micului pelerinaj au avut loc câteva operațiuni militare împotriva unor arabi ai deșertului, nesupuși încă. Dintre acestea, putem menționa:

1. Un pluton de 50 de oameni conduși de Ibn Abu Al-‘Auja’ a fost trimis de către Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la așezarea celor din neamul Salim, pentru a-i invita să îmbrățișeze islamul, dar toate vorbele au fost în zadar. Între cele două grupări a izbucnit o luptă crâncenă, în timpul căreia conducătorul musulman a fost rănit și doi dintre

[1] Zad Al-Ma’ad, 2/152.

dușmani au fost prinși.

2. Ghalib bin ‘Abdullah, în fruntea a 200 de oameni, a fost trimis la Fadak. Acolo, ei au ucis câțiva rebeli și au capturat o pradă bogată.

3. Neamul Quda’a a adunat o mulțime de oameni pentru a ataca pozițiile musulmane. Când a aflat știrea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Ka’b bin ‘Umair Al-Ansar, în fruntea a 15 oameni, să rezolve situația. Ei au înfruntat armata și i-au chemat să intre în rândurile islamului, dar rebelii au răspuns negativ, trăgând o ploaie de săgeți asupra musulmanilor și omorându-i pe toți, cu excepția unuia singur,

[1] Rahmat-al-lil’alamin, 2/231.
[2] Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.33; Rahmat-al-lil’alamin, 2/231.

care mai târziu a fost dus acasă, grav rănit.[1]

În luna Rabi' Al-Auual 8 d.H. Şuja' bin Uahab Al-Asadi împreună cu 25 de oameni au mărşăluit către tribul Hauazin, unde n-au întâmpinat nici un fel de rezistenţă, ba chiar au reuşit să captureze câteva prăzi.[2]

BĂTĂLIA DE LA MU'TA

Bătălia de la Mu'ta (un sat aşezat la graniţele Siriei vechi) a fost cea mai semnificativă şi mai crâncenă bătălie din timpul vieţii Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, o acţiune premergătoare marilor cuceriri asupra pământului creştinilor. Aceasta a avut loc în Jumada Al-Ula 8 d.H. (septembrie 629 e.n).

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Al-Harith bin 'Umair Al-Azdi pentru a duce o scrisoare conducătorului din Busra. Pe drum, a fost prins de Şarhabil bin 'Amr Al-Ghassani, guvernatorul localităţii Al-Balqa' şi un aliat de nădejde al bizantinilor. Al-Harith a fost legat şi decapitat de către Al-Ghassani.

Uciderea trimişilor şi a mesagerilor era privită drept crima cea mai groaznică şi echivala cu o declaraţie de război. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a cutremurat când a aflat vestea şi a poruncit să fie mobilizată o armată de 3000 de oameni pe care a trimis-o spre nord, pentru a-i pedepsi astfel pe păcătoşi.[1] Exceptând armata care a participat la bătălia confederaţiilor, aceasta a fost cea mai mare armată musulmană mobilizată vreodată.

La conducerea armatei a fost numit Zaid bin Haritsa, Ja'far bin Abu Talib urmând să-l înlocuiască în cazul în care ar fi fost ucis, iar Abdullah bin Rauaha i-ar fi luat locul lui Ja'far, dacă şi acesta ar fi fost doborât.[2] Un steag alb a fost ridicat şi i s-a înmânat lui Zaid.[3]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a recomandat să ajungă în locul unde a fost omorât Al-Harith şi să-i invite pe oameni să mărturisească islamul. Dacă aceştia ar fi dat un răspuns pozitiv, atunci n-ar fi avut loc nici un război, în caz contrar, singura alternativă rămasă fiind

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/155; Fath Al-Bari, 7/511.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/611.
[3] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.327.
[4] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.327; Rahmat-al-lil'alamin, 2/271.

lupta. El le-a poruncit: “Luptați cu necredincioșii în Numele lui Allah, nu încălcați o înțelegere și nu întrețineți trădarea și, în nici o împrejurare, nu omorâți un nou născut, o femeie, un bătrân sau un călugăr. În plus, să nu doborâți arborii și să nu demolați casele.”[4]

Când pregătirile militare s-au încheiat, locuitorii din Medina s-au adunat și și-au luat rămas bun. Lui ‘Abdullah bin Rauaha au început să-i dea lacrimile în acel moment, iar când a fost întrebat de ce plânge, el a jurat că nu plângea nici din cauza dragostei față de această lume, nici fiindcă ținea la slăbiciunea vieții, ci, mai curând, pentru Cuvintele lui Allah ce vorbeau despre Focul Iadului și pe care le auzise recitate de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!:

“Și nu se află nimeni printre voi care să nu treacă prin el. Aceasta este o hotărâre nestrămutată a Domnului tău.” [19:71]

Armata musulmană s-a îndreptat atunci spre nord, către Ma’an, un oraș care se învecina cu Siria veche. Acolo a apărut știrea că Heraclius mobilizase o sută de mii de soldați împreună cu încă o sută de mii de oameni din triburile Lakham, Judham și Balqain, triburi arabe aliate cu bizantinii. La rândul lor, musulmanii nu se gândiseră niciodată să înfrunte o armată atât de mare. Erau în dilemă, neștiind ce cale să urmeze și au petrecut două nopți analizând aceste condiții nefavorabile. Unii au sugerat să scrie o scrisoare Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în care să-i ceară sfatul. ‘Abdullah bin Rauaha s-a opus, deoarece avea unele rețineri și le-a spus musulmanilor: “Jur pe Allah că tocmai acest obiectiv pe care-l urâți este acela pe care ați plecat să-l căutați - martiriul. În lupta noastră noi nu ne bazăm nici pe numărul de soldați, nici pe echipamentul nostru, ci pe credința cu care Allah ne-a onorat. Sulița să ne conducă fie la victorie, fie la martiriu.” Auzind aceste cuvinte, ei au înaintat în lupta cu dușmanul la Mașarif, un oraș din Al-Baqa’, apoi au schimbat direcția spre Mu’ta, unde și-au ridicat tabăra. Flancul drept era condus de Qutba bin Qatada Al-’Udhari și cel stâng de ‘Ubada bin Malik Al-Ansar. Între cele două părți s-a încins o luptă aprigă, trei mii de musulmani luptând împotriva unui dușman de cincizeci de ori mai numeros.

Zaid bin Haritsa, cel mai apropiat de inima Profetului, a preluat conducerea și a început să lupte cu tenacitate, manifestând un spirit de vitejie nemaiîntâlnit, până ce a căzut înjunghiat. Ja’far bin Abu Talib a luat atunci steagul și a făcut un lucru minunat. În vâltoarea bătăliei, el a

descălecat și a reluat lupta până ce i-a fost tăiată mâna dreaptă. A înfășcat steagul cu mâna stângă, până i-a fost tăiată și aceasta. Atunci, el a strâns stindardul cu ambele brațe, dar un soldat bizantin l-a izbit cu sabia și l-a despicat în două. După moartea sa a fost numit "Ja'far cel zburător" sau "Ja'far cel cu două aripi", fiindcă Allah îl răsplătește pe cel care moare pentru cauza Lui cu două aripi pentru a putea zbura oriunde dorește în Grădina eternă. Al-Bukhari a relatat că el primise cincizeci de lovituri de sabie, pe la spate.[1]

'Abdullah bin Rauaha a ridicat steagul și a început să lupte vitejește, călare pe calul său, recitând versuri înflăcărate, până ce a fost ucis și el. După aceea, un om din neamul 'Ajlan, Thabit bin Arqam, a luat steagul și le-a strigat musulmanilor să-și aleagă o căpetenie. Onoarea a fost unanim acordată lui Khalid bin Al-Ualid, care între timp se făcuse musulman, un luptător curajos și iscusit, precum și un strateg deosebit. Al-Bukhari a relatat că el a folosit nouă săbii care s-au frânt în vreme ce lupta necontenit și cu un curaj extraordinar cu dușmanii islamului. Totuși, realizând situația gravă în care se aflau musulmanii, el a început să aplice o tactică diferită, dezvăluindu-și calitatea de "marele strateg", așa cum Khalid era pe drept numit. El a refăcut flancul drept și cel stâng al armatei musulmane, schimbându-le pozițiile, și a plasat în față o divizie ce venea din spate pentru a inspira frică în inimile bizantinilor, dându-le impresia că sosiseră forțe proaspete. Musulmanii s-au angajat în hărțuieli sporadice cu dușmanul, retrăgându-se însă gradat și judicios, după un plan bine organizat. Văzând această nouă strategie, bizantinii au crezut că erau încercuiți și s-au retras în inima deșertului. Ei au încetat, iar musulmanii au reușit să se retragă înapoi la Medina, cu cele mai mici pierderi.[2]

Musulmanii au avut doisprezece martiri, în timp ce numărul morților din tabăra bizantinilor a rămas necunoscut, deși unele amănunte ale bătăliei indică limpede că au fost destul de numeroși. Deși prin această luptă musulmanii nu și-au atins obiectivul, adică răzbunarea morții lui Al-Harith, aceasta a avut un impact puternic și a atribuit musulmanilor o reputație puternică pe câmpul de luptă. Pe vremea aceea, imperiul bizantin era o putere recunoscută și numai gândul de a o înfrunta însemna autodistrugere, pentru a nu mai aminti de faptul că o armată de numai trei mii de soldați

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/611.
[2] Fath Al-Bari, 7/513,514; Zad Al-Ma'ad, 2/156.

se confrunta cu una de 200.000 de soldați, mult mai bine dotați din toate punctele de vedere. Bătălia a fost o adevărată minune, demonstrând pentru prima dată în istorie că musulmanii sunt niște luptători adevărați. În plus, au făcut dovada că erau sprijiniți de Allah și că profetul lor, Muhammed, era într-adevăr Mesagerul lui Allah. În virtutea acestor noi modificări strategice, dușmanii jurați dintre beduini au început să se împace cu ideea noii credințe și numeroase triburi rebele, precum neamul Salim, Așja', Ghatafan, Zubian, Fazara și altele, au ajuns să mărturisească islamul de bună voie și nesiliți de nimeni.

La urma urmei, bătălia de la Mu'ta a precedat înfruntarea sângeroasă cu bizantinii. A indicat în mod marcant o nouă epocă, de cucerire islamică a imperiului bizantin și, mai târziu, a altor țări îndepărtate.

Campania Zat As-Salasil

Zat As-Salasil este un loc situat cam la zece zile de mers la nord de Medina. Se spune că musulmanii și-au întins tabăra într-un loc cu un puț de apă numit Salsal, de aici venind și denumirea de Zat As-Salasil. Ținând cont de alianța dintre triburile arabe de la granițele Siriei și bizantini, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a considerat de maximă urgență să aplice o manevră înțelept plănuită, care ar fi putut aduce o stare de echilibru cu acei beduini și în același timp i-ar fi depărtat de bizantini. Pentru realizarea acestui plan, el l-a ales pe 'Amr bin Al'-As, a cărui bunică paternă provenea din Bali, un trib ce locuia în acea regiune. Acest plan și acțiunile militare provocatoare conduse de neamul Quda'a au precipitat această primă lovitură, care s-a demarat în Jumada Ath-Thaniia, anul 8 d.H.

'Amr bin Al-'As a primit un steag alb cu flamură neagră pentru a merge cu el la luptă. El a pornit în fruntea unui grup de 300 de emigranți și "ajutoare", însoțiți de o cavalerie de 30 de oameni. El a fost sfătuit să ceară ajutor triburilor Bali, 'Udhra și Balqain. Călătoreau noaptea și se furișau în timpul zilei. În apropierea liniilor dușmane, văzând mulțimea de oameni, a trimis după întăriri la Medina și acestea au sosit pe loc sub conducerea lui Abu 'Ubaida bin Al-Jarra. Acesta se afla în fruntea unui grup de 200 de oameni și a unor plutoane, printre care se aflau și Abu Bakr și Omar bin Al-Khattab. Toți aveau ordine stricte de a coopera și lucra în armonie și,

mai presus de toate, de a nu lăsa niciodată loc neînțelegerilor.

La prânz, Abu 'Ubaida a vrut să-i conducă pe musulmani în rugăciune, dar 'Amr a obiectat pe motiv că primul venise cu ajutoare și conducerea în rugăciune a fost acordată lui 'Amr.

Armata musulmană a ajuns la așezările tribului Quda'a și au pătruns în adâncime pe pământul lor, i-au distrus pe dușmani și i-au forțat pe ceilalți să fugă pentru viața lor, în toate direcțiile.

După încheierea operațiunilor militare, a fost trimis un curier la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, să-l pună la curent cu derularea evenimentelor și ultima victorie obținută.

Campania Khadra

În luna Șa'ban, anul 8 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a aflat că neamul Ghatafan, care nu aderase încă la islam,

[1] Rahmat-al-lil'alamin, 2/233; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.33.

își strângea trupele. El l-a chemat urgent pe Abu Qatada și l-a trimis în fruntea a cincisprezece oameni să-i pună la punct pe acei proscriși. I-a luat cincisprezece zile ca să le dea o lecție de neuitat. Unii au fost uciși, iar ceilalți luați prizonieri și toate bunurile lor confiscate.[1]

CUCERIREA MEKKĂI

Ibn Al-Qaiiim a descris cucerirea Mekkăi ca fiind cea mai mare cucerire cu care Allah a onorat atât religia Sa, cât și pe Mesagerul și soldații Săi. Prin aceasta, El a recuperat Casa Sfântă, a cărei călăuzire o caută toată lumea. A fost cel mai măreț eveniment de pe pământ, o acțiune premergătoare unei noi ere ce venea să vestească marele marș al aderării la islam și al convertirii mulțimilor de oameni la acesta, ceea ce a dat naștere unei fețe strălucitoare și unei surse luminoase de inspirație pentru întreg pământul.[1]

Motivele cuceririi

Potrivit condițiilor tratatului de la Hudaibiia, triburilor arabe li s-a oferit posibilitatea de a se alătura fie partidei musulmane, fie celei quraișe, cu care doreau să semneze un tratat de alianță. Dacă vreunul dintre aceste triburi era agresat, atunci partida cu care era aliat avea dreptul să riposteze. În consecință, neamul Bakr s-a aliat cu tribul Quraiș, iar neamul Khuza'a s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Astfel, au trăit pentru o vreme în pace, dar acțiunile ulterioare, care își aveau rădăcinile în perioada preislamică, fiind ațâțate de un joc nedomolit, au condus la noi ostilități. Neamul Bakr, fără să țină seama de termenii tratatului, i-a atacat pe cei din neamul Khuza'a, într-un loc numit Al-Uatir, în Șa'ban, 8 d.H. Profitând de noaptea întunecoasă, tribul Quraiș i-a ajutat pe cei din neamul Bakr cu oameni și arme. Hăituiți de dușmanii lor, cei din tribul Khuza'a au căutat adăpost în Sfântul Sanctuar, dar nici acolo viețile nu le-au fost cruțate și, contrar tuturor condițiilor acceptate, Naufal, căpetenia neamului Bakr, i-a urmărit în locul sfânt în care era interzisă vărsarea de sânge și i-a masacrat.

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/160.

Amr bin Salem Al-Khuza'i s-a îndreptat spre Medina să-l înștiințeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de ceea ce s-a întâmplat și să-i ceară ajutor. Când a ajuns la Medina, l-a găsit pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la moschee împreună cu însoțitorii lui și a început să recite în versuri ce explicau evenimentele dureroase care s-au petrecut, rugându-l pe Profet să intervină. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns pozitiv la cererea lui și a spus: "Acest nor care este deasupra noastră vestește victoria neamului Ka'ab."

Comportamentul quraișilor era, în mod clar, atât o încălcare a tratatului de la Al-Hudaibiia, cât și o acțiune ostilă față de aliații musulmanilor, neamul Khuza'a. Quraișii au realizat pe dată situația gravă și s-au temut de consecințele oribile ce se iveau la orizont. Au organizat imediat o adunare de urgență și au hotărât să-l împuternicească pe șeful lor, Abu Sufian, să meargă la Medina, pentru o reînnoire a înțelegerii. El s-a îndreptat direct spre casa fiicei lui, Umm Habiba, soția Profetului. Însă, în timp ce voia să se așeze pe covorașul Profetului, ea l-a împăturit. El a spus: "Fiica mea, nu-mi dau seama... Ce gândești?! Covorul este prea bun pentru mine sau eu sunt prea bun pentru covorul acesta?" Ea a răspuns: "Este covorașul Mesagerului lui Allah și tu ești un politeist necurat." Auzind asta, Abu Sufian a zis: "Pe Allah! De când m-ai părăsit, te-ai schimbat în rău."

Dezgustat de răspunsul tăios al fiicei sale, Abu Sufian a ieșit afară din camera acesteia și a mers să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, însă acesta cunoștea prea bine șiretlicurile lui și nu i-a dat nici o importanță, fiind supărat. Atunci, el s-a apropiat de Abu Bakr, dar acesta a refuzat să intervină. L-a rugat și pe 'Omar să intervină, dar acest tovarăș adevărat l-a refuzat fără să stea pe gânduri. În final, văzându-l pe 'Ali bin Abu Talib, a început să-l implore cu cele mai umile vorbe, făcând aluzii șirete la posibilitatea de a prelua conducerea tuturor arabilor dacă el avea să intervină pentru reînoirea tratatului. Ali însă, la fel ca și ceilalți, și-a exprimat scurt regretul, spunându-i că nu-l poate ajuta cu nimic. Abu Sufian s-a întors înapoi la Mekka, dezamăgit și dezgustat. Acolo a prezentat un raport despre întâlnirea cu fiica lui, despre

cea cu Abu Bakr și apoi cu ‘Omar, despre reacția lui ‘Ali, precum și despre tăcerea plină de înțeles a Profetului. Mekkanii au fost consternați, temându-se de ce se putea întâmpla și regretând încălcarea tratatului de la Al-Hudaibiia.

Pregătiri pentru un atac asupra Mekkăi
- Profetul încearcă să impună suprimarea știrilor -

După spusele lui At-Tabari, cu trei zile înainte de a primi știrea conform căreia înțelegerea fusese încălcată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a cerut soției sale, ‘A’ișa, să facă pregătiri speciale și să fie pregătită de război. Între timp a intrat Abu Bakr și a întrebat-o pe ‘A’ișa ce se întâmplă, fiind surprins de pregătirile ce se făceau, fiindcă nu era, așa cum spunea el, perioada obișnuită pentru război. Ea a răspuns că nu știa nimic. În dimineața celei de-a treia zile, ‘Amr bin Salim Al-Khuza’i a venit însoțit de patruzeci de călăreți pentru a-l informa pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - despre situația poporului său și pentru a cere ajutorul musulmanilor de a-și lua revanșa. Atunci, oamenii din Medina au aflat că tribul Quraiș încălcase convenția. Budail l-a urmărit pe ‘Amr și apoi pe Abu Sufian și vestea a fost confirmată fără echivoc.

Pentru a asigura o suprimare completă a știrilor referitoare la intențiile lui militare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis un pluton, alcătuit din opt oameni, sub conducerea lui Qatada bin Rab’i, către Edam, la mică depărtare de Medina, în Ramadan 8 d.H., pentru a distrage atenția oamenilor și a camufla ținta principală, de care era preocupat.

Era atâta groază și frică peste tot, încât Hatib, unul dintre adepții cei mai de încredere ai Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, a trimis în secret o femeie, drept mesager, cu o scrisoare către Mekka, ce conținea indicații despre atacul ce se punea la cale. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese înștiințat de îngerul Gavriil despre fapta lui Hatib și i-a trimis pe ‘Ali și pe Al-Miqdad să meargă după ea.

Ei au prins mesagera și după o căutare amănunțită au găsit scrisoarea ascunsă cu grijă în zulufii de pe capul ei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe Hatib și l-a întrebat ce l-a

determinat să procedeze astfel. El a răspuns: "O, Mesager al lui Allah! Să nu te grăbești să mă judeci, că nu am nici o legătură de sânge cu quraișii. Între ei și mine există doar un fel de relație amicală. Familia mea se află la Mekka și nu există nimeni care să-i poarte de grijă sau să o ocrotească. Poziția mea este complet diferită de cea a emigranților, ale căror familii se află în siguranță, datorită legăturilor de sânge cu tribul Quraiș. Am simțit că, din moment ce nu mă înrudesc cu ei, ar trebui, pentru protecția copiilor mei, să le câștig recunoștința, făcându-le un bine. Jur pe Allah, că n-am făptuit astfel ca un apostat, părăsind islamul. Am fost împins doar de motivele pe care tocmai le-am explicat."

'Omar a vrut să-i taie capul, considerându-l un ipocrit, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a acceptat scuzele și l-a iertat, apoi s-a adresat lui 'Omar, astfel: "Hatib este unul dintre cei care au luptat în bătălia de la Badr. De unde știi că este un ipocrit? Allah îi privește favorabil pe cei care au luat parte la acea bătălie." Apoi le-a zis: "Faceți ce vreți, fiindcă eu v-am iertat!"

După ce a făcut toate pregătirile, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit spre Mekka, în fruntea a zece mii de soldați, pe 10 Ramadan, 8 d.H. El l-a împuternicit pe Abu Ruhm Al-Ghifari să conducă Medina, pe durata absenței sale. Când au ajuns la Al-Juhfa, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib și familia sa au venit să-l însoțească pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! La Al-Abua', musulmanii au dat peste Abu Sufian bin Al-Harith și 'Abdullah bin Omaiia, verii Profetului, însă, din cauza răului pe care-l făcuseră și a limbajului satiric la adresa credincioșilor, ei n-au fost bineveniți. 'Ali l-a îndemnat pe Abu Sufian să meargă și să implore iertarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și să-și mărturisească faptele rele, într-un mod asemănător cu cel al fraților lui Yusuf (profetul Iosif):

"Au zis ei: „Pe Allah! Într-adevăr Allah te-a preferat pe tine nouă, iar noi am fost supuși greșelii!" [12:91].

Abu Sufian a respectat sfatul lui 'Ali. Atunci, Profetul a citat răspunsul, menționat în Coran, care a fost dat de Iosif fraților lui.

"A zis el: „Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră! Allah să vă ierte, căci El este Cel mai Milostiv dintre cei milostivi!" [12:92]

Abu Sufian a recitat câteva versuri, plătind un tribut generos Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, după care a

mărturisit islamul drept unica lui religie.

Musulmanii au mers mai departe, ținând post, până când au ajuns la Al-Qadid, unde au găsit apă. Acolo era timpul să întrerupă postul și au reluat marșul spre Mar Az-Zahran. Quraișii nu erau la curent cu mersul lucrurilor, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - n-a vrut să-i ia prin surprindere. Din această cauză, el a poruncit oamenilor lui să aprindă focuri în toate locurile, pentru a-și pregăti hrana. Intenția ascunsă era însă ca tribul Quraiș să aibă șansa deplină de a evalua situația neplăcută în care fuseseră puși pe drept și să nu-și pericliteze viețile, intrând ca orbii pe câmpul de bătaie. ‘Omar bin Al-Khattab a fost împuternicit cu paza. Între timp, Abu Sufian împreună cu Hakim bin Hizam și Budail bin ‘Uarqua, doi politeiști groaznici, au ieșit în recunoaștere și, văzând focuri, au vrut să știe cine sunt. Înainte de a se apropia de tabără, ei l-au întâlnit pe ‘Abbas, unchiul Profetului. El l-a informat pe Abu Sufian despre situația existentă și l-a sfătuit să accepte islamul și să-și convingă oamenii să se predea în fața lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, altfel capul îi va zbura de pe umeri.

În aceste circumstanțe potrivnice, Abu Sufian și cu Abbas au mers să-l caute pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru a vorbi cu el. Când l-au văzut pe Abu Sufian, musulmanii s-au înfuriat și au vrut să-l omoare pe loc. Cei doi oameni au reușit, însă nu fără dificultate, să-l găsească pe Mesagerul lui Allah, care i-a sfătuit să-l caute în ziua următoare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui Abu Sufian: “Vai de tine! Nu crezi că a sosit timpul pentru tine să mărturisești Unicitatea lui Allah și Profeția lui Muhammed?” Auzind acest lucru, dușmanul jurat al islamului a început să-l implore pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, folosind cele mai sincere cuvinte ce stau mărturie generozității și firii blânde a Profetului, rugându-se pentru iertare și mărturisind din toată inima noua credință.

La cererea lui ‘Abbas, în contextul amnistiei generale pe care o proclamase, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a oferit lui Abu Sufian, care avea slăbiciunea lăudăroșeniei, un privilegiu special, spunând: “Cel care caută adăpost în casa lui Abu Sufian se află în siguranță. Oricine se adăpostește în casa lui se va afla în afara oricărui pericol, la fel ca și cel ce intră în Moscheea cea Sfântă.”

În dimineața zilei de marți, 17 Ramadan, 8 d.H., Profetul - Allah să-l

binecuvânteze și să-l miluiască! - a părăsit Mar Az-Zahran. El i-a poruncit lui Al-‘Abbas să-l rețină pe Abu Sufian într-un defileu impunător care permitea o vedere clară a armatei musulmane ce mărșăluia în drum spre Mekka, dându-i astfel șansa să vadă puterea și măreția soldaților lui Allah. Diverse triburi au trecut în mod succesiv cu stindardele înălțate, ultimul fiind batalionul bine înarmat al emigranților și "ajutoarelor", în frunte cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Abu Sufian a început să se întrebe cine erau acei oameni despre care Al-‘Abbas i-a spus că erau Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și companionii lui. Abu Sufian a spus că nici o armată, oricât de puternică, nu putea opune rezistență în fața acelor oameni și, adresându-se lui Al-‘Abbas, a adăugat: “Jur pe Allah, că puterea fiului fratelui tău a devenit prea mare ca să mai fie înfrântă.” Al-‘Abbas a răspuns, sub formă de aprobare: “Este mai degrabă puterea Profeției.”

Sa’d bin ‘Ubada purta stindardul "ajutoarelor". Când a trecut pe lângă Abu Sufian, el a spus: “Astăzi va avea loc marea luptă, nu te poți ascunde în sanctuarul de la Al Ka’ba. Astăzi quraișii vor fi umiliți.” Abu Sufian s-a plâns Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - despre acest lucru. Muhammed s-a înfuriat și a zis: “Ba nu, astăzi Al-Ka’ba va fi sfințită și tribul Quraiș onorat” și a dat poruncă grabnică să i se ia steagul lui Sa’d și să fie încredințat fiului său, Qais. Într-o altă versiune, se spune că steagul ar fi fost încredințat lui Az-Zubair.

Al-‘Abbas l-a îndemnat pe Abu Sufian să se grăbească spre Mekka și să-i avertizeze pe quraiși asupra comportamentului agresiv față de musulmani. Acolo, în Mekka, el a strigat cu putere și i-a avertizat pe locuitori asupra viitoarelor acte ostile, sfătuindu-i să se refugieze în casa lui. Soția lui a fost indignată și l-a tras de mustăți, blestemându-l și ocărându-l pentru atitudinea sa lașă. Însă, el le-a spus: "Să nu vă păcălească această femeie. Muhammed va veni cu o armată uriașă pe care voi nu o veți putea înfrânge, așa că oricine intră în casa mea va fi în siguranță." Ei au răspuns: "Pe Allah, dar câți oameni pot să încapă în casa ta?" Atunci, el a strigat: "Cine se va adăposti în casa mea va fi în siguranță și, în siguranță, va fi și cel ce va intra în Moscheea cea Sfântă.

Locuitorii din Mekka l-au batjocorit pe Abu Sufian și s-au împrăștiat în diferite direcții, unii spre casele lor, alții spre Sfântul Sanctuar, în vreme ce câțiva ticăloși necugetați și nedisciplinați, conduși de ‘Ikrima bin Abu

Jahl, Safuan bin Qiaiia și Suhail bin ‘Amr s-au postat într-un loc numit Khandama, având intenții criminale.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - schița cu multă modestie și calm ultimele detalii. El l-a numit pe Khalid bin Al-Ualid căpetenie a flancului drept al armatei, avându-i pe Aslam, Sulaim, Ghifar, Muzaina și triburile Juhaina sub conducerea lui, pentru a pătrunde în Mekka prin străzile din partea de jos a orașului. "Dacă vreunul dintre quraiși se opune, să-l ucideți până ne vom întâlni la Al-Ka’ba." Az-Zubair se afla la comanda flancului stâng ce avea să cotropească Mekka pe partea superioară. Tot el purta și stindardul Profetului. Abu ‘Ubaida a luat comanda infanteriei și trebuia să pătrundă în oraș printr-o vale lăturalnică. Ei au primit porunci clare și hotărâte de a nu ucide decât în apărare și în acest caz să lichideze orice element agresiv și să înfrângă orice opoziție.

Batalioanele musulmane au mărșăluit fiecare pe direcția deja stabilită, pentru a-și împlini misiunile ce le fuseseră repartizate. Khalid bin Al-Ualid și-a croit pas cu pas calea până în inima orașului, omorând doisprezece ticăloși și plătind tribut doi martiri. Az-Zubair a pornit spre destinația sa, a înfipt stindardul la moscheea Al-Fath (în traducere "Izbânda"), așteptând acolo sosirea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Pentru el a fost ridicat un cort, unde a făcut rugăciuni de mulțumire Atotputernicului Allah, care, în imensa Lui milă, îi dăruise o splendidă victorie. Tihna i-a fost însă de scurtă durată. Însoțit de "ajutoare" și emigranți, Profetul s-a ridicat și a pornit spre Al-Ka’ba, Casa Sfântă, emblema Unicității și Supremației lui Allah. Aceasta a fost, din nenorocire, pângărită cu un număr de 360 de idoli. Mânios, el i-a doborât la pământ cu arcul, în vreme ce recita următorul verset din Nobilul Coran:

“Spune: „A venit Adevărul și a pierit deșertăciunea”! Deșertăciunea este sortită să piară!” [17:81]

De asemenea, a recitat:

“Spune: “A venit Adevărul! Minciuna nu mai poate să înceapă, nici să mai revină [vreodată]!” [34:49]

Apoi și-a început călare ocolul obișnuit. Pe atunci, nu se afla în starea de consacrare rituală, ("Ihram"). Când a terminat, l-a chemat pe ‘Uthman bin Talha, îngrijitorul de la Al-Ka’ba, iar acesta i-a dat cheia. A intrat și a văzut reprezentări ale profeților Avraam și Ismail, aruncând săgeți de divinație. El a dat în vileag aceste fapte ale quraișilor și a

poruncit ca toți idolii, reprezentările și efigiile să fie distruse. A intrat apoi în încăperea sfântă, s-a așezat cu fața la peretele din partea opusă ușii și acolo a făcut din nou închinăciuni pioase și a mers de jur-împrejur, lăudând Măreția și Unicitatea lui Allah. La scurtă vreme după aceea, s-a întors și a rămas în pragul ușii de la intrare, privind cu mulțumire la mulțimea înghesuită în fața lui. Din acest loc a ținut faimoasa cuvântare:

"Nu există alt zeu în afară de Allah, Unicul, Cel fără de egal. El și-a ținut Promisiunea de a-l susține pe sclavul Lui și a-l ajuta pentru a-i înfrânge pe toți confederații laolaltă. Țineți minte că orice revendicare de drepturi, de sânge sau de proprietate se află în puterea mea, cu excepția dreptului de custode al Al-Ka'ba și a aprovizionării cu apă a pelerinilor. Aveți grijă! Pentru acela care va fi ucis, cu voie sau fără voie, cu ciomagul sau cu bâta, răscumpărarea va fi foarte mare: o sută de cămile, dintre care patruzeci să fie gestante."

"O, popor Quraiș! Firește, Allah a alungat de la voi toată mândria erei preislamice și tot orgoliul pentru strămoșii voștri, deoarece toți oamenii se trag din Adam, iar Adam a fost făcut din lut."

Apoi, el le-a recitat versetul:

"O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o muiere și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateștiutor și Bineștiutor!" [49:13]

Apoi, a adăugat: "O, popor Quraiș! Ce credeți că am să fac cu voi?" Ei au răspuns: "O, nobil frate și fiu al unui frate nobil! Nu așteptăm altceva de la tine, decât bunătate." Auzind aceasta, el a zis: "Vă vorbesc așa cum le-a vorbit profetul Iosif fraților săi: "Astăzi nu am nimic să vă reproșez. Plecați, sunteți liberi!"

"...„Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră!..." [12:92]

Cât despre păzirea Al-Ka'ba și aprovizionarea cu apă a pelerinilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit ca aceste responsabilități să rămână în grija lui 'Uthman bin Talha, iar cheia să rămână la el și la descendenții lui, pe veci.

Când s-a apropiat vremea de rugăciune, Bilal a urcat pe Al-Ka'ba și a făcut chemarea la rugăciune. Abu Sufian bin Harb, 'Itab bin Usaid și Al-Harith bin Hișam ședeau în curte. 'Itab bin Usaid a comentat despre urcarea lui Bilal pe Al-Ka'ba și chemarea la rugăciune, spunând că Allah

l-a onorat pe tatăl său, Usaid, ferindu-l să asculte asemenea cuvinte. Tare s-ar fi supărat dacă, trăind până atunci, ar fi văzut ce se întâmplase. Al-Harith a spus: "Pe Allah, dacă voi ști sigur că acesta este Adevărul, îl voi urma." În același timp, Abu Sufian a spus: "Eu mă abțin, pentru că, dacă vorbesc, el o să știe totul." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a apropiat și, însoțit de divina reveleție, le-a spus că auzise despre ce vorbeau. Al-Harith și 'Itab, copleșiți de uimire, au mărturisit imediat islamul și Solia lui Muhammed, adăugând: "Jurăm pe Allah, că n-a fost nimeni cu noi care să te informeze."

Chiar din ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a intrat în casa lui 'Umm Hani', unde s-a spălat și a făcut pentru Allah trei rugăciuni de mulțumire lui Allah pentru această victorie. 'Umm Hani adăpostise în casa ei două rude din Mekka, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a sprijinit-o.

Uciderea a nouă criminali chiar sub cortinele din Al-Ka'ba a fost declarată faptă legală. Oricum, doar patru dintre ei au fost uciși, iar ceilalți au fost iertați din diferite motive. Dintre cei care au fost omorâți, îl putem menționa pe 'Abdul 'Uzza bin Khatal care, devenit musulman, fusese ulterior împuternicit să colecteze taxa de milostenie, însoțit de un "ajutor". Mai aveau cu ei și un sclav. Într-o izbucnire de furie, 'Abdullah l-a omorât în urma unei dispute fără importanță pe sclavul "ajutorului" și apoi s-a alăturat arabilor păgâni, ca apostat. Nu s-a căit niciodată pentru această crimă atroce, ba a și plătit două cântărețe și le-a ațâțat să cânte satire la adresa Profetului.

Celălalt om care a fost omorât era Miqias bin Sababa. Acesta era musulman. Un "ajutor" l-a omorât din greșeală pe fratele său, Hișam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a aranjat să-i fie plătită răscumpărarea și el a acceptat. Totuși, natura lui răzbunătoare n-a fost satisfăcută, așa că l-a ucis pe "ajutor" și a plecat la Mekka apostat. În mod asemănător, au fost trimiși la moarte Huuairit și o cântăreață.

Pe de altă parte, se făcea orice pentru ca oamenii să fie iertați. 'Ikrima bin Abu Jahl, care atacase detașamentul lui Khalid când acesta își făcea intrarea în Mekka, a fost iertat. Au fost de asemenea iertați cu generozitate, Uahși, ucigașul lui Hamza, unchiul Profetului, precum și Hind, care îi mestecase ficatul lui Hamza. Același tratament generos i-a fost aplicat și lui Habar care o atacase pe fiica Profetului cu o suliță, în timp ce

ea călătorea de la Mekka spre Medina, astfel, încât în cele din urmă, ea a murit din cauza rănilor.

De asemenea, exprimând mărinimia specifică Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, două căpetenii quraișe au fost iertate de îndată ce au îmbrățișat islamul. Aceștia erau Safuan bin Omaiia și Fudala bin 'Umair. Ultimul încercase să-l asasineze pe Profet, în timp ce acesta făcea ocolul Sfântului Sanctuar. Toleranța de neegalat a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, impulsionată de misiunea lui și de mila pentru toți oamenii, a transformat un ipocrit convins într-un credincios devotat.

În a doua zi a marii cuceriri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a ridicat și s-a adresat oamenilor cu privire la problemele legate de statutul sfânt al orașului Mekka. După ce a adus laudă lui Allah, el a declarat că Mekka era pământ sfânt și va rămâne astfel până în Ziua Judecății de Apoi. Nici un fel de vărsare de sânge nu era permisă în acest teritoriu. Dacă o persoană își lua libertatea de a lupta în Mekka din motive derivate din evenimentele ce au caracterizat cucerirea, aceea trebuia să-și aducă aminte că acesta fusese un drept acordat temporar Profetului și care nu le era dat celorlalți.

Ibn 'Abbas a relatat: "Profetul a spus: "Allah a făcut din Mekka un sanctuar, ea a fost deci un sanctuar înainte de mine și așa va rămâne și după mine. Într-o zi, mi s-a îngăduit să lupt aici pentru câteva ore. Nu este permisă smulgerea arbuștilor, doborârea arborilor ori vânarea animalelor de aici și nici culegerea lucrurilor căzute, decât de către o persoană care va anunța în public ceea ce a găsit." Al-'Abbas a zis: "O, Mesager al lui Allah! Așa să fie, cu excepția ierbii de lămâi care este folosită de aurari și în casele noastre." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus atunci: "În afară de iarba de lămâi."

În această conjunctură, cei din tribul Khuza'a au ucis, ca să se răzbune, un om din tribul Laith. Profetul s-a indignat și a poruncit tribului Khuza'a să înceteze cu aceste practici preislamice. Mai mult, a oferit familiei celui care era ucis dreptul de a alege între două variante: răscumpărare sau pedeapsa cu moartea a ucigașului.

După ce și-a încheiat cuvântarea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a călărit spre o colină mică, Safa, nu departe de Al-Ka'ba. Întorcându-și fața spre Casa Sfântă, în mijlocul unei mulțimi

cuprinse de admirație și devotament, el și-a ridicat mâinile, implorându-L pe Allah. Cetățenii din Medina care se adunaseră în jurul lui se temeau că acum, când Allah îl făcuse victorios asupra orașului său natal, el ar putea alege să rămână aici. El a insistat ca ei să-i explice de ce se temeau, iar aceștia au vorbit fără ocolișuri. Le-a risipit imediat temerile și i-a asigurat că, așa cum a trăit în mijlocul lor, va muri în mijlocul lor.

La scurt timp după marea cucerire, mekkanii și-au dat seama că singura cale spre succes era drumul islamului. Ei s-au resemnat față de noile realități și s-au adunat să depună jurământul de fidelitate față de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Au venit întâi bărbații, jurând supunere deplină, iar apoi au venit femeile, pentru a urma exemplul bărbaților. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - primea legământul de fidelitate, iar alături de el se afla 'Omar bin Al-Khattab, care vorbea cu ei în numele său. În șirul de femei se afla și Hind bint 'Utba, soția lui Abu Sufian, deghizată astfel ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să nu o recunoască și să-i ceară socoteală pentru că mestecase ficatul unchiului său, Hamza.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a acceptat supunerea, cu condiția de a nu asocia pe nimeni lui Allah și ei au consimțit imediat. El a mai precizat că trebuiau să renunțe și la practica hoției. Auzind asta, Hind s-a plâns că soțul ei, Abu Sufian, era zgârcit, dar soțul ei a intervenit, dăruindu-i toate bunurile sale lumești. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a râs și a recunoscut-o pe femeie. Ea l-a implorat să o ierte și să-i șteargă toate păcatele de dinainte. Au mai fost adăugate și alte condiții, precum: interzicerea adulterului, a infanticidului și a minciunii. La toate aceste porunci Hind a răspuns pozitiv, jurând că nu ar fi venit să facă un legământ de supunere dacă în inima ei ar fi existat fie și cea mai mică boabă de răzvrătire față de el. Când a ajuns acasă, ea și-a spart idolul, recunoscând că zeii de piatră au dezamăgit-o.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas în Mekka timp de 19 zile. În acest timp el a explicat care era calea spre islam, călăuzindu-i pe oameni pe Calea cea Dreaptă. I-a ordonat lui Abu Usaid Al-Khuza'i să restaureze stâlpii Sfântului Sanctuar și a trimis misiuni în toate cartierele, invitându-i pe locuitori să adopte islamul și să distrugă imaginile cioplite care zăceau încă în împrejurimile Mekkăi și a pus să-i sfărâme pe toți, inoculând în mințile credincioșilor următoarele: "Oricine

crede în Allah și în Viața Veșnică să sfărâme idolii care se întâmplă să fie în casa lui."

La puțin timp după cucerire, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să detașeze plutoane și să organizeze expediții cu scopul de a elimina și ultimele rămășițe ale practicilor preislamice. El l-a trimis pe Khalid bin Al-Ualid, în Ramadan, 8 d.H., la Nakhla, unde se afla o zeiță, pe nume Al-'Uzza, venerată de triburile Quraiș și Kinana. Ea se afla în grija celor din neamul Șaiban. Khalid, în fruntea a treizeci de călăreți, a ajuns în acel loc și a distrus-o. La întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat dacă văzuse ceva deosebit acolo, însă Khalid a răspuns negativ. Atunci, Profetul i-a spus că în mod sigur idolul nu fusese distrus și că trebuia să meargă din nou acolo pentru a-și duce sarcina la îndeplinire. El s-a întors și acolo a văzut o negresă dezbrăcată și cu părul smuls. Khalid a despicat-o în două cu sabia. Când s-a întors acasă, a relatat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - întâmplarea, iar acesta a confirmat că sarcina fusese împlinită.

Mai târziu, în aceeași lună, 'Amr bin Al-'As a fost trimis într-o expediție să distrugă alt idol, numit Suua', venerat de Hudhail. Acest loc se afla la o distanță de 3 km de Mekka. La întrebarea pusă de paznic, 'Amr a răspuns că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îi poruncise să doboare idolul. Omul l-a avertizat pe 'Amr că nu va fi în stare să facă acest lucru. 'Amr a fost surprins să afle că mai existau încă oameni care trăiau în păcat. S-a apropiat de idol și l-a distrus, apoi a spart caseta de lângă el. Negăsind însă nimic, omul din fața sa a îmbrățișat de îndată islamul.

În aceeași lună, Sa'd bin Zaid Al-Așhali a fost trimis la Al-Mașallal cu scopul de a distruge idolul Manat, venerat de triburile Al-Aus și Al-Khazraj. A apărut și aici o negresă despuiată și cu părul încâlcit, urlând și bătându-se cu pumnii în piept. Sa'd a omorât-o cât ai clipi, a distrus idolul și a spart caseta, după care s-a întors acasă.

Khalid bin Al-Ualid, în fruntea a 350 de călăreți aleși dintre "ajutoare", emigranți și neamul Salim, a fost trimis încă o dată, în același an 8 d.H. la așezarea beduinilor din neamul Khuzaima, pentru a-i invita să intre în rândurile islamului. El a fost instruit să-și conducă misiunea într-un spirit de pace și bună înțelegere. Acolo, oamenii nu erau hotărâți ce cale să urmeze și Khalid a poruncit oamenilor lui să-i omoare și să-i ia pe ceilalți

prizonieri. Avea de gând să-i omoare și pe prizonieri, dar câțiva dintre însoțitori au fost împotriva planului său. Vestea vărsării de sânge a ajuns la urechea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a fost profund îndurerat și a ridicat mâinile spre cer, murmurând de două ori cuvintele: "O, Allah! Nu sunt vinovat de fapta lui Khalid".[1] Apoi l-a trimis pe 'Ali să facă orice era posibil pentru triburile care fuseseră nedreptățite. După o cercetare atentă, 'Ali a plătit răscumpărare tuturor celor care au suferit pierderi, iar partea rămasă a fost împărțită între membrii tribului, pentru a le fi alinată suferința. Din cauza comportamentului său, Khalid s-a certat cu 'Abdur Rahman bin 'Auf. Când a auzit, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a înfuriat și i-a poruncit lui Khalid să înceteze acea dispută, adăugând că însoțitorii lui (referindu-se la 'Abdur Rahman bin 'Auf) aveau o poziție prea înaltă pentru a fi implicați în asemenea certuri.

Aceasta este povestea cuceririi Mekkăi și a bătăliei decisive care a lichidat păgânismul odată pentru totdeauna. Celelalte triburi din Peninsula Arabă așteptau și urmăreau cu interes rezultatul final al luptei dintre musulmani și idolatri, convinși deja că Sfântul Sanctuar va cădea doar în mâinile părții îndreptățite. Aceasta era o convingere adânc înrădăcinată în mințile lor încă de pe vremea când "armata elefanților", condusă de Abraha Al-Așram, venise dinspre Yemen cu intenția de a distruge Casa Sfântă, cu 50 de ani în urmă.

Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia a pregătit terenul pentru această măreață victorie în care oamenii au crezut cu putere și despre care au vorbit îndelung. Musulmanii din Mekka care se temuseră să-și declare Credința în public au început să iasă la iveală și să lucreze cu sârg pentru acest nou mod de viață.

Foarte mulți oamenii au început să se convertească la islam și armata musulmană, care la prima invazie număra doar 3.000 de soldați, a ajuns acum la 10.000. De fapt, această schimbare radicală a dat posibilitatea oamenilor să perceapă mai clar și în ansamblu lucrurile și lumea din jurul lor. Din acest moment, musulmanii aveau să conducă toate afacerile religioase și politice ale întregii Arabii. Ei monopolizaseră supremația religioasă și puterea pământească.

După tratatul de la Hudaibiia, întreaga situație s-a schimbat în favoarea mișcării islamice. Arabii deșertului au început să sosească în

valuri pentru a aduce un omagiu deplin Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ei au îmbrățișat noua credință și apoi au răspândit-o și în alte zone.

ETAPA A III-A

A treia și ultima etapă din viața lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - întruchipează rezultatele fructuoase ale chemării pe care a făcut-o la islam, consecințele unei perioade îndelungate de luptă pe calea lui Allah (Jihad), de dificultate, trudă, necazuri, precum și de numeroase conflicte și bătălii sângeroase, care au durat mai bine de douăzeci de ani.

Cucerirea Mekkăi este considerată cea mai mare izbândă a musulmanilor pe parcursul acelor ani deoarece a afectat cursul evenimentelor și, în consecință, a schimbat întreaga viață a arabilor. A existat o diferență pregnantă între perioada de dinainte și cea de după cucerire. Supunerea quraișilor este considerată a fi o eliminare deplină a păgânismului din Peninisula Arabică.

Această perioadă poate fi divizată în două etape principale:

1. etapa militară
2. îmbrățișarea islamului.

Fiind atât de apropiate și practic inseparabile, cele două faze ale acestei etape se interferează într-un asemenea mod, încât un eveniment al uneia dintre faze poate apărea în timpul desfășurării celeilalte.

INVAZIA HUNAIN

Cucerirea Mekkăi a apărut ca urmare a unei lovituri neașteptate și i-a uimit atât pe arabi, cât și pe celelate triburi care au realizat că erau condamnate și trebuiau să accepte noua situație ca pe un fapt împlinit. Câteva dintre triburile aprige, puternice și orgolioase nu s-au supus și au ales să opună rezistență. În fruntea acestora erau clanurile Hauazin și Thaqif, Nasr, Jașm și Sa'd bin Bakr, precum și oamenii din neamul Hilal – toți din Qais 'Ailan.

Ei au considerat că sunt prea puternici pentru a accepta sau pentru a se preda în fața unei asemenea victorii. Astfel ei s-au întâlnit cu Malik bin 'Auf An-Nasri și s-au hotărât să continue lupta împotriva musulmanilor.

Marșul dușmanilor și instalarea taberei lor la Autas

Conducătorul lor, Malik bin 'Auf, a hotărât să pornească marșul și să lupte cu musulmanii, determinându-i pe concetățenii lui să-și ia cu ei la Autas averile, femeile și copiii. Autas este o vale pe teritoriul Hauazin, foarte aproape de Hunain. Spre deosebire de Hunain, aceasta se învecinează cu Zi-Al-Majaz, care se află la circa 16 km depărtare de Mekka, în direcția 'Arafat.[1]

Războinicul experimentat nedreptățește judecata căpeteniei

De îndată ce au poposit la Autas, oamenii s-au strâns în jurul lui Malik. Bătrânul și înțeleptul Duraid bin As-Simma, care era un războinic bine cunoscut și care se afla printre cei adunați în jurul lui Malik, a întrebat: "În ce vale ne aflăm?" Aceștia au răspuns: "În Autas." "Ce cale bună este pentru cai! Nu este nici o culme ascuțită, nici o câmpie cu pământ moale. Dar de ce aud răget de cămile, de măgari, plâns de copii și

[1] Fath Al-Bari, 8/27,42.

behăit de oaie?", a întrebat Duraid. Ei au spus: "Malik bin 'Auf i-a făcut pe oameni să-și aducă averile, femeile și copiii cu ei." Atunci el l-a chemat pe Malik și l-a întrebat cum de procedase astfel. Malik a spus că scopul lui era ca fiecare să aibă în jurul său familia și averea și astfel să lupte aprig pentru a-i apăra. "Jur pe Allah, că nu ești altceva decât un biet păstor", a răspuns Duraid. "Crezi tu că există ceva care să poată sta în calea celui învins sau să-l oprească să nu fugă? Dacă vei câștiga lupta, nu beneficiezi de altceva decât de un om cu o sabie și o suliță, însă dacă pierzi vei aduce dizgrația asupra oamenilor tăi și a averilor lor." Apoi și-a reluat discuția, minunându-se de unele clanuri și de conducătorii lor. "O, Malik, faptul că aduci oameni nobili din Hauazin pe câmpul de bătălie, nu-ți va aduce nici un câștig. Du-i acolo unde se află în siguranță. Pune-i apoi pe tineri să-și încalece caii și să lupte. Dacă învingi, cei cu care ai trăit te vor urma, iar dacă ești învins va fi o bătălie pierdută, dar rudele tale, oamenii și averile lor nu vor fi pierdute."

Malik, conducătorul lor, a refuzat însă această sugestie. El a spus: "Pe Allah, nu voi face un asemenea lucru. Cred că ești senil. Hauazin trebuie să mă asculte, altfel mă voi străpunge cu acest paloș." El a respins orice contribuție a lui Duraid. Oamenii lui au spus: "Ne supunem ție.", dar Duraid a zis: "Astăzi este o zi pe care nu am pierdut-o, dar cu siguranță nu sunt tentat să mă fac părtaș la ea."

Iscoadele pe care Malik le trimisese deja să spioneze forțele musulmane s-au întors cu mădularele tăiate: "Vai vouă! Ce s-a întâmplat cu voi?", a spus Malik. Ei au răspuns: "Am văzut oameni distinși călare pe caii lor, iar ceea ce vezi nu s-ar fi întâmplat dacă am fi fost strâns uniți."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost informat de marșul dușmanului, așa că l-a trimis pe Al-Aslami cu poruncă să se amestece cu oamenii, să rămână cu ei pentru a le afla mișcările și să-l informeze când se întoarce acasă. Al-Aslami și-a dus la îndeplinire misiunea.

Mesagerul lui Allah părăsește Mekka și merge la Hunain

Pe 6 Șauual, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a părăsit Mekka, însoțit de douăsprezece mii de musulmani.

Dintre aceștia, zece mii participaseră la cucerirea Mekkăi, iar celelalte două mii erau din Mekka și îmbrățișaseră de curând islamul. Acel marș a avut loc în a șasea zi de după cucerirea Mekkăi. Profetul a împrumutat de la Safuan bin Omaiia o sută de armuri și echipamentul lor. L-a numit pe 'Itab bin Usaid guvernator peste Mekka. În cursul serii, un călăreț a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a spus: "Am urcat pe cutare și cutare munți și am dat peste Hauazin, cu cămilele, vitele și oile lor. Toți cei din tribul Hauazin erau adunați acolo." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zâmbit atunci și i-a zis: "Cu voia lui Allah, toți vor cădea pradă musulmanilor." În noaptea aceea, Anas bin Abu Murthid Al-Ghanaui s-a oferit să stea de pază.[1]

În drum spre Hunain ei au văzut o plantă verde, uriașă, numită Zat-Anuat ("cea cu agățători") din cauză că arabii obișnuiau să-și atârne armele de ea, să taie animalele sub ea și să se țină de ea. Câțiva dintre membrii armatei l-au rugat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să le dea o plantă cu agățători, asemănătoare cu cea pe care o aveau. "Allah este Cel Mai Puternic dintre toți!" El a zis: "Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Muhammed că voi tocmai ați spus ceea ce oamenii i-au spus lui Moise. Ei au zis: "Să ne faci un zeu ca acela pe care-l aveau ei." Firește că sunteți niște oameni ignoranți. Acestea sunt "Sunna" (comportamente preferabile, conform Tradiției Profetului), dar voi veți urma și vă veți supune modului de viață al celor de dinaintea voastră".[2]

Văzând cât de numeroasă era armata, unii dintre ei au spus: "Nu vom fi învinși." Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a fost prea încântat de afirmația lor.

Armata islamică este surprinsă de arcași și atacatori

Într-o noapte de miercuri, pe 10 Șauual, armata musulmană a intrat în Hunain. Malik bin 'Auf, care intrase mai înainte în vale pe timp de noapte, a poruncit armatei sale să se ascundă în adâncul văii, să-i pândească pe musulmani la drumuri și să arunce cu săgeți în aceștia ori de câte ori îi vedeau, provocându-i la luptă corp la corp.

---

[1] Abu Da'ud.
[2] At-Tirmidhi

La ivirea zorilor, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să-și mobilizeze armata și să împartă funcțiile și steagurile oamenilor. Chiar înainte de a se crăpa de ziuă, musulmanii s-au îndreptat spre Valea Hunain pe întuneric. Ei au început să coboare fără să-și dea seama de prezența dușmanului care-i pândea dinăuntrul văii. Un atac aprig a început asupra musulmanilor chiar în momentul în care-și instalau tabăra, fiind nevoiți să se retragă în dezordine și confuzie.

A fost o înfrângere zdrobitoare. Abu Sufian bin Harb, care îmbrățișase de curând islamul, a spus că retragerea lor nu va înceta până când nu vor ajunge la Marea Roșie, iar Jabla sau Kilda bin Al-Junaid a comentat asupra acestui lucru astfel: “Desigur, astăzi nu s-a produs nici o minune.”

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a întors spre dreapta și a spus: “Veniți, oameni! Eu sunt Mesagerul lui Allah. Eu sunt Muhammed, fiul lui Abdullah.” Lângă el au rămas doar câțiva emigranți și niște rude de-ale lui. Vitejia fără seamăn a Profetului a ieșit atunci la lumină. În fața necredincioșilor, el încerca din răsputeri să-și înfrâneze calul, în timp ce rostea cu glas tare: “Adevăr vă spun, eu sunt Profetul! Eu sunt fiul lui Abdul Muttalib!”

Totuși, Abu Sufian, care ținea atunci frâul calului Profetului, și Al-‘Abbas, care-i ținea scara, se munceau din greu să-l facă să stea pe loc. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a descălecat și l-a rugat pe Domnul său să-i dea ajutor:

“O, Allah, trimite-mi Ajutorul Tău!”

Întoarcerea musulmanilor pe câmpul de luptă și dârzenia luptei

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a poruncit unchiului său Al-‘Abbas, care avea o voce puternică, să-i strige pe adepți. Al-‘Abbas a strigat cât de tare a putut: “Unde sunt lăncierii?” “Pe Allah”, a spus Al-‘Abbas, “La auzul vocii mele care-i rechema, ei s-au întors pe câmpul de luptă la fel cum o bovină se îndreaptă de îndată spre vițelul ei, când îi aude mugetul.” “Suntem la dispoziția ta. Iată-ne!", au spus ei.[1] Atunci să-i fi văzut cum încercau să-și oprească pe rând cămilele și să

[1] Sahih Muslim, 2/100.

se întoarcă la luptă. Cel care nu-și putea forța cămila să se întoarcă își lua armura, o arunca în jurul gâtului și descăleca în grabă de pe cămilă, cu arma în mână. Apoi alerga spre locul de unde se auzeau glasurile, lăsând animalul să se miște în voia lui. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, până când în jurul Profetului s-au adunat o sută de oameni care au reluat lupta. Următorii care au fost strigați au fost "ajutoarele". “O, popor de "ajutoare"! Popor de "ajutoare"!”

Ultimul grup care a fost strigat a fost neamul Al-Harith bin Al-Khazraj. Detașamentele musulmane au pătruns succesiv pe câmpul de luptă, la fel cum îl părăsiseră. Ambele tabere au dovedit un curaj demn de laudă și au luptat aprig. Privind lupta, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era atât de nerăbdător și furios, încât a spus: “Acum lupta a devenit nemiloasă.” Luând o mână de nisip, el le-a aruncat-o în față spunând: “Fețele voastre să se umple de rușine.”

Ochii le erau plini de praf și dușmanul a început să se retragă într-o zăpăceală deplină.

Întoarcerea norocului și înfrângerea deplină a dușmanului

La numai câteva ore după ce Profetul le-a aruncat nisip în față, dușmanii au suferit o înfrângere zdrobitoare. Numai din tribul Thaqif au fost uciși cam șaptezeci de oameni. Musulmanii s-au ales cu multe cămile bune de călărie, arme și vite.

În Coran, Allah - Slăvit fie Numele Său - a menționat despre această schimbare neașteptată:

“... în ziua de la Hunayn, când ați fost mândri de numărul vostru mare, însă el nu v-a fost de folos întru nimic. Și îngust vi s-a părut vouă pământul, măcar că el era întins. Apoi ați întors spatele, fugind.

Apoi, Allah a pogorât liniștea Sa asupra Trimisului Său și asupra dreptcredincioșilor și a trimis oșteni pe care nu i-ați văzut și i-a pedepsit pe cei care nu credeau. Aceasta este răsplata necredincioșilor!” [9:25,26].

Dușmanul este hăituit

După înfrângerea lor, câteva trupe inamice s-au îndreptat spre Ta’if,

iar altele spre Nakhla și Autas. Un grup de musulmani conduși de Abu 'Amir Al-'Aș'ari a fost trimis să hăituiască dușmanul. Au avut loc câteva conflicte, în timpul cărora Abu 'Amir a fost omorât. Ei au fost înfrânți.

Un alt grup de călăreți i-a urmărit pe idolatrii care apucaseră pe drumul spre Nakhla și s-a întâlnit cu Duraid bin As-Simma, care a fost ucis de Rabi'a bin Rafi'. După ce a adunat prada, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a plecat la Ta'if pentru a înfrunta mulțimea de idolatri învinși. Prada a constat în șase mii de prizonieri, douăzeci și patru de mii de cămile, peste patruzeci de mii de oi și patru mii de uncii de argint. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat ordin ca prada să fie strânsă la Al-J'irana și i-a poruncit lui Mas'ud bin 'Amr Al-Ghifari să aibă grijă de ea. Numai după ce a încheiat pe deplin campania Ta'if, una dintre prizoniere, Aș-Șaima, fiica lui Al-Harith As-Sa'diia, sora de lapte a Mesagerului, a fost adusă la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a fost prezentată. Recunoscând-o după un semn anume, el n-a omorât-o și și-a întins veșmântul pe jos pentru ea și a așezat-o pe el. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a arătat milostiv și a eliberat-o, lăsând-o să se întoarcă la poporul ei.

Campania Ta'if

Campania Ta'if a fost de fapt o continuare a invaziei Hunain, deoarece majoritatea trupelor, împreună cu comandantul lor general, Malik bin 'Auf An-Nasari, s-au refugiat și s-au baricadat acolo. Un batalion de avangardă de o mie de oameni, condus de Khalid bin Al-Ualid, s-a îndreptat spre Ta'if. După aceea, Profetul a plecat spre Ta'if, trecând prin Nakhla Al-Yamaniia, Qarn Al-Manazil și Laiia. În Laiia se afla un castel care aparținea lui Malik bin 'Auf și Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat ordin să fie distrus. Și-a reluat apoi marșul până ce a ajuns la Ta'if. Acolo a descălecat, s-a instalat în apropierea castelului și a început un asediu împotriva celor ce se aflau înăuntru.

Nu se știe cu exactitate cât a durat asediul, dar se estimează totuși că durata sa ar fi cuprinsă între zece și douăzeci de zile.[1]

De îndată ce musulmanii au început asediul asupra castelului,

[1] Sahih Muslim, povestit de Anas, Fath Al-Bari, 8/45.

oamenii dinăuntru au început să tragă cu săgeți în ei. Săgețile erau atât de dese, încât arătau ca un roi de lăcuste în zbor. Numeroși musulmani au fost răniți și doisprezece dintre ei au fost uciși.

Pentru a se îndepărta de roiul de săgeți care veneau asupra lor, musulmanii au fost nevoiți să găsească un loc mai înalt și acesta a fost, după actuala denumire, Moscheea Al-Ta'if. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a instalat o balistă și a bombardat castelul. În cele din urmă, în peretele castelului s-a creat o breșă, prin care o mulțime de musulmani au reușit, adăpostiți după un car de lemn, să pătrundă în castel, cu scopul de a-i da foc. Dușmanii însă au vărsat metal topit peste ei. Musulmanii au fost astfel nevoiți să iasă din car, intrând din nou în bătaia săgeților și unii dintre ei fiind astfel uciși.

Pentru a-i obliga pe inamici să se predea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trecut la altă tactică de război, și anume tăierea și arderea recoltei dușmanului. El a poruncit ca vița de vie să fie tăiată și apoi arsă. Când au văzut ce se întâmplă, ei l-au implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să se oprească și să aibă milă de ei, de dragul lui Allah și în virtutea legăturilor de rudenie. Profetul a acceptat. Când purtătorul de cuvânt al Mesagerului lui Allah i-a chemat pe oameni, spunând: "Oricine coboară și iese afară din castel este liber", au ieșit douăzeci și trei de oameni.[1] Unul dintre ei a fost Abu Bakra. El a coborât de-a lungul unui zid cu ajutorul unui fel de scripete, care în mod normal este folosit pentru a scoate apa din fântână. Modul în care a coborât l-a determinat pe Profet să-l numească "Abu Bakra", adică "omul cu roata". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a eliberat pe toți și, pe fiecare în parte, l-a încredințat unui musulman pentru a avea grijă de nevoile lui de trai.

Văzând că asediul durează prea mult și castelul este rezistent la tot felul de încercări, deoarece inamicii stocaseră deja provizii care să le ajungă mai bine de un an, în timp ce musulmanii sufereau de rănile lăsate de săgeți sau de metalul topit care fusese aruncat asupra lor, Profetul s-a sfătuit cu Naufal bin Mu'auiia Ad-Daili. El a spus: "Ei sunt ca o vulpe ce se ascunde în vizuina ei. Dacă te ții de ea, o vei prinde, dar, dacă te depărtezi de ea, nici un rău nu te va ajunge." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a hotărât să oprească asediul și să plece.

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/620.

‘Omar bin Al-Khattab, care primise poruncă de la Profet să anunțe oamenii, le-a spus: “Cu voia lui Allah, părăsim castelul și mâine ne întoarcem acasă.” Musulmanilor le era foarte greu să se retragă înainte de a cuceri castelul, astfel că au început să se plângă, spunând: “Să plecăm în vreme ce porțile castelului au rămas închise?” El a răspuns: “Atunci, de dimineață puteți relua lupta.”

În dimineața următoare au început să lupte, dar mulți dintre ei au fost răniți, așa că atunci când el a repetat: “Cu voia lui Allah, părăsim castelul și mâine ne întoarcem acasă”, ei s-au bucurat și s-au supus ordinului, pregătindu-se de plecare, ceea ce l-a făcut pe Mesager - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să râdă.

De îndată ce au încălecat și au început să se miște, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a spus: “Spuneți după mine! Iată că ne întoarcem, ne căim, ne prosternăm în fața lui Allah și Domnului nostru îi aducem Laudă.”

Când Mesagerul lui Allah a fost rugat să-l invoce pe Allah împotriva tribului Thaqif, el a zis: “O, Allah, călăuzește-i pe cei din tribul Thaqif și fă-i să ni se alăture nouă, ca musulmani.”

Împărțirea prăzilor la Al-Ji’rana

La întoarcere, după ce au renunțat la asediul de la Ta’if, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas la Al-Ji’rana mai mult de zece nopți, înainte să înceapă împărțirea prăzii. Această întârziere a avut loc din pricină că Profetul a sperat că ar putea să sosească o delegație Hauazin, să-și exprime părerea de rău și prin urmare să-și revendice pierderile. Văzând că nu a venit nici unul dintre ei, el a început să împartă prada, pentru a-i liniști pe șefii de trib și personalitățile din Mekka. Primii care și-au luat partea, fiind și cea mai consistentă, au fost cei care îmbrățișaseră de curând islamul.

Abu Sufian bin Harb a primit o sută de cămile și patruzeci de uncii de argint și totuși a spus: “Dar partea fiului meu, Yazid?", și atunci i s-a dat aceeași cantitate și pentru fiul lui. Văzând asta, el a mai exclamat: “Și partea lui Mu’auiia, cel de-al doilea fiu al meu?”, așa că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a dat lui Mu’auiia tot atât cât le-a

[1] Aș-Șifa, 1/86, Cartea scrisă de Qadi Liz.

dat tatălui și fratelui său. Hakim bin Hizam a primit o sută de cămile, plus alte o sută, pe care le-a cerut. Safuan bin Omaiia a primit trei sute de cămile, câte o sută de cămile o dată, după cum este menționat în "Șifa".[1] Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a dat lui Al-Harith bin Harith bin Kilda o sută de cămile. Unora le-a dat 50, iar altora 40 de cămile.

Până la urmă, printre oameni s-a răspândit zvonul că Muhammed este generos și nu-i este frică de sărăcie. Aceasta i-a făcut pe beduini să se adune în jurul lui, sperând să primească și ei ceva bunuri. Erau atât de mulți, încât l-au obligat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să se refugieze după un copac și i-au luat chiar și veșmântul de pe el.

El a spus: “O, oameni buni! Dați-mi înapoi veșmântul! Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Muhammed, că, dacă aveam tot atâtea cămile cât mulțimea arborilor Tihamei, le împărțeam între voi. Știți foarte bine că nu sunt nici meschin, nici laș, nici mincinos.” Ducându-se lângă cămila sa, el a smuls un fir de păr din cocoașa ei, l-a ținut între două degete, l-a ridicat și a spus: “O oameni, jur pe Allah că nu primesc decât o cincime din prada voastră și chiar și această cincime se duce înapoi la voi.”

De îndată ce a făcut împărțeala pentru noii convertiți, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a poruncit lui Zaid bin Thabit să aducă prada și să-i cheme pe oameni. Apoi a rânduit părțile oamenilor. Partea unui pedestraș era de patru cămile și patruzeci de oi, în timp ce un călăreț avea de luat douăsprezece cămile și o sută douăzeci de oi. Această distribuire a prăzii a avut la bază o politică înțeleaptă. În această lume există o mulțime de oameni care recunosc adevărul doar când acesta le trece prin stomac, dar nu devin conștienți de el când le trece prin creier.

"Ajutoarele" sunt furioase pe Mesagerul lui Allah

La început puțini erau cei care înțelegeau modul în care Profetul împărțea prăzile. Din această pricină, nemulțumiții au început să-și exprime neajunsurile. Printre cei afectați de acest mod de a împărți prada se aflau și "ajutoarele". Ei au fost lipsiți de darurile ce proveneau de la Hunain, deși ei

fuseseră chemați în timpurile grele de la Hunain și fuseseră primii care s-au grăbit să lupte alături de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și au rezistat până când înfrâgerea s-a transformat în victorie. Însă acum, ei stăteau și-i priveau pe cei care se ghiftuiau cu prada primită, în timp ce ei nu primeau nimic.

Ibn Ishaq a relatat: "Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dat quraișilor și triburilor arabe acele daruri fără să aloce "ajutoarelor" absolut nimic, un grup de "ajutoare" s-a simțit jignit într-o asemenea măsură, încât a început să răspândească anumite zvonuri la adresa Profetului, iar unul dintre ei chiar a spus: "Pe Allah, Mesagerul lui Allah a fost vorbit de rău de către concetățenii săi!" Toate aceste zvonuri au continuat să se răspândească, până ce Sa'd bin 'Ubada s-a întâlnit cu Mesagerul lui Allah, care, l-a rândul lui, a trebuit ca după un timp să-și înfrunte oamenii."

Sa'd bin 'Ubada a spus: "O, Mesager al lui Allah, acest grup de "ajutoare" este furios pe tine din cauza împărțirii prăzii pe care ai câștigat-o. Ai alocat părți din ea concetățenilor tăi și ai înaintat o mulțime de daruri triburilor arabe. Acest grup însă nu a obținut nimic." Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat pe Sa'd: "Sa'd, ce crezi tu despre toate astea?" Sa'd a răspuns: "O, Mesager al lui Allah! Știi foarte bine că și eu sunt membru al acestui grup." "Caută-ți oamenii și adu-i la mine în acest loc", a spus Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Așa că Sa'd a ieșit și i-a chemat. Au sosit câțiva emigranți. Pe unii el i-a lăsat să intre, iar pe alții, nu. Când s-au adunat cu toții, el l-a informat pe Profet, spunând: "Acest grup de "ajutoare" tocmai a sosit să te întâlnească, după cum ai poruncit." De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a înfățișat lor, el a mulțumit și L-a lăudat pe Allah, apoi le-a spus: "Mi s-a spus că sunteți supărați pe mine. Nu sunt eu acela care a venit la voi când rătăceați și Allah v-a călăuzit? Erați săraci și Allah v-a îmbogățit. Erați dușmani și Allah v-a făcut să vă iubiți." Ei au răspuns: "Da, Allah și Mesagerul Său sunt mai buni și mai milostivi." Atunci, el a zis: "Ce vă împiedică să răspundeți Mesagerului lui Allah, o, trib de "ajutoare"?" Ei au întrebat: "Care ar trebui să fie răspunsul, O, Mesager al lui Allah, când toată mila și bunăvoința aparțin Domnului și Mesagerului Său?"

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis din nou: “Dar, pe Allah, ați fi putut răspunde spunând adevărul, căci eu însumi aș fi mărturisit adevărul." “Ai venit la noi defăimat și respins, iar noi te-am acceptat. Ai venit la noi neajutorat și noi ți-am dat ajutor. Erai un fugar și noi te-am adăpostit. Erai sărac și noi te-am alinat”. “Voi, "ajutoarele", vă simțiți neliniștiți pentru lucrurile lumești, în vreme ce eu am căutat să-i îndrum pe acești oameni spre Credința în care voi v-ați statornicit deja? Nu sunteți mulțumiți, o, "ajutoare", că oamenii pleacă având oi și cămile, în vreme ce voi vă îndreptați spre locuințele voastre cu Mesagerul lui Allah? Pe Cel în Mâna Căruia se află viața mea, dacă nu ar fi avut loc nici o emigrare, acum aș fi fost unul dintre "ajutoare". Dacă oamenii ar merge printr-o vale și o trecătoare și "ajutoarele" ar merge printr-o altă vale și o altă trecătoare, eu aș alege valea și trecătoarea "ajutoarelor". O, Allah! Ai milă de "ajutoare", de copiii lor și de copiii copiilor lor.” Auzind aceste cuvinte, toți au plâns până ce lacrimile le-au udat bărbiile și au spus: "Suntem foarte mulțumiți că Profetul este de partea noastră."

Apoi Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a părăsit adunarea și oamenii s-au împrăștiat și ei.[1]

Sosirea delegației Hauazin

Delegația Hauazin a ajuns la musulmani chiar după distribuirea prăzilor. Erau paisprezece oameni conduși de Zuhair bin Sard. Unchiul de lapte al Mesagerului era unul dintre ei. Ei l-au rugat să le dea înapoi bunurile și prăzile lor. Au rostit cuvinte atât de emoționante, încât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a spus: “Cu siguranță vedeți cine se află cu mine. Pentru mine, cuvântarea cea mai de preț este cea adevărată. Ce este mai scump pentru voi: averea sau femeile și copiii voștri?” Ei au răspuns: “Nimic pe lumea asta nu se compară cu legătura de sânge.” "Atunci când voi face rugăciunea de amiază, să vă ridicați și să spuneți: “Noi mijlocim cu Mesagerul lui Allah pentru a-i susține pe credincioși și mijlocim cu credincioșii pentru a-l susține pe Mesagerul lui Allah să-i elibereze pe prizonierii noștri căzuți în mâinile lor.” Așa că atunci când Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de amiază, ei s-au ridicat și au spus ce au fost învățați să

[1] Ibn Hișam, 2/499,500 și astfel este menționat de Al-Bukhari, 2/620,621.

spună. Atunci, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “De acum înainte, ceea ce-mi aparține mie și copiilor lui Abdul Muttalib puteți considera că vă aparține și vouă. Și voi cere concetățenilor mei să vă dea înapoi părțile lor.” Când au auzit acest lucru, emigranții și "ajutoarele" au spus: “Ceea ce este al nostru, de azi înainte aparține Mesagerului lui Allah.”, dar Al-Aqra’ bin Habis a spus: “Nu vom dărui nimănui ce este al meu și al neamului Tamim.” La fel a făcut și ‘Uiaina bin Hisn, care a spus: “Cât despre mine și neamul Fazara, eu spun nu.” Al-‘Abbas bin Mirdas a refuzat și a zis: “Nu!”, atât pentru neamul Salim, cât și pentru el însuși. Totuși, oamenii lui au spus altfel: “Prăzile care ne revin nouă le vom oferi Mesagerului lui Allah.” “Mi-ați subestimat poziția”, a izbucnit Said Al-‘Abbas bin Mirdas. Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: “Acești oameni au venit la voi ca musulmani. Pentru aceasta zăbovisem cu distribuirea prăzii. Și apoi, le-am oferit o alegere cinstită, dar ei au refuzat să primească altceva decât femeile și copiii lor. Din această cauză, oricine alege să dea înapoi de bunăvoie pe câțiva dintre ai săi, poate să o facă. Cel ce alege însă să păstreze ceea ce este al său, să dea totuși înapoi și va fi răsplătit, de șase ori mai mult, din prima pradă pe care Allah ne-o va dărui.” Oamenii au spus atunci: “Îi oferim pe toți cu plăcere, de dragul Mesagerului lui Allah.” Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: “Dar în felul acesta nu putem afla cine este mulțumit și cine nu. Așa că întorceți-vă și noi vom aștepta ca șefii voștri să ne transmită ce hotărâre ați luat.”

Toți au dat înapoi femeile și copiii. Singurul care a refuzat să se supună dorinței Mesagerului a fost ‘Uiaina bin Hisn. El a refuzat la început să lase o bătrână de-a lor să se întoarcă, dar, mai târziu, a lăsat-o să se ducă. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a dăruit fiecărui prizonier câte un veșmânt.

Micul pelerinaj (Al-Umra) la Mekka și plecarea spre Medina

După ce a terminat cu împărțirea prăzilor la Al-Ji’rana, Profetul a părăsit locul îmbrăcat în veșmânt de Al-Umra și a pornit către Mekka, pentru a face pelerinaj. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și

să-l miluiască! - s-a întors apoi la Medina, după ce l-a numit guvernator la Mekka pe 'Itab bin Usaid. Sosirea lui la Medina a avut loc în ultimele zile din luna Zul-qi'de, în anul 8 d.H.

Referitor la aceasta, Muhammed Al-Ghazali a spus: "Ce diferență mare este între perioada de victorie a lui Muhammed, la care Allah a adăugat o cucerire de necontestat, și acea perioadă din trecut, când, în urmă cu opt ani, Muhammed a revenit în orașul lui.

Când a venit pentru prima oară la Medina, el era hăituit și căutat, căuta un adăpost care să-i ofere siguranță. Era un străin singur care căuta tovărășie și alinare. Locuitorii din Medina l-au întâmpinat, i-au oferit adăpost, l-au ajutat și au îmbrățișat lumina islamului, care-i fusese trimisă lui. De dragul lui, lor nu le-a păsat de dușmănia altor popoare. Iată-l că intră din nou în Medina, după ce s-au scurs opt ani de la acea primă vizită. Medina, orașul care-l primește din nou, acum când Mekka se află în mâinile și la discreția lui. Mekka este cea care a renunțat la mândria și tradițiile perioadei preislamice. Acum se fălește din nou și este puternică în islam. Mesagerul lui Allah a iertat toate păcatele și greșelile poporului său."

"...Cei care au frică și au răbdare... Allah nu pierde răsplata celor binefăcători!" [12:90][1]

Plutoane și misiuni după cucerire

La întoarcerea din această călătorie lungă și plină de succes, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a rămas în Medina, unde a primit delegați, a trimis agenți și a numit misionari ai islamului pretutindeni. Cei care aveau încă inimile pline de prejudecată împotriva islamului și erau prea mândri pentru a îmbrățișa religia lui Allah au fost înăbușiți definitiv în nesupunerea lor față de situația predominantă atunci în Arabia.

Prezentăm în continuare un rezumat al acestei perioade. Am menționat deja că sosirea Mesagerului la Medina, a avut loc în ultimele zile ale anului 8 d.H. Chiar de la începutul lunii Muharram, anul 9 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis

[1] Fiqh As-Sirah, 2/303; Zad Al-Ma'ad, 2/160-201; Ibn Hișam, 2/389-501; Sahih Bukhari: Capitole Fath Ghazuah, Hunain, Autas și At-Ta'ij, 2/612-622; Fath Al-Bari, 8/3-58.

triburilor misionari, conform listei de mai jos:

1.'Uiaina bin Hisn la neamul Tamim.
2.Yazid bin Husain la triburile Aslam și Ghifar.
3.'Abbad bin Bișr Al-Așhali la triburile Sulaim și Muzaina.
4.Rafi' bin Mukaith la Juhaina
5.'Amr bin Al-'As la tribul Fazara
6.Ad-Duhhak bin Sufian la tribul Kilab
7.Bașir bin Sufian la tribul Ka'b
8.Ibn Al-Lutabiia Al-Azdi la tribul Zubian
9.Al-Muhajir bin Abu Omaiia la Sana'a (Al-Asuad Al-'Ansi)
10.Ziiad bin Labid la Hadramout
11.'Udai bin Hatim la Tai' și la neamul Asad
12.Malik bin Nuuaira la tribul Hanzala
13.Az-Zabraqan bin Badr la tribul Sa'd (o parte din el)
14.Qais bin 'Asim la tribul Sa'd (o parte din el)
15.Al-'Ala' bin Al-Hadrami la Al-Bahrain
16.'Ali bin Abu Talib la Najran (pentru a aduna Sadaqa și Jizia)

Câțiva dintre acești misionari au fost trimiși în Muharram, 9 d.H., iar alții au fost trimiși mai târziu, până ce triburile pentru care au fost desemnați s-au convertit complet la islam. O asemenea mișcare demonstrează clar succesul uriaș de care s-a bucurat Chemarea islamică după tratatul de pace de la Al-Hudaibiia. Oricum, oamenii au început să îmbățișeze islamul în număr foarte mare, la scurtă vreme după cucerirea Mekkăi.

Plutoanele

Așa cum credincioșii au fost trimiși la unele triburi, la fel de necesară a fost și detașarea unor plutoane către toate regiunile Arabiei, pentru a asigura o mai bună siguranță și liniște în acele zone.

Prezentăm o listă a acelor plutoane:

1. Plutonul lui 'Uiaina bin Hisn Al-Fazari, trimis în Al-Muharram, anul 9 d.H., la neamul Tamim. Era alcătuit din cincizeci de călăreți, fără nici un emigrant sau "ajutor".

Această expediție a fost trimisă deoarece neamul Tamim îndemnase

deja alte triburi să nu plătească tribut (Al-Jizia), convigându-i în cele din urmă să nu mai plătească. Astfel, 'Uiaina bin Hisn a pornit să lupte cu ei. Tot drumul, el a mărșăluit pe timp de noapte, iar ziua se ascundea. A continuat așa, luându-i prin surprindere și atacându-i în deșert. Ei au fugit înapoi pentru a-și salva viețile. Atunci au fost prinși unsprezece bărbați, douăzeci de femei și treizeci de copii. El i-a adus la Medina unde au fost găzduiți în locuința Ramlei bint Al-Harith. Zece dintre conducătorii lor au venit la ușa Profetului și au strigat: "O, Muhammed, ieși afară și dă ochii cu noi." Când el a ieșit, ei l-au reținut și au început să vorbească.

El a discutat cu ei o vreme, apoi i-a lăsat și a plecat să conducă rugăciunea de amiază. După rugăciune s-a așezat în curtea moscheei. Ei și-au declarat dorința de a se lăuda, motiv pentru care l-au prezentat pe oratorul lor, 'Utarid bin Hajib, care a ținut o cuvântare. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a cerut lui Thabit bin Qais bin Șammas - un orator musulman - să răspundă. Și el așa a făcut. În schimb, ei l-au adus în față pe Az-Zabraqan bin Badr, poetul lor, care a recitat niște versuri pompoase. Hassan bin Thabit, poetul islamului, a dat replica cu promtitudine. Când discuțiile și recitările s-au încheiat, Al-Aqra' bin Habis a spus: "Oratorul lor este mai elocvent decât al nostru și poetul lor este mai instruit decât al nostru și, de asemenea, elanul și exprimarea lor le depășesc pe ale noastre." Până la urmă, ei și-au anunțat aderarea la islam. În consecință, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a recunoscut islamizarea, i-a răsplătit cu generozitate și le-a înapoiat femeile și copiii.

2. Un pluton condus de Qutba bin 'Amir a fost detașat într-un loc numit Khath'am, în Tabala, o bucată de pământ nu departe de Turba. Aceasta se întâmpla în Safar, 9 d.H. Însoțit de douăzeci de oameni și doar zece cămile, pe care le călăreau cu rândul, Qutba i-a atacat și a luptat atât de aprig, încât în ambele tabere au existat numeroși răniți și alți câțiva au fost uciși. Musulmanii au adus cu ei la Medina prizonieri, cămile și oi.

3. Misiunea lui Dahhak bin Sufian Al-Kilabi la neamul Kilab, în Rabi 'Al-Auual, anul 9 d.H. Această misiune a fost trimisă la cei din neamul Kilab pentru a-i chema să îmbrățișeze islamul. Ei au refuzat și au început să lupte împotriva musulmanilor, dar au fost învinși și un om de-al lor a fost omorât.

4. Expediția de trei sute de oameni condusă de 'Alqama bin Mujazziz

Al-Mudlaji pe țărmurile Jedda, în Rabi 'Al-Akhir. Această expediție a fost trimisă să lupte împotriva unor oameni din Abisinia (Etiopia), care s-au adunat în apropierea țărmurilor Jedda și au condus acțiuni de piraterie împotriva mekkanilor. Astfel, el a trecut marea, până ce a ajuns pe o insulă. Însă în clipa în care pirații au aflat de sosirea musulmanilor, au luat-o la fugă.[1]

5. Plutonul lui 'Ali bin Abu Talib avea misiunea de a-l distruge pe Al-Qullus, un idol ce aparținea tribului Tai'. Acest lucru se întâmpla în Rabi 'Al-Auual, anul 9 d.H. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Ali cu o sută cincizeci de oameni. O sută dintre ei călăreau pe cămile, iar ceilalți aveau cai. Steagul lor era negru cu flamura albă.

În zori, ei au atacat Mahallat Hatim, au dărâmat idolul și au luat o mulțime de prăzi, cămile și oi, în vreme ce 'Udai a fugit la Aș-Șam. Una dintre prizoniere era sora lui 'Udai bin Hatim. În cufărul idolului, musulmanii au găsit trei săbii și trei armuri. Pe drum ei și-au împărțit prăzile și au pus la o parte lucrurile cele mai bune pentru Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, dar n-au făcut împărțeala prizonierilor.

La sosirea în Medina, sora lui 'Udai bin Hatim l-a implorat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să aibă milă de ea și a zis: "Fratele meu lipsește și tatăl meu este mort, iar eu sunt prea bătrână pentru a mai fi utilă. Ai milă de mine și Allah va fi generos cu tine." El a spus: "Cine-i fratele tău?" Ea a răspuns: "Este 'Udai bin Hatim." "Nu este cel care a fugit de Allah și de Mesagerul Său?", a întrebat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, după care s-a depărtat de ea. A doua zi, ea i-a spus același lucru, dar a primit același răspuns ca în ziua precedentă. În ziua următoare ea s-a rugat din nou de el și, de astă dată, el s-a milostivit de ea. Omul care se afla lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe care ea îl confundase cu Ali, i-a spus: "Cere de la el un animal pe care să-l călărești.", și el i-a împlinit dorința.

Ea s-a întors la Aș-Șam, unde l-a întâlnit pe fratele ei și i-a spus: "Mesagerul lui Allah a făcut pentru mine un lucru atât de nobil, pe care tatăl tău nu l-ar fi făcut niciodată. De aceea, vrând-nevrând, cu frică sau fără frică, ar trebui să mergi și să-l vezi."

[1] Fath Al-Bari, 8/59.

Udai a venit să-l întâlnească pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - cu toate că nu se afla sub protecția nimănui și nici măcar nu fusese recomandat printr-o scrisoare. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a luat cu el acasă. De îndată ce s-a așezat înaintea lui, Mesagerul a mulțumit lui Allah și L-a slăvit, apoi a spus: "Ce te face să fugi? O faci doar ca să nu mărturisești că nu există alt zeu în afară de Allah?" "Nu!", a răspuns el, apoi au mai discutat o vreme. Mesagerul lui Allah a repetat: "Firește că fugi ca să nu asculți Adevărul: "Allah este Cel Mai Puternic." Cunoști pe cineva mai puternic decât Allah?" "Nu!", a zis el. "Eu sunt musulman și cred într-un Dumnezeu Unic, Allah.", a răspuns Profetul. În final, 'Udai a mărturisit islamul cu o înfățișare luminată, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a aranjat să stea cu unul dintre "ajutoare". Din acel moment, el a început să-l viziteze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - atât dimineața, cât și seara.[1]

Ibn Ishaq a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a făcut să se așeze dinaintea sa în casa lui și l-a întrebat: "O, 'Udai, nu ai fost pierdut în necredință?" 'Udai a răspuns: "Ba da." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a zis: "În religia ta este păcat să faci un asemenea lucru și nu ar trebui să-ți îngădui să faci așa ceva." Udai a răspuns: "Da. Pe Allah, asta-i adevărat. Astfel mi-am dat seama că el era un Profet inspirat de Allah și trimis oamenilor. El știe ceea ce este neștiut."[2]

Într-o altă relatare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "'Udai, îmbrățișează islamul și te vei afla în siguranță." "Dar eu sunt un om religios", a spus 'Udai. "Eu îți cunosc religia mai bine decât tine", a spus Profetul. "Îmi cunoști religia mai bine decât mine?", a întrebat 'Udai. Profetul a răspuns: "Da.", apoi a adăugat: "Nu ești pierdut în necredință din pricină că-ți însușești un sfert din câștigurile poporului tău?" "Da", a spus 'Udai. "În religia ta nu este legal să faci un astfel de lucru", a zis Profetul și 'Udai a adăugat: "N-a fost nevoie ca el să mai spună o dată, căci eu am consimțit imediat."[3]

Al-Bukhari relatează că 'Udai a zis: "În timp ce noi ne aflăm cu

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/205.
[2] Ibn Hișam, 2/581.
[3] Musnad Imam Ahmad.
[4] Oraș situat între Najaf și Kufa (Irak).

Profetul, la el a venit un om și a început să se plângă de sărăcie. Apoi a intrat alt om și s-a jeluit de jaf la drumul mare. Mesagerul lui Allah a spus atunci: “O, ‘Udai, ai fost vreodată la Al-Hira?[4] Dacă ai fi sortit să ai viață lungă, ai putea să vezi o femeie călare pe cămilă, călătorind de la Hira și făcând ocolul la Al-Ka’ba, fără să aibă frică de nimeni în afară de Allah. Dacă ar fi să trăiești destul, ai putea deschide comorile lui Kisra. Dacă ai avea viață lungă, ai putea vedea un om oferind o mână plină de aur sau argint, dar pe nimeni care vrea să primească.” La sfârșitul acestei relatări, ‘Udai a povestit: “Am văzut o femeie călare pe o cămilă, călătorind de la Hira și făcând ocolul Al-Ka’ba fără a se teme de nimeni în afară de Allah și am fost unul dintre cei ce au deschis comorile lui Chosroes (Kisra). Și astfel promisiunile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-au adeverit.”[1]

Invadarea Tabuk-ului în luna Regeb, anul 9 d.H.

Invadarea și cucerirea Mekkăi a fost considerată o piatră de hotar între adevăr și minciună. În urma acesteia, arabii nu se mai îndoiau de adevărul spuselor lui Muhammed. Astfel vedem că lucrurile au evoluat contrar așteptărilor păgânilor. Oamenii au început să adere în masă la islam, religia lui Allah. Aceasta apare clar în capitolul "Delegațiile" al acestei cărți. Aceasta se poate deduce și datorită numărului imens de oameni care a participat la pelerinajul de adio. Toate problemele interne au luat sfârșit. Într-un final, musulmanii s-au simțit ușurați și au început să prezinte învățăturile Legilor lui Allah și să intensifice Chemarea la islam.

Motivele fundamentale

Puterea bizantină, care la vremea aceea era considerată cea mai mare forță militară de pe pământ, a arătat o opoziție nejustificată față de musulmani. După cum am mai menționat, opoziția lor a început prin uciderea ambasadorului Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Al-Harith bin ‘Umair Al-Azdi, de către Șarhabil bin ‘Amr Al-Ghassani. Ambasadorul purta atunci un mesaj de la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - pentru conducătorul Busrei. Am mai

[1] Sahih Al-Bukhari; Mișkat Al-Masabih, 2/524.

afirmat că Profetul a detașat o brigadă sub conducerea lui Zaid bin Haritha, care a dus o luptă aprigă împotriva bizantinilor, la Mu'ta. Deși musulmanii nu și-au putut lua revanșa asupra înfumuraților tirani, confruntarea în sine a făcut o impresie puternică asupra arabilor din întreaga Arabie.

Caesar nu a putut ignora marele avantaj pe care bătălia de la Mu'ta l-a adus musulmanilor și nici nu a putut rămâne indiferent la speranța triburilor arabe de a-și dobândi independența și la dorința lor de a se elibera de sub dominația sa, după cum nu a putut ignora nici alianța lor cu musulmanii. El și-a dat seama de pericolul progresiv care-i amenința granițele, mai ales frontiera de la Aș-Șam, care se învecina cu teritoriile arabe. Astfel, el a ajuns la concluzia că distrugerea puterii musulmane era o necesitate de maximă urgență. Această hotărâre, după părerea lui, trebuia pusă în aplicare înainte ca musulmanii să devină prea puternici pentru a mai putea fi cuceriți sau pentru a crea necazuri și neliniști în teritoriile arabe învecinate.

Pentru a realiza aceste cerințe, Caesar a adunat o armată uriașă de bizantini și triburi ghassanide pentru a lansa o ofensivă sângeroasă decisivă împotiva musulmanilor.

Informații generale referitoare la pregătirile bizantine și ghassanide de război

De îndată ce vestea despre pregătirile bizantinilor pentru o invazie hotărâtoare a musulmanilor a ajuns la Medina, între aceștia s-a răspândit frica. Ei au început să-și închipuie și la cel mai mic zgomot pe care-l auzeau că erau invadați de bizantini. Acest lucru ar putea fi ilustrat de ceea ce i s-a întâmplat într-o zi lui 'Omar bin Al-Khattab.

Timp de o lună, în anul 9 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a părăsit soțiile și s-a izolat într-un loc retras. La început, însoțitorii Mesagerului lui Allah au fost uimiți și nu și-au putut explica motivul unui astfel de comportament. Ei au crezut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a divorțat de ele și din cauza asta era amărât, tulburat și supărat. 'Omar a relatat: "Aveam un prieten "ajutor" care mă ținea adeseori la curent cu ce se întâmpla dacă nu eram prezent și eu în schimb îi povesteam ce se întâmpla pe timpul absenței lui. Amândoi trăiam în partea superioară a Medinei. Pe rând, fiecare dintre noi îl

vizita pe Profet în acea perioadă tensionată. Apoi, într-o zi l-am auzit pe prietenul meu cum bătea la ușă și striga: “Deschide! Deschide!” Eu l-am întrebat mirat: “Ce se întâmplă? Au venit ghassanizii?”, însă el mi-a răspuns: “Nu, este ceva mai serios decât asta. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a părăsit nevestele.”[1]

Într-o altă versiune, ‘Omar a spus: “Am vorbit despre pregătirile ghassanizilor de a ne invada. Când a fost rândul lui să-mi dea veștile, el a coborât în oraș și s-a întors spre seară. A bătut în ușa mea cu putere și a zis: "Doarme, oare?" Eu m-am înspăimântat, dar am ieșit să-l întâmpin. "S-a întâmplat ceva grav!", a exclamat el. "Au năvălit ghassanizii?", am întrebat eu. El a răspuns: "Nu. Este altceva mai grav. Mesagerul lui Allah a divorțat de nevestele lui.”[2]

Această stare de neliniște pronunțată exprimă clar gravitatea situației pe care musulmanii începuseră să o trăiască, gravitate care a fost confirmată în mare parte și de comportamentul ipocriților, când veștile despre pregătirile bizantinilor s-au răspândit în Medina. Faptul că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a câștigat toate bătăliile în care a luptat și nu se lăsase înfricoșat de nici o putere de pe pământ, precum și faptul că a dovedit întotdeauna că putea depăși toate obstacolele ce-i stăteau în cale nu i-a împiedicat pe ipocriți, care în fundul inimilor lor nutreau lucruri păcătoase, să spună că o nenorocire se va abate asupra musulmanilor și a islamului.

Ei puseseră gând rău atât musulmanilor, cât și noii religii islamice. Sperând din tot sufletul că această nouă credință va fi înlăturată au construit o moschee, Moscheea Răului, Masjid-ed-Dirar, un cuib al intrigilor și al conspirațiilor. Ei l-au rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să vină să sfințească locul, rugându-se el însuși în ea. Cum în acel moment el se afla pe punctul de a pleca spre Tabuk, a cerut îngăduința să amâne cererea lor până la întoarcerea sa. Între timp, a aflat

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/730.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/334.

printr-o revelație divină că nu era o moschee pentru devoțiune și rugăciune, ci un loc de întâlnire al fățarnicilor. De aceea, la întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis o brigadă să dărâme noua structură.

Informații specifice legate de pregătirile de război ale bizantinilor și ghassanizilor

Veștile rele despre pericolul ce amenința viețile musulmanilor le-au fost aduse de nabetanii care transportau ulei de la Aș-Șam la Medina. Ei au adus vești despre o armată care număra peste patruzeci de mii de luptători, în afară de triburile Lukham, Judham și altele care erau aliate cu bizantinii. Ei au spus că avangarda armatei ajunsese deja la Al-Balqa'. Astfel se prezenta grava situație care-i pândea pe musulmani. Situația generală era agravată și mai mult de alți factori potrivnici, cum ar fi temperatura prea ridicată, condițiile grele de viață, sărăcia, lipsa de cămile și cai, deficitul de apă. Mai era și sezonul de cules recolta, așa că oamenii doreau să-și vadă de treburile lor și de drumul rău și accidentat pe care-l aveau de parcurs, în caz că hotărau să înfrunte pericolul iminent. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a gândit la toate detaliile acestei situații, mai mult decât toți ceilalți. El s-a gândit că în cazul în care zăbovea sau întâmpina lucrurile cu pasivitate ar fi dat posibilitatea bizantinilor să pătrundă în provinciile controlate de islam sau să ajungă chiar până la Medina și, date fiind circumstanțele, acest lucru ar lăsa o impresie groaznică în ceea ce privește islamul, ca să nu mai vorbim despre credibilitatea militară a musulmanilor.

Credințele și tradițiile preislamice, care la vremea aceea se stingeau datorită loviturii puternice pe care o suferiseră deja la Hunain, ar fi putut renaște iarăși într-un asemenea mediu. Ipocriții conspirau împotriva musulmanilor ca să-i poată înjunghia pe la spate, în vreme ce bizantinii îi atacau pe față. Dacă un asemenea lucru ieșea la lumină și ei reușeau în încercările lor mișelești, eforturile Profetului și ale însoțitorilor lui de a răspândi islamul erau zadarnice și avantajele lor, care erau rezultatul unor lupte și invazii succesive și constante, deveneau nule. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a dat seama de toate aceste lucruri. Astfel, în ciuda tuturor greutăților și a secetei de care

sufereau musulmanii, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era hotărât ca aceștia să-i atace pe bizantini și să dea bătălia decisivă la propriile granițe. Nu voia să zăbovească deloc, pentru a putea împiedica orice încercare a bizantinilor de a se apropia de pământul islamului.

După ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat decizia finală, el a poruncit tovarășilor lui să se pregătească de război și a trimis după mekkani și alte triburi arabe, cerându-le ajutorul.

Contrar obiceiului său de a-și ascunde adevărata intenție de invazie, declarând o țintă falsă, de această dată el a anunțat deschis dorința de a-i înfrunta pe bizantini și de a se angaja cu ei în luptă. A explicat situația oamenilor săi pentru ca ei să se pregătească și i-a îndemnat să lupte pe calea lui Allah. Cu această ocazie, Allah a trimis o parte din "Capitolul Tauba", îndemnându-i la curaj și hotărâre.

Pe de altă parte, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a rugat să facă milostenii și să-și cheltuiască averile în numele lui Allah. De îndată ce musulmanii au auzit glasul Mesagerului lui Allah chemându-i să lupte cu bizantinii, au alergat în mare grabă și au început de îndată să se pregătească de război. În Medina au început să sosească triburi și clanuri din toate părțile. Marea lor majoritate a răspuns pozitiv chemării sale. Doar cei slabi de înger au ales să rămână de-o parte, adică numai trei oameni. Până și cei săraci și nevoiași care nu aveau animale de călărie au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să ceară unul pentru a putea lua parte la luptă împotriva bizantinilor. El a zis:

“…”Nu găsesc pe ce să vă port!” și care s-au întors cu ochii plini de lacrimi, de mâhnire că ei nu găsesc ce să dea”. [9:92]

Musulmanii se întreceau în a dărui bani și a face milostenii pentru a susține această invazie. ‘Osman, de exemplu, care pregătise deja două sute de cămile înșăuate pentru călătoria la Aș-Șam, le-a dăruit pe toate, împreună cu două sute de uncii de aur, ca milostenie. A mai adus o mie de dinari și i-a înmânat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, iar acesta i-a dat mai departe și a zis: “De acum înainte nici un rău nu se va mai lipi de ‘Osman, indiferent ce va face.”[1] Osman a tot dat până ce a ajuns cu milostenia la nouă sute de cămile și o sută de cai, în afară de

[1] Jami At-Tirmidhi, 2/211 (Virtuțile lui Osman).

banii pe care-i plătise.

Abdur Rahman a plătit două sute de uncii de argint, iar Abu Bakr a dat toți banii pe care-i avea și nu a lăsat nimic pentru familia sa. Doar Allah și Mesagerul Său îl protejeau. ‘Omar a renunțat la jumătate din averea sa. Și Al-‘Abbas a dăruit o mulțime de bani. Talha Sa’d bin ‘Ubada și Muhammed bin Maslama au contribuit de asemenea cu bani pentru reușita invaziei. ‘Asim bin ‘Udai a oferit curmale cât nouăzeci de poveri de cămilă. Oamenii s-au întrecut să ofere din multul sau puținul pe care-l aveau. Unul dintre ei a oferit singura jumătate de baniță pe care o avea (sau o baniță întreagă) de curmale. Femeile au participat la această "competiție", oferind din lucrurile pe care le aveau: brățări, cercei și inele. Nimeni nu s-a dat în lături de la cheltuieli, cu excepția ipocriților:

“Pe aceia care îi ponegresc pe dreptcredincioșii, care de bună voie fac milostenii dar nu află [pentru a oferi] decât [rodul] trudei lor,...” [9:79]

Armata musulmană pleacă la Tabuk

După ce a terminat dotarea armatei, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ordonat ca Muhammed bin Maslama Al-Ansar să fie numit conducător peste Medina. Într-o altă versiune se spune că a fost numit Siba’ bin Arftah. El i-a încredințat lui ‘Ali bin Abu Talib siguranța familiei sale și i-a poruncit să rămână cu ei. Această mișcare i-a făcut pe ipocriți să-l desconsidere pe ‘Ali, astfel că el i s-a alăturat Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Profetul însă l-a determinat pe ‘Ali să se întoarcă din nou la Medina, după ce i-a spus: “Nu te-ai mulțumi să fii așa cum Aaron (Harun) a fost pentru Moise.” După care a adăugat: “Dar după mine nu va mai fi nici un Profet.”

Într-o zi de joi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit către nord, spre Tabuk. Spre deosebire de trecut, când armata musulmană număra câteva sute de luptători, acum aceasta avea 30.000 de soldați. Musulmanii nu mai mărșăluiseră niciodată într-o formație atât de mare.

În ciuda tuturor contribuțiilor materiale și a animalelor de călărie, armata nu era echipată în întregime. Lipsa proviziilor și a animalelor era atât de serioasă, încât o cămilă era călărită pe rând de optsprezece

oameni, iar soldații erau uneori nevoiți să mănânce frunzele copacilor, de li se umflau buzele. Alți câțiva au trebuit să taie cămilele atât de prețioase pentru a putea să bea apa din stomacul lor. Din această cauză, armata a fost numită “armata sărăciei”.

În drum spre Tabuk, armata islamică a trecut pe lângă Al-Hijr, locul de unde izvora Thamudul, care-și săpase albia în rocile uriașe ale văii. Aceasta este astăzi Valea Al-Qura. Pe aceste pământuri a trăit neamul Thamud care a fost blestemat și pedepsit de Allah. Ei au băut din acea apă, dar mai târziu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a spus să nu bea și nici să nu facă ritualul spălării cu ea. El le-a cerut să hrănească doar cămilele din fiertura pe care o făcuseră, însă ei nu aveau voie nici măcar să guste din ea, sfătuindu-i să bea numai din puțul de unde se adăpa cămila profetului Salih.

Ibn ‘Omar a relatat: “Când au trecut pe lângă Al-Hijr, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: “Nu intrați în casele celor care au rătăcit, căci ce li s-a întâmplat lor o să vă ajungă și pe voi, dar, dacă trebuie să faceți acest lucru, atunci să-l faceți plângând de nenorocirea care s-a abătut asupra lor.” Apoi și-a ridicat capul și a grăbit pașii până când a ieșit din valea respectivă.”[1]

Deoarece sufereau din cauza secetei, soldații au început să se plângă Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, așa că el l-a implorat pe Allah, care a trimis un nor de ploaie. A plouat și toți oamenii au băut și și-au potolit setea.

Când au ajuns aproape de Tabuk, Profetul a spus: “Cu voia lui Allah, mâine veți ajunge la izvorul Tabuk. Nu veți da de el înainte de a se lumina de ziuă. Prin urmare, oricine ajunge mai întâi să nu se atingă de apă, ci să aștepte până ajung eu.” Mu’ad a spus: “Când am ajuns la izvor, țâșnea puțină apă de acolo. Am descoperit că doi oameni ajunseseră deja înaintea noastră.” Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a întrebat: "V-ați atins de apă?" Ei au răspuns: “Da.” El a rostit ceea ce Allah l-a inspirat să rostească, apoi a luat puțină apă din acel izvor, un firicel de apă care se colectase într-un loc, s-a spălat pe față și pe mâini, după care a vărsat-o înapoi. De îndată, din izvor a început să țâșnească apă din belșug și oamenii au băut. Profetul a spus: "Mu’ad, dacă ai fi sortit

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/634.
[2] Sahih Muslim, 2/246.

să ai o viață lungă, ai vedea câmpurile de aici pline de verdeață.”[2]

În drumul către Tabuk ori de îndată ce au ajuns la Tabuk, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "La noapte va sufla un vânt puternic, așa că nici unul dintre voi să nu se ridice în picioare, iar cine are cămilă, să o priponească." Mai târziu, când vântul s-a dezlănțuit, unul dintre oameni s-a ridicat în picioare și vântul l-a purtat până la Munții Tai.[1]

Pe toată durata călătoriei, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut în același timp rugăciunea de amiază și cea de după-amiază. La fel a făcut și rugăciunile de apus și de seară.

Armata musulmană la Tabuk

Armata musulmană a ajuns la Tabuk și a început să se pregătească să-i înfrunte pe dușmani. Acolo, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ținut o cuvântare elocventă, îndrumându-i pe musulmani să nu caute bunăstarea acestei lumi, ci pe a celei ce va urma. El i-a prevenit, i-a îmbărbătat și le-a dat sfaturi bune. Prin aceasta, i-a încurajat pe cei cu moralul doborât și a acoperit golul lăsat de lipsurile de care sufereau: provizii, hrană și altele.

Când au aflat de venirea musulmanilor, bizantinii și aliații lor s-au înfricoșat atât de tare, încât nici unul dintre ei nu a îndrăznit să iasă la luptă. Dimpotrivă, s-au risipit pe pământurile lor. Aceasta a adus prestigiu forțelor musulmane, a căror reputație și fală militară ajunseseră până în mijlocul pământurilor îndepărtate ale Peninsulei Arabe. Avantajele politice serioase pe care forțele musulmane le-au obținut au fost cu mult mai bune decât cele pe care le-ar fi putut obține dacă aceste două armate s-ar fi angajat într-o confruntare militară.

Căpetenia tribului Aila, Yahna bin Rauba, a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, a făcut pace cu el și i-a plătit tributul. De asemenea, i-au plătit tribut și cei din triburile Jarba’ și Adruh. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a dat celor două triburi, cât și lui Yahna câte o scrisoare de garanție în care scria:

[1] Ibidem. Sahih Muslim, 2/246.

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător! Aceasta este o garanție de protecție de la Allah și de la Muhammed, Profetul, Mesagerul lui Allah, către Yahna bin Rauba și tribul Aila. Corăbiile și caravanele lor de pe uscat și de pe mare vor fi apărate de Allah și de profetul Muhammed, de el și de oricine este cu el din poporul Aș-Șam, precum și dintre cei de pe mare. Acela ce încalcă acest tratat nu va fi salvat de averea sa, iar ea va fi răsplată îndreptățită celui ce o va lua. De asemenea, va fi ilegal ca oamenii să fie împiedicați să folosească apa izvoarelor din care s-au alimentat până acum sau de la orice călătorie pe care ei doresc să o facă fie pe mare, fie pe uscat."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Khalid bin Al-Ualid în fruntea a patru sute de călăreți la 'Ukaidir Dumat Al-Jandal și i-a spus: "Îl vei vedea la vânătoare de vaci sălbatice." Și când era o noapte cu lună, Khalid l-a putut vedea pe Ukaidir cum a ieșit să le vâneze, așa că l-a prins, deși era însoțit de oamenii lui și l-a adus înapoi la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, care i-a cruțat viața și a făcut pace cu el, forțându-l să plătescă două mii de cămile, opt sute de capete de vite, patru sute de armuri și patru sute de sulițe. El l-a obligat să-și recunoască îndatorirea de a plăti tribut și l-a însărcinat să-l adune și de la triburile Dumat, Tabuk, Aila și Taima'.

Triburile care erau aliate cu bizantinilor au devenit conștiente că dependența de foștii lor stăpâni luase sfârșit. De aceea, au trecut de partea musulmanilor. Astfel, statul islamic și-a extins frontierele într-o asemenea măsură încât a atins granițele bizantinii și ale aliaților lor. Putem deci observa că rolul aliaților bizantinilor se încheiase.

Întoarcerea la Medina

Armata musulmană s-a întors învingătoare de la Tabuk și fără pierderi, Allah scutindu-i de nenorocirile luptei.

La întoarcere, pe un drum de munte, doisprezece ipocriți au atentat la viața Profetului când acesta trecea pe acolo, însoțit doar de Ammar care ținea frâiele cămilei sale și de Huzaifa bin Al-Iaman, care o mâna, în vreme ce ceilalți oameni ajunseseră deja în vale.

Ipocriții au profitat de această ocazie ca să-l omoare pe Profet. Cum Mesagerul lui Allah și cei doi însoțitori ai săi mergeau de-a lungul drumului,

au auzit glasuri ce veneau din spate. Atunci ei s-au întors și au văzut oameni cu fețele acoperite. Huzaifa, care fusese trimis de Profet să vadă ce se întâmplă, i-a văzut și le-a izbit animalele cu un cârlig pe care-l avea în mână, iar Allah a răspândit frica în inimile lor. Ei au fugit și s-au dus la ai lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui Huzaifa numele tuturor ipocriților, de aceea el fiind numit "confidentul Profetului". În legătură cu această întâmplare, Allah spune:

"*... Ei au uneltit ceea ce nu au izbutit...*" [9:74]

Când a văzut că Medina se ivea la orizont, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: "Aceasta este o vedere plăcută ochiului. Iată Muntele Uhud pe care noi îl iubim și care ne iubește pe noi." Medinițiii au aflat de sosirea lor și au ieșit să întâmpine armata. Femeile, tinerii, copiii și pruncii au ieșit până în afara orașului pentru a le sărbători întoarcerea acasă, cântând din toată inima:

"Luna plină strălucea deasupra noastră,
Printre potecile muntelui Al-Uada'
Aducem mulțumiri celui care-L imploră pe Allah..."

Marșul Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la Tabuk a avut loc în luna Regeb, iar întoarcerea, în luna Ramadan. Prin urmare, această invazie a durat cincizeci de zile, dintre care douăzeci au fost petrecute la Tabuk, iar celelalte pe drum dus-întors. Invazia Tabuk a fost ultima pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut-o.

Oamenii care au rămas în urmă

Având în vedere caracteristicile ei, această invazie a constituit un proces extrem de serios prin care Allah a vrut doar să-i încerce pe adevărații credincioși și să-i separe de ceilalți. Aceasta este Voia constantă a lui Allah, în asemenea circumstanțe. În acest sens, El spune:

"Allah nu-i va lăsa pe credincioși în starea în care voi sunteți decât numai până ce-l va despărți pe cel rău de cel bun..." [3:179]

Aceia care au rămas de-o parte și nu au participat la această invazie erau ipocriții. Oricând era informat de rămânerea în urmă a vreunui om, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spunea: "Lăsați-l în pace! Dacă Allah știe că el este bun, El îl va face să vă

urmeze, dar, dacă nu este așa, Allah ne va scăpa de el.”

Nimeni nu a rămas în urmă, cu excepția celor care au fost împiedicați din motive serioase ori datorită ipocriților care au mințit în fața lui Allah și a Mesagerului Său.

Unii dintre acei ipocriți s-au tras de-o parte aducând scuze mincinoase. Alții au zăbovit, dar n-au cerut imediat îngăduință. Ei erau dintre aceia cărora Allah le-a încercat credința, dar mai târziu El s-a întors către ei cu milă, acceptându-le căința.

De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a intrat în Medina, el a făcut două Raka'h, apoi s-a așezat să-și întâmpine poporul. Ipocriții, în număr de peste optzeci,[1] au venit, au invocat diverse scuze și au început să jure. Profetul le-a ascultat motivațiile și l-a implorat pe Allah să-i ierte, dar a încredințat judecății lui Allah gândurile și credința lor.

Trei drept-credincioși - Ka'b bin Malik, Murara bin Ar-Rabi' și Hilal bin Omaiia - au ales să spună adevărul. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a interzis însoțitorilor lui să comunice cu ei.

Astfel, ei au fost boicotați și excluși din viața comunității. Toată lumea le-a întors spatele și ei au simțit din plin acest lucru, fiind jenați și rușinați. Greutățile pe care le-au trăit și care au durat peste patruzeci de zile au culminat cu următoarea poruncă: fiecare trebuia să-și părăsească nevasta. După cincizeci de zile de boicot, Allah și-a întors fața către ei și a dezvăluit aceasta în Coran:

“Și [a primit El căința] și de la cei trei care au fost lăsați în urmă, până ce pământul le-a fost lor prea strâmt, cu toate că el era întins, iar sufletele lor au devenit și ele prea strâmte și atunci au știut ei că nu este adăpost de Allah decât numai la El. Apoi a primit căința lor, pentru ca ei să se poată întoarce [la El], căci Allah este Primitor al căinței și Îndurător” [9:118].

Iertarea lui Allah a fost un prilej de mare bucurie atât pentru musulmani, cât și pentru cei trei în cauză. A fost cea mai fericită zi din viața lor. Vestea bună i-a bucurat și le-a umplut inima de fericire. Cât despre cei care nu au participat din cauza bolilor sau dintr-un alt motiv serios, Allah Preaînaltul a spus:

[1] Fath Al-Bari, 8/119.

“Și nu este nici un păcat pentru cei slabi, nici pentru bolnavi și nici pentru aceia care nu au din ce să cheltuiască [pe calea lui Allah], dacă ei sunt cu credință față de Allah și de Trimisul Său...“ [9:91]

Când s-a apropiat de Medina, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: “În Medina există anumiți oameni care, deși au fost lăsați în urmă datorită unor motive serioase, au fost tot timpul cu voi. Zăbavnici așa cum sunt, ei v-au însoțit tot timpul în drumurile voastre de pe munți și văi.” “Vrei să spui că au făcut asta și totuși se aflau în Medina?”, s-au minunat ei. “Da, deși erau în Medina, ei sunt cu voi”, a spus Profetul.

Importanța invaziei Tabuk

Această invazie a avut un mare efect în ceea ce privește extinderea și confirmarea influenței și dominației musulmanilor în Peninsula Arabă. A fost limpede pentru toată lumea că nici o putere în afară de cea islamică nu putea rezista printre arabi. Restul de necredincioși și ipocriți conspirau constant împotriva musulmanilor și se bazau întotdeauna pe forțele bizantine când aveau nevoie de sprijin sau ajutor. Acești oameni și-au pierdut speranțele și dorințele de a-și mai recăpăta fosta influență. Realizând că nu aveau nici o ieșire din această situație și că erau nevoiți să se supună în fața acestui fapt împlinit, ei au renunțat la încercările lor.

Din acest moment, ipocriții n-au mai fost tratați cu blândețe de către musulmani. Allah nu numai că le-a poruncit musulmanilor să-i trateze cu strictețe, dar le-a și interzis să primească darurile lor sau să implore pentru ei iertarea lui Allah sau să le viziteze mormintele. Allah a poruncit musulmanilor să demoleze moscheea pe care aceștia o foloseau ca ascunzătoare și loc pentru comploturile și conspirațiile pe care le pregăteau. Au fost trimise niște versete coranice care-i dădeau în vileag, astfel că toată lumea din Medina ajunsese să-și dea seama cum stau lucrurile de fapt.

Marele impact pe care l-a generat această invazie ar putea fi perceput și prin numărul mare de delegații care au venit succesiv să-l întâlnească pe

[1] Ibn Hișam, 2/515-537; Zad Al- Ma’ad, 3/2-13; Sahih Al-Bukhari, 2/633, 635-637, 1/252, 414; Fath Al-Bari, 8/110-126; Muhtasar Sirat Ar-Rasul, p.391-407.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Firește, delegațiile veneau să-l întâlnească la sfârșitul fiecărei invazii, mai ales după cucerirea Mekkăi.[1] Evenimentul de la Tabuk a fost, cu siguranță, cel mai de seamă.

Versetele Coranice povestesc despre această invazie

Au fost revelete numeroase versete din "Capitolul Tauba" referitoare la evenimentul de la Tabuk. Câteva versete au fost revelate înainte de marș, iar altele după plecarea spre Tabuk în timpul bătăliei. Câteva alte versete au fost revelate la sosirea Profetului în Medina. Toate aceste versete s-au referit la întâmplările care au caracterizat această invazie: circumstanțele iminente ale bătăliei, descoperirea ipocriților, prerogativele și rolul special al luptelor pentru cauza lui Allah, acceptarea căinței drept-credincioșilor care au zăbovit și a celor care au rămas în urmă, etc.

Câteva dintre evenimentele importante ale acelui an

În timpul anului 9 d.H. au avut loc numeroase evenimente de mare semnificație. Acestea sunt:

1. Acuzația de infidelitate[1] dintre 'Uuaimir Al'Ajlani și soția lui, după întoarcerea Mesagerului lui Allah de la Tabuk.

2. Lovirea cu pietre a unei femei, pe nume Ghamidiia, care a mărturisit că a comis un adulter. Ea a fost bătută cu pietre, dar numai după ce și-a înțărcat pruncul.

3. Negus Așama, regele Abisinei (Etiopiei), a murit și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de deces cu toate că el nu era în Medina.

4. Moartea lui Umm Kulthum, fiica Profetului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost extrem de întristat de moartea ei. "Dacă aș avea o a treia fiică, ți-aș da-o de soție", i-a spus el lui 'Uthman.

5. Moartea lui 'Abdullah bin Abu Salul, șeful ipocriților, după întoarcerea Profetului de la Tabuk. Mesagerul lui Allah - Allah să-l

[1] În cazul acuzațiilor de infidelitate care nu prezintă dovezi, atât soțul, cât și soția, jură pe Allah că sunt nevinovați și nu au fost infideli. Soțul invocă blestemele lui Allah asupra capului său, dacă minte și soția invocă mânia lui Allah asupra ei, în cazul în care ea este cea care minte.

binecuvânteze și să-l miluiască! - a implorat iertarea lui Allah pentru el. De asemenea, s-a rugat pentru el, chiar dacă ‘Omar a dezaprobat acest lucru și a încercat să-l împiedice s-o facă. Mai târziu a fost revelet versetul coranic care atesta justețea punctului de vedere al lui ‘Omar.

ABU BAKR PLEACĂ ÎN PELERINAJ

În luna Zul-qi’de sau Zul-Hijje, anul 9 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe Abu Bakr - Allah să fie mulțumit de el! - să-i conducă pe musulmani în îndeplinirea ritualurilor de pelerinaj.

La scurtă vreme după plecarea musulmanilor, o revelație a venit din partea lui Allah: pasajele de deschidere ale "Capitolului Tauba", în care Allah “se dezleagă” de acele triburi idolatre care n-au arătat respect pentru tratatele pe care le încheiaseră cu Profetul. Comunicarea acestei vești făcea parte din tradițiile arabe de a face publică orice modificare legată de refuzarea contactelor de sânge și avere.

‘Ali bin Abu Talib a fost numit să facă această declarație, recitând noile versete din "Capitolul Tauba". El l-a ajuns din urmă pe Abu Bakr la Al-‘Arj sau la Dajnan. Abu Bakr a întrebat dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl numise la conducere sau fusese trimis doar să aducă versetele. “Am fost trimis să recit versetele”, a răspuns ‘Ali. Cei doi tovarăși au pornit apoi pentru împlinirea pelerinajului. Spre închiderea ritualurilor, în ziua sacrificiului ritual, ‘Ali s-a ridicat la Al-Jamra (un loc unde se aruncă pietricele) și i-a dat citire cu glas tare în fața mulțimii îngrămădite în jurul lui, declarând că se anulează tratatul cu idolatri, și li se dă un răgaz de patru luni pentru a-și reconsidera poziția.

Tratatul rămânea valabil până la data expirării sale pentru idolatrii care nu încălcaseră drepturile musulmanilor și nu sprijiniseră pe nimeni împotriva lor.

Abu Bakr a trimis apoi câțiva musulmani să declare public că după anul acela nici un necredincios nu va face pelerinajul și nu se va îngădui

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/220,415, 2/626,671; Zad Al Ma’ad, 3/25,26; Ibn Hișam, 2/543-546.

nimănui să facă ocolul Casei Sfinte, dezbrăcat.

Acea proclamație înterzicea de fapt toate aspectele păgânismului în întreaga Arabie și afirma fără nici o urmă de îndoială că practicile preislamice nu mai erau permise.[1]

O PRIVIRE ÎN ANSAMBLU ASUPRA INVAZIILOR

Acest rezumat al invaziilor Profetului, al misiunilor și al batalioanelor pe care el le-a format și detașat ne va furniza tuturor o impresie clară și adevărată a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, reieșind că el era cel mai drept, cel mai grav și cel mai vigilent. Nu era un bărbat de geniu în această privință, dar era Învățătorul și cel mai mare dintre toți mesagerii în ceea ce privește Solia și Mesajul Ceresc. În afară de aceasta, toate bătăliile în care a luptat au fost exemplare în ceea ce privește adaptarea la cerințele de strictețe, curaj și bune preparative ce caracterizau termenii și condițiile de război. Nici una dintre bătăliile în care a luptat el nu a fost pierdută ca un rezultat al lipsei de înțelepciune sau a vreunei greșeli tehnice în mobilizarea armatei sau a locației într-o poziție strategică greșită. Dacă a pierdut vreuna dintre bătălii, aceasta nu s-a datorat faptului că nu a știut să aleagă cel mai bun și mai potrivit câmp de luptă, nici că ar fi făcut o alegere eronată a căpeteniilor luptei, fiindcă el s-a dovedit a fi un conducător special care se deosebește de toți ceilalți care au trăit și au rămas cunoscuți în lumea noastră.

În ceea ce privește evenimentele de la Uhud și Hunain, au existat consecințe ale slăbiciunii unor elemente militare la Hunain și neascultare a ordinelor la Uhud. Faptul că nu au ascultat de glasul înțelepciunii și nu au respectat planul de bătaie a avut un rol pasiv în cursul celor două invazii.

Geniul său s-a manifestat clar în aceste două bătălii în care musulmanii au fost învinși, fiindcă el i-a înfruntat pe dușmani cu vitejie și a reușit prin înțelepciunea sa să zădărnicească scopul acestora, așa cum a fost și cazul la Uhud. De asemenea, a reușit să transforme înfrângerea musulmanilor de la Hunain într-o victorie, nesuportând gândul că o evoluție eronată a operațiilor militare lasă de obicei o impresie foarte proastă asupra liderilor militari și îi obligă să fugă pentru a-și salva viața.

Până acum, am analizat aspectele simple ale conducerii militare a

invaziilor. Pe de altă parte însă, prin aceste invazii el a reușit să impună securitatea, să instaleze pacea, să risipească disensiunile și să distrugă puterea militară a dușmanilor, prin lupta neîncetată dintre islam și păgânism.

Profetul avea de asemenea o intuiție profundă și putea face imediat diferența între credincioși și ipocriți. Grupul de conducători care a luptat și i-a învins pe persani și bizantini pe câmpul de bătălie de la Aș-Șam și Irak a excelat în strategie de război și conducerea procedurilor de luptă. Acei conducători care au urmat după Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - au reușit să-i alunge pe dușmanii islamului din țările și de pe pământurile lor, din grădinile, apele și fermele lor. [I-au fugărit din locuințele lor, din grădinile, apele și fermele lor.] Acei lideri musulmani erau tot oamenii lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ei erau pătrunși de spiritul islamic și se aflau sub influența acestuia.

Ca urmare a acestor bătălii, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a putut să asigure tuturor musulmanilor locuințe, pământuri și posibilități de muncă. El a luat chiar numeroase măsuri legate de problemele refugiaților care nu aveau nici case, nici avere. El a dotat armata cu arme, cai și cu un buget de înarmare. A realizat toate aceste lucruri fără să facă nici cea mai mică nedreptate.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a modificat standardele și scopul războaielor preislamice. Războaiele lor nu erau orientate decât spre jaf, crimă, tiranie și agresiune. Erau războaie ce aveau ca țel oprimarea celor slabi, dărâmarea caselor și a construcțiilor lor. Pentru ei, războiul era un mijloc care le permitea să violeze sau să dezgolească femeile, să practice cruzimi asupra celor slabi, a copiilor și pruncilor și să răspândească pe pământ corupția. Războaiele islamice diferă însă în mod esențial de cele preislamice. Un război în islam este un Jihad. Putem spune deci că este o luptă nobilă și sfântă, urmând calea lui Allah, pentru edificarea unei societăți musulmane care caută eliberarea omului de oprimare, tiranie și agresiune. Este o societate de care oricine ar trebui să fie mândru în orice moment și în orice loc. Considerațiile și tradițiile perioadei preislamice au fost bulversate complet de islam. Ele erau atât de dure împotriva celor slabi, încât aceștia au trebuit să-l implore pe Allah să-i întărească și să-i ajute să scape de acel mediu, spunând:

"Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiut și

dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor." Coran [4:75]

Războiul de corupție, crimă și jaf care predomina până acum se transformase într-unul sfânt, Jihad. Una dintre cele mai importante ținte ale Jihad-ului este să elibereze omul de agresiunea, asuprirea și tirania oamenilor puterii. În islam, Jihad-ul este o luptă pentru curățirea pământului lui Allah de minciună, înșelătorie, fapte păcătoase și agresiune. Este un război sfânt care are scopul de a instaura securitatea, pacea, mila și compasiunea, precum și respectarea drepturilor și mărinimia. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a emis reguli stricte legate de război și a poruncit căpeteniilor și soldaților săi să le respecte. Nu le era permis să încalce aceste reguli, indiferent de împrejurări. În versiunea sa, Sulaiman bin Buraida a relatat că tatăl său îi spusese că, întotdeauna când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - numea căpetenia unei armate sau a unui batalion, el îl sfătuia să se teamă de Allah Cel Mare și Atotputernic când avea de-a face cu apropiații lui și să fie bun cu toți musulmanii.

Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îi spunea:

"Lupta pe care o conduci să fie în Numele lui Allah și de dragul Său. Luptă împotriva celor care nu cred în Allah. Invadează, dar nu exagera. Să nu înșeli, să nu mutilezi niciodată corpul unui mort și să nu ucizi pruncii."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a cerut oamenilor să facă înlesniri și le-a interzis să-i forțeze sau să-i constrângă pe ceilalți. "Faceți pace", a spus el, "și să nu vă abateți de la Calea cea Dreaptă."[1] Dacă se întâmplă să ajungi pe câmpul de luptă în timpul nopții, nu-i ataca niciodată pe dușmani până nu se luminează de ziuă.

El a interzis categoric torturarea cu foc a oamenilor ori uciderea femeilor și a copiilor și nu a permis nici măcar ca aceștia să fie bătuți. De asemenea, a interzis furtul și jaful și a mers până acolo încât a spus că bunurile câștigate prin furt se află sub aceeași interdicție ca arderea unui cadavru. Distrugerea culturilor și tăierea arborilor au fost și ele interzise, fiind permise doar dacă acest lucru era strict necesar.

"Să nu ucideți un rănit, nici să nu-l hăituiți pe cel fugar sau să ucideți un prizonier."

[1] Sahih Muslim, 2/82,83.

El a decretat că ambasadorii nu pot fi omorâți. A mai subliniat și faptul că nu pot fi omorâți cei care fac legăminte sau convenții, spunând chiar: "Cel care va ucide pe cineva care se află sub jurământ într-o

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/64-68; pentru detalii despre Jihad în Islam vezi, p.261-262.

convenție nu va ajunge în Paradis și nici nu va simți mirosul acestuia, ce se simte încă de la o distanță de patruzeci de ani.”

Mai existau și alte reguli nobile care au purificat războaiele de mizeria preislamică și le-au transformat în războaie sfinte.[1]

OAMENII ADERĂ ÎN MASĂ LA RELIGIA LUI ALLAH

Invazia și cucerirea Mekkăi a fost, așa cum am menționat anterior, o bătălie decisivă care a distrus definitiv păgânismul. În urma acestei bătălii, arabii au putut distinge adevărul de minciună și astfel ei s-au grăbit să îmbrățișeze islamul. ‘Amr bin Salama a spus: “Ne aflam în apropierea unei ape pe lângă care treceau mulți oameni, iar pe aceia care erau călare pe cămile noi îi întrebam: "Ce se întâmplă cu lumea? Cum este acest om [Profetul]?” Ei spuneau: “El pretinde că Allah i-a arătat cutare și cutare lucru.” Eu memoram aceste cuvinte ca și cum erau ieșite din pieptul meu. Arabii atribuiau islamizarea lor cuceririi. Ei spuneau: “Lăsați-l în pace să-și înfrunte neamul. Dacă este într-adevăr un Profet îi va învinge.”, și astfel, atunci când cucerirea a avut loc, oamenii s-au grăbit să adere la islam. Tatăl meu a fost primul din neamul meu care a aderat la islam. Când a ajuns la ai săi, el a zis: “Pe Allah, tocmai acum am fost la Profet și el a zis: “Să faci cutare rugăciune la cutare timp și cutare și cutare rugăciuni la timpul acela și acela. Când se apropie timpul de rugăciune, unul dintre voi să strige chemarea la rugăciune și să-l numiți pe cel mai învățat în Coran dintre voi să fie Imamul vostru (conducătorul rugăciunii)”.[1] Această tradiție profetică ilustrează efectul puternic pe care l-a avut cucerirea Mekkăi în cursul evenimentelor, în ceea ce privește consolidarea islamului, precum și a poziției arabilor și a convertirilor la islam.

O dovadă clară a acestei influențe poate fi dedusă din numărul mare de delegați ce au sosit în Medina în anii 9 și 10 d.H. Dintre cei care s-au grăbit să îmbrățișeze religia lui Allah, unii s-au alăturat armatei de zece mii de luptători și au participat la cucerirea Mekkăi, astfel că la invazia de la Tabuk armata ajunsese la treizeci de mii de soldați. Această creștere a armatei islamice a avut loc la mai puțin de un an de la cucerirea Mekkăi. O sută sau o sută patruzeci de mii de pelerini musulmani au participat la pelerinajul de adio (Hajjatul-Uada’). Un număr foarte mare de musulmani

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/615,616.

venise la Chemarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, la rugăciune, iar vocile lor vibrau atât de puternic, încât pământul se zguduia când ei rosteau: "Labbaik (Doamne, am răspuns Chemării Tale) și aducem Laude și mulțumiri lui Allah."

DELEGAȚIILE

Oamenii de știință au menționat un număr de peste șaptezeci de delegații. Nu este ușor să cercetezi un asemenea număr de delegații și, în afară de asta, expunerea lor în detaliu nu ne este de prea mare folos. De aceea, voi face doar o expunere a lucrurilor cu semnificație istorică. Oricum, cititorul trebuie să țină cont că, în afară de majoritatea triburilor care au sosit în Medina după cucerire, erau delegații și înainte de cucerire.

1. Delegația 'Abdul Qais. Acest trib a avut două delegații. Prima a venit în anul 5 d.H. sau chiar mai înainte. Munqid bin Haiian, un membru al acestui trib, făcea negustorie în Medina. Astfel, de îndată ce a aflat despre islam, adică, după emigrare, el a îmbrățișat islamul și a dus oamenilor săi un mesaj de la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Aceștia au devenit într-un final musulmani. Treisprezece sau paisprezece dintre ei au venit să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - într-una din lunile sfinte, cerând sfatul Profetului în privința Credinței și a băuturilor. Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus șefului lor, Al-Așaj Al-Usri: "Ai două calități care plac lui Allah: spirit de deliberare și clemență."

A doua lor venire a avut loc în anul delegațiilor. Erau patruzeci de oameni. Al-Jarud bin Al-'Ala' Al-'Abdi, care era creștin, dar a devenit un drept-credincios musulman, făcea și el parte din grup.[1]

2. Delegația Daus. Sosirea acestui trib a avut loc la începutul anului 7 d.H., când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se afla la Khaibar. At-Tufail bin 'Amr Ad-Dausi, despre care am vorbit deja și am explicat cum a devenit musulman în timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se afla la Mekka, s-a întors acasă la ai săi, unde a început să-i cheme pe oameni la islam, dar ei au tot amânat, până când, disperat din cauza lor, el s-a întors la Mesager

[1] Explicația lui Sahih Muslim de An-Nawawi, 1/33; Fath Al-Bari, 8/85,86.

- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și l-a rugat să-l invoce pe Allah împotriva tribului Daus. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - însă, l-a implorat pe Allah să călăuzescă tribul Daus, care mai târziu a îmbrățișat islamul. Astfel, At-Tufail a sosit la Medina, însoțit de șaptezeci de familii din poporul său, la începutul anului 7 d.H., când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se afla la Khaibar. At-Tufail l-a urmat acolo.

3. Solul lui Farua neamul 'Amr Al-Judhami. Farua era un conducător arab din armata bizantină. El locuia la Mu'an în vecinătatea pământurilor Aș-Șam. Acesta, văzând curajul și hotărârea musulmanilor, a devenit musulman. Bătălia de la Mu'ta, care a avut loc în anul 8 d.H., i-a stârnit admirația. Printr-un sol al său, el a trimis în dar Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un asin alb, pentru a-l informa despre convertirea sa la islam. Când bizantinii au aflat că a aderat la islam, l-au trimis la închisoare, după ce mai înainte îi oferiseră șansa de a alege între două variante: a se lepăda de islam sau a fi pedepsit cu moartea. Fiindcă a refuzat să se lepede, ei l-au răstignit și i-au tăiat capul la fântâna 'Afra' din Palestina.[1]

4. Delegația Suda'. Această delegație a sosit după plecarea Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de la Al-Ji'rana, în anul 8 d.H. Aceasta s-a întâmplat din cauză că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - trimisese deja o misiune alcătuită din patru sute de musulmani, unde se afla Suda' (o fântână cu apă dulce) în Yemen. Misiunea se stabilise acolo, la gura unui canal. Ziiad bin Al-Harith As-Suda'i a aflat de șederea lor, a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a zis: "Am venit la tine ca trimis al poporului meu, așa că spune armatei tale să se întoarcă și eu garantez pentru ai mei." Armata a fost trimisă înapoi. În schimb, As-Suda'i a mers la ai săi și i-a îndemnat să vină și să-l întâlnească pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Până la urmă, au venit cinsprezece dintre ei și au făcut legământ cu el, ca adevărați musulmani. La rândul lor, când s-au întors acasă i-au îndemnat pe ceilalți să devină musulmani. În acest mod s-a răspândit islamul în mijlocul lor. Mai tîrziu, o sută de oameni l-au însoțit pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în pelerinajul de adio (Hajjatul-Uada')

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/45; Taghunul Qur'an, 2/169.

5. Venirea lui Ka'b bin Zuhair bin Abu Sulma. Ka'b, care făcea parte dintr-o familie de poeți, a fost considerat unul dintre cei mai sensibili poeți arabi. Pe vremea când nu era musulman, el obișnuia să-l satirizeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În anul 8 d.H., când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se întorsese deja din invazia At-Ta'if, Bujair bin Zuhair a scris fratelui său Ka'b o scrisoare prin care-l atenționa și-l sfătuia: "Mesagerul lui Allah a ucis câțiva oameni în Mekka care îl satirizau și îl batjocoreau, iar ceilalți poeți care au supraviețuit, au fugit în toate părțile pentru a-și salva viața. Așa că dacă vrei să-ți salvezi pielea, grăbește-te la Mesagerul lui Allah. El nu-i ucide niciodată pe cei ce se întorc la el cu căință. Dacă nu vrei să faci cum îți spun eu, depinde de tine prin ce mijloace vei reuși să-ți păzești pielea."

Cei doi frați au corespondat mult timp, până ce Ka'b a început să se simtă de parcă pământul s-ar fi îngustat pentru el. A plecat la Medina și a stat ca oaspete în casa unui om din tribul Juhaina. Ei au făcut împreună rugăciunea de dimineață, dar când se pregătea de plecare omul i-a sugerat să meargă la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a mers, s-a așezat lângă el și i-a ținut mâna în mâna sa. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu-l mai văzuse pe Ka'b înainte și de aceea nu l-a recunoscut. Atunci, Ka'b a spus: "O, Mesager al lui Allah! Ka'b bin Zuhair a venit la tine ca un musulman spășit. Va fi el în siguranță și iertat dacă ți-l aduc aici?" Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: "Da." "Eu sunt Ka'b bin Zuhair!", a răspuns el. Când a auzit asta, unul dintre "ajutoare" s-a ridicat în picioare și a cerut îngăduința Profetului să-i taie capul. "Lasă-l în pace!", a spus Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! "A venit ca un musulman care se căiește de atitudinea lui din trecut." Ka'b a recitat atunci poemul său binecunoscut "Su'ad a apărut...", în care îi aducea laude Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, îi mulțumea și își cerea iertare pentru greșelile pe care le făcuse. El a recunoscut misiunea lui Muhammed. În acest poem se adresa atât emigranților, cât și "ajutoarelor", dar în mod diferit. El îi lăuda pe emigranți, dar critica "ajutoarele", fiindcă unul dintre ei ceruse permisiunea Profetului de a-l ucide. Mai târziu, Ka'b a încercat să compenseze acest lucru, lăudându-i și pe "ajutoare", într-un alt poem.

6. Delegația 'Uzara. Această delegație era formată din doisprezece

oameni și a ajuns la Medina în luna Safar, anul 9 d.H. Ei au rămas acolo timp de trei zile. Printre ei se afla și Hamza bin An-Nu'man. Când au fost întrebați cine erau, ei au zis: "Noi suntem din neamul 'Uzara, frații de lapte ai lui Qusai, din partea mamei lui. Noi suntem cei care l-au sprijinit pe Qusai și i-am alungat pe Khuza'a și pe cei din neamul Bakr din sânul Mekkăi. Avem familii și rude." Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a primit cu bunăvoință și le-a spus cum va fi cucerit Aș-Șam-ul. Pe de altă parte le-a interzis să consulte ghicitorii și să mănânce animalele pe care le măcelăreau. Până la urmă, ei au devenit musulmani și au rămas acolo timp de mai multe zile, după care au plecat acasă.

7. Delagația Bali. Au ajuns în Rabi' Al-Auual, anul 9 d.H. Au aderat la islam și au rămas în Medina timp de trei zile. Șeful lor, Abu Ad-Dabib, l-a întrebat dacă ospitalitatea era răsplătită de Allah. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Da, și așa este cu orice milostenie pe care o faci pentru bogați sau săraci, adică pomană."

De asemenea, el a întrebat care este timpul aferent ospitalității. Profetul a răspuns că sunt necesare minim trei zile. "Ce se întâmplă cu oaia rătăcită?" Profetul a zis: "Este a ta ori a fratelui tău, dacă nu, o primește lupul." El a întrebat și despre cămila rătăcită. "Nu este treaba ta. Las-o în pace! Stăpânul ei va încerca să o găsească."

8. Delegația Thaqif. Au ajuns în Ramadan, anul 9 d.H., după întoarcerea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de la Tabuk. Cât despre cum au devenit aceștia musulmani s-ar putea deduce din ceea ce urmează. Șeful lor, 'Uruah bin Mas'ud Ath-Thaqafi, a venit să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, după întoarcerea acestuia de la At-Ta'if, în Zul-qi'de, anul 8 d.H. 'Uruah a devenit musulman. El a crezut că dacă va povesti oamenilor lui și îi va chema să îmbrățișeze islamul, aceștia îl vor asculta, fiindcă fusese întotdeauna un șef ascultat. Ei îl iubeau chiar mai mult decât pe primul lor născut. Cu toate acestea, atunci când i-a chemat la islam, ei au tras în el cu săgeți din toate părțile și l-au omorât. Când și-au dat seama că nu erau în stare să lupte cu vecinii lor arabi, care făcuseră legământ cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și se convertiseră la islam, ei au hotărât să trimită un om la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Au ajuns la concluzia că trimisul potrivit era 'Abd Yalail bin 'Amr.

‘Abd a refuzat să facă acest lucru de teamă că ar putea fi ucis așa cum procedaseră și cu ‘Urua. “Nu voi face un asemenea lucru dacă nu voi fi însoțit și de alți oameni” a spus ‘Abd. Atunci, ei au trimis doi oameni dintre aliații lor și alți trei din neamul Malik. Între cei șase se afla și ‘Uthman bin Abu Al-‘As Ath-Thaqafi, care era cel mai tânăr dintre ei.

Când au intrat în audiență la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - au văzut că într-un colț al moscheei era ridicat un cort, de unde puteau să asculte Coranul și să-i vadă pe oameni la rugăciune. În timpul șederii lor au venit de multe ori la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, care i-a chemat să îmbrățișeze islamul, până când șeful lor i-a cerut Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să încheie cu tribul Thaqif un tratat de pace, prin care să le permită să comită adulter, să bea vin și să practice din nou camăta. Ei au cerut de asemenea să nu le distrugă idolul tiran “Al-Lat” și să nu-i oblige să facă rugăciuni. În final, au insistat să nu fie forțați să-și distrugă idolii. Dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a refuzat toate pretențiile. Ei s-au retras la o parte să se sfătuiască. Dându-și seama că nu mai aveau nici o altă alternativă, ei au cedat și au îmbrățișat islamul. Singura condiție asupra căreia au insistat a fost ca Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să fie acela care să se ocupe de demolarea lui Al-Lat, iar tribul Thaqif să nu aibă nimic de-a face cu acest lucru. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a acceptat și a făcut legământ cu ei.

Uthaman bin Abu Al-As era cel mai atent și mai interesat de a studia jurisprudența și de a învăța Coranul, iar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a numit conducător peste poporul său.

În fiecare dimineață, delegația mergea să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Pe ‘Uthman bin Abu Al-‘As, fiindcă era cel mai tânăr, îl lăsau să aibă grijă de cămile și de lucrurile lor. La prânz, când ceilalți se întorceau să doarmă, ‘Uthman mergea la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, pentru a învăța Coranul și a întreba despre probleme religioase. Dacă se întâmpla ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să doarmă, atunci mergea la Abu Bakr în același scop. Cu trecerea timpului el s-a dovedit a fi o sursă de binecuvântare pentru poporul său. Fiindcă la vremea apostaziei (Ar-Riddah), când tribul Thaqif era hotărât să renunțe la islam, el s-a

adresat lor astfel: “O popor Thaqif, ați fost ultimii care ați îmbrățișat această credință, nu fiți primii care renunță la ea.” Auzindu-l, și-au dat seama că ar comite o greșeală dacă ar renunța la islam și s-au agățat cu putere de islam.

Grupul de delegați s-a întors acasă, dar a hotărât că ar fi mai bine să ascundă pentru o vreme adevărul. Ei le-au spus oamenilor să se aștepte la luptă în orice moment. S-au prefăcut supărați și deprimați. Au pretins că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a cerut să îmbrățișeze islamul și să renunțe la adulter, vin, practicarea cametei și la alte lucruri, altfel va lupta împotriva lor. Cuprinși de aroganță și zel față de tradițiile preislamice, Thaqif au rămas zile întregi hotărâți să iasă la luptă. Apoi, Allah a răspândit spaima și descurajarea în inimile lor, în așa măsură că ei au renunțat la luptă și s-au gândit ca delegația să se întoarcă la el și să anunțe acordul lor. Doar în acel moment, grupul de delegați le-a dezvăluit adevărul și le-a relatat discuția pașnică avută cu Profetul. Tribul Thaqif a aderat la islam.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trimis câțiva oameni, sub comanda lui Khalid Al-Ualid, să dărâme idolul Lat. Al-Mughira bin Șu’ba s-a ridicat în picioare, a luat sapa și târnăcopul și a spus: “Pe Allah, vă voi face să râdeți de Thaqif.” El a izbit cu uneltele și s-a prefăcut că se prăbușește în timp ce alerga. Cei din tribul Thaqif s-au cutremurat când au văzut asta și au zis: “Allah să-l înfricoșeze pe Al-Mughira. Zeița l-a ucis.” Când a auzit asta, Al-Mughira a sărit în picioare și a spus: “Allah să aibă milă de voi. Idolul Al-Lat nu este altceva decât o grămadă de pământ și pietre.” Apoi a izbit ușa și a spart-o. S-a cățărat pe cel mai înalt zid și la fel au făcut și ceilalți. Au dărâmat idolul Al-Lat, până l-au făcut una cu pământul. Apoi au săpat la temelia sa și au scos afară bijuteriile și veșmintele ce se aflau acolo, spre marea uimire a tribului Thaqif. Khalid bin Al-Ualid și grupul său s-au întors la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - cu bijuteriile și veșmintele de la Al-Lat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a împărțit și i-a mulțumit lui Allah pentru că l-a ajutat la consolidarea religiei sale.[1]

9. Mesajul de la regii Yemenului. După reîntoarcerea de la Tabuk, Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! -

[1] Zad Al-Ma’ad, 3/26-28; Ibn Hișam, 3/537-542.

i-a parvenit un mesaj de la regii din Himiar, Al-Harith bin ‘Abd Kilal, Na’am bin Abd Kilal, Nu’man bin Qil Zi Ra’in, Hamdan și Mu’afir. Trimisul lor era Malik bin Murra Ar-Rahaui. Ei l-au trimis pentru a-l informa pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - că voiau să îmbrățișeze islamul și să renunțe la politeism. Ca răspuns la mesajul lor, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a explicat îndatoririle, obligațiile și drepturile lor în islam și, în legătură cu cei care nu vor accepta islamul și le-a oferit legământul lui Allah și legământul Mesagerului Său, dacă dovedeau că plătesc tributul care era încă în întârziere. El i-a trimis la ei pe câțiva dintre însoțitorii lui, sub comanda lui Mu’ad bin Jabal - Allah să fie mulțumit de el!

10. Delegația Hamdan. Această delegație a sosit în anul 9 d.H., după întoarcerea Mesagerului de la Tabuk. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut cu ei un legământ prin care le garanta îndeplinirea tuturor cererilor lor. L-a trimis pe Malik bin An-Namt ca șef al lor și l-a numit reprezentant al celor care îmbrățișaseră islamul. Khalid bin Al-Ualid a fost numit pentru ei toți, cu scopul de a-i chema la islam. Timp de șase luni a făcut lucrul acesta, dar nimeni nu a răspuns la chemarea lui. Mai târziu, a fost trimis acolo Ali bin Abu Talib, în timp ce Khalid a primit poruncă să se întoarcă acasă. La sosirea sa la Hamdan, Ali le-a comunicat un mesaj de la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a chemat la islam. Ei au răspuns chemării și au devenit musulmani. Ali i-a scris Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și l-a informat asupra bunului mers al lucrurilor. După ce a citit scrisoarea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a prosternat, apoi și-a ridicat capul și a zis: “Pacea să fie cu Hamdan! Pacea să fie cu Hamdan!”

11. Delegația neamului Fazara. După întoarcerea Mesagerului de la Tabuk, o delegație a neamului Fazara a venit să-l vadă. Aceasta s-a întâmplat în anul 9 d.H. Grupul de delegați era alcătuit din peste zece oameni. Ei au venit pentru a mărturisi islamul și pentru a se văita de seceta din regiunea lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a urcat la amvon și a ridicat mâinile implorându-l pe Allah să le trimită ploaie, astfel: “O, Allah, îngăduie să cadă ploaia și să ude

[1] Zad Al-Ma’ad, 3/48.

pământurile amorțite. O, Allah, trimite ploaia care să salveze, să înviorează și să facă iarba să crească, și, mai devreme, nu mai târziu, să acopere întreg pământul. Să fie o ploaie a milei și nu una de tortură și pedeapsă. Acea ploaie să nu distrugă și să nu inunde. O, Allah, trimite-ne apă și ajută-ne să ieșim victorioși în lupta cu dușmanul”[1]

12. Delegația Najran. Najran era o regiune întinsă, aflată la o distanță de șapte poște la sud de Mekka, către Yemen. Cuprindea șaptezeci și trei de sate. Un călăreț iute avea nevoie de o zi întreagă ca să ajungă acolo.[1] Forțele militare ale regiunii erau alcătuite dintr-o sută de mii de luptători, iar ei erau creștini.

Sosirea lor a avut loc în anul 9 d.H., iar delegația cuprindea șaizeci de oameni. Douăzeci și patru dintre ei proveneau din familii nobile. Trei dintre cei douăzeci și patru au fost concomitent căpetenii ale Najran-ului. Primul a fost prințul ‘Abdul Masih, zis "Al-‘Aqib", care se ocupa de afaceri guvernamentale. Al doilea era Al-Aiham sau Șarhabil, zis "As-Saiiid" (Stăpânul), și se ocupa de problemele politice și de educație. Abu Haritsa bin ‘Alqama era al treilea. El era episcop și în sarcina lui se aflau călăuzirea spirituală și toate problemele religioase.

Când a sosit în Medina, grupul de delegați s-a întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ei au schimbat opinii cu el, dar, când el i-a chemat la islam și le-a recitat din Coran, ei au refuzat. L-au întrebat care era părerea lui despre Isus - Pacea să fie cu el!, însă el nu le-a răspuns imediat și abia după o zi întreagă i-a fost revelat următorul verset din Coran:

“Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui “Fii” și el a fost.

Adevărul vine de la Domnul tău și nu va fi dintre aceia care se îndoiesc!

Acelora care se ceartă cu tine [o, Muhammed], în privința lui [Isus], după știința pe care ai primit-o, spune-le: “Veniți, să-i chemăm pe fiii noștri și pe fiii voștri, pe muierile noastre și pe muierile voastre, pe noi înșine și pe voi înșivă, apoi să ne rugăm și să chemăm blestemul lui Allah asupra celor ce mint!”. [3:59-61]

Când s-a luminat de ziuă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l bine-

[1] Fath Al-Bari, 8/94.

cuvânteze și să-l miluiască! - le-a recitat versetul care-i fusese revelat, explicându-le cum este văzut Isus în Coran. El i-a lăsat o zi întreagă să se sfătuiască și să se mai gândească. A doua zi dimineața, deoarece ei încă refuzau să admită Cuvintele lui Allah despre Isus sau să îmbrățișeze islamul, Profetul a sugerat să se facă Al-Mubahala, adică fiecare grupare să-L implore pe Allah să trimită Blestemul Său asupra celui care nu spunea adevărul. După ce a sugerat aceasta, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ieșit în față, înfășurându-i pe nepoții lui, Al-Hasan și Al-Husain, cu veșmântul său, în vreme ce fiica lui, Fatima, îi urma în spate. Văzând că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu glumea și se pregătea să-i înfrunte cu fermitate, ei s-au retras și au început să se consulte. Al-'Aqib și As-Saiiid (Stăpânul) discutau: "Nu vom implora, fiindcă, jur pe Allah, dacă el este într-adevăr un Profet și schimbă blesteme cu noi, nu vom mai prospera niciodată. Prin urmare, nu vom supraviețui nici noi, nici urmașii noștrii, nici animalele noastre." Până la urmă s-au hotărât să se întoarcă la judecata Mesagerului lui Allah asupra cauzei lor. Ei au venit la el și au zis: "Îți dăm ceea ce ai cerut." Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a recunoscut acel acord și le-a poruncit să plătească tributul (Al-Jizia) și a făcut pace cu ei, în schimbul a două mii de veșminte, o mie urmând a fi livrate în luna Regeb, iar celelalte în luna Safar. Pentru fiecare veșmânt ei aveau să plătească o uncie de aur. În schimb, primeau legământul lui Allah și al Mesagerului Său. El a făcut cu ei o convenție prin care le îngăduia să-și practice liber obiceiurile religioase. Ei au cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să numească un om de încredere care să primească banii la care se înțeleseseră în schimbul protecției și el le-a trimis un om, pe Abu 'Ubaida bin Al-Jarra.

Când islamul a început să se răspândească în Najran, firește, ei n-au mai fost nevoiți să plătească tributul pe care de obicei îl plăteau doar cei care nu erau musulmani. În orice caz, se spune că, îndată ce au ajuns la Najran, Al-Aqib și As-Saiiid au aderat la islam. Se mai spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis la ei și pe 'Ali pentru colectarea daniei și a tributului de la musulmani.[1]

13. Delegația neamului Hanifa. Aceasta a sosit în Medina, în anul

[1] Fath Al-Bari, 8/94,95; Zad Al-Ma'ad, 3/38-40.
[2] Fath Al-Bari, 8/87.

9 d.H. Erau 17 la număr și între ei se afla și Musailima[2] bin Thumama bin Kabir bin Habeds bin Al-Harith, "Învățătorul Mincinoșilor", din neamul Hanifa. Grupul de delegați a fost găzduit în casa unui "ajutor". Ei au venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și și-au declarat religia islamică. În ceea ce-l privește pe Musailima "Mincinosul", nu se știe cu exactitate când a aderat la islam. Există mai multe versiuni referitoare la acest lucru, dar toate arată limpede că Musailima se manifesta prin lăudăroșenie și înfumurare și avea speranța că va deveni conducătorul tuturor musulmanilor.

La început, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a încercat să se înțeleagă cu el, l-a tratat cu amabilitate și milostenie, dar nu a ajuns la nici un rezultat. Mesagerul lui Allah a simțit răutatea din sufletul lui și a recunoscut că el era unul dintre cei trei ticăloși pe care-i văzuse în vis.

Profetul visase deja că îi fuseseră dăruite comorile pământului. Mâna lui a pipăit două brățări de aur care l-au neliniștit și l-au îngrijorat foarte mult. El a fost învățat de inspirație să sufle peste ele ca să le alunge, a făcut așa și ele au dispărut. Brățările au fost interpretate a fi doi mincinoși care se vor ivi după moartea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Prin urmare, când Musailima s-a manifestat în felul acela și a arătat dezaprobare, Profetul și-a dat seama că el ar putea fi unul dintre cei doi mincinoși. Oricum, Musailima a spus: “Dacă Muhammed m-ar numi succesorul lui, aș deveni musulman.” Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a venit la el, ținând o bucată de frunză de palmier în mână și era însoțit de oratorul său, Thabit bin Qais bin Șammas. El se afla cu câțiva prieteni. Profetul a vorbit cu el, dar Musailima i-a spus: “Dacă accepți să transferi totul pe numele meu, după moartea ta, nu-ți voi sta în cale." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns: “Nici dacă mi-ai cere să-ți dau bucata asta de frunză de palmier, nu ți-aș da-o. Ești blestemat. Chiar dacă te-ai căi și ai înceta să faci lucrurile pe care le faci, Allah a hotărât ca tu să fii o victimă. Pe Allah, jur că te văd acum exact în starea care mi-a fost dezvăluită. Iată-l pe Thabit! De la el vei auzi care este răspunsul meu.” Apoi s-a îndepărtat.[1]

Până la urmă, prezicerile Profetului despre Musailima s-au adeverit. Când Musailima s-a întors la Yamama, s-a tot gândit cum să facă să devină

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/627,628; Fath Al-Bari, 8/87-93.

asociatul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! A ajuns cu visul și gândul până acolo încât a pretins că el însuși era un Profet. Pentru a-și confirma profeția, a început să rostească propoziții rimate. El spunea că nu era păcat să bei vin sau să comiți adulter. Totuși, mărturisea că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era un Profet adevărat. Oamenii lui care erau fascinați de ceea ce le îngăduia el să facă l-au urmat și au încheiat înțelegeri cu el. El a devenit atât de cunoscut printre ai săi, încât l-au numit "binefăcătorul din Yamama". Musailima i-a scris următoarele Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: “Am aceeași poziție ca a ta, astfel că eu voi avea o jumătate, iar quraișii vor avea cealaltă jumătate din afacerile oamenilor.” Mesagerul lui Allah a scris o scrisoare în care spunea:

“...al lui Allah este pământul și El îl dă moștenire cui voiește dintre robii Săi. Iar sfârșitul [fericit] este al celor care au frică.” [7:128][1]

Ibn Mas’ud relatează: "Când cei doi trimiși ai lui Musailima – Ibn An-Nauaha și Ibn Athal – au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, el i-a întrebat: “Mărturisiți că eu sunt Mesagerul lui Allah?” Răspunsul lor a fost: “Mărturisim că Musailima este Mesagerul lui Allah.” Profetul a spus: “Eu cred în Allah și în Mesagerul Său și dacă m-aș fi gândit vreodată să ucid un sol, v-aș fi ucis pe amândoi.”[2]

Anul 10 d.H. este cel în care Musailima a început să pretindă că este profet. El a fost însă ucis de către Uahși, ucigașul lui Hamza, în războiul Yamama din timpul lui Abu Bakr As-Siddiq, în luna Rabi’ Al-Auual, anul 12 d.H.

A doua persoană care a pretins a fi profet a fost Al-Asuad Al-‘Ansi, care se afla în Yemen. El a fost ucis de Fairuz. Capul lui a fost tăiat cu o zi și o noapte înainte de moartea Profetului. Astfel, când au venit delegații, el le-a dat vestea pe care o aflase prin revelație divină. Știrea morții lui i-a parvenit din Yemen lui Abu Bakr[3]

14. Delegația din neamul ‘Amir bin Sa’sa’a. În grupul de delegați se aflau ‘Amir bin At-Tufail – dușmanul lui Allah, Arbad bin Qais – fratele din partea mamei al lui Labid, Khalid bin Ja’far și Jabbar bin Aslam. Toți erau căpetenii satanice ale poporului lor. ‘Amir și Arbad au plănuit să-l omoare pe Profet. Când grupul de delegați a ajuns, ‘Amir a început să-l țină

[1] Zad Al-Ma’ad, 3/31,32.
[2] Mișkat At-Masabih, 2/347.
[3] Fath Al-Bari, 8/93.

de vorbă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în vreme ce Arbad s-a întors într-o parte, încercând să-și scoată sabia din teacă. A reușit să o scoată parțial, dar Allah i-a înțepenit mâna și el nu a mai fost în stare să o tragă afară din teacă până la capăt. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a invocat pe Allah împotriva lor, iar Allah l-a apărat pe Mesagerul Său. Apoi, când s-au întors spre casă, Allah i-a trăznit pe Arbad și pe cămila lui și ei au ars. 'Amir s-a adăpostit în casa unei femei care era din neamul Salul și a căzut la pat din cauza inflamării unor ganglioni. Până la urmă a murit, în vremea ce spunea: "Ce am ajuns? Am o umflătură cât o cămilă. Și iată că mor în casa unei femei din neamul Salul."

În "Sahih Al-Bukhari" se relatează că 'Amir a venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a zis: "Îți ofer posibilitatea să alegi între trei variante: tu îi vei conduce pe beduini, iar eu pe cei din sate; eu voi fi moștenitorul tău; voi veni peste poporul tău cu două mii de cămile: o mie de femele și cealaltă mie de masculi."

Mai târziu, el a fost lovit de boală, în casa unei femei. Și atunci a spus: "Cum! Am o umflătură asemenea unei cămile și iată-mă în casa unei femei din neamul cutare și cutare. Aduceți-mi calul meu!" El a încălecat, dar a murit în șa.

15. Delegația Tujib. A venit la Medina, aducând cu ei surplusul milosteniilor (Sadaqat) adunate de poporul lor, adică tot ce le mai rămăsese după ce împărțiseră milostenii săracilor. Erau treisprezece oameni. Au pus întrebări despre Coran și Sunna (Tradiția Profetului) ca să poată învăța din ele. Au cerut anumite lucruri de la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, iar el a făcut jurăminte față de ei. Nu au mai rămas mult și atunci când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a recunoscut cererile și le-a îngăduit să plece, ei au trimis la el un băiat, pe care-l lăsaseră cu bunurile lor. Tânărul i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "Jur pe Allah, că mi-am părăsit căminul (să vin la Medina) cu gândul ca tu să-l implori pe Allah Cel Atotputernic să mă ierte și să aibă milă de mine și să facă din inima mea un izvor de bucurie și mulțumire." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah să-i dăruiască tot ce a cerut.

De atunci încolo, el a devenit omul cel mai fericit. În "Ar-Riddah" (Timpul Apostaziei), el a rezistat ca musulman și a atras atenția poporului său, reamintind de Allah și a continuat să le propovăduiască până ce s-au întărit și au revenit la Credință. Grupul de delegați l-a întâlnit din nou pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la "Pelerinajul de adio", în anul 10 d.H.

16. Delegația Tai'. Unul din grupul acela de delegați care s-a întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost Zaid Al-Khair. Ei au stat de vorbă cu Profetul, care i-a îndemnat să îmbrățișeze islamul. Ei au acceptat și au devenit buni musulmani. Despre Zaid, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Arabii nu s-au priceput niciodată să cântărească oamenii. Niciodată nu am auzit de la ei adevărul despre virtuțiile unui om. Când văd omul că este preocupat, îmi dau seama că l-au supraestimat, mai puțin pe Zaid Al-Khair, pe care, de cum l-am întâlnit, am știut că l-au subapreciat." Apoi l-a numit "Zaid Al-Khair" ("Zaid generosul").

Delegațiile au venit în Medina, rând pe rând, în anii 9 și 10 d.H. Biografii au notat câteva dintre delegațiile din Yemen. Printre acestea erau tribul Azd, neamul Sa'd Hadhim din Quda'a, neamul 'Amir bin Qais, neamul Asad, Bahra', Khaulan, Muharib, neamul Al-Harith bin Ka'b, Ghamid, neamul Al-Muntafiq, Salaman, neamul 'Abs, Muzaina, Murad, Zabid, Kinda, Zi Murra, Ghassan, neamul 'Aiș și Nakh' care a fost și cel din urmă grup de delegați. Delegația Nakh' era compusă din două sute de oameni și a sosit la mijlocul lunii Muharram, în anul 11 d.H. Majoritatea acestor grupuri de delegați au sosit în anii 9 și 10 d.H., iar unii dintre ei și-au amânat venirea până în anul 11 d.H.

Succesiunea acestor delegații a indicat nivelul înalt pe care l-a atins Chemarea islamică și, totodată, influența și dominația acesteia în zone întregi din Arabia. Arabii priveau Medina cu atâta considerație și respect, încât nu au putut face altfel, decât să se predea și să i se supună. Medina devenise cartierul general al întregii Arabii, fiind, deci, imposibil de ignorat. Nu putem spune că toți beduinii erau cuprinși sau încântați de această religie. Printre arabi, existau o mulțime de beduini cu inima de piatră care deveniseră musulmani doar pentru că șeful lor făcuse astfel. Sufletele lor nu erau încă sfințite. Tendința de cotropire era adânc înrădăcinată în firea lor și învățăturile islamului nu se cristalizaseră încă bine în sufletul lor.

Referitor la unii dintre ei, Coranul spune:

"Beduinii sunt mult mai împietriți în necredința și în fățărnicia lor și mai îndrituiți să nu cunoască preceptele pe care Allah le-a revelat Trimisului Său. Iar Allah este Atoateștiutor și Înțelept.

Printre beduini sunt unii care iau ceea ce cheltuiesc [ca milostenie sau pentru război] ca o datorie apăsătoare și pândesc să se abată asupra voastră nenorocirile. Nenorocirea să cadă asupra lor! Allah este Cel care Aude Totul și Atoateștiutor". [9:97,98]

Pe alții, Coranul i-a lăudat, spunând:

"Dar printre beduini sunt și alții care cred în Allah și în Ziua de Apoi și iau ceea ce cheltuiesc drept [mijloc pentru] apropiere de Allah și [de

[1] Muhadarat Tarih Al-Umah Al-Islamiiah, 1/144; Sahih Al-Bukhari, 2/13, 2/626-630; Ibn Hișam, 2/501-503, 510-514, 560-561; Zad Al Ma'ad, 3/26-60; Fath Al-Bari, 8/83-103; Rahmat-al-lil'alamin, 1/184-217.

obținere a] rugăciunilor Trimisului. Acesta este într-adevăr [un mijloc de] apropiere [de Allah] pentru ei, iar Allah îi va primi sub îndurarea Lui, căci Allah este Iertător și Îndurător". [9:99]

Aceia dintre ei care au fost prezenți la Mekka, Medina și Thaqif, precum și în multe alte regiuni din Yemen și Bahrain erau diferiți, fiindcă islamul era bine înrădăcinat în inimile lor. Câțiva dintre ei au fost oameni de seamă, prieteni adevărați și învățători ai musulmanilor.[1]

SUCCESUL ȘI IMPACTUL CHEMĂRII

Înainte de a merge mai departe și de a medita la ultimele zile ale vieții Mesagerului lui Allah, ar trebui să aruncăm o privire rapidă la munca uriașă pe care a depus-o și care l-a caracterizat. Tocmai această trăsătură l-a făcut să-i depășească pe toți ceilalți profeți și mesageri și i-a conferit atâta măreție încât Allah l-a ridicat în fruntea celor dintâi și a celor de pe urmă. El a fost chemat :

"O, tu, cel învăluit [în straiele tale]!

Scoală-te noaptea [pentru Rugăciune], afară de puțin [timp]" [73:1,2]

Și căruia i s-a spus:

"O, tu cel acoperit!

Ridică-te și îndeamnă!" [74:1,2]

Așa că el s-a ridicat și a rămas astfel mai bine de douăzeci de ani, timp în care și-a asumat responsabilitatea de a purta pe umeri povara marilor speranțe, pentru binele întregii omeniri, al Credinței și al luptei pentru cauza lui Allah (Jihad).

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a preluat povara muncii și a luptelor pe calea lui Allah, în numele omenirii care pe atunci era înecată în iluziile perioadei preislamice și în adorarea idolilor ei. Încărcat de greutăți pământești, el a inițiat o altă bătălie, într-un alt domeniu, sau, mai degrabă, bătălii succesive împotriva dușmanilor Chemării lui Allah și a celor care complotau împotriva islamului. A fost o luptă cu cei care complotau împotriva credincioșilor și a celor care cultivau cu atâta grijă credința, care era precum o plantă cu rădăcina firavă, care mai apoi s-a dezvoltat, și-a înfipt rădăcinile în pământ, și-a întins ramurile

spre cer, răsărind astfel și pe alte pământuri. Nici n-au sfârșit bine luptele în Peninsula Arabă și bizantinii au început pregătirile pentru a distruge această națiune de la granițele nordice.

Prima bătălie, cea a sufletului, nu era încă terminată. A fost de fapt o luptă continuă împotriva poftelor lui Satan, care se credea conducătorul ei, și nu a pierdut nici o clipă fără să își exercite activitatea în adâncul conștinței omului. Pe de altă parte, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - supraveghea chemarea la religia lui Allah și lupta asiduu pe toate câmpurile în ciuda împrejurărilor dificile și a faptului că lumea complota împotriva lui. El și-a continuat misiunea cu eficiență, înconjurat de credincioși care căutau pacea, printr-o strădanie neîncetată și o mare răbdare.

Mai bine de douăzeci de ani, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a concentrat atenția doar spre aceste lupte, lăsând la o parte toate celelalte activități care ar fi putut să-l țină departe de țelul său nobil. A continuat să lupte până când credința islamică s-a impus pe o scară atât de largă, încât a uimit o mulțime de oameni.

În cele din urmă, Chemarea islamică s-a răspândit în toată Arabia și a îndepărtat toate rămășițele preislamice de la orizontul peninsulei. Mințile bolnave s-au însănătoșit prin islam. Ei nu numai că s-au eliberat de idolatrie, ci au și distrus idolii. Oamenii au început să strige: “Nu există alt zeu în afară de Allah!” Chemările la rugăciune se auzeau de cinci ori pe zi, propagându-se în spațiu și spărgând tăcerea deșertului mort, reînsuflețind astfel viața, prin noua credință. Cei care recitau și învățau pe de rost Coranul au pornit spre nord și sud, recitând versete și transmițând mai departe poruncile lui Allah.

Triburile destrămate s-au reunit și oamenii mergeau de la unii la alții să îl slăvească pe Allah. Nu mai existau nici asupritori și nici asupriți, nici stăpâni și nici sclavi și nici oameni datori altora. Toți oamenii erau slujitorii lui Allah. Erau frați iubiți care ascultau de poruncile lui Allah, căci numai datorită Lui se eliberaseră de mândrie și spirit de lăudăroșenie: “Un arab nu este mai bun decât unul care nu este arab, după cum nici unul care nu este arab nu este mai bun decât un arab și un om cu pielea roșie nu este mai bun decât unul cu pielea neagră, decât prin credință. Oamenii vin toți din Adam și Adam a fost creat din țărână.”

Mulțumită chemării islamice, unitatea lumii arabe a devenit o realitate

și așa a fost cazul și cu unitatea umanității și justiția socială, în ceea ce privește problemele lor pământești și cerești. Cursul evenimentelor se schimbase, trăsăturile suprafeței pământului și linia întortochiată a istoriei se netezisseră și cugetul se îndreptase.

Spiritul și conștiința coruptă a oamenilor, valorile și măsurile distorsionate din perioada preislamică copleșiseră pe atunci întreaga lume. Predominau sclavia, nedreptatea, luxul, extravaganța, adulterul, deprimarea, necredința, abaterea de la calea cea dreaptă și întunericul. Toate acestea erau fapte împlinite, în ciuda existenței religiilor cerești. Învățăturile acestora slăbiseră și își pierduseră influența asupra sufletelor oamenilor, devenind doar ritualuri și tradiții fără viață.

Când această Chemare și-a împlinit rolul în viața omului, spiritul omenesc s-a eliberat de superstiții, iluzii, sclavie, corupție și slăvirea omului de către om. Islamul a curățat societatea omenească de mizerie, descompunere, nedreptate și tiranie. Diferențele sociale au fost anulate, iar dictatura clerului sau guvernatorilor a dispărut. Islamul a pregătit o lume

[1] Madha Khasira Al-Alam bin Inhitalil-Muslimun, p.14.

construită pe fundații curate și solide. Adevărul, credința, demnitatea, dezvoltarea și îmbunătățirea mijloacelor de trai, precum și apărarea drepturilor omului sunt trăsături care au stat la baza construirii statului islamic.[1]

Datorită acestor schimbări, Arabia a avut parte de o revigorare binecuvântată și inegalabilă. Niciodată în istoria acestui pământ nu s-a înregistrat atâta credință, pioșenie și strălucire ca în acele zile deosebite.

PELERINAJUL DE ADIO

Odată cu îndeplinirea misiunii lui, adică a răspândirii islamului și a construirii unei noi societăți pe principiul: "Nu există alt zeu în afară de Allah", în inima Profetului s-a auzit o nouă chemare, care-i spunea că șederea lui pe acest pământ se apropia de sfârșit. Aceasta a reieșit clar din discuția lui cu Mu'ad pe care el îl trimise în Yemen, în anul 10 d.H. "O, Mu'ad! S-ar putea să nu mă mai vezi după scurgerea acestui an. S-ar putea să treci chiar pe lângă această moschee a mea și pe lângă mormântul meu." La auzul acestor vorbe, Mu'ad a plâns de teamă că se va despărți de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Allah a fost atât de generos încât a îngăduit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să vadă roadele Chemării sale, de dragul căreia suferise tot felul de necazuri mai bine de douăzeci de ani. Acei ani se scurseseră activ. Profetul își petrecea ultimele zile, întâlnindu-se la periferia Mekkăi cu membrii triburilor și reprezentanții lor care se sfătuiau cu el și învățau regulile și legislația islamică de la acesta. În schimb, el insista asupra mărturiei lor că le conferise încredere, le comunicase Mesajul și îi sfătuise pe oameni.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a anunțat intenția de a porni într-o călătorie binecuvântată de pelerinaj. La Medina, toți căutau călăuzirea și îndrumarea Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în pelerinaj.[1] În ultima sâmbătă a lunii Zul-qi'de, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a

[1] Sahih Muslim, 2/394.
[2] Fath Al-Bari, 8/104
[3] Unitate de rugăciune.
[4] Sahih Al-Bukhari, 1/207

început pregătirile de plecare.[2] Și-a pieptănat părul, s-a parfumat, și-a pus veșmintele, și-a înșeuat cămila și în cursul după-amiezii a pornit. A sosit la Zul-Hulaifa înainte de rugăciunea de după-amiază. El a făcut două Raka'h[3] și și-a petrecut noaptea acolo. Dimineața a spus tovarășilor săi: "Un vestitor, trimis de Domnul meu, a venit la mine în noaptea asta și mi-a spus: "Roagă-te în această vale binecuvântată și spune: "Vreau să fac Umra în cadrul pelerinajului."[4]

Înainte de rugăciunea de prânz, el s-a îmbăiat pentru Ihram (stare de consacrare rituală) și 'A'ișa i-a parfumat cu mâna ei atât trupul, cât și capul cu o plantă numită Zarira și un parfum ce conținea mosc. Stratul gros și lipicios de parfum se putea vedea printre șuvițele de păr și în barbă, dar el nu l-a șters. Și-a înfășurat șalele și și-a pus veșmântul. A făcut apoi rugăciunea de prânz scurtată, numai două Raka'. Și-a mărturisit intenția de a face pelerinaj asociat cu 'Umra, la locul său de rugăciune, apoi a încălecat pe cămila sa, 'Al Qasua', mărturisind: "Nu există alt zeu în afară de Allah.", iar când a pornit spre deșert, el a slăvit Numele lui Allah.

Profetul și-a continuat călătoria până când a ajuns în apropiere de Mekka. A petrecut noaptea la Zi Tuua și a intrat în Mekka după ce a făcut rugăciunea de dimineață. A făcut baie în dimineața de duminică, în data de patru Zul-Hijje, anul 10 d.H. A petrecut pe drum opt zile, care însemnau un timp mediu de călătorie. De îndată ce a intrat în Moscheea Al-Haram, el a înconjurat Al-Ka'ba de șapte ori și a făcut drumul (Sa'i) între As-Safa și Al-Marua tot de șapte ori. Nu terminase încă Ihram-ul (starea de consacrare rituală), fiindcă asociase (Qiran, 'Umra și Al-Hajj). El a luat apoi animalele de sacrificiu pentru a le sacrifica și și-a așezat tabăra pe o înălțime din Mekka, Al-Hajun. În ceea ce privește ocolul făcut de șapte ori în jurul Al-Ka'ba, el l-a făcut doar pe acela de pelerinaj (Al-Hajj).

Aceia dintre însoțitorii lui care nu aveau cu ei animale de sacrificiu au primit poruncă să facă Ihram în 'Umra, să înconjure Al-Ka'ba și să facă plimbarea rituală între As-Safa și Al-Marua. După aceea, se puteau elibera de Ihram. Totuși, ei au șovăit să facă tot ce li se spusese. De aceea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Dacă aș fi știut dinainte ce am aflat după aceea, nu aș fi adus animalele de sacrificiu și dacă nu aveam aceste animale aș fi întrerupt Ihram-ul." Când au auzit aceste cuvinte, tovarășii săi s-au supus poruncilor sale.

În a opta zi de Zul-Hijje, adică Ziua de Taruiia, el a plecat spre Mina,

unde a făcut rugăciunile de prânz, de după-amiază, de apus, de seară și de dimineață, în total, cinci rugăciuni. Apoi a rămas acolo până ce a răsărit soarele și, după aceea, a mers mai departe, până a ajuns la 'Arafa, unde se afla un cort ridicat pentru el, la Namira. El a șezut în cort până după miezul nopții, apoi a poruncit să i se pregătească și cămila sa, 'Al-Qasua'. Au înșeuat-o și au pregătit-o și atunci el a coborât în vale unde îl așteptau o sută douăzeci și patru de mii de oameni care s-au adunat în jurul lui. Atunci, s-a ridicat în picioare și a ținut următoarea cuvântare:

"O, oameni, ascultați vorbele mele. Nu știu dacă mă voi mai întâlni vreodată în locul acesta după scurgerea acestui an.[1] Este mare păcat să vărsați sângele semenilor voștri sau să capturați averile semenilor voștri pe cale necinstită. Aceste lucruri constituie un mare păcat, sunt interzise și nu trebuie încălcate, fiind sfinte, așa cum este și această zi, din această lună, petrecute în acest oraș sfânt, Mekka.

Aveți grijă! Toate obiceiurile păgâne și ignoranța se află acum sub picioarele mele. Este interzisă răzbunarea prin sânge a Zilelor Ignoranței (perioada preislamică).

Prima cerere de sânge pe care o anulez este aceea a lui Ibn Rabi'a bin Haris care a fost crescut în tribul lui Sa'd și pe care Hudhail l-a ucis. Este interzisă camăta și încep prin anularea dobânzii pe care 'Abbas bin 'Abdul Muttalib trebuie să o primească. Adevărat, ea este anulată în întregime.

O, oameni! Aveți frică de Allah în ceea ce privește femeile. Cu adevărat, voi le-ați luat prin grija lui Allah și vi le-ați făcut legiuite prin Cuvintele lui Allah! Ele au obligația să-și onoreze drepturile conjugale și să nu facă lucruri necuviincioase, dar, dacă totuși fac, atunci aveți dreptul să le pedepsiți, dar nu cu severitate. Voi însă aveți obligația de a le asigura condiții bune de trai - adică hrană și îmbrăcăminte corespunzătoare.

Cu adevărat, v-am lăsat vouă Cartea lui Allah și tradițiile Mesagerului Său. Dacă le veți respecta, n-o să vă rătăciți niciodată.[2]

O, oameni, eu nu voi fi urmat de nici un Profet și voi nu veți fi urmați de nici un popor. Vă sfătuiesc așadar să-l slăviți pe Domnul vostru, să faceți cele cinci rugăciuni, să postiți în luna Ramadan și să dați cu

[1] Ibn Hișam, 2/603
[2] Sahih Muslim, 1/397.
[3] Rahmat-al-lil'alamin, 1/263
[4] Sahih Muslim, 1/397.

bunăvoință dania din avutul vostru. Să faceți pelerinajul la Casa Sfântă a Domnului vostru și să-i ascultați pe conducătorii voștri și atunci veți primi drept răsplată intrarea în Paradisul Domnului vostru."[3]

Apoi a întrebat: "Și dacă ați fi întrebați despre mine, ce ați răspunde?" Ei au zis: "Mărturisim că tu ai transmis mesajul și ți-ai împlinit Misiunea."

Atunci el și-a ridicat degetul arătător spre cer și apoi l-a îndreptat în jos către oameni, spunând: "O, Allah! Fii martor."[4] A repetat acest lucru de trei ori.

Cel care a repetat la 'Arafat cu glas tare afirmațiile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost Rabi'a bin Omaiia bin Khalaf.[1]

De îndată ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a încheiat cuvântarea, i-a fost revelat următorul verset din Coran:

"...În ziua aceasta am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!..." [5:3]

Când a auzit acest verset, 'Omar a plâns. "Ce te face să plângi?", a fost întrebat. El a răspuns: "Nimic nu urmează perfecțiunii, ci numai imperfecțiunea."[2]

Bilal a chemat la rugăciune după cuvântare și apoi a făcut a doua chemare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut separat rugăciunea de prânz și cea de după-amiază, fără alte rugăciuni între ele. După aceea, a încălecat pe cămilă, s-a apropiat de locul de veghe, și-a îndreptat fața spre Al-Qibla și a rămas în picioare până la apusul soarelui, când culoarea aurie a cerului s-a schimbat puțin și soarele a apus. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a luat pe Osama cu el pe cămila sa și au mers mai departe la Muzdalifa, unde au făcut rugăciunile de apus și de seară. Apoi s-a întins până la vremea rugăciunii de dimineață. El a făcut o chemare și pe cea de-a doua a făcut-o aproape de ivirea zorilor, după care a încălecat pe Al-Qasua' și s-a îndreptat către Al-Maș'ar Al-Haram. S-a întors cu fața spre Al-Qibla și a început să se roage: "Allah este Cel Mai Puternic. Nu există alt dumnezeu în afară de Allah." A rămas acolo până s-a luminat de ziuă și înainte ca soarele să urce pe cer, și-a croit drum spre Mina. A mers puțin și apoi a apucat pe calea

---

[1] Ibn Hișam, 2/605.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/265.

ce ducea la marele Jamra unde s-a oprit și a aruncat șapte pietre spre el, spunând de fiecare dată: “Allah este Cel Mai Puternic!” Erau pietricele aruncate din fundul văii. Apoi a pornit spre locul de sacrificiu, unde a sacrificat cu mâinile lui șaizeci și trei de cămile și i-a cerut lui ‘Ali să le sacrifice pe celelalte treizeci și șapte, în total o sută. El l-a lăsat pe Ali să participe alături de el la sacrificarea animalelor. S-a dat poruncă să fie fiartă câte o bucățică de carne de la fiecare animal sacrificat, din care au mâncat amândoi și au băut supa. După aceasta, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a urcat pe cămilă și s-a întors la Casa Sfântă din Mekka, unde a făcut rugăciunea de prânz și acolo a dat peste fiii lui ‘Abdul Muttalib, care aduceau oamenilor apă de băut de la fântâna Zamzam. ”Scoateți apă, fii ai lui Abdul Muttalib. Aș scoate și eu cu voi dacă nu mi-ar fi teamă că oameni își vor aroga această onoare după mine.” Ei i-au oferit o căldare cu apă și el a băut pe săturate.[1]

În a zecea zi a lunii Zul-Hijje, în ziua Sacrificiului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ținut o altă cuvântare. Aceasta se întâmpla la orele dimineții, iar el era călare pe un cal cenușiu. Ali a comunicat cuvintele sale oamenilor care stăteau în picioare sau ședeau.[2] El a repetat câteva dintre afirmațiile pe care le făcuse cu o zi înainte.

Cei doi șeici, Bukhari și Muslim, l-au citat pe Abu Bakra, care a zis: "Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a ținut o cuvântare în ziua sacrificării și a spus: “Timpul de acum se aseamănă celui în care Allah a creat cerurile și pământul. Un an are douăsprezece luni dintre care patru sunt luni sfinte (Hurum)."[3]

“În ce lună suntem acum?", a întrebat el. Noi am spus: "Allah și Mesagerul Său știu cel mai bine." El a tăcut o vreme și noi am crezut că o va numi într-un mod diferit. “Nu este Zul-Hijje?", a întrebat el mirat. “Ba da! Este.”, am zis noi. Apoi el a întrebat: “Cum se numește orașul acesta?” Noi am răspuns: “Allah și Mesagerul Său știu cel mai bine.” El a tăcut din nou o vreme și noi am crezut că îi va pune alt nume. “Nu este "Al-Balda" [Mekka]?", a întrebat el. “Ba da, așa este.”, am răspuns noi. Atunci el a întrebat iarăși: “În ce zi suntem astăzi?” Noi am răspuns: “Allah și

[1] Sahih Muslim, 1/397-400.

[2] Abu Da’ud, 1/270.

[3] Hurum - patru luni sfinte din calendarul islamic: trei consecutive: Zul-qi’de, Zul-Hijje, Al-Muharram, și luna Regeb.

Mesagerul Său știu cel mai bine.” El a rămas tăcut un timp și a întrebat: “Nu este ziua sacrificiului (An-Nahr’)?” “Ba da, așa este.”, am zis noi. După asta, el a spus: “Să nu vărsați sânge, să nu mâncați sau să luați (cu forța) hrana altuia și să nu vă pătați onoarea. Toate acestea sunt lucruri sacre. Este un păcat să le violați sfințenia. Ele sunt la fel de sfinte ca această zi sfântă, din această lună sfântă, în acest oraș sfânt.”

“Veți fi înviați (după moarte), îl veți întâlni pe Domnul vostru și veți da socoteală pentru faptele voastre. Prin urmare, să nu vă rătăciți de la calea cea dreaptă și să vă ucideți unul pe altul.” “Nu am predat eu Mesajul [Domnului meu]?” Ei au răspuns: “Ba da, așa ai făcut.” El a zis: “O, Allah! Fii martor! Îngăduie ca acela care este prezent să-l transmită celui care lipsește, fiindcă mulți dintre cei care vor primi Mesajul îl vor prețui mai mult decât cei de aici din adunare.”, a zis el.[1]

Într-o altă versiune se povestește că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus în acea cuvântare: “Cel care se află în nenorocire, cu siguranță, se va întrista. Așa că nici unul dintre voi să nu aducă nenorocirea peste capul copiilor sau al părinților lui. Satan însuși și-a pierdut pe deplin speranța că va fi venerat în țara voastră. Însă, atunci când faceți fapte rele, pe care le considerați mici, deveniți supușii lui. Satan va fi mulțumit de aceste fapte.”[2]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a petrecut zilele At-Tașriq (11,12 și 13 din luna Zul-Hijje) în Mina, timp în care a făcut învățăturile rituale ale pelerinajului, a făcut rugăciuni către Allah și a șters toate urmele și trăsăturile politeismului.

În unele zile din At-Tașriq, el a mai ținut câteva cuvântări. Într-o versiune a lui Abu Da’ud, referitoare la Sira, fiica lui Nabhan, ea a zis: “Profetul a ținut o cuvântare, zicând: "Nu este aceasta ziua de mijloc a Zilelor At-Tașriq.”[3]

Discursul său din ziua aceea a fost asemănător cu cel din ziua An-Nahr și a fost ținut după revelarea "Capitolului An-Nasr".

În a doua zi de An-Nafr (plecarea), pe 13 Zul-Hijje, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit din Mina și s-a oprit într-un loc înalt de pe versantul unui munte, la neamul Kinana din Al-Abtah. Și-a petrecut acolo tot restul zilei, dar și noaptea și a făcut rugăciunile de amiază, după-amiază, apus și seară.

Apoi a dormit puțin, după care a încălecat și a pornit spre Al-Ka’ba. El a făcut ocolul de adio, după care a poruncit însoțitorilor lui să facă la fel.

După împlinirea acestor ritualuri religioase, el s-a grăbit să se întoarcă în Medina cea curată. A mers acolo nu să caute odihnă, ci să-și reia strădania și lupta pe calea lui Allah.[4]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/234.
[2] At-Tirmidhi, 2/38,135; Mișkat Al-Masabih, 1/234.
[3] Abu Da’ud, 1/269.
[4] Sahih Al-Bukhari, 1/631, 2/631; Ibn Hișam, 2/601-605; Zad Al-Ma’ad, 1/196, 218-220.

ULTIMELE EXPEDIȚII

Mândria a determinat statul bizantin să refuze musulmanilor dreptul de a trăi. Aroganța bizantinilor i-a făcut chiar să-i ucidă pe aceia dintre reprezentanții lor care au îmbrățișat islamul. Uciderea lui Farua bin ‘Amr Al-Judhami, reprezentantul lor la Mu’an, a fost o dovadă a aroganței lor. Din aceste motive, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să mobilizeze o armată uriașă în luna Safar anul 11 d.H., în fruntea căreia fusese numit Osama bin Zaid bin Haritha, cu porunca de a lăsa caii musulmanilor să calce în picioare pământurile ce se învecinau cu Al-Balqa’ și Ad-Darum din Palestina. Intenția lui era de a-i teroriza pe bizantini și de a insufla încrederea în inimile arabilor care se stabiliseră la granițele cu aceștia. Celălalt scop era de a transmite mesajul tuturor celor de acolo, astfel încât nimeni să nu aibă curajul să spună că asuprirea bisericii poate scăpa nepedepsită și că islamizarea este sinonimă cu frica și vulnerabilitatea. Felul în care armata a fost condusă de Osama a fost criticat, deoarece acesta era prea tânăr, iar oamenii au avut rețineri în a lua parte la expediția lui.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a adresat oamenilor, astfel: “Nu-i de mirare că nu sunteți de acord ca el să fie conducătorul vostru, din moment ce nu ați fost de acord nici cu tatăl lui, care v-a condus. Dar, jur pe Allah, tatăl lui, care a fost unul dintre oamenii cei mai dragi mie, a fost un conducător foarte eficient și acest fiu al lui este unul dintre oamenii cei mai dragi mie, după tatăl lui.[1]

Astfel, lumea a început să-l simpatizeze pe Osama și s-au alăturat armatei sale. Numărul de voluntari din armata sa a fost atât de mare, încât a trebuit să-și facă tabără în afara Medinei. Vestea îngrijorătoare despre boala Profetului a făcut expediția să zăbovească din nou, pentru că oamenii voiau să afle care era Voia lui Allah în legătură cu Profetul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

A fost voința lui Allah ca expediția lui Osama să fie prima organizată în timpul califatului lui Abu Bakr.[2]

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/612.
[2] Ibn Hișam, 2/560,606; Sahih Al-Bukhari, 2/612.

CĂLĂTORIA SPRE ALLAH PREAÎNALTUL

Semne de bun rămas

Când Chemarea la islam s-a încheiat și noua credință s-a instalat, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a început să primească vești care anunțau plecarea sa. Afirmațiile și faptele sale indicau vădit acest lucru:

1. În luna Ramadan a anului 10 d.H., el s-a izolat timp de douăzeci de zile, spre deosebire de zece zile, cât stătea înainte.

2. Îngerul Gavriil a repetat Coranul de două ori împreună cu el.

3. Cuvintele sale de la pelerinajul de adio: “Nu știu dacă vă voi mai vedea vreodată în acest loc, după sfârșitul acestui an.”

4. Revelația "Capitolului An-Nasr" în mijlocul zilelor At-Tașriq. Când i-a fost trimisă, el și-a dat seama că se apropie despărțirea și că acest capitol era un semn al morții sale apropiate.

5. În primele zile din luna Safar, anul 11 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a plecat la Uhud și a făcut o rugăciune de bun rămas pentru martiri. Era ca și cum și-ar fi luat adio de la cei morți și de la cei vii. A urcat apoi la amvon și s-a adresat oamenilor, spunând: “Sunt menit să vă pregătesc calea și să fiu martor pentru voi. Pe Allah, mă uit la "Fântână" acum. Am primit cheile de la comorile lumești. Pe Allah, nu mi-e frică pentru voi că veți deveni politeiști după mine. Dar mă tem că vă veți întrece pentru lucrurile lumești.”[1]

În miez de noapte, el a mers la cimitirul Al-Baqi’ și l-a implorat pe Allah să-i ierte pe martirii islamului. El a zis: “Pacea să fie cu voi, locuitori ai mormintelor! Fie ca zorii acestei dimineți ce răsar deasupra voastră să vă ușureze mai mult decât pe cei vii. Necazurile se apropie de la ei, ca și norii unei nopți întunecoase – ultima ce o urmează pe cea dintâi. Ultima aduce mai multă nenorocire decât cea dintâi.” El i-a alinat, spunând: “Noi vă vom urma.”

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/585.

Primele simptome ale bolii

Luni, 29 Safar 11 d.H., el a luat parte la ritualurile funerare de la Al-Baqi'. La întoarcere, a început să-l doară capul și temperatura i-a crescut atât de mult, încât fiebinţeala se simţea chiar şi prin legătura care-i înfășura capul.

Deși era bolnav, el i-a condus pe musulmani la răgăciune timp de încă unsprezece zile. În total, boala sa a durat treisprezece sau paisprezece zile.

Ultima săptămână

Când boala i s-a agravat, el și-a întrebat soțiile: "Unde să stau mâine? Unde să stau?" Ele au înțeles ce voia el, așa că i-au îngăduit să stea oriunde dorea. Profetul s-a mutat în camera 'A'ișei și a mers susținut de Al-Fadl bin Al-Abbas și 'Ali bin Abu Talib. Cu capul legat cum era, și-a târât picioarele până ce a intrat în locuința ei. Acolo și-a petrecut ultima săptămână din viața lui.

În tot acest timp, 'A'ișa i-a recitat "Al-Mu'auuizat" (Capitolele 113 și 114 din Coran) și alte rugăciuni învățate de la el.

Cu cinci zile înaintea morții

Miercuri, cu cinci zile înainte de a muri, temperatura Profetului a crescut foarte mult, semnalând înrăutățirea bolii sale. El a leșinat din cauza durerilor mari pe care le avea. "Turnați peste mine șapte burdufuri de piele cu apă din fântâni diferite, ca să pot ieși afară să mă întâlnesc cu oamenii și să le vorbesc." Atunci, ei l-au așezat într-un bazin folosit în mod obișnuit pentru spălat și au turnat apă peste el, până când a zis: "Destul. Destul."

Mai apoi, s-a simțit destul de bine pentru a intra în Moschee. S-a așezat la amvon și a ținut o cuvântare oamenilor care s-au adunat în jurul lui: "Allah i-a blestemat pe evrei și pe creștini fiindcă au făcut din mormintele Profeților lor locuri de închinare."[1] Apoi a zis: "Să nu faceți din

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/62; Muatta' Imam Malik, p.360.

mormântul meu un idol la care să vă închinați”.[1] Atunci, s-a pus la dispoziția lor și i-a invitat să-i plătească pentru orice rău pe care ar fi putut să li-l facă vreodată, zicând: “Celui pe care l-am biciuit vreodată îi ofer spatele meu pentru a se putea răzbuna. Celui căruia i-am pătat vreodată onoarea, hulindu-l, îi ofer onoarea mea pentru a se putea răzbuna.”

Apoi, a coborât și a făcut rugăciunea de amiază. După aceasta, s-a întors din nou la amvon și s-a așezat. Și-a reluat prima cuvântare, despre dușmănie și multe alte lucruri.

Un om a spus: “Îmi datorezi trei dirhami.” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: “Fadl, plătește-i banii.”, apoi a continuat: “Vă poruncesc să fiți buni cu "ajutoarele". Ei sunt familia mea și la ei am găsit adăpost. Ei s-au achitat cu adevărat de responsabilitatea care a căzut pe umerii lor și tot ce aveți voi de făcut pentru ei este să fiți pe deplin conștienți și să apreciați binele pe care l-au făcut și să ignorați greșelile lor.”

Într-o altă versiune, se spune: “Numărul credincioșilor va spori, dar numărul "ajutoarelor" va descrește într-o asemenea măsură, încât vor fi printre oameni precum sarea în bucate. Așa că, acela dintre voi care ocupă o funcție înaltă și are destulă putere să facă oamenilor bine sau rău, să recunoască pe deplin și să aprecieze bunăvoința pe care au arătat-o acești binefăcători și să le treacă cu vederea greșelile.”[2]

Apoi a zis: “Allah Preaputernicul a oferit slujitorului Său posibilitatea de a alege între toate averile lumești și răsplata Lumii de Apoi. El a ales-o pe ultima.”

Abu Sa’id Al-Khudri a spus: “Când a auzit asta, Abu Bakr a plâns și a zis: "Renunțăm la mamele și la tații noștri de dragul tău." Noi ne-am mirat de ce a spus Abu Bakr. Oamenii au spus: "Ia te uită la bătrânul acesta! Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - povestește despre un slujitor al lui Allah care a primit dreptul de a alege între cele mai mari averi din lumea asta și generozitatea lui Allah în Viața de Apoi, dar el spune: "Renunțăm la tații și la mamele noastre de dragul tău!" Doar mai târziu și-au dat seama ce voia să spună. Mesagerul lui Allah era slujitorul menit să aleagă. Am realizat totodată că Abu Bakr era cel mai învățat

[1] Muatta’ Imam Malik, p.65.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/536.

dintre noi."[1]

Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Omul alături de care mă simt cel mai în siguranță este Abu Bakr. Dacă ar trebui să leg prietenie cu altcineva în afară de Allah, Abu Bakr ar fi prietenul meu de suflet. Pentru el simt afecțiune și frăție întru islam. Toate ușile se vor închide în Moschee, în afară de cea a lui Abu Bakr."[2]

Cu patru zile înaintea morții

Joi, cu patru zile înainte de moartea sa, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, deși suferea dureri cumplite, le-a spus oamenilor: "Veniți aici. O să vă pun să scrieți ceva, astfel ca niciodată să nu cădeți în greșeală." Auzind acest lucru, 'Omar bin Al-Khattab a zis: "Profetul lui Allah suferă dureri puternice și voi aveți Coranul. Cartea lui Allah este suficientă pentru noi." Totuși, alții au vrut ca scrierea să fie făcută. Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a auzit că se ceartă pentru acest lucru, le-a poruncit să plece și să-l lase în pace.[3]

În ziua aceea, el le-a recomandat trei lucruri:

1). În Arabia să nu trăiască decât musulmanii

2). Delegațiile să fie bine primite și onorate în maniera în care el însuși obișnuia să o facă.

3). În ceea ce privește cea de-a treia recomandare, naratorul a spus că a uitat despre ce era vorba. S-ar putea să fi fost credința față de Cartea Sfântă și față de "Sunna". E posibil să fi fost realizarea și mobilizarea armatei lui Osama sau practicarea rugăciunilor și grija față de sclavi.

În ciuda chinurilor pe care le îndura din cauza bolii și a durerilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a condus toate rugăciunile până în acea zi de joi – cu patru zile înainte de a muri. În ziua respectivă a condus rugăciunea de apus și a recitat:

"Pe cele trimise în rafale" [77:1][4]

Înspre seară, el s-a simțit atât de rău încât nu și-a mai putut stăpâni

[1] Mișkat Al-Masabih, 2/546.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/22,429,449, 2/638; Mișkat Al-Masabih, 2/548.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/637.
[4] Mișkat Al-Masabih, 1/102.

durerea și nici n-a mai putut să iasă pentru a merge la Moschee. 'A'ișa a spus: "Profetul a întrebat: "Au făcut oamenii rugăciunea?" "Nu, n-au făcut-o. Te așteaptă pe tine." Atunci, el a spus: "Pune niște apă în vasul de spălat." Am făcut ce a poruncit, el s-a spălat și a vrut să se ridice, dar a leșinat. Când și-a revenit, a întrebat din nou: "S-au rugat oamenii?" Apoi lucrurile s-au repetat iarăși și iarăși, a doua și a treia oară, din momentul în care se spăla până la cel când leșina în urma încercărilor de a se ridica în picioare. De aceea, l-a trimis pe Abu Bakr să conducă el rugăciunea. Apoi Abu Bakr a fost cel care a condus rugăciunea în acele zile.[1] Au fost 17 rugăciuni cât a mai trăit Muhammed."

'A'ișa a vorbit de trei-patru ori cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-l retragă pe Abu Bakr de la conducerea rugăciunilor pentru ca oamenii să nu-și piardă speranța în el, dar el a refuzat și a zis: "Voi [femeile] sunteți ca femeile care au încercat să-l atragă pe Iosif în păcat. Transmiteți cererea mea lui Abu Bakr, să conducă rugăciunea."

La o zi sau două înaintea morții

Sâmbătă sau duminică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a simțit destul de bine pentru a face rugăciunea, așa că a ieșit sprijinit de doi oameni pentru a face rugăciunea de prânz. Abu Bakr, care atunci conducea rugăciunea, s-a retras când l-a văzut venind, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a făcut semn să rămână unde se află și a zis: "Așezați-mă lângă el." Ei l-au așezat în stânga lui Abu Bakr. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a condus rugăciunea și Abu Bakr l-a urmat, înălțându-și vocea la fiecare "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare) pe care-l spunea Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, pentru ca lumea să audă clar.[2]

Cu o zi înaintea morții sale

Duminică, la o zi înainte de a muri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a eliberat sclavii, a plătit ca milostenie cei șapte dinari pe care îi datora și a dăruit armele sale musulmanilor. Când s-a lăsat noaptea, 'A'ișa a trebuit să împrumute niște ulei de la vecina ei

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/99.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/98,99.

ca să-și aprindă candela.

Până și armura lui a fost dată drept garanție pentru treizeci de Sa' (unitate de măsură cubică) de orz.

Ultima zi în viață

Într-una din povestirile sale, Anas bin Malik a spus: "Luni, în vreme ce musulmanii își făceau rugăciunea de dimineață, fiind conduși de Abu Bakr, au fost surprinși să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ridicând perdeaua de la camera unde locuia 'A'ișa. El i-a privit în timp ce se rugau, aliniați după cuviință și a zâmbit bucuros. Când l-a văzut, Abu Bakr s-a retras și a mers să se alăture șirurilor de credincioși, pentru a-i face loc să conducă rugăciunea, căci el a crezut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - voia să meargă și să se roage." Anas a zis: "Musulmanii care se rugau erau atât de încântați, încât aproape erau extaziați în rugăciunea lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a făcut semn să-și continue rugăciunea, a intrat în cameră și a lăsat perdeaua."[1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a mai apucat următoarea rugăciune.

Când s-a luminat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a chemat-o pe Fatima și i-a spus în șoaptă ceva care a făcut-o să plângă. Apoi i-a șoptit altceva care a făcut-o să râdă. După moartea Profetului, 'A'ișa a întrebat-o ce era cu plânsul și cu râsul acela, iar Fatima a răspuns: "Prima dată mi-a dezvăluit că va muri din cauza acestei boli și eu am plâns. Apoi mi-a spus că eu voi fi prima din familia lui care-l va urma, și-am râs."[2]

El a dat Fatimei fericita știre conform căreia ea va deveni stăpâna tuturor femeilor din lume.[3]

Fatima a fost martoră la durerile puternice de care suferea tătăl ei și a zis: "Ce dureri cumplite are tatăl meu!" La aceste cuvinte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a remarcat: "Până la sfârșitul acestei zile, el nu va mai avea nici o durere."[4]

[1] Ibidem, 2/640.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/638.
[3] Rahmat-al-lil'alamin, 1/282.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/641.

Pe urmă, a cerut să fie aduși la el Al-Hasan și Al-Husain. I-a sărutat și i-a sfătuit să fie bine îngrijiți. A cerut apoi să-și vadă soțiile care au și venit. El le-a dat sfaturi și le-a spus să nu uite de Allah. Durerea a devenit atât de puternică încât urma de otravă pe care o primise la Khaibar a ieșit la lumină. Gustul ei era atât de rău, încât el i-a zis ‘A’ișei:

“Simt încă efectul dureros al mâncării pe care am gustat-o la Khaibar. Simt că moartea se apropie.”[1] El a poruncit oamenilor: "Rugăciunea! Rugăciunea și tot ce aveți sub stăpânire." A repetat acest lucru de mai multe ori.[2]

Profetul își trage ultima suflare

Când chinurile morții au început, ‘A’ișa l-a sprijinit de pieptul ei. Ea spune: “Allah a fost atât de generos cu mine că Mesagerul lui Allah a murit în casa mea. El a murit sprijinit de pieptul și de gâtul meu și Allah a amestecat saliva lui cu a mea la moartea lui.” ‘Abdur Rahman - fiul lui Abu Bakr - a intrat, ținând în mână o rădăcină a unei plante de deșert (Miswak) folosită pentru curățatul dinților, în timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era sprijinit de pieptul meu. Am observat că el se uită la Miswak, așa că l-am întrebat, căci știam că o voia: “Ai vrea să o iau eu pentru tine?” El a încuviințat din cap. Am luat-o și i-am dat-o. Dar era prea tare, așa că l-am întrebat: “Să o înmoi pentru tine?” și el a încuviințat, așa că am înmuiat-o în gura mea și el a trecut-o peste dinți săi."

Într-o altă versiune, se spune: “El și-a curățat dinții cât de bine a putut.”

La îndemâna lui se afla un vas (Rakua) cu apă. Și-a înmuiat mâna în vasul cu apă și s-a șters pe față, spunând: “Nu este alt zeu în afară de Allah. Moartea este plină de chinuri.”[3]

De îndată ce a terminat curățatul dinților, el și-a ridicat mâna sau degetul arătător, a privit spre tavan și și-a mișcat buzele. ‘A’ișa s-a aplecat să-l asculte și l-a auzit, spunând: “Împreună cu cei asupra cărora ai pogorât mila Ta, cu profeții și cei devotați (As-Siddiqin), martirii și făcătorii de bine, O Allah, iartă-mă și ai milă de mine și fă-mi parte de tovărășia

[1] Ibidem, 2/637.
[2] Ibidem, 2/637
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/640.

Celui de Sus."[1] Apoi, l-a intervale scurte de timp, murmura aceste cuvinte: "O, Allah, fă-mi parte de tovărășia Celui de Sus. La Allah ne întoarcem și către El alergăm după ajutor și ultim adăpost." Acest lucru se întâmpla după răsăritul soarelui, în ziua de luni, 12 Rabi' Al-Auual, anul 11 d,H., (632 e.n.). Când a murit, Profetul avea 63 de ani și patru zile.

Adepții sunt mâhniți de moartea Profetului

Vestea pierderii imense s-a răspândit curând în toată Medina și o durere puternică a cuprins toate colțurile și orizonturile orașului.

Anas a spus: "N-am mai trăit niciodată o zi mai fericită sau mai strălucitoare decât ziua în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a venit la noi și niciodată n-am trăit o zi mai groaznică sau mai întunecată decât ziua în care a murit Mesagerul lui Allah- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!"[2]

Când el a murit, Fatima a zis: "O, Tată, căruia Domnul i-a răspuns rugăciunilor! O, Tată, al cărui cămin este Paradisul! O, Tată, a cărui moarte a anunțat-o îngerul Gavriil!"[3]

Atitudinea lui 'Omar

'Omar a fost atât de afectat încât aproape că și-a pierdut cunoștința, s-a ridicat înaintea oamenilor și li s-a adresat: "Câțiva dintre ipocriți pretind că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a murit. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a murit, ci a plecat la Domnul Său, la fel ca Moise bin Imran, care a fost plecat timp de 40 de nopți, dar până la urmă s-a întors, deși ei susțineau că murise. Pe Allah, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se va întoarce și va tăia mâinile și picioarele celor care pretind că a murit."[4]

[1] Ibidem, 2/638-641.
[2] Mișkat Al-Masabih, 2/547.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/641.
[4] Ibn Hișam, 2/655.

Atitudinea lui Abu Bakr

Abu Bakr a plecat din casa lui de la As-Sunh și a venit la Moschee călare pe un cal. La Moschee, el a descălecat și a intrat. Nu a vorbit cu nimeni și nu s-a oprit până ce nu a intrat în camera ‘A’ișei, îndreptându-se direct spre locul unde se afla Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era acoperit cu o pelerină albastră. El i-a descoperit fața, s-a aplecat, l-a sărutat și a plâns. Apoi a spus: “Renunț la mama și la tatăl meu de dragul tău. Cu adevărat, Allah nu te va lăsa să mori de două ori. Tocmai ai trecut de moartea pe care Allah a poruncit-o.”

Pe urmă, a ieșit și l-a găsit pe ‘Omar vorbind oamenilor. El a zis: “’Omar, așează-te!” ‘Omar a refuzat să se supună. Oamenii l-au lăsat pe ‘Omar și au venit către Abu Bakr, care a început o cuvântare, spunând: “O, voi, cei care-l venerați pe Muhammed, el este mort acum.", apoi a spus: "O, voi, cei care-l venerați pe Allah, El este Atotputernic și este de-a pururea Viu și nu ne va părăsi niciodată.

Allah spune:

“Și Muhammed nu este decât un trimis - și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? Cel care s-ar întoarce pe călcâiele lui nu i-ar aduce lui Allah nici o stricăciune. Și Allah îi va răsplăti pe cei mulțumitori.” [3:144]"

Ibn ‘Abbas a spus: “Pe Allah, suna ca și când oamenii n-ar fi auzit niciodată un astfel de verset coranic, până ce nu l-a recitat Abu Bakr ca aducere aminte. Astfel, oamenii au început să-l recite și ei, toți, până la ultimul.”

Ibn Al-Musaiiab a povestit că ‘Omar a zis: “Pe, Allah, în clipa când l-am auzit pe Abu Bakr rostind acel verset, am căzut la pământ, ca și cum picioarele n-ar mai fi avut putere să mă țină. Doar atunci am realizat că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - într-adevăr murise.”

Pregătirea de adio a cinstitului său trup

Discuțiile referitoare la succesorul lui Muhammed au izbucnit chiar înainte ca trupul Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să fie pregătit pentru îngropăciune. Între "ajutoare" și emigranți au avut loc neînțelegeri, dialoguri și discuții în porticul neamului Sa'ida, recunoscându-l până la urmă pe Abu Bakr drept calif. Ei și-au petrecut acolo întreaga zi de luni, până noaptea târziu. Oamenii erau atât de prinși în disputele lor, încât noaptea aproape că trecuse, se apropiau de zorii zilei de marți, și totuși trupul său binecuvântat zăcea încă pe pat, acoperit cu un veșmânt albăstrui. Era încuiat în cameră.

Marți, trupul Profetului a fost spălat cu hainele pe el. L-au spălat Al-Abbas, 'Ali, Al-Fadl și Qathm, cei doi fii ai lui Al-Abbas, la fel ca Șaqran, sclavul eliberat al Mesagerului, Osama bin Zaid și Aus bin Khauli. Al-Abbas, Al-Fadl și Qathm i-au rotit corpul, în vreme ce Osama și Șaqran turnau apa. 'Ali l-a spălat și Aus l-a sprijinit de pieptul său.

Ei l-au înfășurat într-un giulgiu alcătuit din trei bucăți de pânză albă de Sahuli, din bumbac, ce nu avea nici mâneci,[1] nici ceva care să-i acopere capul.

Când era vremea să-l îngroape, s-a ivit o oarecare discuție în legătură cu locul în care să fie înmormântat, dar Abu Bakr a zis: "L-am auzit pe Mesagerul lui Allah spunând: "La moartea sa, un Profet este îngropat în locul unde închide ochii, așa că Abu Talha a ridicat patul în care murise, a săpat dedesubt și a scos pământul pentru a face mormântul."

Oamenii au intrat în cameră câte zece odată. Ei s-au rugat pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Primii care s-au rugat pentru el au fost oamenii din clanul său, apoi emigranții și pe urmă "ajutoarele". Femeile s-au rugat pentru el după bărbați. Copiii s-au rugat la urmă.

În acest fel a decurs toată ziua de marți și noaptea de miercuri, terminându-se în dimineața zilei de joi. 'A'ișa a spus: "Noi n-am știut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era îngropat decât când am auzit zgomotul sapelor care săpau pământul în mijlocul nopții."[2]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/169; Sahih Muslim, 1/306.

[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.471; Ibn Hișam, 2/649-665; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.38,39; Rahmat-al-lil'alamin, 2/277-286.

FAMILIA PROFETULUI

1. Khadija bint Khuuailid. În Mekka, înainte de migrare, familia Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era compusă din soția lui, Khadija bint Khuuailid, și el. Când s-au căsătorit, el avea douăzeci și cinci de ani, iar ea patruzeci. Ea a fost prima femeie cu care s-a căsătorit. A fost singura soție pe care a avut-o până la moartea ei. El a avut cu ea fii și fiice, dar nici unul dintre fii nu a supraviețuit. Fiicele lor erau Zeinab, Ruqaiia, Umm Kulthum și Fatima.

Zeinab s-a măritat cu vărul ei matern, Abu Al-'As bin Al-Rabi', și acest lucru s-a întâmplat înainte de migrare. Ruqaiia și Umm Kulthum s-au căsătorit, pe rând, cu 'Uthman bin 'Affan. El s-a căsătorit cu una după moartea surorii ei. Fatima s-a căsătorit cu 'Ali bin Abu Talib în perioada dintre bătălia de la Badr și cea de la Uhud. Fiii și fiicele pe care Fatima și 'Ali le-au avut au fost: Al-Hasan, Al-Husein, Zeinab și Umm Kulthum.

Se știe foarte bine că Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a fost acordat, printr-un verset coranic, dreptul de a avea mai multe neveste din diverse motive. Nevestele pe care le-a avut au fost în număr de treisprezece. Nouă dintre ele i-au supraviețuit, în timp ce două au murit în timpul vieții lui, și anume: Khadija și Zeinab bint Khuzaima ("Mama săracilor" - "Umm Al-Masakin"), iar cu celelalte două el nu și-a consumat căsătoria.

2. Sauda Bint Zam'a. El s-a căsătorit cu ea în Șauual, anul zece al Profeției, la câteva zile după moartea Khadijei. Înainte de aceasta ea a fost măritată cu un văr patern de-al ei, As-Sakran bin 'Amr, mort și el înaintea căsătoriei acesteia cu Profetul.

3. 'A'isa Bint Abu Bakr. S-a însurat cu ea în al unsprezecelea an al Profeției, la un an după căsătoria lui cu Sauda și cu doi ani și cinci luni înainte de migrare. Când s-a însurat cu ea, 'A'ișa avea șase ani. Oricum, el nu și-a consumat căsătoria cu ea până în Șauual, la șapte luni după emigrarea la Medina, când ea avea nouă ani. A'ișa a fost singura fecioară cu care s-a căsătorit și cea mai dragă ființă dintre toate pentru el. De asemenea, a fost și cea mai instruită femeie în jurisprudență.

4. Hafsa Bint 'Omar bin Al-Khattab. Fostul ei soț era Khunais

bin Huzafa As-Sahmi în perioada dintre bătăliile Badr și Uhud. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în anul 3 d.H.

5. Zeinab Bint Khuzaima. Era din neamul Hilal bin 'Amir bin Sa'sa'a. Era poreclită "Umm Al-Masakin" datorită bunătății și grijii față de săraci. A fost soția lui 'Abdullah bin Jahș, care a fost martirizat la Uhud și s-a măritat cu Profetul în anul 4 d.H., dar a murit la două-trei luni după căsătoria cu Mesagerul lui Allah.

6. Umm Salama Hind Bint Abu Omaiia. Ea fusese soția lui Abu Salama, care a murit în Jumada Al-Akhir, în anul 4 d.H. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în luna Șauual a aceluiași an.

7. Zeinab bint Jahș bin Riiab. Era din neamul Asad bin Khuzaima și era verișoara Profetului. Era soția lui Zaid bin Haritsa, care pe atunci era considerat fiul adoptiv al Profetului. Oricum, Zaid a divorțat de ea, iar Allah a trimis niște versete coranice în această privință:

"...Apoi, când Zaid a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață,..." (33:37)

În legătură cu ea, Allah a trimis niște versete din "Capitolul Al-Ahzab", care discutau în amănunt problema adoptării copiilor, însă vom detalia mai târziu această problemă. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în Zul-qi'de, în anul 5 d.H.

8. Juuairiia Bint Al-Harith. Al-Harith era căpetenia neamului Al-Mustaliq din tribul Khuza'a. Juuairiia era printre prizonierii pe care i-au luat musulmanii de la neamul Mustaliq. Ea a fost dată lui Thabit bin Qais bin Șammas. El a făcut cu ea un legământ să o elibereze la un moment dat. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a realizat legământul și s-a însurat cu ea în Șa'ban, anul 6 d.H.

9. Umm Habiba Ramla. Este fiica lui Abu Sufian. A fost căsătorită cu 'Ubaidulla și a migrat cu el în Abisinia (Etiopia). Când 'Ubaidulla a renunțat la islam și a devenit creștin, ea s-a menținut în religia ei și a refuzat să se convertească. 'Ubaidulla a murit în Abisinia. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Amr bin Omaiia Ad-Damiri cu o scrisoare la regele Negus, cerându-i mâna lui Umm Habiba. Aceasta se întâmpla în luna Muharram, în anul 7 d.H. Negus a consimțit și a trimis-o Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, însoțită de Șarhabil bin Hasna.

10. Safiia Bint Huiai bin Akhtab. Din neamul lui Israel, ea s-a

numărat printre cei prinși și ținuți ca sclavi în bătălia de la Khaibar. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat-o pentru el însuși. A eliberat-o și s-a însurat cu ea după acea victorie, în anul 7 d.H.

11. Maimuna Bint Al-Harith. Fiica lui Al-Harith și sora lui Umm Al-Fadl Lubaba bint Al-Harith. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a căsătorit cu ea după micul pelerinaj de recuperare. Aceasta se întâmpla în Zul-qi'de, anul 7 d.H.

Acestea sunt cele unsprezece femei cu care s-a căsătorit Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și cu care și-a consumat căsătoria. Cele două soții cu care nu și-a consumat căsătoria au fost: una din neamul Kilab și cealaltă din neamul Kindah, care se numea Al-Jauniia.

În afară de acestea, el a avut două roabe. Prima era Maria, copta (o egipteană creștină), un dar de la Al-Muqauqis, regele Egiptului. Ea a dat naștere fiului lui Ibrahim, care a murit, copil fiind, în Medina, pe 28 sau 29 Șauual, în anul 10 d.H., adică 27 ianuarie 632 e.n.. A doua a fost Raihana bint Zaid An-Nadriia sau Quraziia, o prizonieră din neamul Quraiza. Unii spun că ea era una dintre soțiile lui. Totuși, Ibn Al-Qaiiim acordă mai mult credit primei versiuni. Abu 'Ubaida a amintit de încă două roabe, Jamila, o prizonieră, și cealaltă, o sclavă dăruită lui de către Zeinab bint Jahș.[1]

Oricine meditează la viața Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - își dă seama că Profetul, petrecându-și primii treizeci de ani alături de Khadija și apoi de Sauda, nu s-ar fi putut căsători după vârsta de patruzeci de ani cu un număr așa de mare de femei doar pentru a-și satisface o simplă dorință carnală, ci a fost motivat de un țel mult mai nobil.

Tendința Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de a stabili o legătură prin căsătorie atât cu Abu Bakr, cât și cu 'Omar, prin căsătoria lui cu 'A'ișa și Hafsa, precum și prin căsătoria fiicei sale, Fatima, cu 'Ali bin Abu Talib și a celorlalte două fiice ale lui, Ruqaiia și Umm Kulthum cu 'Uthman, arată limpede că ținta lui era întărirea legăturii dintre cei patru oameni ale căror sacrificii și realizări importante pentru cauza islamului sunt bine cunoscute.

În afară de aceasta, există o tradiție a arabilor de a onora legăturile

[1] Zad Al-Ma'ad, 1/29.

prin alianță. Pentru ei, un ginere sau o noră era un mijloc prin care își puteau consolida relația cu diferite frății. Ostilitatea și luptele împotriva alianțelor și a rudelor ar fi adus rușinea, dizgrația și umilința asupra lor.

Căsătorindu-se cu "mamele credincioșilor", Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dorit să distrugă sau să anihileze dușmănia triburilor arabe față de islam și să stingă ura lor internă. Umm Salama era din neamul Makhzum, clanul lui Abu Jahl și Khalid bin Al-Ualid. Căsătoria ei cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut rezultate pozitive. Atitudinea intenționat șovăitoare a lui Khalid la Uhud, de exemplu, s-a datorat căsătoriei Mesagerului cu Umm Salama. Khalid a mers chiar mai departe și în scurt timp a devenit de bunăvoie un musulman supus.

După căsătoria Mesagerului lui Allah cu Umm Habiba, Abu Sufian, tatăl ei, nu a mai avut cu el nici un fel de divergență. De asemenea, căsătoria lui cu Juuairiia și Safiia le-a determinat pe cele două triburi să înceteze orice fel de provocare, agresiune sau ostilitate împotriva islamului. Juuairiia a fost una dintre cele mai mari surse de binecuvântare pentru poporul ei. Cu ocazia căsătoriei ei cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, tovarășii lui au eliberat din sclavie o sută de familii din neamul ei. Ei au spus: "Este pentru înrudirea lor cu Mesagerul lui Allah." Nu mai este nevoie să spunem ce impresie deosebită a făcut această favoare în sufletul tuturor. Unul dintre cele mai importante motive este porunca lui Allah către Profetul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de a educa și purifica sufletele oamenilor care nu știau nimic despre maniere, educație și cultură. El a trebuit să-i învețe să accepte necesitățile civilizației și să contribuie la întărirea și înălțarea unei noi societăți islamice.

O regulă de bază a societății musulmane este interzicerea amestecării bărbaților și femeilor. Asigurarea unei educații directe pentru femei, deși foarte necesară, este un lucru imposibil în lumina acestei norme islamice. Din această pricină, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trebuit să aleagă câteva femei de vârste și cu înclinații diferite și să le instruiască sistematic pentru a educa beduinele, orășenele, bătrânele și tinerele și pentru a le pune astfel la dispoziție instrumentele necesare pentru propagarea adevăratei credințe. "Mamele credincioșilor" (soțiile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) se aflau

într-o poziție atât de avantajoasă, încât îi puteau informa pe oameni (bărbați și femei) despre starea și problemele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Fiind educate în regulile și învățăturile islamului, soțiile lui, mai ales cele care i-au supraviețuit, au jucat un rol foarte important în transmiterea tradițiilor profetice către musulmani. 'A'ișa, de pildă, a relatat foarte multe dintre faptele și declarațiile Profetului.

Căsătoria lui cu verișoara sa paternă, Zeinab bint Jahș, a fost un caz aparte care avea ca scop eradicarea unei tradiții preislamice adânc înrădăcinate – adoptarea copiilor. În perioada preislamică, arabii priveau o persoană adoptată exact ca pe un copil adevărat, cu aceleași drepturi și îndatoriri. Această tradiție preislamică fusese atât de adânc înrădăcinată în inimile lor, încât nu era deloc ușor de îndepărtat. Aceasta ataca de fapt principiile de bază ale islamului, mai ales cele care privesc căsătoria, divorțul, moștenirea și alte câteva aspecte, aducând numeroase stricăciuni și daune. În mod firesc, islamul luptă împotriva acestor fapte și încearcă să le îndepărteze din societatea islamică. Pentru eradicarea acestei tradiții, Allah Preaînaltul a poruncit Mesagerului Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să se însoare cu verișoara sa, Zeinab bint Jahș, care fusese soția lui Zaid. Ea avea divergențe cu Zaid și acesta intenționa să divorțeze de ea. Acest lucru se întâmpla pe vremea când Confederațiile (Al-Ahzab) pregăteau o alianță mișelească împotriva Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și împotriva musulmanilor.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se temea că ipocriții, idolatrii și evreii vor face propagandă pe seama asta și vor încerca să-i influențeze pe unii musulmani slabi de înger. Din cauza aceasta, l-a îndemnat pe Zaid să nu divorțeze de ea, pentru a nu fi implicat în acel proces.

Fără îndoială, această ezitare și parțialitate erau străine de caracterul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și nu se potriveau cu capacitatea de decizie și voința cu care fusese trimis. Allah Preaînaltul l-a mustrat pentru aceasta și a spus:

"Și i-ai spus aceluia asupra căruia Allah Și-a trimis harul Său, cum și tu ai trimis harul tău asupra lui: „Păstreaz-o pentru tine pe soața ta și fii cu frică de Allah!". Tu ai ținut ascuns în sufletul tău ceea ce Allah a voit să descopere. Tu te-ai temut de oameni, măcar că Allah este mai vrednic să te temi de El..." [33:37]

În final, Zaid a divorțat de Zeinab și Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a căsătorit cu ea, în perioada în care îi asedia pe cei din neamul Quraiza. Aceasta s-a întâmplat după ce ea și-a încheiat perioada de timp în care o văduvă sau o femeie divorțată nu se poate recăsători (Idda). Allah poruncise deja și nu i-a mai oferit altă posibilitate. Allah Însuși începuse deja procedura de căsătorie, spunând:

"...Apoi, când Zaid a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață, pentru ca dreptcredincioșii să nu mai aibă reținere în privința soțiilor fiilor lor adoptivi, dacă aceștia întrerup orice legături cu ele..." [33:37]

Acest lucru s-a întâmplat pentru a anula tradiția adoptării copiilor, după ce El o făcuse prin Cuvintele:

"Chemați-i după părinții lor, căci astfel este mai cu dreptate față de Allah..." [33:5]

"Muhammed nu este tată nici unuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul profeților,..." [33:40]

Multe tradiții adânc înrădăcinate nu pot fi distruse și nici măcar corectate numai prin vorbe goale. Ele trebuie să fie asociate cu fapta celui care transmite Mesajul.

Acest aspect poate fi înțeles și în lumina faptelor musulmanilor la micul pelerinaj de la Al-Hudaibiia, când 'Uura bin Mas'ud Al-Thaqafi a văzut anumiți musulmani alergând după apa cu care el făcuse spălarea rituală, aproape certându-se pentru ea. Au mai fost și alții care s-au întrecut să facă jurământ de moarte și alții care au jurat să nu fugă de pe câmpul de luptă. Printre acești oameni s-au numărat și câțiva tovarăși eminenți ai Mesagerului, cum ar fi 'Omar și Abu Bakr, care, deși și-au dedicat întreaga viață Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și credinței islamice, au refuzat să îndeplinească ordinele Profetului legate de sacrificarea animalelor după ratificarea Tratatului de la Al-Hudaibiia, lucru care l-a tulburat și neliniștit pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Oricum, când Umm Salama - Allah să fie mulțumit de ea! - l-a sfătuit să preia inițiativa și să-și sacrifice animalele, adepții lui s-au grăbit să-i urmeze exemplul. Aceasta este o dovadă clară ce sprijină zicala: "Fapta grăiește mai bine decât vorba", în procesul de exterminare a unei tradiții bine împământenite.

Ipocriții au provocat o mulțime de suspiciuni și au făcut o propagandă

falsă împotriva acelei căsătorii. Faptele și discuțiile lor legate de acea căsătorie au avut efecte negative asupra musulmanilor a căror credință era încă labilă, mai ales că Zeinab era a cincea soție și Nobilul Coran limitase numărul lor doar la patru. Conform tradiției preislamice, Zaid era fiul lui și astfel căsătoria tatălui cu soția divorțată a fiului său era un păcat odios în ochii arabilor.

"Capitolul Al-Ahzab" din Coran a fost revelat pentru a lumina pe deplin cele două aspecte, după cum urmează: islamul nu recunoaște adoptarea copiilor și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, spre deosebire de ceilalți musulmani, are [de la Allah] mai multă libertate în ceea ce privește numărul de soții pe care le poate avea, în vederea atingerii unor scopuri nobile.

În orice caz, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a tratat soțiile cu noblețe. Ele au avut parte de tot ce ține de onoare, satisfacție, răbdare, modestie și servicii (adică, realizarea muncilor gospodărești și a datoriilor casnice). Deși viața casnică a Mesagerului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era dură și insuportabilă, nici una dintre nevestele lui nu s-a plâns. Anas a spus despre viața Profetului: “După știința mea, Mesagerul lui Allah nu a gustat în viața lui o lipie și nici n-a văzut vreodată cu ochii lui un berbec fript.”[1]

‘A’ișa a spus: “Au trecut peste două luni, în timpul cărora am văzut trei semiluni (adică trei începuturi de lună calendaristică, după calendarul islamic) și totuși în casele Mesagerului lui Allah nu s-a aprins nici un foc (n.t. nu au gătit mâncare). “Și cu ce vă hrăneați?”, a întrebat ‘Urua. Ea a spus: “Doar cu apă și curmale.”[2] Multe lucruri au fost dezvăluite despre viața aspră a Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

În ciuda acestor greutăți, lipsuri și neajunsuri din casa Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, nici una dintre nevestele lui nu a murmurat vreun cuvânt de nemulțumire ce i-ar putea fi reproșat, cu o singură excepție și aceasta indusă de înclinații omenești instinctive. Oricum, nu a avut mare importanță și, în consecință, nu a necesitat decretarea unei reguli legislative. Allah le-a dat posibilitatea să aleagă între două lucruri, după cum reiese limpede din următoarele versete:

“O, Profetule! Spune soțiilor tale: „De voiți voi această viață și

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/585.
[2] Ibidem.

podoabele ei, atunci veniți, căci eu vă voi da vouă mijloacele cele necesare și vă voi da vouă dezlegare [prin divorț], după cuviință.

Iar de Îi voiți voi pe Allah și pe Trimisul Său și Casa cea de Apoi, atunci Allah a pregătit pentru cele binefăcătoare dintre voi răsplată mare!" [33:28,29]

Ele au fost atât de nobile și cinstite, încât toate au preferat să aleagă locuința din Viața de Apoi în defavoarea "vieții lumești și a strălucirii ei".

Deși erau multe la număr, în casa lor nu au apărut certurile care se iscă de obicei între soții. De foarte puține ori s-au certat, dar acesta este un lucru normal. Allah le-a mustrat pentru asta și atunci ele au încetat cu asemenea lucruri. Incidentul este menționat în "Capitolul At-Tahrim":

"O, Profetule! De ce îți oprești tu ceea ce Allah ți-a îngăduit,..." [66:1-5]

După părerea mea, nu este cazul să discutăm cu privire la poligamie, din moment ce suntem familiarizați cu europenii și practicile lor indecente, cu suferințele, răutățile, tristețile și necazurile lor, cu crimele oribile pe care le comit, cu procesele și dezastrele în care sunt implicați și care rezultă direct din disprețul lor față de principiul poligamiei. Toate acestea reprezintă un bun argument pentru a justifica temeinicia poligamiei. Imaginea deformată a vieții în Europa, cu practicile ei nesănătoase, ar putea cu adevărat justifica existența și practicarea poligamiei. În acest sens, există semne divine pentru toți oamenii înzestrați cu o gândire lucidă.

ÎNSUȘIRILE ȘI DEPRINDERILE PROFETULUI

Caracterul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a îmbinat perfecțiunea creației cu cea a manierelor.

Această impresie asupra oamenilor se poate deduce din lumina care le-a copleșit inimile și i-a umplut de respect. Demnitatea, credința și stima oamenilor față de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - au fost fără egal. Nici un alt om din întreaga lume nu a fost atât de onorat și iubit. Cei care l-au cunoscut bine au fost fascinați și încântați de el. Erau gata să-și dea viața pentru ca nici măcar un fir de păr din capul lui să nu se clintească.

Prezentăm în continuare un scurt rezumat al versiunilor legate de frumusețea și măreția lui, admițând, însă, că este peste puterile noastre să le cuprindem pe toate.

FRUMUSEȚEA TRĂSĂTURILOR SALE

În timpul călătoriei de migrare spre Medina, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trecut pe lângă cortul lui Umm Ma'bad Al'Khuza'iia. Aceasta i l-a descris astfel soțului ei:

"El avea o strălucire inocentă, o constituție puternică și maniere fine. Nu avea abdomenul îngroșat, iar capul îi era acoperit de o coroană de păr. Avea ochi negri atrăgători și sprâncene îmbinate, frumos arcuite. Părul și-l purta lung și era lucios și negru, ușor ondulat. Vocea avea un timbru poruncitor. Avea capul mare, bine făcut și gâtul suplu. Expresia feței era gânditoare și contemplativă, senină și sublimă, în același timp. De la depărtare, era un străin fascinat, dar, de îndată ce te obișnuiai cu el, această fascinație se transforma în atașament și respect. Expresia lui era foarte plăcută și distinctă. Vorbea concis și fără cuvinte de prisos, precum alunecă un șir de mătănii. Statura nu-i era nici prea înaltă, nici prea scundă, ci mijlocie și era strălucitor și proaspăt. Întotdeauna era înconjurat de tovarășii lui. Oricând rostea ceva, ei îl ascultau cu atenție mărită și oricând dădea vreun ordin, ei se întreceau în a-l împlini. Era un adevărat stăpân și comandant. Afirmațiile lui erau marcate de adevăr și sinceritate și lipsite de ipocrizie și minciună."[1] 'Ali bin Abu Talib l-a descris astfel: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu era nici exagerat de înalt, nici foarte scund. Printre prietenii lui, era de înălțime mijlocie. Părul lui nu era nici creț, nici ondulat, ci cumva între acestea. Nu era prea cârlionțat, dar nici drept. Era o combinație între cârlionți și drept. Fața lui nu era nici buhăită, nici cărnoasă, ci de formă rotundă. Avea ochi mari și negri, cu gene lungi. Mădularele și încheieturile umerilor erau puternice. Avea o coamă micuță de păr care cobora dinspre piept până la buric, dar restul corpului era aproape lipsit de păr. Avea palme mari și oase puternice. Când mergea, își ridica picioarele de la pământ de parcă ar fi călcat într-o baltă mâloasă. Când se întorcea, o făcea cu tot trupul. Pecetea Profeției o avea între umeri. El este Pecetea Profeților, cel mai generos și curajos dintre toți.

Vorba lui era demnă de toată încrederea. Era foarte preocupat și atent în ceea ce privește încrederea oamenilor, precum și foarte grijuliu în a

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/45.

da fiecăruia dreptul lui în întregime. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era cel mai blând și mai maleabil tovarăș. Vederea lui îți inspira pe neașteptate teamă și venerație, iar cel care ajungea să îl cunoască nu avea cum să nu-l respecte. Cel care îl descrie, spune: "N-am mai întâlnit o astfel de persoană, nici înaintea lui, nici după el".[1]

Jabir bin Samura a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - avea o față lată cu ochi mari, iar călcâiele îi erau uscățive.[2]

Abu At-Tufail a spus: "Avea fața albă și era chipeș. Nu era nici gras, nici slab, nici înalt și nici scund."

Anas bin Malik a zis: "Avea brațe puternice și culoarea pielii era rozalie. Nu era nici alb, nici tuciuriu, ci mai degrabă palid. Pe cap și în barbă avea mai mult de douăzeci de fire de păr alb." [3]

Abu Juhaifa a zis: "Am observat o tentă albă a pielii sale chiar sub buza inferioară." Ala Bara' a menționat: "El era de înălțime mijlocie, cu umerii largi, iar părul îi ajungea până la lobii urechilor. L-am văzut îmbrăcat într-un veșmânt roșu și vă asigur că n-am văzut niciodată pe cineva mai frumos. La început, obișnuia să-și lase părul liber, așa cum făceau oamenii Cărții, dar mai apoi a început să-și facă o cărare" [4]

Al-Bara a mai spus: "Avea cea mai frumoasă față și cel mai nobil caracter." Când a fost întrebat: "Fața Mesagerului era ascuțită la fel ca sabia?", el a răspuns: "Nu, era rotundă precum luna". Într-o altă versiune el a zis: "Fața lui era rotundă".

Ar-Rabi' bint Muauuid a spus: "Dacă-l vedeai, era ca și cum ai fi simțit soarele strălucind." Jabir bin Samura spunea: "L-am văzut într-o noapte cu lună plină. M-am uitat la el. Era îmbrăcat într-un veșmânt roșu. L-am comparat cu luna și am desoperit că, pentru mine, era mai arătos decât ea." [5]

Abu Huraira spunea: "N-am văzut pe nimeni sau nimic mai plăcut decât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Era ca și cum fața îi era luminată de soare. N-am văzut niciodată pe cineva care

---

[1] Ibn Hișaim, 1/401; Jami' At-Tirmidhi, 4/303.
[2] Sahih Al-Muslim, 2/258.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/502.
[4] Ibidem, 1/503.
[5] Mișkat Al-Masabih, 2/518.

să pășească mai iute decât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Era ca și cum pământul s-ar fi pliat ca să scurteze distanța pentru el, fiindcă noi ne dădeam sufletul pe drum, în vreme ce el se afla în largul lui.” [1]

Ka’b bin Malik a spus: “Când era mulțumit, fața îi strălucea atât de tare, încât aveai impresia că era un colț de lună.” Odată, când se afla la A’ișa, s-a mâniat atât de tare, încât trăsăturile feței au început să-i lucească. Eu am recitat un poem scris de Abu Kabur Al-Huzali:[2] “Dacă te uiți la trăsăturile feței sale vei vedea că lucesc precum fulgerul care prevestește furtuna”.[3]

Ori de câte ori îl vedea, Abu Bakr spunea: “El este un credincios ales de Allah care ne cheamă la iertare. Strălucește ca lumina lunii pline când iese din întunericul norilor.” [4]

‘Omar obișnuia să recite versuri de Zuhair, care-l descriau pe Harman bin Sinan: “Dacă nu erai o ființă omenească, ai fi fost o lună strălucitoare într-o noapte luminată.” Apoi adăuga: “Astfel era Mesagerul lui Allah.”[5]

Când era furios, fața i se înroșea atât de tare, încât ai fi crezut că era “o piele cu puncte roșii și semințe de rodie pe amândoi obrajii”. [6]

Jabir bin Samura a spus: “Avea picioare fine, delicate și ele se potriveau cu restul trupului. Râsul său era mai mult un zâmbet. Când îl priveai îți venea să spui: “Are ochii negri.", deși nu era așa. [7]

Ibn Al-Abbas a zis: “Între cei doi dinți din față avea strungăreață și atunci când vorbea lumina trecea printre ei. Gâtul era curat și argintiu, ca al unei păpuși. Pleoapele ochilor aveau gene lungi și barba îi era deasă. Fruntea sa era largă și sprâncenele erau ca o bucată de metal lipită de o suliță, dar nu erau încruntate. Avea nasul în vânt, ușor arcuit și cu nări înguste. Obrajii săi erau netezi, dar avea o coamă micuță de păr ce cobora de la gât până spre buric. În afară de câteva fire de păr pe brațe și pe umeri, corpul său era aproape lipsit de păr. Pieptul lui era larg și plat. Avea antebrațele lungi și palme puternice. Picioarele erau drepte și zvelte, la fel

[1] Ibidem, 2/518.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/502.
[3] Rahmat-al-lil’alamin, 2/72.
[4] Khulasa As-Siiar, p.20.
[5] Ibidem.
[6] Mișkat Al-Masabih, 2/22.
[7] Jami At-Tirmidhi, 4/306.

erau și celelalte mădulare. Scobiturile tălpilor erau bine arcuite. Când se depărta, iute dispărea din vedere, dar umbla liniștit atunci când nu se grăbea. Felul în care umbla se asemăna cu al unui om care se apleacă înainte și este tot timpul gata să cadă.” [1]

Abu Juhaita a spus: “N-am atins niciodată o mătase mai fină și mai plăcută la atingere decât palma Profetului și nici n-am mirosit vreodată un parfum mai plăcut mirositor decât al lui.” [2]

Într-o altă versiune se spune: "N-am simțit niciodată vreun miros care să fie mai plăcut decât al lui, nici cel de mosc, nici cel de ambră cenușie."

Jabir bin Samura, care pe atunci era un copilaș, a spus: “Când mi-a șters obrazul, am simțit că mâna lui era rece și parfumată de parcă ar fi fost scoasă dintr-o parfumerie.” [3]

Și Anas a zis: “Transpirația lui seamănă cu perlele.”Umm Sulaim a confirmat: “Sudoarea lui mirosea mai plăcut decât cel mai bun parfum.”

Jabir a spus: “Oricine urmează un drum pe care a călcat Mesagerul lui Allah va simți mirosul lui și poate fi sigur că Mesagerul lui Allah a trecut deja pe acolo.” Între umeri purta Pecetea Profeției, care era de mărimea unui ou de porumbel și avea în partea stângă niște pete, precum alunițele. [4]

Măreția și noblețea sufletului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era renumit pentru admirabila fluență și expresivitate cu care se exprima în limba arabă. Vorba sa era directă, neprefăcută și fără ocolișuri. Era foarte priceput la arabă și familiar cu dialectele și accentele fiecărui trib. Vorbea cu gazdele lui folosind propriul lor accent și dialect. Stăpânea bine orice dialect și era foarte elocvent atât în vorbirea beduină, cât și în cea de la oraș. Așadar, poseda forța și capacitatea de convingere a limbajului beduin, cât și claritatea și splendidul stil metaforic al limbajului de la oraș. Mai mult decât orice avea sprijinul lui Allah, prin versetele revelate ale Coranului.

Curajul, răbdarea și puterea de a ierta erau talente, atribute și calități

---

[1] Khulasa As-Siiar, p.19,20.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/503.
[3] Sahih Muslim, 2/256.
[4] Ibidem, 2/259.

pe care Însuși Allah le revărsase asupra lui. Până și înțelepții au lipsurile lor, dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, spre deosebire de ceilalți, cu cât era mai mare insolența cu care era tratat de ignoranți, cu atât devenea mai nobil.

'A'ișa a spus: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, ori de câte ori are posibilitatea de a alege între două lucruri, îl alege întotdeauna pe cel mai ușor și mai convenabil. Dar, dacă se convinge că acel lucru este păcătos, se va îndepărta cât mai mult posibil de el. Nu s-a răzbunat niciodată, dar, dacă dreptul sfânt al lui Allah este încălcat, atunci o face numai de dragul lui Allah, și nu pentru el însuși. Este ultimul care se înfurie și primul care se declară mulțumit. Ospitalitatea și generozitatea sa sunt fără seamăn. Darurile și înzestrările sale evidențiază un om care nu se teme de sărăcie."[1]

Ibn 'Abbas a zis: "Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era foarte generos. Generozitatea sa ajungea pe culmile cele mai înalte, mai ales în Ramadan, în vremea când îngerul Gavriil venea să-l vadă. Acesta îl vizita în fiecare noapte în Ramadan și repeta cu el Coranul. Cu adevărat, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - este mai generos la daruri și milostenii decât vântul care aduce ploaia."

Jabir spunea: "Profetul nu refuza niciodată să dea ce i se cerea." [2]

Curajul, sprijinul și puterea lui sunt de evidențiat. El a trăit vremuri grele și totuși a rezistat. Nu doar o dată, oameni curajoși și îndrăzneți au fugit, lăsându-l singur, însă el a rămas netulburat să-i înfrunte pe dușmani și nu le-a întors spatele celor care aveau nevoie de el. În afară de Profet, toți vitejii trebuie să fi fugit de pe câmpul de luptă la un moment dat. 'Ali a spus: "Întotdeauna când lupta devenea mai aprigă și ochii luptătorilor se întorceau spre Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - după sprijin, el era cel mai aproape de dușman."[3]

Anas a spus: "Într-o noapte, locuitorii din Medina au fost alarmați. Au ieșit în grabă și s-au îndreptat spre locul de unde venea zgomotul, dar Profetul o luase deja înaintea lor. Era călare pe calul lui Abu Talha care nu era înșeuat și o sabie îi atârna în jurul gâtului. El le-a spus: "Nu era nimic de care să vă temeți."[4]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/503.
[2] Ibidem, 1/503.
[3] Aș-Șifa, 1/89.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/407, Sahih Muslim, 2/252.

El era cel mai modest și primul care-și pleca ochii. Abu Sa'id Al-Khudri a spus: "Este mai timid decât o fecioară în iatacul ei. Când urăște un lucru, se citește pe fața lui."[1] El nu privește pe nimeni în față. Totdeauna își pleacă ochii. Se uită mai mult în jos, spre pământ, decât spre cer. El este ascultat cu bunăvoie și modestie de toată lumea. Nu-i place să cheme pe nume o persoană despre care a auzit vești rele și pe care a urât-o. În loc de asta, spune: "De ce procedează astfel anumiți oameni?", pentru ca persoana în cauză să înțeleagă, iar ceilalți să nu știe cine a greșit."

Lui i se potrivește foarte bine versul lui Al-Farazdaq: "El își pleacă ochii cu modestie, dar ochii celorlalți privesc în jos datorită seriozității sale și nu vorbesc cu el decât când el zâmbește."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - este cel mai drept, mai sincer în vorbire și cel mai cinstit dintre toți. Cei care au discutat cu el, până și dușmanii lui, recunosc nobilele sale calități. Chiar și înainte de Profeție, el era poreclit "Al-Amin" ("Cel demn de încredere").

Încă din perioada preislamică, ei se întorceau spre el pentru judecată și sfat. În versiunea lui At-Tirmizi se relatează că 'Ali a spus că Abu Jahl îi povestise că el i-a spus Mesagerului lui Allah: "Nu spunem că ești mincinos, dar nu avem încredere în ceea ce ai adus." [2]

În Cartea Sa, Allah Preaînaltul a spus despre ei:

"...ei nu te socotesc pe tine mincinos, ci nelegiuiții tăgăduiesc versetele lui Allah." [6:33]

Când Heraclius l-a întrebat pe Abu Sufian: "L-ați acuzat vreodată de minciună înainte de misiunea Profeției?" Abu Sufian a răspuns: "Nu."

El era modest și nu avea nici un pic de aroganță sau înfumurare. A interzis oamenilor să se ridice în prezența lui, așa cum fac în mod obișnuit alți oameni în fața regilor lor.

Unul dintre obiceiurile lui era să-i viziteze pe cei săraci și nevoiași și să se intereseze de ei. Dacă un sclav îl invita, el accepta invitația. Stătea întotdeauna cu prietenii lui, ca și cum ar fi fost o persoană obișnuită, unul dintre ei. 'A'ișa spunea că el își repara încălțările, își cosea sau cârpea veșmintele și făcea ceea ce fac oamenii obișnuiți în casa lor. La urma urmei, era un om normal, obișnuit, la fel ca toți ceilalți. Își verifica

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/504.
[2] Mișkat Al-Masahib, 2/521.

îmbrăcămintea să nu aibă insecte pe ea. Mulsul oilor și căutarea hranei se regăseau printre ocupațiile sale și hărnicia era una dintre calitățile lui. Era foarte credincios legămintelor sale obișnuite.[1] Una dintre calitățile sale era să stabilească legături trainice și bune cu rudele sale. El era cel mai milostiv, blând și prietenos dintre toți oamenii. Felul său de viață era foarte simplu. Proastele maniere și indecența erau două trăsături complet străine lui, om decent, care nu jignea pe nimeni. Nu era tipul de om care să înjure sau să facă zarvă pe străzi. Respingea o jignire sau greșeală prin iertare sau trecea cu vederea acel lucru. Nimeni nu avea îngăduința să meargă în spatele lui, chiar dacă acest lucru era pentru protecția lui. Nu se simțea superior față de ceilalți, nici măcar față de sclavii lui (bărbați sau femei), în ceea ce privește hrana și îmbrăcămintea.

Oricine îl slujea era slujit de el. Nu a pronunțat niciodată față de slujitorul său vreun cuvânt de nemulțumire și nici nu l-a condamnat vreodată pe slujitorul lui pentru că a făcut un lucru sau fiindcă l-a lăsat nefăcut. Dragostea față de săraci și nevoiași și participarea la înmormântările lor erau lucruri obișnuite pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Nu-și bătea niciodată joc de un sărac pentru sărăcia lui. Odată, călătorea cu tovarășii lui și când a venit timpul să se pregătescă hrana, le-a cerut să taie o oaie. Cineva a spus: "O tai eu!", altul a zis: "Eu o jupoi.", iar al treilea: "Eu o gătesc." Și Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Eu culeg lemne pentru foc." Ei au zis: “Nu. Vom face noi și asta în locul tău.” Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: “Știu că o puteți face voi în locul meu, dar nu-mi place să fiu privilegiat față de ceilalți.” Și a mers să culeagă lemne pentru foc.[2]

Hind bin Abu Halah l-a descris astfel: “Mesagerul lui Allah era în permanență trist și îngândurat. Nu avea odihnă. Vorbea doar când era necesar. Rămânea tăcut mult timp și când vorbea folosea tot maxilarul și nu doar colțul gurii. Vorbirea lui era cuprinzătoare și hotărâtă. Nu era nici excesivă, nici fără sens. El slăvea întotdeauna îmbelșugarea venită de la Allah, chiar dacă aceasta nu îi era suficientă. Dacă nu-i plăcea mâncarea cuiva, nici nu lăuda, nici nu critica.

Era întotdeauna temperat și nu se înfuria, decât atunci când era

[1] Ibidem, 2/520.
[2] Khulasa As-Siiar, p.22

necesar. Nu se mânia și nu se răzbuna niciodată pentru dreptul lui. Numai pentru religia și dreptul sfânt al lui Allah părea întotdeauna supărat.

Când arăta spre un lucru, o făcea cu palma întreagă și apoi o întorcea pentru a arăta mirare. Dacă era supărat, își întorcea într-o parte atât trupul, cât și chipul. Când era mulțumit, își pleca ochii. Râsul lui era mai mult un zâmbet. Doar atunci i se vedeau dinții ca niște pietricele. Nu vorbea niciodată decât dacă era ceva foarte important pentru el. El întărea legătura de frăție între însoțitorii lui și astfel îi apropia unii de alții, nu îi despărțea și nici nu semăna dușmănie între ei. Cei care erau respectați de poporul lor erau respectați și de el și erau numiți căpetenii peste oamenii lor. Își vizita prietenii și se interesa de problemele oamenilor. Întărea ce era drept și critica greșeala, încercând să o elimine. Era moderat în toate lucrurile. Era egal cu ceilalți și nu căuta favoruri. Nu acționa cu nepăsare, decât dacă ceilalți deveneau nepăsători. Fiecare situație era mânuită cum se cuvenea.

Dreptatea era ținta lui, de aceea nu era niciodată indiferent față de ea. Oamenii care ședeau lângă el erau cei mai buni din poporul lor și, pentru el, cei mai buni dintre toți erau cei care ofereau sfaturi de bun simț. Pentru el, cei mai buni erau cei care puteau oferi cea mai mare consolare, cooperare și sprijin. Să amintească de Allah era lucrul cel mai important pentru el și îl făcea oricând se așeza sau se ridica. Nu avea un loc dinainte stabilit pe care să se așeze. Putea să stea la capătul grupului, așezat lângă ultimul om din acel loc. El poruncea oamenilor să facă la fel. Cu participanții la adunările sociale se purta la fel, astfel încât cel căruia i se adresa să creadă că el era singurul spre care se îndrepta atenția sa. Cel care ședea lângă el sau îl întrerupea pentru a-i cere ajutorul într-o anumită problemă personală era primul care începea discuția și tot el o încheia. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - îl asculta cu răbdare până termina de vorbit. Nu refuza niciodată cererea cuiva, dar, dacă nu putea să i-o împlinească, îi spunea vorbe de consolare și mulțumire.

Mărinimia, vederea sa largă și spiritul de toleranță îi cuprindea pe toți oamenii și îl îndreptățeau să fie privit ca un tată al tuturor. În ceea ce privește dreptatea, toți erau aproape egali. Nici unul nu era mai bun decât altul, decât după criteriul supunerii față de Allah. Cel mai bun prieten era, după el, cel care se temea cel mai mult de Allah. Adunarea lui era o întâlnire a clemenței, timidității, răbdării și cinstei. Nu se ridicau vocile în

certuri și divergențe. Lucrurile sfinte nu erau niciodată încălcate. Teama față de Allah și închinarea era modalitatea lor de a-și arăta mila și compasiunea. Aveau respect pentru cei bătrâni și milă față de cei tineri. Îi ajuta pe nevoiași și îi ospăta pe străini.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era întotdeauna vesel, simplu, cu o fire plăcută și răbdătoare. Nu era nepoliticos sau brutal, nici zgomotos sau indecent. Trecea cu vederea ceea ce nu dorea, totuși nu dispera din cauza acestuia. De trei lucruri se ferea: de ipocrizie, excesivitate și de lucrurile care nu-l priveau. Oamenii nu se temeau de el, fiindcă se vedea de departe că era un om bun: niciodată nu reproșa nimănui nimic, nu desconsidera pe nimeni și nici nu căuta defectele sau neajunsurile altora. Vorbea doar despre lucruri a căror răsplată era de proveniență divină. Când începea să vorbească, oamenii îl ascultau cu atenție, aplecându-și capetele. Ei vorbeau doar atunci când tăcea el. Nu se certau cine să vorbească primul. Cel care vorbea era ascultat de toți ceilalți, până ce termina ce avea de spus. Apoi discuția lor se referea la problema prezentată de primul vorbitor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - râdea de ceea ce-i amuza și pe ei și admira ceea ce admirau și ei. Arăta întotdeauna răbdare față de asprimea unui străin în vorbire.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spunea: “Când vedeți că o persoană caută un obiect, ajutați-o să-și împlinească nevoia. Și nu cereți niciodată răsplată decât de la Cel ce răsplătește, adică de la Allah.”[1]

Kharija bin Zaid a spus : “Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era cel mai respectat dintre oamenii cu care stătea. Adeseori era tăcut și vorbea rar, doar dacă era necesar. Se îndepărta de cei care vorbeau grosolan și nepoloticos. Râsul său era mai degrabă un zâmbet. Vorbirea lui hotărâtă nu era nici excesivă, nici incompletă. Din stimă și respect, urmând exemplul Profetului lor - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, râsul tovarășilor săi, în prezența sa era, de asemenea, un zâmbet.” [2]

În ansamblu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - era înzestrat cu unele calități fără egal. Nu este de mirare că așa era,

[1] Aș Șifa, 1/126.
[2] Aș Șifa, 1/107.

deoarece fusese crescut, educat și învățat (Coranul) de către Allah, fiind chiar lăudat de către Acesta în versetul:

“Și tu ai o fire minunată!” [68:4]

Acestea erau atributele și calitățile de care se bucura Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și care i-au făcut pe oameni să se apropie de el și să-l iubească din străfundul sufletelor. Aceste trăsături l-au făcut atât de popular încât reținerea și dușmănia arătate de poporul său s-au diminuat și ei au început să îmbrățișeze islamul în masă.

Această descriere este de fapt o scurtă recapitulare a trăsăturilor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Am încercat până aici să prezentăm o imagine cât mai clară, care să evidențieze calitățile desăvârșite ale Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Nimeni nu poate pretinde că posedă cunoștințe depline sau că stăpânește marile atribute ale celui mai mare Om din acest univers. Nimeni nu ar putea face vreodată o descriere potrivită a acestui om, care era perfecțiunea întruchipată. El era un om care căuta în permanență lumina lui Allah, într-o asemenea măsură, încât era întrutotul pătruns de învățătura coranică.

O, Allah! Coboară pacea Ta asupra lui Muhammed și asupra neamului lui Muhammed, așa cum ai coborât pacea Ta asupra lui Avraam și a neamului lui Avraam, că a Ta este toată Slava, Gloriosule!

O, Allah! Binecuvântează-l pe Muhammed și neamul lui Muhammed, așa cum l-ai binecuvântat pe Avraam și neamul lui Avraam, că a Ta este toată Slava, Gloriosule!

CUPRINS